

آیین زندگی

اخلاق کاربردی

ویراست دوم

بسم الله الرحمن الرحيم

سازمان فرهنگی و تفریحی
پوشه: بخش کتاب - یاسا و کوهسار
شماره: ۳۰۰۰۸۵۸۵

دانشجوی کرامی

برای شرکت در قرعه‌کشی، سریال هولوگرام روی جلد کتاب را به شماره
«۳۰۰۰۸۵۸۵» پیامک فرمایید.
جوایز قرعه‌کشی شامل کمک هزینه عمره، عتبات و... می‌باشد. برای
دریافت جایزه ارائه کتاب با مهر فروشنده الزامی است.

RECEIVED
JAN 10 1900
U.S. DEPT. OF AGRICULTURE
WASHINGTON, D.C.

آیین زندگی

(اخلاق کاربردی)

ویراست دوم

احمد حسین شریفی

شریفی، احمدحسین، ۱۳۴۹ -

آیین زندگی (اخلاق کاربردی) / احمدحسین شریفی؛ تدوین نهاد نمایندگی مقام معظم رهبری در دانشگاهها، معاونت پژوهشی دانشگاه معارف اسلامی.. قم: دفتر نشر معارف، ۱۳۹۰.

ISBN: 978 - 964 - 531 - 065 - 1 (۲۵۶ ص.. (مجموعه اخلاق؛ ۱۶)

فهرست نویسی بر اساس اطلاعات فیبا.

کتابنامه ص. ۲۴۷ - [۲۵۶]؛ همچنین به صورت زیر نویس.

۱. اخلاق اسلامی. ۲. اخلاق اجتماعی.

الف. نهاد نمایندگی مقام معظم رهبری در دانشگاهها ب. عنوان.

۲۹۷/۶۱

BP] ۲۴۷ / ۸ / ش ۴۲۹

دفتر نشر معارف

آیین زندگی (اخلاق کاربردی) ویراست دوم

مؤلف: احمدحسین شریفی

تدوین: نهاد نمایندگی مقام معظم رهبری در دانشگاهها

معاونت پژوهشی دانشگاه معارف اسلامی

ناشر: دفتر نشر معارف

نوبت چاپ: هفتاد و هشتم، تابستان ۱۳۹۰ / ۱۰۰۰۰۰ نسخه

چاپ: صدف

قیمت: ۲۶۰۰ تومان

شابک: ۹۷۸ - ۹۶۴ - ۵۳۱ - ۰۶۵ - ۱

کلیه حقوق محفوظ است

مراکز پخش:

مدیریت پخش دفتر نشر معارف: قم، خیابان شهدا، کوچه ۳۲، پلاک ۵، تلفن و نمابر ۷۷۳۴۶۱۶؛

فروشگاه شماره ۱: قم، خیابان شهدا، روبروی دفتر مقام معظم رهبری، تلفن: ۷۷۳۵۴۵۱؛

فروشگاه شماره ۲: تهران، خیابان انقلاب، چهار راه کالج، جنب بانک ملت، پلاک ۷۱۵؛ تلفن: ۸۸۹۱۱۲۱۲؛ نمابر: ۸۸۸۰۹۳۸۶

پخش پکتا: تهران، خیابان حافظ، فرسیده به چهارراه کالج، نبش کوچه بامشاد، پلاک ۵۲۵؛ تلفن: ۸۸۹۴۰۳۰۳

نشانی الکترونیک: info@ketabroom.ir؛ پایگاه اینترنت: www.ketabroom.ir

سخن مرکز

آدمی از آغاز تا پایان زندگی خویش به‌طور فطری ارزش‌های اخلاقی را درک می‌کند و به آنها گرایش دارد به همین‌رو پژوهش‌های اخلاقی همواره یکی از مهم‌ترین دغدغه‌های اندیشمندان بوده است، اما امروزه توسعه تکنولوژیک جوامع صنعتی و پیچیده‌تر شدن روابط انسانی و نیز ظهور بحران‌های اخلاقی در اینگونه جوامع، تحقیق و پژوهش را در ابعاد مختلف اخلاق، بیش از پیش ضرورت بخشیده است.

اخلاق کاربردی^۱ نام رشته‌ای نوپا در مجامع علمی غرب است که محدوده فعالیت خود را حوزه‌های خاصی از زندگی فردی و اجتماعی انسان قرار داده و با تطبیق استدلال‌ها، اصول و ارزش‌ها، در حوزه رفتارهای اخلاقی، به ارزش‌گذاری آنها می‌پردازد. در متون اخلاقی اندیشمندان مسلمان نیز رگه‌های عمیقی از این رشته علمی یافت می‌شود، و امید است جایگاه شایسته‌ای در مراکز علمی کشورمان پیدا کند. «آیین زندگی» که از عناوین نوظهور در دروس معارف اسلامی می‌باشد نیز به همین منظور پیش‌بینی شده است.

ویراست اول کتاب پیش‌رو که بر اساس سرفصل‌های این درس و به هدف تأمین متن درسی به قلم محقق ارجمند جناب آقای احمدحسین شریفی نگارش یافته، در نه فصل به مهم‌ترین مسائل و موضوعات اخلاق کاربردی در حیطه زندگی دانشجویی و اجتماعی پرداخته است. نویسنده پس از

بیان مطالب سودمندی در باب معاشناسی و جایگاه اخلاق کاربردی، مباحثی همچون، اخلاق سیاست و اخلاق گفتگو را مطرح نموده و با بهره‌گیری از روش‌های مفید و مؤثر در تدوین متون آموزشی، کاری نو و شایسته ارائه کرده است.

اکنون ویراست دوم این کتاب پس از ارزیابی ویراست اول و جمع‌بندی نقطه‌نظرهای دانشجویان، استادان دروس معارف، کارشناسان، برخی از شخصیت‌های علمی و دانشگاهی و همچنین با توجه به نتایج جلسه نقد کتاب که با حضور استادان معارف اسلامی، متخصصین مربوط و مؤلف کتاب برگزار شد، به جامعه دانشگاهی و کلیه علاقه‌مندان ارائه می‌گردد. مؤلف محترم در این ویراست ضمن اضافه نمودن مقدمه‌ای نسبتاً مفصل برای آشنایی هر چه بیشتر اساتید با نحوه تدریس این کتاب، سعی نموده تا کاستی‌های ویراست اول را جبران نماید.

گروه اخلاق مرکز برنامه‌ریزی و تدوین متون درسی، ضمن تقدیر از تلاش محققانه نویسنده محترم، از همه عزیزانی که در مراحل مختلف آماده‌سازی و چاپ این اثر ما را یاری رسانده‌اند، سپاسگزاری نموده، امیدوار است که با پیشنهادها و انتقادهای جامعه علمی، استادان محترم معارف اسلامی و دانشجویان عزیز، پژوهش‌های جدیدتر و کامل‌تری در این حوزه ارائه نماید.

نهاد نمایندگی مقام معظم رهبری در دانشگاهها

مرکز برنامه‌ریزی و تدوین متون درسی

گروه اخلاق اسلامی

فهرست

.....	سخن مرکز	۵
.....	قدردانی و سپاس	۱۷
.....	سخنی با استادان و دانشجویان عزیز	۱۹

مقدمه: معناشناسی و جایگاه اخلاق کاربردی (۲۳ - ۳۲)

.....	۱. معناشناسی اخلاق و علم اخلاق	۲۵
.....	۲. انواع پژوهش‌های اخلاقی	۲۶
.....	۱-۲. اخلاق توصیفی	۲۶
.....	۲-۲. اخلاق هنجاری	۲۷
.....	۳-۲. فرا اخلاق	۲۷
.....	۳. اخلاق کاربردی	۲۸
.....	۱-۳. اهمیت و جایگاه اخلاق کاربردی	۲۹
.....	۲-۳. تاریخچه اخلاق کاربردی	۳۱

فصل اول: اخلاق دانش‌اندوزی (۳۳ - ۶۰)

.....	۱. اهمیت و ضرورت	۳۵
.....	۲. دانش‌اندوزی و پارسایی	۳۷
.....	۳. موانع دستیابی به علم حقیقی	۳۹
.....	۱-۳. پیروی از حدس و گمان	۳۹

۴۰	۳-۲. تقلید کورکورانه
۴۰	مطالعه‌ای نظری
۴۱	نکته‌ای توضیحی
۴۱	۳-۳. شتاب‌زدگی
۴۲	۳-۴. تمایلات نفسانی
۴۳	۴. آداب اخلاقی آموختن
۴۴	۴-۱. انگیزه الهی (اخلاص)
۴۷	بررسی مقایسه‌ای
۴۷	۴-۲. انتخاب استاد شایسته
۴۸	نکته‌ای توضیحی
۴۹	۴-۳. رعایت اولویت‌ها
۵۰	بررسی مصداقی
۵۱	۴-۴. خوب گوش دادن
۵۱	۴-۵. پرسش و پرسشگری
۵۴	۴-۶. ضبط و نگارش مطالب
۵۵	۴-۷. تواضع در برابر استاد
۵۶	۵. خودشناسی
۵۸	مطالعه‌ای بنیادین
۵۹	پرسش
۵۹	برای پژوهش
۶۰	برای مطالعه بیشتر

فصل دوم: اخلاق پژوهش (۶۱ - ۷۸)

۶۳	۱. اهمیت و جایگاه
۶۴	۲. فضایل اخلاقی در پژوهش
۶۴	۲-۱. تصحیح انگیزه و نیت

۶۵	۲-۲. توجه به نقش پیش فرض‌های ارزشی.....
۶۶	۳-۲. آشنایی با پیشینه پژوهش.....
۶۶	۴-۲. گزینش مسئله.....
۶۷	۵-۲. شهامت در پژوهش.....
۶۸	نمونه‌ای اسفانگیز.....
۶۸	۶-۲. امانت‌داری.....
۶۹	۷-۲. حقیقت‌جویی در پژوهش.....
۷۰	۸-۲. نشاط در تحقیق.....
۷۱	۹-۲. پژوهش گروهی.....
۷۲	۳. آسیب‌شناسی اخلاقی پژوهش.....
۷۲	۱-۳. شهرت‌زدگی.....
۷۲	نمونه‌ای از پیامد سوء شهرت‌زدگی.....
۷۳	۲-۳. شتاب‌زدگی.....
۷۳	۳-۳. دخالت دادن خواسته‌های شخصی.....
۷۴	۴-۳. انتحال.....
۷۷	پرسش.....
۷۷	برای مطالعه بیشتر.....

فصل سوم: اخلاق نقد (شیوه‌های اخلاقی مواجهه با اندیشه‌ها)

(۷۹ - ۹۶)

۸۱	۱. اهمیت و جایگاه.....
۸۳	۲. معناشناسی نقد.....
۸۵	۳. ضرورت نقد.....
۸۷	۴. شرایط اخلاقی نقد.....
۸۷	۱-۴. فهم سخن و تبحر در موضوع.....
۸۸	داستانی آموزنده.....
۸۸	۲-۴. کنار نهادن حب و بغض.....

۸۹	۳-۴. پرهیز از نقد متقابل.....
۹۰	۴-۴. نقد انگیزه به جای انگیزه: به گفته بنگر نه به گوینده.....
۹۰	۴-۵. تفکیک اندیشه و رفتار از فرد.....
۹۱	۴-۶. لزوم بردباری و نقدپذیری.....
۹۲	۴-۷. پرهیز از برجسب زدن.....
۹۳	۴-۸. آغاز کردن از خود.....
۹۵	پرسش.....
۹۵	برای پژوهش.....
۹۵	برای مطالعه بیشتر.....

فصل چهارم: اخلاق معیشت (۹۷ - ۱۱۲)

۹۹	۱. اهمیت و جایگاه.....
۱۰۲	۲. کار در سیره اولیای دین.....
۱۰۳	۳. نقش نیت در ارزشمندی کار.....
۱۰۴	۴. رابطه اخلاق و معیشت.....
۱۰۶	۵. نقش کار در تربیت و بهداشت روانی.....
۱۰۷	۶. کار و احساس شخصیت.....
۱۰۸	داستانی آموزنده.....
۱۰۹	بررسی مصداقی.....
۱۱۰	بررسی مقایسه‌ای.....
۱۱۱	پرسش.....
۱۱۱	برای پژوهش.....

فصل پنجم: اخلاق معاشرت (۱۱۳ - ۱۵۲)

۱۱۵	۱. اهمیت و جایگاه.....
۱۱۹	۲. انواع معاشرت.....
۱۱۹	۲-۱. معاشرت‌های انسانی.....

۱۱۹.....	۲-۲. معاشرت‌های آیینی.....
۱۱۹.....	۳-۲. معاشرت‌های شهروندی.....
۱۲۰.....	۴-۲. معاشرت‌های دوستانه.....
۱۲۰.....	۵-۲. معاشرت‌های خانوادگی.....
۱۲۱.....	۳. معیار معاشرت.....
۱۲۲.....	بررسی مقایسه‌ای.....
۱۲۴.....	۴. اهتمام به امور مردم.....
۱۲۵.....	بررسی مصداقی.....
۱۲۸.....	۵. اصلاح میان مردم.....
۱۲۹.....	۶. نظارت اجتماعی: امر به معروف و نهی از منکر.....
۱۳۲.....	۶-۱. وظیفه‌ای عمومی.....
۱۳۴.....	۶-۲. شرایط امر به معروف و نهی از منکر.....
۱۳۴.....	داستانی عبرت‌آموز.....
۱۳۵.....	قضای اخلاقی.....
۱۳۶.....	۶-۳. مراتب امر به معروف و نهی از منکر.....
۱۳۷.....	۶-۴. راه‌های اجرای امر به معروف و نهی از منکر.....
۱۳۸.....	نمونه‌ای عملی.....
۱۳۹.....	۷. آسیب‌شناسی معاشرت با دیگران.....
۱۳۹.....	۷-۱. دخالت در امور خصوصی.....
۱۴۰.....	۷-۲. شایعه پراکنی.....
۱۴۰.....	داستانی آموزنده.....
۱۴۱.....	۷-۳. سوءاستفاده از دیگران.....
۱۴۲.....	نقد مکتب سودگرایی بن‌تام.....
۱۴۳.....	۸. دوستی و دوست‌یابی.....
۱۴۶.....	۸-۱. ویژگی‌های دوست.....

۱۳۷	۸ - ۲. اعتدال در دوستی.....
۱۴۸	۸ - ۳. با که دوستی نورزیم؟.....
۱۵۰	پرسش.....
۱۵۰	برای پژوهش بیشتر.....
۱۵۱	برای مطالعه بیشتر.....

فصل ششم: اخلاق جنسی (۱۹۲ - ۱۵۳)

۱۵۵	۱. جایگاه و اهمیت.....
۱۵۶	۲. بیان دیدگاه‌ها.....
۱۵۶	۲-۱. دیدگاه تفریطی.....
۱۵۹	۲-۲. دیدگاه افراطی.....
۱۶۴	۲-۳. دیدگاه معتدل.....
۱۶۹	نقد نسبیست‌گرایی جنسی.....
۱۶۹	۳. عوامل شهوت‌پرستی و شهوترانی.....
۱۷۱	در جستجوی راهکاری عملی.....
۱۷۱	۴. اهمیت ازدواج در اسلام.....
۱۷۴	۴-۱. ارزش واسطه ازدواج شدن.....
۱۷۴	۴-۲. شرایط همسر خوب.....
۱۷۵	الف) اصالت خانوادگی.....
۱۷۶	ب) تقوا و تدین.....
۱۷۷	ج) اخلاق نیک.....
۱۷۷	نمونه‌ای درس آموز.....
۱۷۸	۵. فضایل اخلاقی مربوط به امور جنسی.....
۱۷۸	۵ - ۱. عفت و پاکدامنی.....
۱۷۹	الگوی عملی.....
۱۸۱	نقد مکتب لذت‌گرایی.....

۱۸۴	۵-۲. غیرت
۱۸۷	۵-۳. حجاب و ترک خودآرایی در انظار عمومی
۱۸۹	پرسش
۱۸۹	برای پژوهش
۱۹۲	برای مطالعه بیشتر

فصل هفتم: اخلاق سیاست (اخلاق زمامداری) (۱۹۳ - ۲۲۶)

۱۹۵	۱. جایگاه و اهمیت
۱۹۶	۲. بیان دیدگاه‌ها
۱۹۶	۲-۱. نظریه جدایی اخلاق از سیاست
۱۹۸	بررسی مقایسه‌ای
۱۹۹	نقد و بررسی
۲۰۱	۲-۲. نظریه اصالت سیاست و تبعیت اخلاق از سیاست
۲۰۱	نقد و بررسی
۲۰۳	۲-۳. نظریه اصالت اخلاق و تبعیت سیاست از اخلاق
۲۰۴	۳. وظایف اخلاقی مردم در انتخاب مسئولان
۲۰۴	۳-۱. رعایت تناسب میان فرد و مسئولیت مورد نظر
۲۰۵	۳-۲. توجه به سوابق کاری (تجربه)
۲۰۵	۳-۳. توجه به اصالت خانوادگی
۲۰۶	۳-۴. توجه به سوابق دینی و اخلاقی
۲۰۸	۳-۵. خودداری از انتخاب نالایقان
۲۰۸	۳-۶. مشورت و رایزنی
۲۰۹	۴. وظایف اخلاقی حاکمان در برابر مردم
۲۰۹	۴-۱. محبت و مدارا
۲۱۱	الگوی عملی
۲۱۲	۴-۲. برخورد صادقانه با مردم

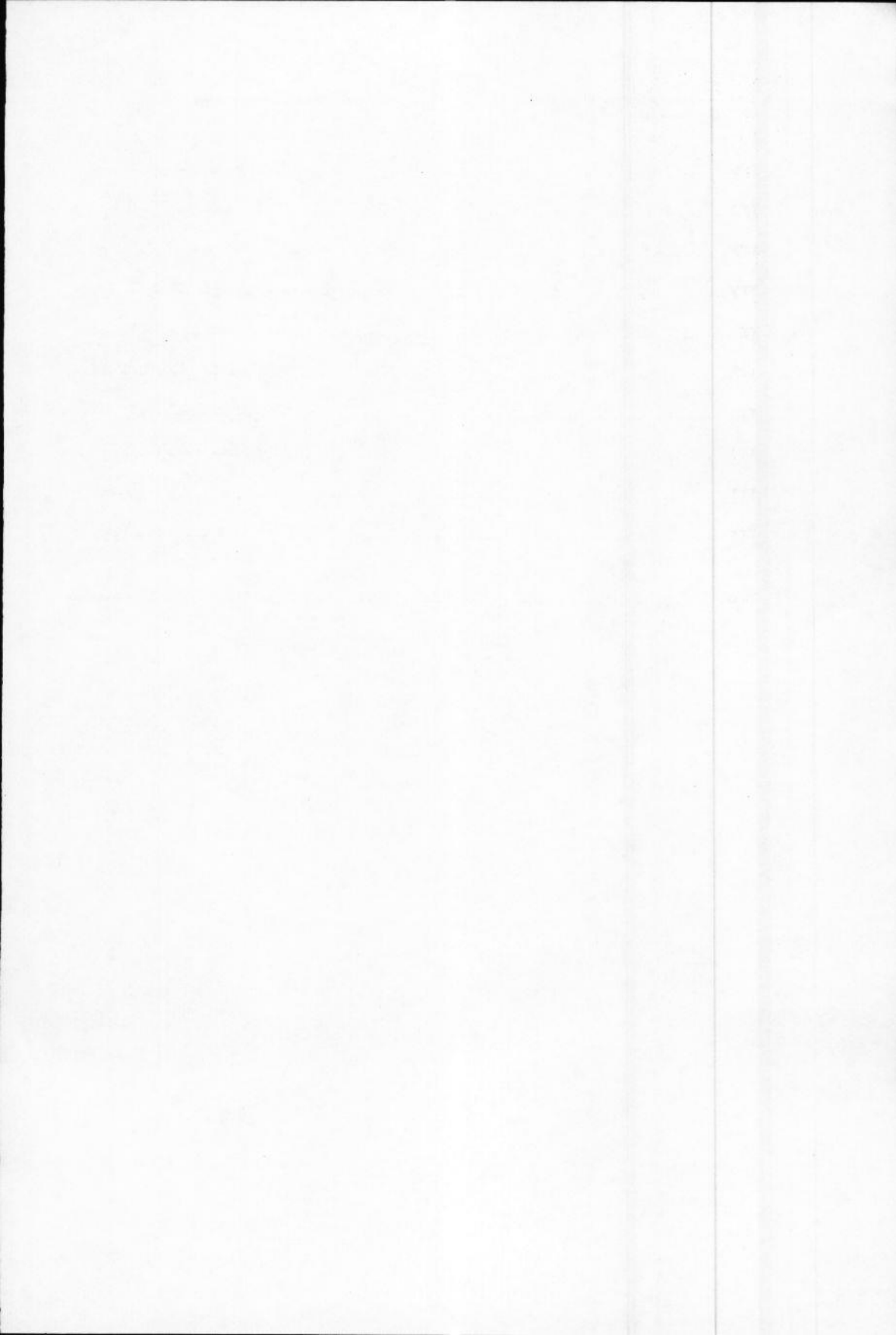
۲۱۳.....	۳-۴. فاصله نگرفتن از مردم.....
۲۱۴.....	۴-۴. رعایت عدالت.....
۲۱۵.....	۵-۴. ساده زیستی.....
۲۱۶.....	۶-۴. آموزش‌های دینی.....
۲۱۷.....	۵. وظایف اخلاقی مردم در برابر حاکمان.....
۲۱۷.....	۵-۱. همراهی.....
۲۱۸.....	۵-۲. امر به معروف و نهی از منکر.....
۲۱۹.....	۶. لغزشگاه‌های اخلاقی مدیران.....
۲۱۹.....	۶-۱. ریاست طلبی.....
۲۲۰.....	۶-۲. تکبر.....
۲۲۱.....	۶-۳. خودرایی و استبداد در تصمیم‌گیری.....
۲۲۴.....	پرسش.....
۲۲۴.....	برای پژوهش.....
۲۲۵.....	برای مطالعه بیشتر.....

فصل هشتم: اخلاق مناظره و گفتگوی علمی

(۲۲۷ - ۲۴۴)

۲۲۹.....	۱. اهمیت مناظره و گفتگو.....
۲۳۱.....	۲. هدف گفتگو و مناظره علمی.....
۲۳۱.....	۲-۱. انگیزه‌های مثبت.....
۲۳۱.....	الف) حق‌خواهی.....
۲۳۱.....	ب) روشنگری.....
۲۳۲.....	۲-۲. انگیزه‌های منفی.....
۲۳۲.....	۳. آداب اخلاقی مناظره.....
۲۳۲.....	۳-۱. تأکید بر نکات مشترک.....
۲۳۳.....	مطالعه‌ای نقادانه.....
۲۳۳.....	۳-۲. فهم موضوع.....

۲۳۵	 بررسی تطبیقی
۲۳۵	 ۳-۳. صراحت
۲۳۶	 ۳-۴. توجه به گفته و نه گوینده
۲۳۷	 ۳-۵. استدلال طلبی و حق محوری
۲۳۸	 ۳-۶. ملایمت
۲۳۹	 ۴. آفات اخلاقی مناظره
۲۳۹	 ۴-۱. شخصیت‌زدگی
۲۴۱	 ۴-۲. مرء یا جدالگری
۲۴۴	 پرسش
۲۴۴	 برای مطالعه بیشتر
۲۴۵	 کتابنامه

قدردانی و سپاس

خدای بزرگ را بسیار سپاسگزارم که توفیق ویژه‌اش را نصیب این بنده ساخت تا به‌رغم بضاعت ناچیز، درسنامه آیین زندگی (اخلاق کاربردی) را به یکی از بهترین و عزیزترین اقشار این جامعه، یعنی دانشجویان، تقدیم کنم. امیدوارم لطف حق بیش از پیش شامل این قلم شده و با عنایت خاص خود، ضعف‌ها و کمبودهای معنوی و عملی نویسنده را در تأثیرگذاری نوشته‌اش دخالت ندهد.

همچنین بر خودم لازم می‌دانم از همه عزیزانی که در به انجام رسیدن این اثر مرایاری رساندند صمیمانه سپاسگزاری کرده، از خدای کریم پاداشی درخور کرم خویش برای آنان مسئلت نمایم. به‌ویژه از رییس محترم مرکز برنامه‌ریزی و تدوین متون درسی، جناب حجت‌الاسلام و المسلمین دکتر ابراهیم کلانتری، که نه تنها با تشویق‌ها و پیگیری‌های متواضعانه و دلسوزانه خود این بنده را بر انجام این کار مصمم‌تر کردند، بلکه پس از پایان کار نیز با مطالعه دقیق این درسنامه، نکات دقیقی را یادآور شدند و این قلم را مرهون هدایت‌های علمی خود ساختند. همچنین از دوست عزیز و بزرگوارم، جناب حجت‌الاسلام علی پاکپور، مدیر گروه اخلاق اسلامی مرکز که از هیچ کوششی در تحقق این کار دریغ نکردند، صمیمانه سپاسگزارم. به یقین اگر مساعدت‌ها و پیگیری‌های مداوم این بزرگوار نبود، این اثر هرگز نمی‌توانست در این قالب عرضه گردد. توفیق روزافزون این عزیز را از خدای سبحان مسئلت دارم. از استادان و محققان بزرگواری چون استاد محمود فتحعلی، دکتر سیدحسن اسلامی و حجت‌الاسلام محمدتقی اسلامی نیز که با مطالعه این اثر و تذکر نکاتی بسیار سودمند بر غنای آن افزودند تشکر خالصانه دارم. همچنین از برادر عزیزم، جناب آقای محمد

شریفی، که زحمت و پراستاری این مجموعه را بر عهده داشتند، صمیمانه تشکر می‌کنم. به‌رغم این همه، به صراحت می‌گویم که این اثر اولاً، به دلیل بضاعت علمی و اخلاقی اندک نویسنده آن و ثانیاً، به دلیل گستردگی موضوعات آن و ثالثاً، به دلیل ابتکاری بودن آن، کمبودها و ضعف‌های فراوانی دارد که با یاری خداوند و با راهنمایی‌ها و هدایت‌های استادان و دانشجویان عزیز در نوبت‌های بعدی برطرف خواهد شد.

احمدحسین شریفی

قم - تابستان ۱۳۸۴

سخنی با استادان و دانشجویان عزیز

۱. کتاب اخلاق کاربردی در نخستین ویراست خود که در سال گذشته ۱۳۸۴ به چاپ رسید، توانست جایگاهی مناسب در میان استادان بزرگوار و دانشجویان عزیز پیدا کند؛ به گونه‌ای که در یک سال گذشته، بارها تجدید چاپ شد. در عین حال، خالی از اشکال نبود. استادان و دانشجویان عزیز نیز صاحب این قلم را مورد لطف قرار داده و دیدگاه‌های اصلاحی و انتقادی خود را به صورت کتبی و شفاهی به این بنده هدیه دادند. من نیز کوشیدم تا در ویراست دوم کتاب که هم اکنون پیش روی شماست، در اندازه توان خویش به جبران کمبودهای آن بپردازم. در ویراست دوم، بسیاری از اغلاط تایپی برطرف شد؛ برخی از فعالیت‌های تکمیلی و جنبی کم‌فایده و نامناسب حذف شد و فعالیت‌ها و کادرهای دقیق‌تر و عمیق‌تری جایگزین آنها گردید؛ تغییراتی جدی در طراحی پرسش‌های پایانی انجام گرفت؛ برخی مطالب تکراری و غیرضرور حذف و پاره‌ای مطالب ضروری افزوده شد و بسیاری از اشعاری که در ویراست نخست، منبع آنها ذکر نشده بود، اصلاح شد. مناسب است در همین جا از همه عزیزانی که به صورت مکتوب و یا با شرکت در جلسات نقد، دیدگاه‌های اصلاحی و انتقادی خود را مطرح کردند صمیمانه سپاسگزاری کنم. همچنین از برادر عزیز جناب آقای رضا مصطفوی که زحمت ویراستاری ویراست دوم این اثر را پذیرفتند تشکر می‌کنم.

۲. فصل‌های این کتاب به گونه‌ای طراحی شده‌اند که از نظر محتوایی به یکدیگر وابسته نیستند. به همین دلیل تقدیم و تأخیر آنها هیچ مشکلی را ایجاد نمی‌کند. از این جهت دست استادان عزیز

کاملاً باز است که به هر گونه‌ای که تشخیص می‌دهند مباحث را مطرح کنند. برای نمونه، ممکن است در فضای انتخابات و مسائل حاد سیاسی، تشخیص استاد این باشد که در جلسات نخستین به بحث اخلاق سیاست پردازد و یا در شرایط دیگری تشخیص این باشد که نخست اخلاق نقد و مناظره و امثال آن را مطرح سازد. از این جهت، کتاب کاملاً انعطاف‌پذیر است.

۳. این کتاب بر اساس شیوه‌های نوین تدوین کتب درسی نگارش یافته است. به این صورت که در ابتدای هر فصل، اهداف کلی آن فصل بیان شده و در پایان هر فصل، اولاً پرسش‌هایی متناسب با مطالب مطرح شده استخراج گردیده است؛ ثانیاً، برای مطالعه بیشتر، متناسب با موضوع خوانده شده، و برای تعمیق دامنه مطالعات و آشنایی با نگاه‌های دیگر، منابعی ذکر شده است؛ ثالثاً، مطالب یا موضوعاتی برای پژوهش بیشتر معرفی شده است. استادان عزیز می‌توانند به عنوان تحقیقات کلاسی، از دانشجویان بخواهند که در آن موضوعات به تحقیق و مطالعه پرداخته و حاصل تحقیقات خود را در کلاس برای دیگران ارائه دهند. این کار، نقش مهمی در کاربردی و تحقیقی کردن موضوع دارد. مهم‌تر از موارد مطرح شده اینکه در ضمن مباحث، مطالبی را در داخل کادر مطرح کرده‌ایم که این کادرها از تنوع بسیاری برخوردارند. برخی از آنها توضیحی‌اند؛ به این معنا که مطلبی در داخل متن آمده است اما به جهاتی احساس کرده‌ایم که نیاز به توضیح بیشتر دارد و چون ذکر آن توضیحات در متن، ممکن بود در سیر منطقی مباحث خلل ایجاد کند و یا موجب خستگی برخی افراد گردد، آنها را در داخل کادر ذکر کردیم. این دسته از کادرها، نیاز به تدریس ندارد و برای مطالعه دانشجویان است. برخی دیگر از کادرها به صورت بررسی مصداقی و تطبیقی هستند؛ به این صورت که نخست معیار کلی در متن ارائه شده و سپس در داخل کادر، موردی خاص را ذکر کرده و گفته‌ایم که معیاری را که خواننده‌اید، در آن مورد خاص تطبیق کرده و وظیفه اخلاقی خود را تشخیص دهید. تدریس این کادرها و تعمق در باره آنها را به همه استادان عزیز توصیه می‌کنم. دسته سوم از کادرها طراحی شده‌اند که با عنوان بررسی مقایسه‌ای آمده‌اند. در این گونه کادرها، پس از طرح دیدگاه اخلاقی اسلام در حوزه خاصی، به طرح دیدگاه‌ها و نظریات مکاتب دیگر پرداخته‌ایم. در بعضی موارد نقد اجمالی آن را ذکر کرده و در مواردی نیز نقد آن را به استادان و دانشجویان عزیز واگذار کرده‌ایم. از نظر نویسنده، این دسته از کادرها، از اهمیت بسیاری برخوردارند. پیشنهاد می‌شود استادان عزیز در تدریس این کتاب، توجه ویژه‌ای به آنها مبذول دارند. این دسته از فعالیت‌ها، نه تنها دانشجویان را با مطالعه انتقادی

مکاتب اخلاقی دیگر آشنا می‌سازد که قدرت استدلال اخلاقی آنان را نیز تقویت می‌کند.

۴. با توجه به نکته پیش‌گفته، دانسته می‌شود این کتاب به گونه‌ای طراحی شده است که از جهت قابلیت تدریس در دو واحد درسی نیز از انعطاف برخوردار باشد؛ به این صورت که کشش تدریس در بیشتر از دو واحد درسی را نیز دارد. بنابراین، تدریس همه یا بخشی از فصول آن، به سلیقه و خواست استادان و سطح علمی دانشجویان وابسته است.

۵. با توجه به تنوع دانشجویان و گونه‌گونی سلیق دانشجویان و استادان، نویسنده کوشیده است کتاب حاضر را تا جایی که ممکن است به گونه‌ای طراحی کند که پاسخگوی سلیق گوناگون و سطوح علمی مختلف باشد. به همین دلیل، کتاب اخلاق کاربردی به صورت سهل و ممتنع نگارش یافته است. ظاهر کتاب ساده و روان است، به گونه‌ای که حتی ممکن است برخی از دانشجویان برای فهم آن نیاز به استاد نداشته باشند؛ اما کتاب دارای پیچیدگی‌های خاصی است و برای دستیابی به اهداف اصلی آموزشی و تربیتی تدوین آن، دانشجو نیازمند استاد و حضور در کلاس است. در غیر این صورت، تنها به فهمی سطحی از آن دست خواهد یافت.

استادان عزیز با توجه به توانمندی‌های علمی دانشجویان خود و با ملاحظه انتظارات آنان می‌توانند به گونه‌های مختلفی از مطالب کتاب بهره‌گیری کنند. برای نمونه، اگر دانشجویان طالب مباحث کاملاً استدلالی و عقلی و مقایسه‌ای باشند و بخواهند دیدگاه‌های اخلاقی اسلام را در مقایسه با سایر مکاتب رایج و مطرح اخلاقی فراگیرند، در این کتاب، این امکان برای آنان و برای استادان فراهم شده است. همان‌گونه که پیش‌تر اشاره کردم، در اغلب فصول این کتاب کوشیده‌ام در ضمن فعالیت‌های تکمیلی و با طراحی کادرهایی با عنوان بررسی‌های مقایسه‌ای و تطبیقی و یا نقد و بررسی مکاتب و نظریات دیگر، به این نیاز پاسخ دهم و دانشجویان را با مکاتب دیگر نیز آشنا ساخته و آنان را به مقایسه تحقیقی مکتب اخلاقی اسلام با سایر مکاتب تشویق کنم.

استادانی که مایل به طرح مباحث استدلالی و فلسفی هستند، می‌توانند پس از ارائه توضیحاتی کلی و اجمالی در باره متن درس و یا واگذاری مطالعه متن درس به خود دانشجویان، در هر جلسه یکی از مطالب داخل کادرها را محور بحث خود قرار دهند، و با اخذ دیدگاه دانشجویان و تشویق آنان به مطالعه منابع معرفی شده در پاورقی کتاب، به راهنمایی دانشجویان در چگونگی فهم اندیشه اخلاقی اسلام و نقد اندیشه‌های رقیب بپردازند. با وجود این، اگر دانشجویان صرفاً خواستار آشنایی با

دیدگاه اصیل اسلامی در باره موضوعات مطرح شده باشند، استادان نیز می‌توانند به اصل متن بسنده کرده و از ورود به مباحث داخل کادر و مطالعات مقایسه‌ای و تطبیقی بپرهیزند؛ هر چند توصیه اینجانب به استادان عزیز این است که دست‌کم در برخی موارد با طرح دیدگاه‌های رقیب، دانشجویان را به تفکر و تدبیر تشویق کنند و بدین وسیله موجبات تقویت قدرت استدلال اخلاقی آنان را فراهم سازند؛ زیرا اگر بتوانیم استدلال اخلاقی فراگیران خود را تقویت کنیم و آنان را به تفکر و تأمل در مسائل اخلاقی عادت دهیم، به مراتب سودمندتر از آن است که فهرستی بلند از فضایل و رذایل اخلاقی را به آنان معرفی کنیم. تقویت قدرت استدلال اخلاقی به مثابه ارائه فن ماهیگیری به فراگیران است و ارائه توصیفی فضایل و رذایل به منزله ارائه ماهی صید شده به آنان. روشن است استاد موفق کسی است که بتواند در فرصت اندکی که در اختیار دارد، استدلال اخلاقی دانشجویان را تقویت کرده و تور ماهیگیری به‌دست آنان دهد و نه ماهی آماده.

۶. باز هم مشتاقانه و بی‌صبرانه منتظر دیدگاه‌های انتقادی و اصلاحی استادان گرانمایه و دانشجویان عزیز خواهیم بود.

پیشاپیش از همه عزیزانی که با طرح دیدگاه‌های خود موجب اصلاح کاستی‌های این اثر می‌شوند، صمیمانه سپاسگزارم. از خدای بزرگ می‌خواهم که همه ما را در فهم و گسترش معارف الهی و عمل به آنها یاری رساند.

احمدحسین شریفی

قم - تابستان ۱۳۸۵

مقدمه

معناشناسی و جایگاه اخلاق کاربردی

۱. معناشناسی اخلاق و علم اخلاق

واژه «اخلاق» جمع «خلق» است که در لغت به معنای «سرشت و سبیه» آمده است؛ اعم از سجایای نیکو و پسندیده، مانند راستگویی و پاکدامنی، یا سجایای زشت و ناپسند، مانند دروغ‌گویی و آلوده‌دامنی. در عموم کتاب‌های لغوی، این واژه با واژه «خلق» هم‌ریشه شمرده شده است. خلق زیبا به معنای بهره‌مندی از سرشت و سبیه‌ای زیبا و پسندیده و خلق زیبا به معنای داشتن آفرینش و ظاهری زیبا و اندامی موزون و هماهنگ است.^۱

دانشمندان اخلاق این واژه را در معانی پرشماری به کار برده‌اند. رایج‌ترین معنای اصطلاحی «اخلاق» در میان اندیشمندان اسلامی عبارت است از: «صفات و ویژگی‌های پایدار در نفس که موجب می‌شوند کارهایی متناسب با آن صفات، به طور خودجوش و بدون نیاز به تفکر و تأمل، از انسان صادر شود.»^۲

ابو علی مسکویه، در تعریف اخلاق می‌گوید:

اخلاق حالتی نفسانی است که بدون نیاز به تفکر و تأمل، آدمی را به سمت انجام کار حرکت می‌دهد.^۳

۱. بنگرید به: محمد مرتضی الزبیدی، تاج العروس من جواهر القاموس، ج ۶، ص ۳۳۷؛ ابن منظور، لسان العرب، ج ۴، ص ۱۹۴؛ اسماعیل بن حماد الجوهري، الصحاح، تحقیق احمد عبدالغفور عطار، ج ۴، ص ۱۴۷۱؛ و همچنین بنگرید به: شیخ عباس قمی، سفینه البحار و مدینه الحکم والآثار، ج ۲، باب الخاء بعده اللام، ص ۶۷۶.

۲. بنگرید به: محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۶۷، باب ۵۹، ص ۳۷۲، ذیل حدیث ۱۸؛ محسن فیض کاشانی، المحجة البيضاء فی تهذیب الاحیاء، تصحیح علی اکبر غفاری، ج ۵، ص ۹۵.

۳. ابو علی مسکویه، کیمیای سعادت (ترجمه طهارة الاعراق)، ترجمه میرزا ابوطالب زنجانى، تصحیح ابوالقاسم امامی، ص ۵۷ و ۵۸.

اگر این حالت نفسانی به گونه‌ای باشد که کارهای زیبا و پسندیده از آن صادر شود، آن را «اخلاق خوب» (اخلاق فضیلت) نامند و اگر افعال زشت و ناپسند از آن صادر گردد، آن را «اخلاق بد» (اخلاق رذیلت) گویند.

اندیشمندان مسلمان و غیرمسلمان، برای «علم اخلاق» نیز تعاریف گونه‌گونی برشمرده‌اند. از میان این تعاریف به نظر می‌رسد جامع‌ترین تعریف این است که بگوییم علم اخلاق علمی است که با معرفی و شناساندن انواع خوبی‌ها و بدی‌ها، راه‌های کسب خوبی‌ها و رفع و دفع بدی‌ها را به ما می‌آموزد.^۱ یعنی هم بُعد شناختی و معرفتی دارد و هم بُعد عملی و رفتاری. علم اخلاق، همانند فلسفه و علوم عقلی محض نیست که صرفاً بُعد عقلانی و نظری انسان را تقویت کند؛ بلکه هدف اصلی آن، آموزش شیوه رفتار است.

۲. انواع پژوهش‌های اخلاقی

امروزه محققان و اندیشمندان علوم مختلف، پژوهش‌ها و تحقیقات متنوعی در باره اخلاق سامان داده‌اند، در این راستا می‌توان سه حوزه پژوهشی و مطالعاتی را از یکدیگر بازشناخت:^۲ مطالعات توصیفی، مطالعات هنجاری و مطالعات تحلیلی یا فرااخلاقی. به این اعتبار می‌توان اخلاق را نیز به سه گونه تقسیم کرد که در ذیل به توضیح و تبیین آنها می‌پردازیم:

۲-۱. اخلاق توصیفی

اخلاق توصیفی، همان گونه که از نامش پیدا است، به توصیف و معرفی اخلاقیات افراد، گروه‌ها و جوامع مختلف می‌پردازد. در پژوهش‌های توصیفی، صرفاً در پی توصیف و گزارش از اخلاقیات خاصی هستیم. این گونه پژوهش با روش تاریخی و نقلی صورت می‌گیرد و هدف از آن صرفاً آشنایی با نوع رفتار اخلاقی فرد یا جامعه‌ای خاص است و نه تحلیل عقلی و فلسفی اخلاقیات گزارش شده و یا توصیه و ترغیب افراد به عمل بر طبق آنها و یا اجتناب از آنها. این مطالعات را معمولاً، جامعه‌شناسان، مردم‌شناسان و مورخان صورت می‌دهند.

۱. بنگرید به: محمدتقی مصباح، فلسفه اخلاق، تحقیق و نگارش احمد حسین شریفی، ص ۱۸؛ محمد مهدی نراقی، جامع السعادات، ج ۱، ص ۱۵-۹؛ محمدرضا مدرسی، فلسفه اخلاق، ص ۱۷.

۲. برای توضیحات بیشتر، بنگرید به: ویلیام کی. فرانکنا، فلسفه اخلاق، ترجمه هادی صادقی، ص ۲۵ و ۲۶؛ محسن جوادی، مسئله باید و هست، ص ۱۸-۱۵؛ محمدتقی مصباح، فلسفه اخلاق، تحقیق و نگارش احمد حسین شریفی، ص ۲۳-۱۷.

۲-۲. اخلاق هنجاری

این بخش از مطالعات و پژوهش‌های اخلاقی که «اخلاق دستوری» نیز نامیده شده است، به بررسی افعال اختیاری انسان و صفات حاصل شده از آنها، از حیث خوبی یا بدی و بایستگی یا نبایستگی، می‌پردازد. به بیان دیگر، موضوع بحث در این گونه پژوهش، افعال اختیاری انسان و صفات درونی حاصل شده از افعال اختیاری است، نه دیدگاه‌های افراد، گروه‌ها، اقوام و یا ادیبانی خاص. به همین دلیل، روش بحث در این نوع پژوهش، روش استدلالی و عقلی است و نه روش تجربی و تاریخی. مهم‌ترین نقش و کارکرد اخلاق هنجاری، ارائه نظریه و دیدگاهی معقول برای تبیین خوبی و بایستگی، یا بدی و نبایستگی یک عمل است. برای نمونه، اگر در یک نظام اخلاقی گفته می‌شود «عدالت خوب است» یا «باید عدالت ورزید»، در اخلاق هنجاری به دنبال ملاک این حکم و دلیل آن هستند. به طور کلی، باید گفت که در اخلاق هنجاری به دنبال پاسخ به این پرسش‌ها هستند که دلیل درستی کارهای درست چیست؟ معیار تمایز کار خوب و بد کدام است؟ و چرا باید متخلق به اخلاق فاضله شد و از اخلاق رذیله پرهیز کرد؟^۱ برای پاسخ به این پرسش‌ها، نظریه‌ها، دیدگاه‌های گوناگون و پرشماری ارائه شده است که در کتاب‌های فلسفه اخلاق به تفصیل مورد بحث و بررسی قرار می‌گیرند.

۲-۳. فرااخلاق

فرااخلاق^۲ به بررسی تحلیلی و فلسفی درباره مفاهیم و احکام اخلاقی می‌پردازد. موضوع این نوع پژوهش، نه رفتارهای اخلاقی مورد قبول افراد و جوامع خاص است و نه افعال اختیاری انسان؛ بلکه مفاهیم و جملاتی است که در اخلاق هنجاری مورد بحث قرار می‌گیرند. فیلسوفی که به این نوع بررسی می‌پردازد، دغدغه درستی یا نادرستی و حقانیت یا بطلان گزاره‌های اخلاقی را ندارد. برای نمونه، دغدغه قضاوت اخلاقی میان این حکم که «سقط جنین بد است» با این حکم که «سقط جنین خوب است» را ندارد. وظیفه اصلی او صرفاً بررسی معنای «خوب» و «بد» و تحلیل گزاره‌های مورد بحث است.

در فرا اخلاق، مفاهیم و احکام اخلاقی از سه جهت عمده، مورد بحث و بررسی قرار می‌گیرند: از

Normative Ethics, Shelly Kagan, p. 1-11.

۱. برای آشنایی بیشتر با اخلاق هنجاری، بنگرید به:

2. meta-ethics

حیث معناشناختی؛ از حیث معرفت‌شناختی و از حیث وجودشناختی. نخستین مورد مربوط به مفاهیم اخلاقی است و حیثیت دوم و سوم ناظر به احکام و جملات اخلاقی است.^۱

۳. اخلاق کاربردی

اخلاق کاربردی^۲ در حقیقت زیرمجموعه اخلاق هنجاری است. به تعبیر دیگر، اخلاق کاربردی همان اخلاق هنجاری است؛ البته در حوزه‌های خاصی از زندگی فردی و اجتماعی. هر چند، روز به روز بر تعداد این حوزه‌ها افزوده می‌شود، به گونه‌ای که امروزه کمتر فعالیت‌های روزمره بشری را می‌توان نام برد که به‌عنوان یکی از شاخه‌های اخلاق کاربردی مورد بررسی قرار نگرفته باشد و یا نتوان از آن در اخلاق کاربردی بحث کرد. اخلاق کاربردی در حقیقت درصدد آن است که کاربرد و اعمال منظم و منطقی نظریه اخلاقی را در حوزه مسائل اخلاقی خاصی نشان دهد. مباحثی مانند اخلاق دانش‌اندوزی و علم‌آموزی، اخلاق پژوهش، اخلاق نقد، اخلاق گفتگو، اخلاق محیط زیست، اخلاق سیاست، اخلاق جنسی، اخلاق همسرداری و اخلاق معیشت را می‌توان از مباحث مربوط به اخلاق کاربردی به شمار آورد. اخلاق کاربردی شامل «اخلاق حرفه‌ای» نیز می‌شود. منظور از اخلاق حرفه‌ای، تأمل در باره ابعاد اخلاقی مسائل و موضوعاتی است که به مشاغل خاصی مربوط می‌شود؛ مانند اخلاق پزشکی، اخلاق تجارت، اخلاق روزنامه‌نگاری و امثال آن.^۳ گفتنی است که یکی از دغدغه‌های مهم اخلاق کاربردی، حل معضلات و تعارضات اخلاقی است. البته تنها دغدغه اخلاق کاربردی، برخلاف گمان برخی از نویسندگان، این نیست؛ هر چند حل معضلات اخلاقی جایگاه مهمی در اخلاق کاربردی دارد.

به طور خلاصه می‌توان گفت اخلاق کاربردی یا کاربرستی، عبارت است از کاربرد و تطبیق استدلال‌ها، اصول، ارزش‌ها و ایده‌آل‌های اخلاقی در باره رفتارهای اخلاقی، اعم از رفتارهای فردی و اجتماعی، با توجه ویژه به معضلات و تعارضات اخلاقی. هدف از این نوع پژوهش نیز ارزش‌گذاری و ارزیابی اخلاقی و در نتیجه پذیرش یا انکار آن خط مشی‌ها و رفتارها است. بنابراین، هر یک از

۱. برای توضیح بیشتر در این باره، بنگرید به: محمدتقی مصباح یزدی، *فلسفه اخلاق*، تحقیق و نگارش احمدحسین شریفی، ص ۲۳-۱۷.

2. applied ethics.

3. See: "Applied Ethics", in *Encyclopedia of Ethics*, ed. Lawrence C. Becker, V.1, p. 80-84.

مکاتب اخلاقی، دارای اخلاق کاربردی خاص خود است. برای نمونه، اخلاق کاربردی پذیرفته مکتب سودگرایی، قدرت‌گرایی یا قراردادگرایی، با اخلاق کاربردی پذیرفته مکتب اخلاقی اسلام کاملاً متفاوت است؛ زیرا هر مکتبی بر اساس اصول و ضوابط اخلاقی خود به بررسی احکام اخلاقی در موارد خاص و ارائه راه حل برای موارد تعارض و ظایف می‌پردازد.

۱-۳. اهمیت و جایگاه اخلاق کاربردی

علم اخلاق یکی از ضروری‌ترین علوم برای انسان است. این علم در حقیقت علم زندگی و آیین زیستن، به معنای حقیقی کلمه است. علمی است که افزون بر بیان احکام ارزشی همه ابعاد فردی و اجتماعی زندگی آگاهانه و مختارانه ما، راه‌های اتصاف به فضایل و بهره‌مندی از خوبی‌ها و دفع و رفع زشتی‌ها را نیز نشان می‌دهد. بنابراین، علم اخلاق اگر مهم‌ترین علم نباشد، یکی از مهم‌ترین و سرنوشت‌سازترین دانش‌هاست. امام کاظم علیه السلام می‌فرماید:

لازم‌ترین دانش برای تو، دانشی است که تو را به صلاح قلبت راهنمایی کند و فساد آن را برایت آشکار سازد.^۱

یکی از مهم‌ترین رسالت‌های پیامبران نیز پرورش اخلاقی مردمان و تزکیه و تهذیب جان‌های آنان بوده است^۲ و در این باره پیامبر بزرگ اسلام نیز هدف اصلی رسالت خود را به کمال رساندن خُلق‌های کریم و مَنیش‌های بزرگوارانه معرفی کرده است.^۳ اخلاق نیک و زدودن زشتی‌ها و آراستگی به خوبی‌ها یکی از عوامل مهم بهره‌مندی از سعادت دنیوی و اخروی است.

نگاهی به میراث علمی عالمان برجسته جهان نشان می‌دهد که اخلاق و دانش اخلاق همواره مورد توجه اندیشمندان خیرخواه بشر بوده است. در هر عصر و مصری کسانی بوده‌اند که برای هدایت

۱. أَلَزَّمُ الْعِلْمَ لَكَ مَا دَلَّكَ عَلَى صَلَاحِ قَلْبِكَ وَأَطَهَّرَ لَكَ فُسَادَهُ. (طبرسی، مجمع‌الزوائد، مستدرک الوسائل و مستنبط المسائل، ج ۱۲، باب ۱۰۱، حدیث ۱۳۷۹۲)

۲. هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ؛ اوست آن کس که در میان بی‌سوادان فرستاده‌ای از خودشان برانگیخت، تا آیات او را بر آنان بخواند و پاکشان گرداند و کتاب و حکمت بدیشان بیاموزد، و [آنان] قطعاً پیش از آن در گمراهی بودند. (جمعه ۶۲، ۲)

گفتنی است در کتاب حاضر، در ترجمه آیات قرآن کریم، در بیشتر موارد، از دو ترجمه آیت‌الله ناصر مکارم شیرازی و استاد محمد مهدی فولادوند استفاده شده است.

۳. يُعِثُّ لَأَنْتُمْ مَكَارِمَ الْأَخْلَاقِ. (محمد باقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۶۷، باب ۵۹، حدیث ۱۸)

و راهنمایی مردمان اندیشه کرده و با مجاهدت‌های علمی خود بازار مباحث اخلاقی را پر رونق داشته‌اند. آثار ارزشمندی مانند رسائل اخوان‌الوصفا و خلاص الوفا، السعادة و الاسعاد فی السيرة الانسانية، تهذیب الاخلاق و تطهیر الاعراق، اخلاق ناصری، اوصاف الاشراف، احیاء علوم الدین، المحجة البیضاء فی تهذیب الاحیاء، المراقبات فی اعمال السنة، جامع السعادات و دهها اثر خرد و کلان دیگر را می‌توان به عنوان نمونه‌هایی از میراث اخلاقی عالمان مسلمان برشمرد. البته، با وجود این تلاش‌های ارزنده، متأسفانه مباحث اخلاقی، در مقایسه با مباحث فقهی و کلامی و فلسفی، حجم اندکی از میراث علمی اندیشمندان گذشته و همچنین فعالیت‌های پژوهشی عالمان این روزگار را به خود اختصاص داده است. در عین حال، بیشتر افراد جامعه ما به دلایل مختلف با بسیاری از فضایل و رذایل اخلاقی آشنا هستند. مشکل عمده بسیاری از افراد این است که:

اولاً، راه انجام وظایف اخلاقی و چگونگی اعمال احکام اخلاقی را به درستی نمی‌توانند تشخیص دهند. برای مثال، کسانی که مبتلا به رذیلة غیبت هستند، بهتر از هرکس دیگری می‌دانند به چه بلایی گرفتارند؛ اما راه‌هایی از این منجلاب را نمی‌دانند. کسانی که در آتش حسد و نفرت و کینه می‌سوزند، با تمام وجود خود سوزندگی این آتش را احساس می‌کنند، اما راه نجات از این آتش ایمان‌سوز و آخرت بر باد ده را نمی‌دانند.

ثانیاً، در موارد تزامم و تعارض وظایف اخلاقی، نمی‌توانند تصمیم درستی بگیرند. برای نمونه همه ما می‌دانیم که احترام به پدر و مادر بسیار ضروری و لازم است و امر به معروف و نهی از منکر نیز از واجبات فقهی و اخلاقی است و از سویی بدگویی از مسلمان کاری بسیار زشت و ناپسند است. حال اگر در مجلس بزرگ و محترمی باشیم که مثلاً پدر یا مادر ما از مسلمانی بدگویی می‌کند، در چنین شرایطی ممکن است به آسانی نتوانیم وظیفه اخلاقی خود را تشخیص دهیم. آیا باید جلوی غیبت و بدگویی را بگیریم یا باید به احترام پدر یا مادرمان در آن لحظه سکوت کنیم و مثلاً بعداً به آنان تذکر دهیم؟ ... همه ما می‌دانیم که رشوه‌دادن و رشوه گرفتن از نظر اخلاقی و اسلامی کاری بسیار زشت و نکوهیده است، اما در جایی که مثلاً راه رسیدن به حقوق خود را در رشوه‌دادن می‌بینیم، ممکن است به راحتی نتوانیم تشخیص دهیم که آیا رشوه دادن در چنین شرایطی از نظر اخلاقی عملی ناپسند است یا نه.

یکی از رسالت‌های اخلاق کاربردی این است که به تحلیل و بررسی ریشه‌ای و بنیادین فضایل و

رذایل اخلاقی و راه تشخیص تکالیف اخلاقی و شیوه تحقق آنها در قلمروهای خاصی پیردازد. این شاخه از مطالعات اخلاقی بر آن است تا به جای ارائه فهرستی بلند از فضایل و رذایل اخلاقی، با تقویت بُعد عقلانی و استدلالی فراگیران، شیوه استدلال اخلاقی در امور روزمره زندگی را به آنان بیاموزد. افزون بر این، اخلاق کاربردی، با ارائه معیارها و ملاک‌هایی مشخص برای رفتارهای اخلاقی در قلمروهای مختلف زندگی فردی و اجتماعی، به کاربردی کردن توصیه‌ها و ارزش‌های اخلاقی کمک می‌کند. و به همین دلیل است که به آن اخلاق کاربردی می‌گویند.

۲-۳. تاریخچه اخلاق کاربردی

می‌توان گفت که از روزگاران قدیم گونه‌ای از اخلاق کاربردی مورد توجه برخی از عالمان مسلمان بوده است. در بسیاری از کتاب‌های اخلاقی، ابواب خاصی را به بخش‌های مختلف اخلاق کاربردی اختصاص می‌دادند و می‌کوشیدند تا اصول فضایل و رذایل مربوط به آن حوزه را به صورت دقیق تبیین کنند و با توجه به آن اصول، راه‌حل‌های اخلاقی مسائل خاص آن حوزه را مشخص نمایند. در کتاب‌های ارزشمند احیاء العلوم و المحجة البیضاء مباحثی مانند اخلاق دانش و دانشجویی، اخلاق جنسی، اخلاق معیشت، اخلاق معاشرت، اخلاق مسافرت و امثال آن به طور ویژه مورد توجه قرار گرفته است. افزون بر این، برخی از مسائل اخلاق کاربردی به طور ویژه مورد توجه قرار می‌گرفتند و نوشته‌های مستقلی درباره آنها به نگارش درمی‌آمد.^۱ برای نمونه در زمینه اخلاق دانشجویی می‌توان به کتاب‌های ارزشمندی چون آداب المتعلمین، نوشته خواجه نصیرالدین طوسی (۶۷۲-۵۹۷ ه.ق) و منیة المرید فی آداب المفید و المستفید، نوشته شهید ثانی (۹۶۶-۹۰۹ ه.ق)، اشاره کرد. درباره اخلاق گفتگو و مناظره کتاب‌های بسیاری نوشته شده است که از آن جمله می‌توان به آداب التخاب، نوشته میر محمد عباس بن علی، (متوفی ۱۳۰۶ ه.ق) آداب البحث و المناظره نوشته میر غیاث‌الدین حسینی دشتکی، (متوفی ۹۴۸ ه.ق) آداب البحث نوشته کمال‌الدین میثم بن علی بحرانی، (متوفی ۶۷۹ ه.ق) آداب المناظره نوشته شیخ مهذب‌الدین احمد بن عبدالرضا که در ۱۰۸۱ ه.ق به نگارش درآمده است، آداب المناظره نوشته شیخ سلیمان بن عبدالله الماحوزی، (متوفی ۱۱۲۱ ه.ق) آداب المناظره، نوشته احمد بن اسماعیل جزائری، (متوفی ۱۱۴۹ ه.ق)

۱. برای آشنایی بیشتر با برخی از این کتاب‌ها، بنگرید به: شیخ آقابزرگ طهرانی، الذریعة الی تصانیف الشیعة، ج ۱،

اشاره کرد. درباره اخلاق معاشرت، کتاب‌هایی مانند آداب المعاشرة، نوشته ابی جعفر احمد بن محمد بن خالد البرقی، (متوفی ۲۷۴ یا ۲۸۰ ه.ق) آداب المعاشرة نوشته شیخ علی حزینه، (متوفی ۱۱۸۱ ه.ق) و آداب العشرة، نوشته محمد کاظم حائری را می‌توان نمونه آورد. در حوزه اخلاق سیاست نیز کتاب‌های فراوانی نوشته شده است که از آن جمله می‌توان به آداب الملوك، نوشته میرزا رفیع‌الدین نظام‌العلماء و آداب سلطنت، نوشته سید هبه‌الله حسین، در ۸۸۲ ه.ق، اشاره کرد. درباره اخلاق و آداب سفر نیز کتاب‌هایی مانند آداب السفر، نوشته یحیی بن احمد بن سعید الحلّی، (متوفی ۶۹۰ ه.ق) آداب السفر، نوشته محمد طاهر قزوینی را می‌توان به عنوان نمونه برشمرد. درباره اخلاق مهمانی و ضیافت نیز کتاب‌های مستغنی مانند کتاب آداب الضیافة نوشته محسن فیض کاشانی (متوفی ۱۰۹۱ ه.ق) نوشته شده است.

به هر حال، این رشته علمی در دوران اخیر مورد توجه جدی اندیشمندان اخلاقی مغرب زمین نیز قرار گرفته است تا جایی که آثار بسیار گوناگونی را در حوزه‌های مختلف اخلاق کاربردی پدید آورده‌اند. نگاهی گذرا به عناوین برخی از مجلاتی که امروزه در کشورهای غربی، درباره اخلاق کاربردی منتشر می‌شوند، جایگاه و اهمیت این بحث را در آن دیار مشخص می‌کند:

Bioethics	اخلاق زیستی
Business Ethics	اخلاق تجارت
Criminal Justice Ethics	اخلاق عدالت قضایی
Environment Ethics	اخلاق محیط زیست
Ethics & Animals	اخلاق و حیوانات
Ethics & Medicine	اخلاق و پزشکی
Journal of Agricultural and Ethics	مجله کشاورزی و اخلاق

فصل اول

اخلاق دانش اندوزی

اهداف

از دانشجو انتظار می‌رود پس از فراگیری این فصل:

۱. اهمیت، ضرورت و جایگاه ویژه دانش و دانش‌اندوزی در

اسلام را فراگیرد؛

۲. افزون بر آشنایی با تأثیر پارسایی بر تعقل

و دانش‌اندوزی، در تقویت تقوای خود کوشش

بیشتری نماید؛

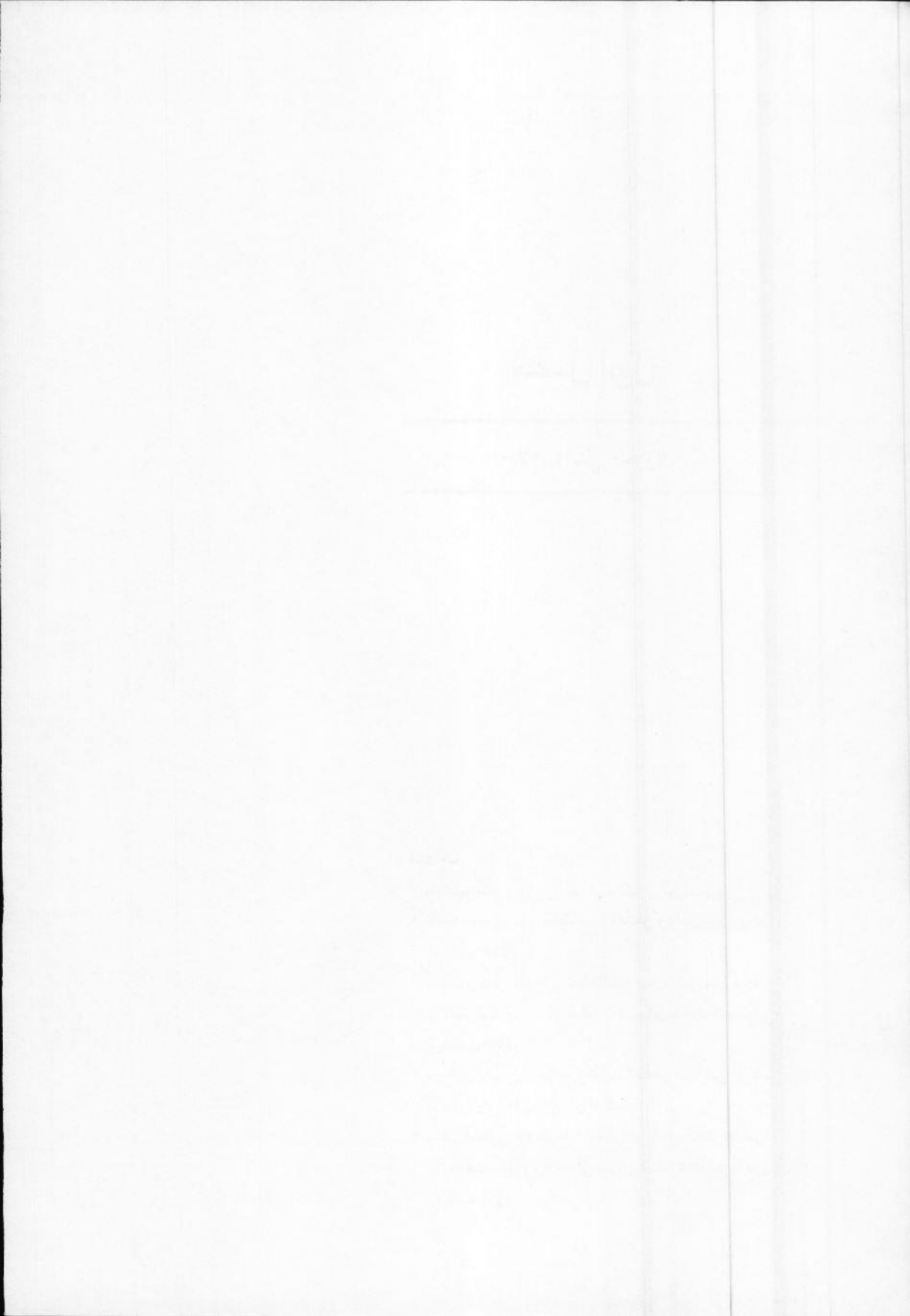
۳. در کنار آشنایی با موانع و لغزشگاه‌های دستیابی به علم

حقیقی، راه نجات از آنها را فراگیرد؛

۴. ضمن آشنایی با فضایل اخلاقی در کسب دانش، شیوه

کسب فضایل و راه عملی مزین شدن به آنها را نیز

به دست آورد.

۱. اهمیت و ضرورت

اهمیت علم و علم‌آموزی، از دیدگاه اسلام، به قدری روشن است که نیازی به توضیح ندارد. نخستین آیاتی که بر پیامبر اکرم نازل شد، بهترین دلیل بر جایگاه ویژه تعلیم و تعلّم در اسلام است: «إِذَا بَشِمْ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ؛ إِفْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ؛ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ؛ عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ»^۱ بر همین اساس پیامبر اکرم ﷺ، وقتی دو گروه را در مسجد مشاهده کردند، که گروهی مشغول عبادت بودند و گروهی مشغول مذاکره و مباحثه علمی، رفتن به نزد گروه دوم را بر پیوستن به جمع عبادت‌کنندگان ترجیح داده و در توجیه این رفتار خود فرمودند: «من برای تعلیم فرستاده شده‌ام»^۲. قرآن کریم نیز به صراحت، تعلیم را یکی از اهداف اساسی برانگیختن پیامبر اکرم ﷺ دانسته، می‌فرماید:

او کسی است که در میان جمعیت درس نخوانده رسولی از خودشان برانگیخت که آیتش را بر آنان می‌خواند و آنان را تزکیه می‌کند و به آنان کتاب (قرآن) و حکمت می‌آموزد و مسلماً پیش از آن در گمراهی آشکاری بودند.^۳

۱. (علق (۹۶): ۵ - ۱): بخوان به نام پروردگارت که (جهان را) آفرید. (همان کس که) انسان را از خون بسته‌ای خلق کرد. بخوان که پروردگارت (از همه) بزرگوارتر است، همان کسی که به وسیله قلم تعلیم نمود، و به انسان آنچه را نمی‌دانست یاد داد.

۲. بالتعلیم أُرْسِلْتُ. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۱، ص ۲۰۶، باب ۴، حدیث ۳۵)

۳. هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ. (جمعه (۶۲): ۲)

ضرورت فراگیری علم از دیدگاه اسلام ضرورتی مطلق است؛ نه قید افرادی دارد، نه قید زمانی، نه قید مکانی و نه هیچ قید و محدودیتی دیگر. حدیث بسیار مشهور و معروف رسول اعظم ﷺ که فرمود: «علم آموزی بر هر مسلمانی واجب است»،^۱ اختصاص تحصیل علم به طبقه یا صنف یا جنس خاصی را رد کرده، آن را از واجبات عمومی همه مسلمانان بر می شمارد. همچنین حدیث «أَطْلُبُوا الْعِلْمَ مِنَ الْمَهْدِ إِلَى اللَّحْدِ» زگهواره تا گور دانش بجوی، محدودیت زمانی را برای تحصیل علم از میان برمی دارد. بر اساس حدیث «دانش را بیاموزید هر چند که در چین^۲ باشد»^۳ دانسته می شود که طلب علم، وظیفه ای است که جا و مکان خاصی نمی شناسد و احادیثی مانند «حکمت، گمشده مؤمن است پس آن را فراگیرید هر چند در دست منافق باشد»^۴ محدودیت از حیث معلّم را نفی می کند.^۵ البته در جایی که انسان در درستی یک مطلب تردید دارد و خودش نیز توانایی تشخیص حق و باطل در آن زمینه را ندارد، به حکم عقل سلیم نباید سخن هر استاد و معلمی را بپذیرد. در این موارد باید دقت کند که تحت تأثیر و تلقین چه کس یا کسانی است.

برای آشنایی بیشتر با اهمیت علم آموزی در اسلام چند روایت دیگر از اولیای دین را یادآور می شویم:

پیامبر اکرم ﷺ در باره برتری عالم بر عابد می فرماید:

برتری عالم بر عابد همچون برتری ماه شب چهارده بر سایر ستارگان است.^۶

همان حضرت در حدیث دیگری می فرماید:

به درستی که برتری عالم بر عابد همچون برتری خورشید بر سایر سیارات است.^۷

۱. طَلَبُ الْعِلْمِ فَرِيضَةٌ عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ. (محمد بن یعقوب کلینی، اصول کافی، ج ۱، کتاب فضل العلم، باب ۱، حدیث ۱)

۲. البته کشور چین در این حدیث، خصوصیتی ندارد. منظور این است که فاصله مکانی نباید مانعی برای تحصیل علم تلقی شود.

۳. أَطْلُبُوا الْعِلْمَ وَ لَوْ بِالصَّيْنِ. (محمد باقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۱، ص ۱۸۰، باب ۱، حدیث ۶۵)

۴. الْحِكْمَةُ ضَالَّةُ الْمُؤْمِنِ فَخُذْ الْحِكْمَةَ وَ لَوْ مِنْ أَهْلِ النِّفَاقِ. (همان، ج ۲، ص ۹۹، باب ۱۴، حدیث ۵۷)

۵. بنگرید به: مرتضی مطهری، ده گفتار، فریضه علم، ص ۱۶۳.

۶. فَضْلُ الْعَالِمِ عَلَى الْعَابِدِ كَفَضْلِ الْقَمَرِ عَلَى سَائِرِ النُّجُومِ لَيْلَةَ الْبَدْرِ. (محمد باقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۲، ص ۱۸، حدیث ۴۶)

۷. إِنَّ فَضْلَ الْعَالِمِ عَلَى الْعَابِدِ كَفَضْلِ الشَّمْسِ عَلَى الْكَوَاكِبِ. (همان، ص ۱۹، حدیث ۴۹)

امام باقر علیه السلام از پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله نقل می‌کند که فرمود:

به درستی که برای آموزگار خوبی‌ها، جنبندگان زمین و ماهیان دریا و جانداران فضا و همه آسمانیان و زمینیان طلب مغفرت می‌کنند؛ و به درستی که یاددهنده و یادگیرنده دارای پاداشی یکسان‌اند؛ روز قیامت، همچون دو اسب مسابقه، دوشادوش یکدیگر می‌آیند.^۱

با این همه، روشن است که فراگیری دانش مطلوبیت ذاتی ندارد. به صرف عالم‌شدن سعادت حقیقی انسان تأمین نمی‌شود. چه فراوان‌اند عالمان و اندیشمندانی که علم خود را در جهت توسعه فساد و تأمین خواسته‌های شیطانی خود و دیگران به کار می‌گیرند. بر همین اساس، اسلام عزیز در کنار دعوت به علم‌آموزی، شرایط، آداب و اخلاقیات ناظر به این عرصه را نیز بیان کرده است. در اینجا برخی از این شرایط و اخلاقیات را بیان می‌کنیم.

۲. دانش‌اندوزی و پارسایی

در قرآن کریم تصریح شده است که ثمره پارسایی، بهره‌مندی از فرقان و قدرت تشخیص حق از باطل است: «إِنْ تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا»^۲ آیا این بدان معناست که علم‌اندوزی کافران و بی‌تقوایان از نظر قرآن بیهوده و بی‌نتیجه است؟ پارسایی چه نقشی در تعلیم و تحصیل معرفت و دانش حقیقی دارد که دانش‌اندوزی ناپارسیان راه به جایی نمی‌برد؟

بی‌تردید، متون دینی، همه انسان‌ها حتی کافران و فاسقان را به دانش‌اندوزی و پیروی از دانش و پرهیز از پیروی گمان دعوت کرده و به تعقل و تدبّر فراخوانده‌اند. افزون بر این، قرآن خود نیز در برابر حق‌گریزان، عملاً به اقامه دلیل عقلی پرداخته است. سیره عملی پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و امامان معصوم علیهم السلام به خوبی نشان می‌دهد که آن بزرگواران نیز مخالفان خود را به بحث عقلی دعوت کرده، در برابر آنان، از براهین عقلی مدد جسته‌اند. اینها همه، نمایانگر آن است که نشانیدن پارسایی در کنار خردورزی و دانش‌اندوزی، به معنای ناتوانی بی‌تقوایان از درک و اقامه براهین عقلی نیست؛ بلکه مراد آن است که با بازگرداندن روح و سرشت آدمی به حالت پاکی و صداقت نخستین و فطری‌اش، فراگیری و پذیرش حقایق را برای او تسهیل نماید.^۳

۱. إِنْ تُعَلِّمُ الْغَيْرَ يَسْتَفِيزْ لَهُ دَوَابُّ الْأَرْضِ وَ جِثَانُ الْبَحْرِ وَ كُلُّ ذِي رُوحٍ فِي الْهَوَاءِ وَ جَمِيعُ أَهْلِ السَّمَاءِ وَ الْأَرْضِ إِنْ الْعَالَمِ وَ الْمُتَعَلِّمُ فِي الْأَجْرِ سَوَاءٌ يَأْتِيَانِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَثَرَتِي رَهَانٍ يَزْجَمَانِ. (همان، ص ۱۷، حدیث ۴۰)

۲. انفال (۸): ۲۹.

۳. محمد حسین طباطبایی، المیزان، ج ۵، ص ۲۶۷ و ۲۶۸.

توضیح آنکه، انسان دارای مجموعه‌ای از نیروهای متضاد و متزاحم است که هر نیرویی، بی‌توجه به نیروهای دیگر، در اندیشه ارضای خویش است. اگر انسان به یکی از این قوا، گرایش بیشتر نشان دهد و در ارضای خواسته‌های آن بیشتر بکوشد، در گرداب سرکشی آن قوه و سرکوبی قوای دیگر فرومی‌غلتد و انسانیتش که بر پایه مجموعه این نیروها شکل می‌گیرد، پای‌مال می‌شود. پس راهی جز ارضای مساوی و عادلانه همه نیروهای نفسانی وجود ندارد. انسان واقعی کسی است که در ارضای معقول خواسته‌های همه قوای درونی‌اش بکوشد.

از سوی دیگر، انسان در آغاز پیدایش از هر گونه آگاهی و دانشی بی‌بهره است: «و خداوند شما را از شکم مادرانتان خارج نمود در حالی که هیچ چیز نمی‌دانستید؛ و برای شما، گوش و چشم و عقل قرار داد، تا شکر نعمت او را به جای آورید.»^۱ کسب دانش و توسعه دانستی‌های انسان، معلول کارکرد قوای درونی و بیرونی او است. طبیعتاً تلاش انسان در جهت ارضای خواسته‌های یک قوه و بی‌اعتنایی به قوای دیگر، موجب میل فکری به سوی آن و غفلت از مقتضیات سایر قوا و در نتیجه انحراف فکری و عقیدتی خواهد شد.

پس، اینکه می‌بینیم متون اسلامی در کنار دعوت به دانش‌اندوزی، بر پارسایی و همزمان با تعلیم، بر تزکیه و زدودن زنگار گناه و وسوسه شیطان از دل نیز تأکید می‌ورزند، به سبب آن است که تفکر آدمی را از بند اسارت شیاطین درونی و بیرونی آزاد سازند.

چون که تقوا بست دو دست هوا حق گشاید هر دو دست عقل را^۲

تقوا سبب می‌شود فطرت انسان به پاکی و زلالی نخستین خود بازگردد، تا علاوه بر بهره‌مندی بیشتر از بینش و بصیرت، به آسانی بتواند بدون دخالت هواهای نفسانی، حقایق را پذیرفته، به دانش‌های سودمند و اندیشه‌های درست دست یابد. اگر عقل بخواهد درک و شناختی صحیح داشته باشد، باید پارسایی پیشه سازد و از بند تمایلات نفسانی رهایی یابد. آنگاه است که پاسبان و پاسدار ورودی‌ها و خروجی‌های دل می‌شود و نامحرمان و بیگانگان را در بند می‌افکند.

طبع خواهد تا کشد از خصم کین	عقل بر نفس است بند آهنین
عقل ایمانی چو شحنة عادل است	پاسبان و حاکم شهر دل است

۱. وَاللّٰهُ اَخْرَجَكُمْ مِّنْ بُطُونِ اُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ وَالْاَفْئِدَةَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ. (نحل: ۱۶): ۷۸.

۲. جلال‌الدین مولوی، مثنوی معنوی، دفتر سوم، بیت ۱۸۳۲.

همچو گربه باشد او بیدار هوش	دزد در سوراخ ماند همچو موش
در هر آنجا که بر آرد موش دست	نیست گربه یا که نقش گربه است
گربه چه شیر شیرافکن بود	عقل ایمانی که اندر تن بود
غره او حاکم درندگان	نعره او مانع چرندگان ^۱

۳. موانع دستیابی به علم حقیقی^۲

ذهن آدمی، گاه در اثر چینش نادرست مقدمات یا کوتاهی در انتخاب مواد یقین‌آور برای استدلال، دچار خطا می‌شود و به نتیجه‌ای نادرست دست می‌یابد. برای پرهیز از اینگونه لغزش‌ها باید علم منطق و انواع مغالطات را به درستی آموخت و به درستی به کار گرفت. ولی گاه انسان در اثر مشکلات اخلاقی و آلودگی‌های نفسانی از درک درست حقایق ناتوان می‌گردد و سراب را آب می‌پندارد. در این بخش می‌خواهیم با تکیه بر قرآن و سخنان اولیای دین، با برخی از مهم‌ترین لغزشگاه‌های اخلاقی علم‌آموزی و خردورزی آشنا شویم.

۱-۳. پیروی از حدس و گمان

چون دستیابی به یقین و تشخیص واقعیت در همه امور روزمره زندگی، کاری دشوار یا غیرممکن است، بیشتر آدمیان، با توجه به غریزه راحت‌طلبی، اساس زندگی خود را بر گمان بنا می‌کنند و با تکیه بر آن، به زندگی خویش ادامه می‌دهند. یکی از لغزشگاه‌های فهم و اندیشه درست آن است که انسان این عادت بد را به ساحت تفکر عقلانی و علمی نیز سرایت دهد و به جای پیروی از یقین، به گمان و حدس بسنده کند. این امر، به‌ویژه در مسائل اساسی و زیربنایی اندیشه بشر، مانند اعتقادات دینی، زیان‌هایی جبران‌ناپذیر به بار می‌آورد؛ از این‌رو، قرآن کریم به شدت با آن مخالفت ورزیده و مخاطبان خود را از پیروی حدس و گمان برحذر داشته است؛ چنان‌که در پاسخ به مشرکانی که بر اساس پندارهای واهی، شرک و دوگانه‌پرستی خود را به خواست و مشیت خداوند نسبت می‌دهند، می‌فرماید:

بگو: آیا نزد شما دانشی هست که آن را برای ما آشکار کنید؟ شما جز از گمان پیروی نمی‌کنید و جز دروغ نمی‌گویید.^۳

۱. همان، دفتر چهارم، ابیات ۱۹۸۹-۱۹۸۴.

۲. بنگرید به: حسن یوسفیان و احمدحسین شریفی، خردورزی و دین‌باوری، ص ۱۰۵-۱۰۰.

۳. قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ (انعام: ۶۶) (۱۴۸)

و چیزی را که بدان علم نداری، دنبال مکن؛ زیرا گوش و چشم و قلب، همه مورد پرسش واقع خواهند شد.^۱

۲-۳. تقلید کورکورانه

متأسفانه بسیاری از مردمان، افزون بر مسائل فرعی و جزئی زندگی، مانند نوع پوشش و وضعیت ظاهری خود، در اندیشه و نوع نگاه به مسائل کلی و حیاتی نیز از دیگران تقلید می‌کنند. در واقع ریشه تقلید در مسائل جزئی و فرعی، و منشأ اصلی مدپرستی و مدگرایی، خودباختگی فکری و تقلید در اندیشه و مسائل کلی است:

چون مقلد بود عقل اندر اصول دان مقلد در فروغش ای فضول^۲

به هر روی، یکی دیگر از موانع تحصیل علم واقعی و داشتن اندیشه درست، سپردن مهار تفکر به دست دیگران است. یعنی انسان به جای آنکه آزادانه و محققانه بیندیشد، مهار تفکر خود را به دست دیگران بسپارد و خارج از چارچوب اندیشه‌های وارداتی از سوی دیگران نیندیشد. ویژگی بسیاری از مردم این است که باورهای عمومی و اجتماعی را به سادگی و بدون تفکر می‌پذیرند. به تعبیر مولوی:

که به ظن تقلید و استدلالشان قایمست و جمله پر و بالشان^۳

مطالعه‌ای نظری

به نظر می‌رسد یکی از عوامل گرایش به پیروی کورکورانه از یک فکر یا اندیشه این است که خودآگاه یا ناخودآگاه، اکثریت را معیار حقانیت بدانیم. یعنی کثرت طرفداران یک اندیشه یا کردار را دلیل حقانیت آن و قلت و اندک بودن حامیان یک اندیشه یا کردار را دلیل بر بطلان آن بشماریم. نظر شما در این باره چیست؟ آیا کثرت را معیار حقانیت می‌دانید یا خیر؟ به چه دلیل؟ اصولاً معیار حقانیت یک اندیشه را چه می‌دانید؟ آیا عوامل دیگری برای تقلید کورکورانه سراغ دارید؟

۱. «وَلَا تَقْفُ مَا نُسِبَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولٌ». (اسراء (۱۷): ۳۶)

۲. جلال الدین محمد بلخی، مثنوی معنوی، دفتر ششم، بیت ۱۰۷۳.

۳. همان، دفتر اول، بیت ۲۱۲۶.

قرآن کریم، در برابر کسانی که پیروی کورکورانه از نیاکان را مبنای عمل خود قرار داده‌اند، می‌فرماید:

و چون به آنان گفته شود: «از آنچه خدا نازل کرده است پیروی کنید»، می‌گویند: «نه، بلکه از چیزی که پدران خود را بر آن یافته‌ایم، پیروی می‌کنیم». آیا هر چند پدرانشان چیزی را درک نمی‌کرده و به راه صواب نمی‌رفته‌اند، [باز هم در خور پیروی هستند؟]^۱

زشتی و زندگی تقلید تنها در تقلید از پیشینیان خلاصه نمی‌شود؛ بلکه هرگونه دنباله‌روی کورکورانه، از جمله پیروی از بزرگان و شخصیت‌های مشهور جامعه را نیز در بر می‌گیرد. اسلام یکایک انسان‌ها را دارای شخصیتی مستقل دانسته، «فرد» را «مسئول» می‌شناسد و تقلید کورکورانه از بزرگان جامعه را عامل گمراهی عده‌ای می‌شمارد:

پروردگارا! ما رؤسا و بزرگ‌تران خویش را اطاعت کردیم و ما را از راه به در کردند.^۲

نکته‌ای توضیحی

تقلید را به یک اعتبار می‌توان به دو گونه مذموم و ممدوح تقسیم کرد. تقلید مذموم، تقلیدی است که رهن اندیشه بوده و بر گمراهی آدمی می‌افزاید؛ در مقابل، تقلید ممدوح و پسندیده تقلیدی است که عقل و فطرت انسان به آن حکم می‌کند. هر انسان عاقلی درک می‌کند که در مسائل تخصصی باید به متخصص مراجعه کند و سخن متخصصان را راهنمای خویش سازد. اگر کسی به بهانه نادرستی تقلید، از مراجعه به پزشک متخصص خودداری کند و یا با استناد به نادرستی تقلید، پیروی از مجتهد و متخصص احکام دینی را خطا بداند، خبر از نادانی خود داده است.

۳-۳. شتاب‌زدگی

انسان، گاه در داوری‌های علمی خود شتاب می‌کند؛ و به صرف فراهم آمدن اطلاعاتی اندک در باره یک موضوع، به نتیجه‌گیری می‌پردازد و چنان می‌پندارد که به همه جوانب مسئله احاطه کامل داشته و هیچ نکته‌ای در پس پرده ابهام باقی نمانده است. این گونه اظهارنظرهای شتاب‌زده، یکی دیگر از لغزشگاه‌های اخلاقی اندیشه است.

۱. وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوْ لَوْ كُنْ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئاً وَلَا يَهْتَدُونَ. (بقره (۲): ۱۷۰)

۲. رَبَّنَا إِنَّا أَعْطَيْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاءَنَا فَأَضَلُّونَا السَّبِيلَ. (احزاب (۳۳): ۶۷)

قرآن کریم در تقبیح شتابزدگی می‌فرماید:

و انسان (بر اثر شتابزدگی)، بدی‌ها را طلب می‌کند آن‌گونه که نیکی‌ها را می‌طلبد؛ و انسان، همیشه عجل‌ بوده است.^۱

روایات بسیاری نیز در تقبیح شتابزدگی در امور وارد شده است. امیرمؤمنان علیه السلام در این باره می‌فرماید:

از شتابزدگی بهره‌یز؛ زیرا شتابزدگی در کارها موجب می‌شود که انسان به هدف نرسد و کارش ستوده نباشد.^۲

۴-۳. تمایلات نفسانی

هدف از تحصیل علم این است که به میزان توان، به حقیقت نایل شویم؛ اما دیدگان اندیشه زمانی می‌توانند به جمال حقیقت روشن شوند که گرد و غبار گرایش‌های نفسانی بر چهره آن ننشسته باشد و از اسارت و بردگی وهم و خیال رهیده باشد:

حقیقت سرایی است آراسته	هوا و هوس گرد برخاسته
نبینی که هر جا که برخاست گرد	نبیند نظر گر چه بیناست مرد ^۳

حب و بغض‌ها و جهت‌گیری‌های تعصب‌آمیز، مسیر تعلیم و تفکر را منحرف کرده و انسان را از کشف حقیقت و درک درستی یا نادرستی امور باز می‌دارد.

چون غرض آمد هنر پوشیده شد	صد حجاب از دل به‌سوی دیده شد ^۴
---------------------------	---

امیرمؤمنان علیه السلام در این باره می‌فرماید:

هر کس عاشق چیزی می‌شود، دیدگانش را کور گردانده و قلبش را رنجور. پس با چشم بیمار می‌نگرد

۱. وَ يَذَّعُ الْإِنْسَانُ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ عَجُولًا. (اسراء (۱۷): ۱۱)

۲. ذَرِ الْمَجَلَّ، فَإِنَّ الْمَجَلَ فِي الْأُمُورِ لَا يَدْرِكُ مَطْلَبَهُ وَلَا يُحْمَدُ أَمْرُهُ. (عبدالواحد الآمدی، غرر الحکم و درر الکلم، ج ۱، فصل ۳۱، ص ۳۶۵، حدیث ۲۹)

۳. سعدی شیرازی، کلیات سعدی، بوستان، ص ۳۰۱.

۴. جلال‌الدین محمد بلخی، مثنوی معنوی، دفتر اول، بیت ۳۳۴.

و با گوشی که از شنیدن حقیقت ناشنواست، می‌شنود. خواهش‌های نفسانی پرده‌های عقلش را دریده و دوستی دنیا دلش را میرانده است.^۱

و در جای دیگر می‌فرماید:

کسی که چیزی را دشمن بدارد، خوش ندارد بدان بنگرد یا نام آن نزد وی بر زبان رود.^۲

و در حدیثی دیگر، طمع را موجب ناکارآمدی اندیشه دانسته و می‌فرماید:

آنجا که برق شمشیر طمع در فضای اندیشه بلند می‌شود، بیشترین جایی است که عقل به زمین در می‌غلتد.^۳

صاف خواهی چشم و عقل و سمع را	بر دران تو پرده‌های طمع را
هر که را باشد طمع الکن شود	با طمع کی چشم و دل روشن شود ^۴

عُجَب و خودبزرگ‌بینی نیز یکی دیگر از رذایل اخلاقی است که ثمره‌ای جز سستی و ضعف عقل و گمراهی علمی انسان را در پی ندارد:

عُجَب و خود بزرگ‌بینی نشانه ضعف و سستی عقل است.^۵
کسی که رأی و نظر خود را بزرگ پنداشت، گمراه شد.^۶

۴. آداب اخلاقی آموختن

پیامبر گرامی اسلام ﷺ، در بخشی از توصیه بسیار ارزشمند خود به ابوذر غفاری چنین می‌فرماید:

ای ابوذر، به درستی که بدترین مردمان در نزد خداوند در روز قیامت عالمی است که از علمش سودی نبرده است و کسی که برای جلب توجه مردم به سوی خود به دنبال تحصیل علم باشد، بوی بهشت را

۱. من عُجِبَ شَيْئاً أَعْيَنَ بَصَرَهُ وَأَفْرَضَ قَلْبَهُ فَهُوَ يَنْظُرُ بَعَيْنٍ غَيْرِ صَحِيحَةٍ وَيَسْمَعُ بِأُذُنٍ غَيْرِ سَمِيعَةٍ قَدْ خَرَقَتْ الشَّهَوَاتُ عَقْلَهُ وَأَمَاتَتْ الدُّنْيَا قَلْبَهُ. (نهج البلاغه، خطبه ۱۰۹، ص ۱۰۴)

۲. مَنْ ابْغَضَ شَيْئاً ابْغَضَ أَنْ يَنْظُرَ إِلَيْهِ وَأَنْ يَذْكُرَ عِنْدَهُ. (همان، خطبه ۱۶۰، ص ۱۶۳)

۳. أَكْثَرُ مُصَارَعِ الْقَوْلِ تَحْتَ بُرُوقِ النِّطَامِ. (همان، حکمت ۲۱۹)

۴. جلال‌الدین محمد بلخی، مثنوی معنوی، دفتر دوم، ابیات ۵۷۰ و ۵۸۰.

۵. إِعْجَابُ الرِّءُوسِ بِنَفْسِهِ دَلِيلٌ ضَعْفِ عَقْلِهِ. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۱، ص ۱۶۱، حدیث ۵۱)

۶. مَنْ أَعْجَبَ بِرَأْيِهِ ضَلَّ. (همان، ج ۱، باب ۴، ص ۳۹۲، حدیث ۵۰)

نخواهد چشید. ای ابوذر، بوی بهشت به مشام کسی که برای مردم‌فریبی در جستجوی علم باشد، نخواهد رسید. ای ابوذر، هرگاه از تو چیزی پرسیدند که پاسخ آن را نمی‌دانستی، پس بگو: نمی‌دانم، و خود را از پیامدهای آن نجات ده و به چیزی که نمی‌دانی، فتوانده تا از عذاب خداوند در روز قیامت نجات یابی؛ ای ابوذر، گروهی از بهشتیان، از گروهی از اهل جهنم آگاه می‌شوند و به آنها می‌گویند: «چه چیزی شما را جهنمی کرد، در حالی که ما به برکت تربیت و تعلیم شما بهشتی شدیم؟» آنان در پاسخ می‌گویند: «ما دیگران را به کارهای خیر فرمان می‌دادیم و خود به آنها عمل نمی‌کردیم.»^۱

۱-۲. انگیزه الهی (اخلاص)

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله، در حدیث بسیار مشهور و معتبری می‌فرماید:

هر کس خود را چهل روز برای خدا خالص کند، چشمه‌های حکمت از قلب او بر زبان جاری خواهد شد.^۲

نخستین موضوعی که دانشجو باید به طور جد به آن توجه کند، نیت و انگیزه تحصیل است. بر اساس نظام اخلاقی اسلام، نیت و انگیزه، بیش از خود عمل اهمیت دارد و به همین دلیل است که پیامبر اکرم فرموده‌اند: «نیت مؤمن بهتر از عمل اوست.»^۳

اصولاً، ماهیت هر عملی با توجه به نیتی که فرد در انجام آن داشته است، مشخص می‌شود.^۴ بر اساس نظام اخلاقی اسلام، صرف «حُسن فعلی»، یعنی خوب بودن کار، برای ارزش‌گذاری اخلاقی آن کافی نیست؛ بلکه «حُسن فاعلی»، یعنی نیت خوب داشتن در انجام آن، نیز باید به آن ضمیمه شود. افزون بر این، در برخی روایات معتبر، نیت، عین عمل معرفی شده است. امام صادق علیه السلام فرمود: «نیت برتر از عمل است، آگاه باشید که نیت خودِ عمل است.» سپس در تأیید این سخن آیه‌ای از قرآن را ذکر کردند که می‌فرماید: «قُلْ كُلٌّ يَعْمَلُ عَلَى شَاكِلَتِهِ؛ بگو همگان بر اساس شاکله خود رفتار می‌کنند» و «شاکله» را به «نیت» تعریف کردند.^۵ حضرت امام خمینی علیه السلام در

۱. محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۷۴، باب ۴، ص ۷۶، حدیث ۳.

۲. من أخلص لله أربعين صباحاً جزت بتابع الحكمة من قلبه على لسانه. (همان، ج ۶۷، ص ۲۴۲، حدیث ۱۰)

۳. نية المؤمن خير من عمله. (همان، ج ۷۰، باب ۵۳، ص ۱۸۹، حدیث ۲)

۴. بنگرید به: همان، ج ۷۰، باب ۵۴، ص ۲۴۹، حدیث ۲۴.

۵. محمدبن یعقوب کلینی، اصول کافی، ج ۲، کتاب الایمان و الکفر، باب الاخلاص، حدیث ۴.

توضیح این حدیث که نیت را عین عمل معرفی می‌کند، مبالغه‌آمیز دانستن این حدیث را نادرست شمرده و می‌فرماید:

این، مبنی بر مبالغه نیست، چنانچه بعضی احتمال داده‌اند، بلکه مبنی بر حقیقت است؛ زیرا نیت، صورت کامله عمل و فصل محض او است، و صحت و فساد و کمال و نقص اعمال به آن است. چنانچه عمل واحد به واسطه نیت، گاهی تعظیم و گاهی توهین است؛ و گاهی تام و گاهی ناقص است؛ و گاهی از سنخ ملکوت اعلی و صورت بهیه جمیله دارد و گاهی از ملکوت اسفل و صورت موحشه مدهشه دارد. ظاهر نماز علی بن ابی طالب علیه السلام و نماز فلان منافق در اجزاء و شرایط و صورت ظاهری عمل هیچ تفاوتی ندارد، لیکن آن یک با آن عمل معراج الی الله کند و صورتش ملکوت اعلی است؛ و دیگری با آن عمل به جهنم سقوط کند و صورتش ملکوت اسفل است و از شدت ظلمت شبیه ندارد....^۱

با توجه به مطالب بالا و همچنین آیات و روایات دیگری که در این موضوع وارد شده است، می‌توان گفت کار اخلاقی و ارزشمند از دیدگاه اسلام کاری است که صرفاً برای رضایت خداوند انجام گرفته باشد. البته رضایت الهی مراتب و درجات متفاوت و مختلفی دارد. به تعبیر دیگر، ارتباط نیت با خداوند درجات و مراتب مختلفی دارد؛ برخی به نیت بهره‌مندی از نعمت‌های الهی و دخول در بهشت کارهای خود را انجام می‌دهند و انگیزه برخی دیگر در انجام کارهای خود رهایی از عذاب الهی و ترس از جهنم است و دسته سومی نیز در انجام کارهایشان، صرفاً رضایت و خشنودی خداوند را در نظر می‌گیرند و نه هیچ چیز دیگر.

نکته مهم در زمینه تأثیر نیت در ارزشمندی کارها این است که تأثیر نیت روی کار و تأثیر کار در تکامل نفس انسان و رسیدن او به سعادت ابدی، تأثیری تکوینی است، نه قراردادی. به تعبیر دیگر، نیت، بیانگر یک رابطه حقیقی است و نه یک رابطه قراردادی. عمل بدون نیت، در حقیقت، یک کالبد مرده است که با دل و روح انسان ارتباط نمی‌یابد.^۲ تذکر این نکته مفید است که منظور از این نیتی که شرط ارزش اخلاقی است، این نیست که انسان پیش از انجام عمل اخلاقی، با خودش بگوید «این کار را انجام می‌دهم قرینه الی الله» و همچنین منظور این نیست که معانی این الفاظ را در ذهن خود

۱. سیدروح‌الله خمینی (امام)، چهل حدیث، ص ۳۳۱.

۲. محمدتقی مصباح، اخلاق در قرآن، تحقیق و نگارش محمدحسین اسکندری، ج ۱، ص ۱۲۲ و ۱۲۳.

حاضر کند. همچنین منظور از نیت، حضور قلب و توجه داشتن به نوع عملی که انجام می‌دهیم نیست؛ بلکه منظور از این نیت، داعی و انگیزه کار است. منظور این است که تنها عاملی که موجب انجام این کار شود، انگیزه الهی و پیروی از خداوند باشد، نه آنکه از روی ریا و خوشایند دیگران بخواهد آن عمل را انجام دهد.^۱ در ارزش‌گذاری تحصیل علم و دانش‌اندوزی نیز، نقش عمده بر عهده نیت دانشجو است. علم‌اندوزی در صورتی ارزشمند است و ما را به سعادت و کمال نهایی نزدیک می‌کند که هدف اصلی از تحصیل آن، قرب الهی باشد. در غیر این صورت، تأثیری در سعادت واقعی انسان ندارد. حتی اگر هدف از تحصیل علم، کسب شهرت و ثروت و قدرت و امثال آن باشد، از نظر نظام اخلاقی اسلام، هیچ ارزشی نخواهد داشت.^۲

نشانه نیت الهی داشتن در تحصیل علم این است که به همان اندازه که علم و دانش انسان افزایش می‌یابد، ذلت درونی او در برابر خودش و تواضعش در برابر مردم و خوف و خشیتش در برابر خدای متعال و درکش نسبت به دین و حقایق الهی نیز افزایش می‌یابد. پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله در این باره می‌فرماید:

کسی که برای رضای الهی در پی کسب دانش باشد، هر بابی از دانش که برای او گشوده می‌شود، ذلت و خودکم‌بینی‌اش در برابر خودش، تواضعش در برابر مردم، ترسش در برابر خداوند و تلاشش در امور دینی افزایش می‌یابد. چنین شخصی از علمش بهره می‌برد، پس شما نیز از علم او بهره گیرید. و کسی که برای دنیا و منزلت نزد مردمان و مکانت در نزد حاکمان به دنبال تحصیل دانش باشد، هر بابی از دانش که برای او گشوده می‌شود، خودبزرگ‌بینی او در برابر خودش و مردم و غرورش در برابر خداوند و ستم‌کاری‌اش در حق دین، افزایش می‌یابد. چنین فردی بهره‌ای از علمش نمی‌برد...^۳

دانشجو باید از همان ابتدای دانشجویی خود، در پاک‌سازی نیتش بکوشد و همواره تلاش کند تا ارزش علم‌آموزی خود را پایین نیاورد. تعلیم و تعلم با این ارج و اهمیت، نباید به انگیزه‌های پستی چون رسیدن به مقامات دنیوی و کسب شهرت اجتماعی و جلب نظر مردم و احترام آنان و کسب مال و شغل و امثال آن آلوده شود.

۱. برای توضیح بیشتر در این باره، بنگرید به: عبد الله شبر، *الاخلاق*، ص ۱۵ و ۱۶.

۲. بنگرید به: محمد تقی مصباح، *ره توشه*، تحقیق و نگارش کریم سبحانی، ج ۱، ص ۶۹.

۳. محمدباقر مجلسی، *بحار الانوار*، ج ۲، باب ۹، ص ۳۴ و ۳۵، حدیث ۳۳.

بررسی مقایسه‌ای

یکی از ویژگی‌های بارز نظام اخلاقی اسلام، در مقایسه با سایر نظام‌ها و مکاتب اخلاقی، تکیه و تأکید آن بر نیت و انگیزه در ارزش‌گذاری فعل اخلاقی است. اسلام افزون بر «خوبی کار»، «انگیزه خوب فاعل» را نیز شرطی لازم برای ارزشمندی کار می‌داند. در حالی که در هیچ یک از نظام‌های اخلاقی، چنین نقشی به نیت و حسن فاعلی داده نشده است. اصولاً غیر از مکتب اخلاقی کانت، هیچ یک از مکاتب دیگر، نقشی برای نیت و انگیزه در ارزش‌گذاری فعل اخلاقی قائل نشده‌اند. البته نیت مورد نظر مکتب کانت نیز با نیت مورد نظر اسلام بسیار متفاوت است. از نظر کانت تنها چیزی که دارای ارزش ذاتی است، «اراده خیر» است. منظور او از اراده خیر، اراده انجام تکلیف و عمل بر اساس وظیفه عقلانی است. از نظر کانت، کار خوب، کاری نیست که صرفاً مطابق با وظیفه عقلانی باشد، بلکه کاری است که افزون بر مطابقت با وظیفه عقلانی فرد، به انگیزه ادای آن وظیفه عقلانی نیز انجام گرفته باشد. یعنی انگیزه فرد، از انجام آن عمل، تنها پیروی از قانون عقل باشد. بر این اساس، اگر کسی کاری را برای رسیدن به سعادت و یا بهره‌مندی از کمال انجام دهد، باز هم دارای ارزش اخلاقی نخواهد بود. کسانی که برای بهره‌مندی از بهشت عبادت می‌کنند، کار آنان فاقد ارزش اخلاقی است. کار چنین کسانی، صرفاً یک معامله است.

نظر شما در باره این بخش از دیدگاه کانت چیست؟ آیا می‌توان گفت که در ورای نیت اطاعت از حکم عقل و انجام وظیفه عقلانی، این انگیزه نهفته است که من چون می‌خواهم به کمالی برسم لازم است چنین نیتی داشته باشم؟ اگر چنین است، پس چرا کانت می‌گوید: اگر کسی برای رسیدن به کمال، کاری را انجام دهد، کار او فاقد ارزش اخلاقی است؟ براساس نظریه کانت، آیا می‌توان نیت‌ها و انگیزه‌ها را درجه‌بندی کرد؟ به تعبیر دیگر آیا می‌توان گفت یک کار از نظر اخلاقی خوب است و کار دیگری خوب‌تر و کار سوم خوب‌ترین است؟ یا آنکه هیچ درجه و رتبه‌ای در میان فضایل و رذایل وجود ندارد؟ یک کار یا خوب است و یا بد؟ و آیا این رانقص دیدگاه کانت می‌دانید یا قوت آن؟ آیا کسی که برای رفتن به بهشت، کار خوب انجام می‌دهد، کار او از اساس فاقد ارزش اخلاقی است و یا آنکه ارزش اخلاقی آن کمتر از کسی است که فقط به عشق خداوند عبادت می‌کند؟

۲-۴. انتخاب استاد شایسته

تأثیر استاد و نوع ارزش‌ها و نگرش‌ها و جهان‌بینی و ایدئولوژی او در شاگردان، بر کسی پوشیده

نیست. تجربه نشان داده است شاگردان هر اندازه هم که مقاومت کنند، نمی‌توانند از تأثیرگذاری آشکار و نهان استادان در روند زندگی خود مصون شوند. به همین دلیل است که انتخاب استاد و معلمی شایسته و وارسته همواره مورد توجه و تأکید فراوان اولیای دین بوده است. امام باقر علیه السلام در پاسخ به این پرسش که منظور از طعام در این آیه که می‌فرماید: «فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ إِلَى طَعَامِهِ» چیست، فرمود: «عِلْمُهُ الَّذِي يَأْخُذُهُ عَمَّنْ يَأْخُذُهُ»^۱ منظور علم است. انسان باید مواظب باشد که علمش را از چه کسی می‌گیرد. دانشجو تا جایی که شرایط به او اجازه می‌دهد باید در پی انتخاب استادان شایسته باشد.

اما استاد شایسته کیست و چه شرایطی دارد؟ پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله در حدیثی معلم و استاد شایسته را کسی می‌داند که شاگردان خود را:

۱. از تکبر به تواضع دعوت می‌کند؛

۲. از حيله گری و چاپلوسی به خلوص و خیرخواهی فرا می‌خواند؛

۳. از جهل به علم می‌کشانند.^۲

استاد شایسته کسی است که با رفتار خود دانشجو را به کسب فضایل ترغیب و از آلودگی به رذایل اخلاقی دور کند. استادی است که دیدن او انسان را به یاد خدا اندازد و سخن گفتنش بر علم دانشجو بیفزاید.

نکته‌ای توضیحی

نقش معلم و استاد، به‌ویژه در علوم اخلاقی و عرفانی نمود بیشتری دارد. موضوع پیر و راهنما در ادبیات عرفانی و اخلاقی ما موضوعی بسیار مهم و اساسی است. عارفان از ما خواسته‌اند که هرگز بدون داشتن راهنمایی وارسته به وادی سیر و سلوک قدم نگذاریم:

طی این مرحله بی‌همرهی خضر مکن ظلمات است بترس از خطر گمراهی^۳

و اصولاً، سیر و سلوک بدون استاد و راهنما را کاری بیهوده و بی‌نتیجه دانسته و تصریح می‌کنند که

۱. محمدبن یعقوب کلینی، اصول الکافی، ج ۱، کتاب فضل العلم، باب النوادر، حدیث ۸.

۲. لَا تَقْعُدُوا إِلَّا إِلَى عَالَمٍ يَدْعُوكُمْ مِنْ ثَلَاثٍ إِلَى ثَلَاثٍ: مِنَ الْكِبَرِ إِلَى التَّوَضُّعِ وَمِنَ الْمُدَاهَنَةِ إِلَى الْمُنَاصَحَةِ وَمِنَ الْجَهْلِ إِلَى الْعِلْمِ. (تنبيه النعمان، ج ۲، ص ۲۳۳)

۳. دیوان حافظ.

بدون استاد امکان ندارد کسی به سلامت از این وادی عبور کند:

شبان وادی ایمن گهی رسد به مراد که چند سال به جان خدمت شعیب کند^۱

در باره پیر و راهنما و داستان بسیار پرخطر و پرآسیب پیرگزینی مطالب گفتنی مهمی وجود دارد، اما در اینجا به یادآوری این نکته بسنده می‌کنیم که انتخاب استاد وارسته و شایسته برای سیر و سلوک عرفانی کاری بسیار دشوار است. گوه‌های واقعی و حقیقی همواره کمیاب بوده‌اند. در مقابل، گوه‌های تقلبی و بدلی در هر کوی و برزنی یافت می‌شوند. مرحوم علامه بحرالعلوم، از عارفان و عالمان بزرگ عالم اسلام، در این باره می‌فرماید:

واما استاد عام^۲ شناخته نمی‌شود مگر به مصاحبت در خلأ و ملأ و معاشرت باطنیه و ملاحظه تمامیت ایمان جوارح و نفس او و زینهار به ظهور خوارق عادات و بیان دقیق و نکات و اظهار خفایای آفاقیه و خبایای انفسیه و تبدل بعضی از حالات خود به متابعت او فریفته نباید شد؛ چه اشراف بر خواطر و اطلاع بر دقائق و عبور بر ماء و طی زمین و هوا و استحضار از آینده و امثال اینها در مرتبه مکاشفه روحیه حاصل می‌شود و از آن مرحله تا سرمنزل مقصود پس منازل و مراحل است و پس راهروان این مرحله را طی و از آن پس از راه افتاده؛ به وادی دزدان و ابالس داخل گشته و از این راه بسی کفار اقتدار بر بسیاری از این امور حاصل. بلکه از تجلیات صفاتیہ نیز پی به وصول صاحبش به منزل توان برد....^۳

۳-۳. رعایت اولویت‌ها

دوران دانشجویی به گونه‌ای است که اگر دانشجو تلاش بسیار کند و از لحظات و ساعات عمرش کامل و بهینه بهره گیرد، باز هم نمی‌تواند به مسئولیت‌های واجب و ضروری‌اش، جامعه عمل ببوشاند. یعنی مسئولیت‌ها و وظایف دینی، اجتماعی، علمی، فرهنگی و سیاسی دانشجو به اندازه‌ای است که دیگر فرصتی برای انجام کارهای مباح و مستحب باقی نمی‌ماند. البته این موضوع نه اختصاص به دانشجویان دارد و نه ویژگی دوران معاصر است. شهید اول، در این باره فرموده‌اند: «گذراندن عمر در

۱. همان.

۲. استاد عام در مقابل استاد خاص (پیامبر ﷺ یا امام معصوم علیهم‌السلام) به کسی گفته می‌شود که مأموریت خاصی از سوی خداوند برای هدایت دیگران بر عهده ندارد.

۳. دو رساله در سیر و سلوک، رساله سیر و سلوک سید بحرالعلوم، ص ۸۱.

کارهای مباح و پرداختن به امور غیر ضروری، هر چند به میزان اندک، حاصلی جز زیان ندارد.^۱ در عین حال، دانشجویان با توجه به نقش ویژه و انکارناپذیرشان در جامعه، وظایف و مسئولیت‌های سنگین تری بر عهده دارند.

مهم‌ترین وظیفه دانشجویان تحصیل دانش‌های سودمند برای جامعه است. دانش‌هایی که در جهت رشد و پیشرفت فراگیر جامعه اسلامی باشد. بنابراین لازم است در کلاس درس و خارج از کلاس، همواره در پی فهم مسائل ضروری و مفید برآیند و هرگز وقت خود را صرف مسائل غیر ضروری نکنند. مسائلی که دانستن آنها، صرفاً بار اطلاعاتی آدمی را می‌افزاید و هیچ تأثیری در سعادت دنیوی و اخروی فرد و جامعه ندارد، رهزن عمر و اندیشه‌اند. امام علی علیه السلام، در این باره، به دانشجویان توصیه می‌کند که به دنبال فهم و حل مسائلی باشید که دانستن آنها لازم است و چهل در آنها پذیرفتنی نیست: «سَلْ عَمَّا لَا بَدَّ لَكَ مِنْ عِلْمِهِ [عَمَلِهِ؟] وَلَا تَعْزُرْ فِي جَهْلِهِ»^۲ و یا می‌فرماید:

دانش‌ها بیشتر از آن‌اند که تو بتوانی همه آنها را بیاموزی و بر آنها احاطه یابی؛ پس باید گلچین کرده و از هر دانشی بهترین‌های آن را برگزینی.^۳

پیامبر اکرم، وارد مسجد شدند و دیدند که گروهی از مردم، در اطراف شخصی حلقه زده‌اند. پرسیدند: «این کیست؟» گفتند: «شخصی بسیار دانشمند و علامه است.» پیامبر اکرم از علم او پرسید. مردم گفتند: «داناترین مردم نسبت به انساب عرب و وقایع و ایام جاهلیت و اشعار عربی است.» پیامبر فرمودند: «این دانشی است که اگر کسی آن را نداند ضرر نکرده است و کسی که آن را می‌داند، سودی نمی‌برد.»^۴

بررسی مصداقی

دانشجوی متعهد و مسئولیت‌پذیر، در دوران دانشجویی خود، وظایف و مسئولیت‌های متعددی را بر دوش خود احساس می‌کند؛ از سویی به عنوان دانشجو، وظایف علمی سنگینی را بر عهده دارد و از سویی دیگر وظایف فرهنگی و اجتماعی و احیا و ترویج شاعر دینی نیز از جمله دغدغه‌های

۱. و مِنَ الْغُرَّانِ ضَرْفُ الزَّمَانِ فِي الْمَبَاحِ وَ انْ قُلْ. (رضا مختاری، سیمای فرزندان، ص ۱۰۶)

۲. عبدالواحد الآمدی، غرر الحکم و درر الکلم، ج ۱، باب ۳۹، ص ۳۹۴ و ۳۹۵، حدیث ۴۶.

۳. العلم اکثر من أن يحاط به، فخذوا من كل علم أخشنة. (همان، فصل ۱، ص ۱۲۰، حدیث ۲۱۹۸)

۴. محمدبن یعقوب کلینی، اصول الکافی، ج ۱، کتاب فضل العلم، باب ۲، حدیث ۱.

بزرگ اوست. در جایی که انجام وظایف علمی با وظایف فرهنگی و اجتماعی تعارض پیدا کند، چه باید کرد؟ اگر امر دایر شود بین شرکت و فعالیت در برنامه های فرهنگی تشکل خاصی که شما در آن عضویت دارید، و درس خواندن و دانش اندوزی، کدام را باید مقدم داشت؟ آیا باید اصالت را به علم اندوزی داد یا به فعالیت های فرهنگی و امثال آن؟ در این زمینه با دوستان خود، گفتگو کنید، هر گزینه ای را که انتخاب می کنید، دلیل آن را نیز به صورت مشروح و مستند بیان نمایید.

۴-۴. خوب گوش دادن

آدمی فربه شود از راه گوش جانور فربه شود از حلق و نوش

یکی از آداب که رعایت آن برای هر کسی، به ویژه دانشجویان لازم است، هنر خوب گوش دادن به سخنان استاد است. این موضوع نه تنها ادب شاگرد در برابر استاد را نشان می دهد، بلکه راهی است برای بهره مندی بیشتر و بهتر دانشجویان از محضر استادان. امام علی علیه السلام، در این باره می فرماید:

زمانی که نزد دانشمندی نشستی، پس، بر شنیدن نسبت به گفتن حریص تر باش و خوب گوش دادن را بیاموز همان گونه که خوب گفتن را می آموزی و سخن هیچ کس را قطع نکن.^۱

شنونده خوب کسی است که: اولاً، در سخنان گوینده خوب دقت کند و به تعبیر دیگر، برای «ادراک» آمادگی کافی را داشته باشد؛ ثانیاً، بردبار و شکیباده و احساس خستگی نکند؛ ثالثاً، بتواند میان نکات اصلی گفتار گوینده و شاخ و برگ های آن تفکیک نماید، مثلاً مناقشه در مثال نکند و به لب سخن توجه کند.

۵-۴. پرسش و پرسشگری

پرسش و پرسشگری اگر برای کشف حقیقت و فهم واقعیت باشد، نه تنها از فضایل اخلاقی است، که در پاره ای اوقات از نظر شرعی و فقهی نیز واجب است. کسی که مسائل شرعی خود را نمی داند، یادگیری آنها بر او واجب است و اگر راه فهم حکمی در پرسش از کسی باشد، پرسیدن واجب خواهد شد. پیامبر اعظم صلی الله علیه و آله پرسش را به عنوان کلید خزاین و گنجینه های دانش معرفی کرده و نه تنها افراد را

۱. بنگرید به: محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۲، باب ۱۰، ص ۴۳، حدیث ۱۱.

به پرسشگری تشویق می‌کند، بلکه می‌فرماید پرسشگر اجر و پاداش اخروی نیز دارد: «دانش گنج است و کلید آن، پرسش است؛ پس بپرسید - خداوند شما را رحمت کند - به درستی که چهار دسته مآجورند: پرسشگر، گوینده، شنونده و دوستدار آنها.»^۱

امام صادق علیه السلام نیز پرهیز از پرسش را موجب هلاکت قوم می‌داند: «إِنَّمَا يَهْلِكُ النَّاسُ لِإِنَّهُمْ لَا يَسْأَلُونَ.»^۲

البته باید دانست که ارزش پرسش و پرسشگری ارزشی ذاتی نیست؛ یعنی این‌گونه نیست که پرسشگری در هر شرایطی مطلوبیت داشته باشد؛ بلکه در صورتی دارای ارزش اخلاقی است که به منظور کشف حقیقت و فهم واقعیتی باشد، وگرنه اگر برای اظهار فضل و مچ‌گیری و امثال آن باشد، کاری بسیار زشت و ناپسند است. امام علی علیه السلام در پاسخ پرسشگری که برای اظهار فضل یا مچ‌گیری سؤال کرد، فرمود:

برای دانستن پیرس نه برای آزردن، که نادان آموزنده همانند داناست و دانای برون از راه انصاف، همانند نادان پر چون و چراست.^۳

همچنین باید توجه داشت که پرسش‌های ما در باره موضوعاتی باشد که گرهی فرو بسته از کار ما یا دیگران می‌کشایند و نه مسائلی که دانستن یا ندانستن آنها هیچ دخالتی در سرنوشت مادی و معنوی ما ندارد.

استاد نیز هرگز نباید از پرسش‌های دانشجویان خسته یا آزرده شود و باید بداند که پاسخ به پرسش‌های دینی و اخلاقی و علمی دانشجویان ثوابی بس بزرگ دارد. در روایت آمده است:^۴ زنی به محضر فاطمه زهرا علیها السلام آمد و عرض کرد: مادری دارم که در باره نماز مسائلی برای او پیش آمده است و می‌خواهد وظایف شرعی خود را بداند؛ اما به سبب پیری و ناتوانی، نمی‌توانست شخصاً به محضر شما بیاید و مرا فرستاده است تا پاسخ مسائل شرعی‌اش را از شما بگیرم. حضرت فاطمه علیها السلام، با

۱. العلم خزائن و مفتاحها السؤال فاسألوا رَحِمَكُمُ اللَّهُ فَإِنَّهُ يُجَزِّرُ أَرْبَعَةَ: السَّائِلُ وَالتَّكَلِّمُ وَالتَّسْمَعُ وَالتَّحِبُّ لَهُمْ. (محمدباقر مجلسی، تحف العقول، ص ۴۱)

۲. محمدبن یعقوب کلینی، اصول الکافی، ج ۱، کتاب فضل العلم، باب ۹، حدیث ۲.

۳. سَلِّ نَفْسُهَا وَلَا تَسْأَلْ نَفْسًا فَإِنَّ الْجَاهِلَ الْمُتَعَلِّمَ شَبِيهُ بِالْعَالِمِ وَإِنَّ الْعَالِمَ الْمُتَعَنِّفَ شَبِيهُ بِالْجَاهِلِ الْمُتَعَنِّفِ. (نهج البلاغه، ترجمه شهیدی، حکمت ۳۲۰، ص ۴۱۹)

۴. محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۲، باب ۸، حدیث ۳ (نقل به مضمون).

اشتیاق و بدون ابراز خستگی، پاسخ پرسش‌های مکرر و فراوان او را داد. آن خانم از اینکه می‌دید پرسش‌های بسیاری از حضرت کرده و وقت او را بیش از اندازه گرفته است، از طرح سایر پرسش‌های خود، خودداری کرد و گفت: ای دختر پیامبر خدا، خسته شده‌اید و من بیش از این شما را خسته نمی‌کنم. اما حضرت در پاسخ فرمودند: هر پرسشی که داری بپرس. سپس آن حضرت با ذکر مثالی، اجر و پاداش پاسخ دادن به پرسش را این گونه بیان کرد: کسی که اجیر می‌شود تا بار سنگینی را به مکان بلندی ببرد و در ازای این کار، یکصد هزار دینار مزد بگیرد، آیا به نظر شما سنگینی آن بار را احساس می‌کند؟ آن زن در پاسخ گفت: نه. حضرت فرمود: من نیز با پاسخ به هر پرسشی از پرسش‌های شما مزدی بیشتر از آنچه در میان زمین و عرش الاهی وجود دارد، از خداوند دریافت می‌کنم. بنابراین، هرگز از پاسخ به پرسش‌های شما خسته نمی‌شوم.

دانشجویان نیز به این مسئله توجه کنند که نباید انتظار پاسخ به همه مسائل را از استاد داشته باشند. داشتن چنین انتظاری، نابجا و نامعقول است. استاد نیز هرگز نباید متکلفانه به پاسخ بپردازد. اگر پاسخ مسئله‌ای را نمی‌دانست، با صراحت و شجاعت تمام بگوید: «نمی‌دانم» و این را بداند که با گفتن «نمی‌دانم» نه تنها از ارج و ارزش او کاسته نمی‌شود که مسئولیت‌شناسی خود را در برابر دانشجویان و دغدغه حق طلبی و حقیقت‌خواهی خود را به آنان نشان داده است. متأسفانه در جامعه ما واژه «نمی‌دانم» و «نظری ندارم» و امثال آن، تنها بر زبان عده‌ای انگشت شمار جاری می‌شود. بسیاری بر این پندارند که اگر کسی در پاسخ مسئله‌ای بگوید «نمی‌دانم»، معلوم می‌شود که اصلاً چیزی نمی‌داند و اگر کسی هم صاحب‌نظر باشد، باید هر مسئله‌ای که از او پرسیده شود، بلافاصله پاسخ دهد.^۱ گویند که روزی شخصی بر فراز منبر مشغول سخنرانی بود، یکی از مستمعان، پرسشی را طرح کرد. گوینده در پاسخ گفت: «جواب این مسئله را نمی‌دانم.» سؤال‌کننده ناراحت شد و گفت: «تو که نمی‌دانی چرا بر بالای منبر رفته‌ای؟» گوینده پاسخی حکیمانه داد: «من به اندازه‌ای می‌دانم که بتوانم چند پله منبر را بالا روم، اما اگر بنا بود که به اندازه مجهولاتم بالا روم، در آن صورت باید تا آسمان‌ها بالا می‌رفتم!»

آیات و روایات بسیاری در مذمت پاسخ‌هایی که از روی جهل داده می‌شود وارد شده است.^۲ یکی

۱. محمد اسفندیاری، «درک کردن و رد کردن»، آینه پژوهش، سال پنجم، شماره اول، ص ۷.

۲. علامه مجلسی در بحار الانوار، ج ۲، بابی با عنوان «النهی عن القول بغیر علم و الافتاء بالرأی و بیان شرایطی» ذکر کرده که مشتمل بر آیات متعددی از قرآن کریم و پنجاه روایت در این موضوع است.

از حقوق خداوند بر بندگانش این است که چیزی را بگویند که به آن علم دارند و چیزی را که نمی‌دانند، نگویند.^۱ یکی از عوامل اختلاف و تفرقه، پرگویی جاهلان است؛ کسانی که نادانسته سخن می‌گویند. امام علی علیه السلام می‌فرماید: «اگر جاهلان ساکت می‌شدند، اختلاف برچیده می‌شد.»^۲

امام صادق علیه السلام در نکوهش کسانی که بنا دارند هیچ پرسشی را بی‌پاسخ نگذارند و هرگز آماده نیستند کلمه «نمی‌دانم» را بر زبان جاری کنند، می‌فرماید: «کسی که اینا داشته باشد به هر نحو ممکن همه سؤالاتی را که از او می‌شود، پاسخ دهد، دیوانه است.»^۳ زشتی این کار به ویژه در پرسش‌های دینی چند برابر است. در روایات آمده است اگر کسی نادانسته پرسش‌های دینی مردم را پاسخ دهد و از روی جهل فتوا صادر کند، مورد لعن و نفرین همه فرشتگان خداوند است.^۴ حتی این کار ممکن است به انکار دین و کفر به خدا و آیات الهی بیانجامد.^۵

۴-۶ ضبط و نگارش مطالب

شایسته است دانشجویان مطالب نو و جدیدی را که در هر درسی می‌آموزند، یادداشت نمایند. البته نگارش، گزیده‌نویسی یا خلاصه‌برداری، نیازمند فراگیری آموزش‌های خاصی است که در جای خود باید دنبال شود. در صدر اسلام که مسلمانان هنوز به اهمیت نگارش واقف نبودند، پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله با بیان‌های مختلف، آنان را به این کار تشویق کرده و می‌فرمود: «علم را در زنجیر کنید.» و در پاسخ این پرسش که «زنجیر کردن علم چگونه است؟» می‌فرمودند: «نگارش آن.»^۶ آن حضرت خطاب به یکی از یارانش که از فراموش کردن سخنان حکیمانه رسول اکرم نگران بود، در حالی که با انگشت خود به نوشتن اشاره می‌کرد، فرمود: «اِسْتَنْ بِیَمِینِكَ؛^۷ از دست کمک بگیر.»

۱. امام صادق علیه السلام: حَقُّ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ أَنْ يَقُولُوا مَا يَعْلَمُونَ وَ يَكْفُوا عَمَّا لَا يَعْلَمُونَ فَإِذَا فَعَلُوا ذَلِكَ فَقَدْ وَافَقُوا أَدْوَاءَ اللَّهِ حَقَّهُ.

(محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۲، باب ۱۶، ص ۱۱۸، حدیث ۲۰)

۲. لَوْ سَكَتَ مَنْ لَا يَعْلَمُ سَقَطَ الْاِخْتِلَافُ. (همان، ص ۱۲۲، حدیث ۴۵)

۳. إِنْ مِنْ أَجَابَ فِي كُلِّ مَا يُسْأَلُ عَنْهُ لِمَجْنُونٍ. (همان، ص ۱۱۷، حدیث ۱۵)

۴. مَنْ أَقْبَى النَّاسِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى مِنَ اللَّهِ لَعَنَتْهُ مَلَائِكَةُ الرَّحْمَةِ وَمَلَائِكَةُ الْعَذَابِ وَلَجَّهٖ وَرُزُّهُ مِنْ عَمَلٍ يُفْتَاءُ.

(همان، ص ۱۱۸، حدیث ۲۳)

۵. لَوْ أَنَّ الْعِبَادَ إِذَا جَهِلُوا وَقَفُوا لَمْ يَكْفُرُوا. (همان، ص ۱۲۰، حدیث ۳۱)

۶. قَيِّدُوا الْعِلْمَ. قِيلَ: وَ مَا تَقِيدُو؟ قَالَ: كِتَابَتُهُ. (همان، ج ۲، باب ۱۹، حدیث ۳۵، ص ۱۵۱)

۷. همان، ص ۱۵۲، حدیث ۳۶.

امام صادق علیه السلام، نیز در این باره می‌فرماید:

دانش را بنگارید، چرا که شما بدون نگارش نمی‌توانید آن را حفظ کنید.^۱
کتاب‌های خود را نگهداری کنید؛ چرا که در آینده به آنها نیاز خواهید داشت.^۲

۷-۳. تواضع در برابر استاد

سعی ناکرده در این راه به جایی نرسی مزد اگر می‌طلبی طاعت استاد ببر^۳

روایات بسیاری، بر بزرگداشت عالمان و اندیشمندان تأکید کرده‌اند. احترام به عالمان نشانه بهره‌مندی از عقل^۴ و حرمت عالمان همانند و همسنگ حرمت شهیدان و صدیقان معرفی شده است.^۵ از شاگردان و متعلمان خواسته شده که همچون ملائکه که در برابر اهل علم تواضع می‌کنند و بال‌های خود را زیر پای عالمان می‌گسترانند، عالمان را بزرگ داشته و بر صدر نشانند^۶ و برای استاد همچون بنده و خدمتکار باشند؛ زیرا به گفته پیامبر اکرم: «مَنْ تَعَلَّمَ مِنْ حَرْفٍ صِرْتُ لَهُ عَبْدًا»^۷ حتی در برخی از روایات اکرام عالمان به منزله اکرام و احترام به خداوند تلقی شده است.^۸ امام‌زین‌العابدین علیه السلام در رساله حقوق در باره حقوق معلم و استاد می‌فرماید:

حق کسی که به تو علم می‌آموزد این است که او را بزرگ بداری و احترام مجلسش را نگهداری و به نیکویی به سخنانش گوش فرا دهی و به او رو آوری و در نزد او با صدای بلند سخن نگویی و اگر کسی

۱. اُكْتُبُوا الْعِلْمَ فَإِنَّكُمْ لَا تَحْفَظُونَهُ حَتَّى تَكْتُبُوهُ. (محمد بن یعقوب کلینی، اصول الکافی، ج ۱، کتاب فضل العلم، باب ۱۷، حدیث ۹)

۲. اِحْفَظُوا بِكُتُبِكُمْ فَإِنَّكُمْ سَوْفَ تَحْتَاجُونَ إِلَيْهَا. (همان، حدیث ۱۰)

۳. دیوان حافظ.

۴. يَا أَحْمَدُ إِنَّ أَهْلَ الدُّنْيَا كَثِيرٌ فِيهِمُ الْجَهْلُ وَالْحَقُّ لَا يَتَوَاضَعُونَ لِمَنْ يَتَعَلَّمُونَ مِنْهُ وَهُمْ عِنْدَ أَنْفُسِهِمْ عِزٌّ وَعِنْدَ الْعَارِفِينَ حَقٌّ. (دیلمی، ارشاد القلوب، ۲۰۱)

۵. پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله: حُرْمَةُ الْعَالِمِ الْعَامِلِ بِعِلْمِهِ كَحُرْمَةِ الشَّهَادَةِ وَالصَّدِيقِينَ. (محمد محمدی‌ری‌شهری، علم و حکمت در قرآن و حدیث، ج ۲، ص ۶۱۰، حدیث ۱۷۷۳)

۶. پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله: تَوَاضَعُوا لِلْعَالِمِ وَارْضَوْهُ فَإِنَّ الْمَلَائِكَةَ تَرْفَعُ الْعَالِمَ وَتُخَفِّضُ أَجْبَحِيَّتَهَا وَتُسْتَفِيرُ لَهُ. (همان، ص ۶۱۴، حدیث ۱۷۸۶)

۷. همان، ص ۶۲۶، حدیث ۱۸۳۰.

۸. پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله: مَنْ أَكْرَمَ عَالِمًا فَقَدْ أَكْرَمَنِي وَمَنْ أَكْرَمَنِي فَقَدْ أَكْرَمَ اللَّهَ وَمَنْ أَكْرَمَ اللَّهَ فَصَمِيرُهُ إِلَى الْجَنَّةِ. (همان، ص ۶۱۰، حدیث ۱۷۷۱)

از او سؤالی پرسید، در جواب دادن به آن بر او پیشی نگیری؛ و در محضر او با دیگران سخن نگویی و در نزد او از دیگران غیبت نکنی...^۱

چرا اسلام عزیز برای معلم و استاد این همه احترام و مقام و ارزش قائل شده است؟ به نظر می‌رسد یکی از علل آن، اهمیت و ارزشمندی خود «علم» است. علم به عنوان یک امر وجودی، بهتر از جهل و نادانی است. عقل و فطرت هر انسانی نیز حکم می‌کند که دانایان را نباید همسنگ و هم‌تراز نادانان قرار داد به تعبیر قرآن کریم: «هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ»^۲ یکی دیگر از اهداف تواضع در برابر استاد و احترام به دانشمندان این است که این کار موجب رشد و پیشرفت علم، و در نتیجه پیشرفت جامعه اسلامی، خواهد شد.

متأسفانه بعضاً این احترام و تواضع به انحراف کشیده می‌شود و به جای آنکه موجب پیشرفت علم و دانش شود، موجب رکود و خمودی آن شده و جامعه را از نوآوری‌های علمی باز می‌دارد. بعضاً مشاهده می‌شود که تواضع و احترام، جای خود را به تبعیت و تقلید کورکورانه داده است؛ به گونه‌ای که بزرگی یک اندیشمند در چشم شاگردانش، به صورت خودآگاه یا ناخودآگاه، موجب خودکم‌بینی شاگردان او شده است؛ تا جایی که جرئت و جسارت اندیشیدن را از آنان ستانده است.

۵. خودشناسی

در میان اندیشمندان اسلامی، از روزگاران قدیم همواره این بحث بوده است که علم مورد تأکید اسلام کدام علم است؟ آیا اسلام به علم‌آموزی به طور مطلق سفارش کرده یا علوم خاصی را مورد نظر داشته است؟ آیا از دیدگاه اسلام، علم شیمی و شیمیدان، به همان اندازه مورد احترام‌اند که علم فقه و فقیه محترم و مکرم‌اند؟ آیا از این حیث می‌توان علوم را به دو دسته دینی و غیردینی تقسیم کرد یا نه؟

این بحث، هر چند در جای خود بحثی مهم و اساسی است، اما بررسی تفصیلی این مسئله ما را از هدف اصلی خود باز می‌دارد. بنابراین، در اینجا به بیان همین نکته بسنده می‌کنیم که به نظر می‌رسد تقسیم علم از این حیث، به دینی و غیردینی، تقسیمی نادرست است. حقیقت آن است که همه دانش‌هایی که در خدمت اسلام و مسلمانان باشند و به رشد و پیشرفت علمی و دینی و فرهنگی

۱. محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۲، باب ۱۰، ص ۴۲، حدیث ۶.

۲. زمزم (۳۹): ۹.

جامعه اسلامی کمک کنند، علوم دینی به شمار آمده و اسلام بر فراگیری آنها تأکید کرده است و در صورتی که به همین انگیزه تحصیل شده و تعلیم داده شوند، دانشجویان و عالمان و اندیشمندان آنها نیز از همان احترام و قداستی برخوردارند که فقیهان و متکلمان و عارفان و عالمان اخلاق برخوردارند. آنچه مهم است خلوص نیت و الهی بودن انگیزه تحصیل است.^۱ حتی اگر کسی، به انگیزه غیر الهی، علم توحید یا اخلاق و فقه و عرفان و امثال آن را بیاموزد یا بیاموزاند، نه تنها مورد احترام و اکرام نیست، بلکه، همان طور که در روایات آمده است، عذابی به مراتب بدتر و طاقت فرساتر از دیگران خواهد داشت.

با وجود این، آموختن برخی از دانش ها از واجبات عینی بوده و بر هر مسلمانی لازم است که پیش از هر دانش دیگری به آموختن آنها بپردازد. یکی از آن دانش ها «خودشناسی» است. خودشناسی مقدم بر همه دانش ها و معرفت های دیگر است. از دانشجو هرگز پذیرفتنی نیست که صرفاً به تحصیل و تعلیم علوم بیرونی پرداخته و از خود غافل باشد. برای انسان، خُسران بزرگی است که جوهر و ذات مسائل بیرونی را بداند و همواره به مطالعه و آزمایش و تجربه امور بیرونی و تفکر در مسائل آفاقی بپردازد، اما از سیر انفسی و اندیشه در امور نفسانی و درونی خود غافل بماند. روایات بسیاری در ارزشمندی خودشناسی وارد شده است. در اینجا به برخی از این روایات اشاره می کنیم:

«هیچ دانشی چون خودشناسی نیست.»^۲

«برترین دانش ها، خودشناسی است.»^۳

«غایت دانش، خودشناسی است.»^۴

«خودشناسی، سودمندترین دانش هاست.»^۵

در مذمت چهل به خود و غفلت از خودشناسی روایات فراوانی آمده است که به برخی از آنها نیز

اشاره می کنیم:

«برای نادانی انسان همین بس که نسبت به خود، نادان باشد.»^۶

۱. مرتضی مطهری، ده گفتار، فريضه علم، ص ۱۷۲ و ۱۷۳.

۲. لا مَعْرِفَةَ كَمَعْرِفَتِكَ بِنَفْسِكَ. (محمد محمدی ری شهری، میزان الحکمة، ج ۶، ص ۱۴۰، حدیث ۱۱۸۹۸)

۳. أَفْضَلُ الْمَعْرِفَةِ، مَعْرِفَةُ الْإِنْسَانِ بِنَفْسِهِ. (همان، حدیث، ۱۱۹۰۰)

۴. نَهَايَةُ الْمَعْرِفَةِ، أَنْ يَعْرِفَ الْمَرْءُ نَفْسَهُ. (همان، حدیث ۱۱۹۰۲)

۵. مَعْرِفَةُ النَّفْسِ، أَفْنَعُ الْمَعَارِفِ. (همان، حدیث ۱۱۹۰۳)

۶. كَفَى بِالْمَرْءِ جَهْلًا، أَنْ يَجْهَلَ نَفْسَهُ. (همان، ص ۱۴۱، حدیث ۱۱۹۱۳)

«بزرگ‌ترین نادانی، نادانی انسان نسبت به امور نفس خودش است.»^۱

«کسی که نفس خود را بشناسد، با آن مجاهدت می‌کند و کسی که نفس خود را نشناسد، آن را بیهوده رها می‌کند.»^۲

مولوی نیز در مذمت خودناشناسی و مطالعه نکردن در حالات انفسی و درونی، اشعار نغز و زیبایی دارد:

صد هزاران فصل داند از علوم	جان خود را می‌نداند آن ظلوم
داند او خاصیت هر جوهری	در بیان جوهر خود چون خری
که همی‌دانم یجوز از لایجوز	خود ندانی تو یجوزی یا عجوز
این روا و آن ناروا دانی و لیک	تو روا یا ناروایی بین تو نیک
قیمت هر کاله می‌دانی که چیست	قیمت خود را ندانی احمق‌ست
سعداها و نحس‌ها دانسته‌ای	نگری تو سعدی یا ناشسته‌ای
جان جمله علم‌ها این است این	که بدانی من کی‌ام در یوم دین
آن اصول دین ندانستی تو لیک	بنگر اندر اصل خود گر هست نیک
از اصولیت اصول خویش به	که بدانی اصل خود ای مرد مه ^۳

مطالعه‌ای بنیادین

روایات بسیاری به این مضمون وارد شده است که کسی که خود را بشناسد، خدای خود را می‌شناسد:

«من عرفه نفسه فقد عرف ربه»^۴. در باره مضمون این احادیث و رابطه خودشناسی با خداشناسی و تلازم این دو با یکدیگر گفتگو کنید^۵ و حاصل گفتگوهای خود را در کلاس برای دیگران بیان کنید.

۱. أَكْثَرُ الْجَهْلِ، جَهْلُ الْإِنْسَانِ أَمْرَ نَفْسِهِ. (همان، حدیث ۱۱۹۱۴)

۲. مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ جَاهَدَهَا، وَ مَنْ جَهَلَ نَفْسَهُ اهْتَلَاهَا. (همان، حدیث ۱۱۹۱۹)

۳. جلال‌الدین محمدبلخی، مثنوی معنوی، دفتر سوم، ابیات ۱۶۵۶-۲۶۴۸.

۴. بنگرید به: محمد محمدی‌ری‌شهری، میزان الحکمة، ج ۶، ص ۱۴۲ و ۱۴۳، حدیث ۱۱۹۲۳ به بعد.

۵. برای تحقیق بیشتر بنگرید به: محمدحسین طباطبایی، المیزان، ج ۶، ص ۱۷۶-۱۶۹.

پرسش

۱. رابطه صدر و ذیل این آیه را که می فرماید: «اگر تقوا پیشه کنید، خداوند به شما قدرت تشخیص حق از باطل را می دهد» به طور دقیق تبیین نمایید.
۲. موانع و لغزشگاه های اخلاقی تحصیل علم حقیقی کدام اند؟
۳. آیا می توان تقلید را به دو گونه ممدوح و مذموم تقسیم کرد؟ اگر پاسخ منفی است دلیل آن را بیان کنید و اگر مثبت است، تفاوت های این دو نوع تقلید را به دقت بیان کنید.
۴. نقش نیت و حسن فاعلی را در ارزش گذاری کارها تبیین کنید. آیا می توان گفت رابطه نیت و ارزش کار، رابطه ای قراردادی و اعتباری است؟ چرا؟
۵. امانوئل کانت نیز در نظریه اخلاقی خود بر نقش نیت، تأکید می کند، ضمن توضیح دیدگاه او، تفاوت آن را با دیدگاه اسلام بیان کنید.
۶. نقش استاد در شکل گیری شخصیت دانشجو را با ذکر نمونه هایی توضیح دهید.
۷. آیا شما تقسیم علوم به دینی و غیردینی را می پذیرید؟ چرا؟

برای پژوهش

۱. علل روحی و روانی و همچنین عوامل اجتماعی بی انگیزگی برخی از دانشجویان در دانش اندوزی را بررسی کنید و راه کارهای ایجاد انگیزه و نشاط علمی در دانشجویان و همچنین علمی کردن فضای دانشگاه های کشور را تبیین نمایید.
۲. به رغم تأکیدها و توصیه های فراوان اسلام به دانش و دانش اندوزی و به رغم پیشرفت های اولیه مسلمانان در عرصه های مختلف دانش، همگی می دانیم که از حدود قرن ششم هجری به بعد با افول و انحطاط علمی در جهان اسلام مواجه شده ایم. به نظر شما چرا مسلمانان پس از آن همه پیشرفت علمی، اینگونه از کاروان علم عقب ماندند؟ نقش عوامل داخلی را در این عقب ماندگی چگونه ارزیابی می کنید؟ عوامل بیرونی، همچون حمله مغول و استعمار و امثال آن، در این رابطه چه نقشی داشتند؟ و به هر حال، راه رهایی از این وضعیت و رسیدن به جایگاه علمی شایسته را چه می دانید؟ هر یک از ما برای تحقق نهضت تولید علم و جنبش نرم افزاری که مقام معظم رهبری در سال های اخیر آن را مطرح کرده اند، چه نقشی بر عهده داریم؟

برای مطالعه بیشتر

۱. ده گفتار، مرتضی مطهری، بحث «فریضه علم»، تهران: صدرا، ششم، ۱۳۶۹.
۲. علم و حکمت در قرآن و حدیث، محمد محمدی ری شهری، ترجمه عبدالهادی مسعودی، قم: دارالحدیث ۱۳۷۹.
۳. المحجة البيضاء فی تهذیب الاحیاء، محسن فیض کاشانی، قم: جامعه مدرسین، بی تا. ج ۱، کتاب العلم. این اثر را اسدالله ناصح به فارسی ترجمه کرده و انتشارات نهضت زنان مسلمان آن را با عنوان ارزش دانش و دانشمند در اسلام، در سال ۱۳۶۱ به چاپ رسانده است.

فصل دوم

اخلاق پژوهش

اهداف

- از دانشجو انتظار می‌رود پس از فراگیری این فصل:
۱. با وظایف اخلاقی خود در مقام یک پژوهشگر یا نویسنده آشنا شود؛
 ۲. ضمن آشنایی با نقش پیش‌فرض‌های ارزشی در پژوهش‌های علمی، در تصحیح و تقویت نظام ارزشی خود بکوشد؛
 ۳. آسیب‌های اخلاقی در مقام پژوهش را شناسایی کرده و انگیزه‌ای قوی برای اجتناب از آنها کسب نماید.

1874

1875

1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

علم تقلیدی بود بهر فروخت	چون بیابد مشتری خوش برفروخت
مشتری علم تحقیقی حق است	دایماً بازار او با رونق است ^۱

* * *

از محقق تا مقلد فرق هاست	کاین چو داوود است و آن دیگر صداست
منبع گفتار این سوزی بود	و آن مقلد کهنه آموزی بود ^۲

۱. اهمیت و جایگاه

پیامبر اکرم ﷺ فرمود:

اگر مؤمنی، پیش از مرگ، برگه‌ای از علم از خود برجای گذاشته باشد، همین یک برگ روز قیامت میان او و آتش جهنم مانع می‌شود و خداوند در ازای هر حرفی که بر آن برگه نوشته شده باشد، شهری، هفت برابر بزرگ‌تر از وسعت کل دنیا، به او عطا می‌کند.^۳

اهمیت تحقیق و پژوهش علمی بر کسی پوشیده نیست. اصولاً هدف اصلی، یا دست‌کم یکی از اهداف اصلی نظام‌های آموزشی در هر جامعه‌ای، پرورش پژوهشگر و محقق است. یکی از شاخصه‌ها و مؤلفه‌های مهم برای ارزیابی میزان موفقیت نظام‌های آموزشی، شمار پژوهشگرانی است که تربیت کرده و در خدمت جامعه قرار می‌دهند. از سوی دیگر، رشد علمی در هر جامعه‌ای مرهون

۱. جلال‌الدین محمد بلخی، مثنوی معنوی، دفتر دوم، ابیات ۳۲۶۶ و ۳۲۶۷.

۲. همان، دفتر دوم، ابیات ۴۹۴ و ۴۹۵.

۳. المؤمن اذا مات و تَرَكَ وَرَقَةً وَاحِدَةً عَلَيْهَا عِلْمٌ تَكُونُ تِلْكَ الْوَرَقَةُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ سِتْرًا فِيمَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ النَّارِ وَ أُعْطِيَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى بِكُلِّ حَرْفٍ مَكْتُوبٍ عَلَيْهَا مَدِينَةً أَوْسَعُ مِنَ الدُّنْيَا سَبْعَ مَرَّاتٍ. (محمد باقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۲، باب ۱۹، ص ۱۳۴، حدیث ۱)

پژوهش‌های جدید و نو است. کم‌رونی پژوهش و تحقیق در هر رشته‌ای به کم‌رونی و ناکارآمدی آن رشته خواهد انجامید. با پژوهش و تحقیق است که درخت دانش جان می‌گیرد، رشد می‌کند و ثمر می‌دهد و به طور کلی، پیشرفت و ترقی مادی و معنوی جوامع انسانی، مدیون پژوهش و تحقیق است. در عین حال، ضربه‌هایی که بشر از تحقیقات و پژوهش‌های برخی از دانشمندان دیده است و می‌بیند، آن قدر فراوان است که با کمتر چیزی قابل مقایسه است. بی‌دینی‌ها، حقیقت‌ستیزی‌ها و جنگ‌های مدرن و حق‌کشی‌های جدید، همه محصول پژوهش‌ها و تحقیقات نادرست، مخرب و ویرانگر پاره‌ای از عالمان و اندیشمندان است. پژوهش و تحقیق اگر به درستی جهت‌گیری نشود و اگر در مسیر توسعه معنویت و رشد اخلاق نباشد، نه تنها در خدمت آبادانی دین و دنیای بشریت نیست، که عاملی برای تخریب و نابودی حیات آدمیان نیز خواهد شد. همچنان که امروزه شاهد هستیم، پاره‌ای از پژوهش‌ها و تحقیقات علمی، صرفاً در خدمت زر و زور و تزویر، یا به تعبیری در خدمت شهوت ثروت و قدرت و نیرنگ پاره‌ای از افراد و گروه‌ها و حکومت‌هاست. چه فراوان‌اند اندیشمندان و محققانی که فکر و اندیشه و پژوهش خود را در خدمت توسعه و ترویج فرهنگ شیطانی قرار می‌دهند. چه فراوان‌اند کسانی که ماه‌ها و سال‌ها برای مبارزه با توحید و تخریب فرهنگ ایمانی اندیشه می‌کنند. حتی اگر از کسانی که با فرهنگ ایمانی و الهی مخالف‌اند و در خدمت فرهنگ الحادی هستند، بگذریم، متأسفانه در میان دینداران و کسانی که خود را اهل ایمان می‌دانند نیز این آسیب و آفت وجود دارد. یعنی پژوهش‌های آنان به گونه‌ای است که به جای آنکه آنان را به سعادت برساند، از حق و حقیقت دورشان می‌سازد، چرا که جهت‌گیری تحقیق آنان نهایتاً در خدمت گسترش کفر و الحاد و تخریب ایمان و توحید است. اینجاست که به اهمیت و نقش فوق‌العاده اخلاق در پژوهش بیش از پیش پی می‌بریم. اگر معیارها و موازین اخلاقی اسلام را در تحقیق دخالت ندهیم، حاصل پژوهش‌های ما چیزی جز تخریب دین و معنویت و تخریب فرهنگ اسلامی و دور شدن از سعادت حقیقی بشریت نخواهد بود.

۲. فضایل اخلاقی در پژوهش

۲-۱. تصحیح انگیزه و نیت

پیش‌تر در بحث اخلاق دانشجویی، درباره نقش مهم و ویژه نیت، در نظام اخلاقی اسلام و در وصول به سعادت حقیقی و قرب الهی به تفصیل سخن گفتیم. در اینجا با تکیه بر آن مباحث به

همین اندازه بسنده می‌کنیم که تحقیقات ما زمانی حقیقتاً معنادار و مفید به حال خودمان و جامعه خواهد بود که با انگیزه‌ی الهی و نیت درست صورت گیرد، وگرنه اگر به انگیزه‌ی شهرت و کسب ثروت و امثال آن باشد، هر چند ممکن است دنیای ما و دیگران را آباد کند، اما چون در راستای زندگی حقیقی ما نیست، فاقد ارزش حقیقی خواهد بود. البته روشن است که هر کاری را نمی‌توان به انگیزه‌ی الهی انجام داد. برای نمونه نمی‌توان با انگیزه‌ی الهی دست به سرقت و خیانت زد و یا با انگیزه‌ی الهی به خود یا دیگران ستم کرد. همان‌گونه که حُسن فعلی، نیازمند حُسن فاعلی است، یعنی یک کار خوب تا با انگیزه‌ای خوب انجام نگیرد، ارزش اخلاقی ندارد، عکس این رابطه نیز درست است؛ یعنی نیت خوب زمانی کارساز و ارزش‌آفرین است که به عمل خوب تعلق گیرد. بنابراین، وقتی گفته می‌شود پژوهشگر باید با نیت الهی دست به پژوهش بزند، به این معناست که پژوهش‌ها و تحقیقات او نیز باید در خدمت اهداف الهی و در جهت خدمت به خلق خدا، دین خدا و به طور کلی سعادت واقعی و حقیقی بشر باشد.

۲-۲. توجه به نقش پیش‌فرض‌های ارزشی

یکی از مهم‌ترین موضوعات در تحقیق و پژوهش، تأثیر پیش‌فرض‌ها، فرهنگ، جامعه، ارزش‌ها و امثال آن در تحقیق است. تحقیق علمی صرف و فارغ از هر گونه پیش‌فرض و پیش‌زمینه‌ای اگرچه ذاتاً محال نیست، اما به اعتقاد بسیاری از اندیشمندان، وقوعاً محال است. به تعبیر فنی‌تر، علم، به طور کلی، به‌ویژه علوم انسانی و اجتماعی، دارای بار ارزشی^۱ است؛ یعنی پژوهشگر نمی‌تواند فارغ از نظام ارزشی مورد قبولش دست به تحقیق بزند. هیچ پژوهشی در خلأ رخ نمی‌دهد، و شخصیت پژوهشگر و نظام حاکم بر جهان‌بینی و ایدئولوژی شخص در فرایند تحقیق او فعالانه ایفای نقش می‌کنند. اندیشه‌های فلسفی، عرفانی، دینی، اجتماعی و تاریخی محقق، در ساختار و هندسه علمی و پژوهشی او نقشی تعیین‌کننده دارند. مثلاً روانشناس مسلمان، هرگز نمی‌تواند عوامل وراثتی را به عنوان علت تامه شکل‌گیری شخصیت انسان بپذیرد، و یا جامعه‌شناس مسلمان، هرگز نمی‌تواند همچون دورکیم، به جبر اجتماعی قائل شود. بنابراین، پیش‌فرض‌های دینی و به‌طور کلی، نظام ارزشی اندیشمند و پژوهشگر در «استنتاجات علمی» او از پژوهش‌ها و آزمایش‌هایش بسیار تأثیرگذار است. همچنین نقش پیش‌فرض را در «تعیین موضوع پژوهش» نمی‌توان نادیده گرفت. به راستی،

1. value-laden.

اگر اندیشمندان مسیحی، تثلیث و تجسد و مرگ فدی‌ه‌وار مسیح را جزء تعالیم قطعی مسیح نمی‌دانستند، آیا باز هم حاضر بودند حدود دو هزار سال بر سر حل آنها و برای تبیین این آموزه‌ها، اندیشه‌سوزی کنند و انرژی‌های فراوانی را هدر دهند؟ بنابراین، پیش‌فرض‌های ارزشی و دینی، هم در انتخاب موضوع پژوهش مؤثرند، هم در استنتاجات پژوهشی و هم در «تفسیر و تبیین یافته‌های پژوهشی».^۱

۳-۲. آشنایی با پیشینه پژوهش

خردمند آن است که چون کارش پدید آید، همه رأی‌ها را جمع کند و به بصیرت در آن نگرند، تا آنچه صواب است، از او بیرون کند و دیگر را یله کند، همچنان که کسی را دیناری گم شود اندر میان خاک، اگر زیرک باشد، همه خاک را که در آن حوالی بود، جمع کند و به غربالی فروگذارد تا دینار پدید آید.

هر چند پژوهش‌های جدید و نوآوری‌ها، محصول اندیشه و تحقیق یک فرد یا گروه هستند؛ اما در حقیقت، اگر نیک بنگریم خواهیم دید که نتیجه و محصول زحمات و پژوهش‌های پیشینیان‌اند. پژوهشگران در هر دوره‌ای با بهره‌گیری از یافته‌ها و پژوهش‌های پیشینیان، می‌کوشند تا کاروان دانش را چند قدمی جلوتر برده و افق‌های تازه‌تر و نوتری را بر روی بشریت بگشایند. جمله مشهور نیوتن که «اگر توانسته‌ام [افق را] اندکی دورتر از دیگران بنگرم، بدان سبب است که بر شانه‌های غولان ایستاده‌ام»^۲ بیانگر همین حقیقت است. در هر تحقیقی، اگر می‌خواهیم دست به نوآوری بزنیم و افق‌های تازه‌تری را ببینیم، باید با پژوهش‌های پیشینیان در آن موضوع آشنا شویم؛ وگرنه به احتمال بسیار، پس از سال‌ها تحقیق دوباره به همان نقطه‌ای خواهیم رسید که ممکن است سال‌ها و بلکه قرن‌ها پیش، دیگران رسیده بودند.

۴-۲. گزینش مسئله

یکی از مهم‌ترین گام‌ها و مراحل مقدماتی هر تحقیقی، «مسئله‌گزینی» است. جهت‌گیری هر تحقیقی با توجه به مسئله آن مشخص می‌شود. به همین دلیل است که انتخاب مسئله از جمله

۱. بنگرید به: همان، ص ۳۵-۳۳.

۲. ح. آریان‌پور، پژوهش، ص ۲۵ و ۲۶.

مهم‌ترین و بنیادی‌ترین مراحل تحقیق است. هر اندازه که بر دامنه مطالعات خود بیفزاییم، به همان میزان نیز بر دقت‌های علمی ما در انتخاب مسئله افزوده خواهد شد؛ چرا که انسان بی‌دغدغه و انسان بی‌مطالعه و ناآگاه، مشکلی را بر سر راه خود نمی‌بیند تا در اندیشه حل آن برآید. کسی که آگاهی لازم از جهان پیرامونی خود نداشته باشد، مسائل او نیز مسائلی بسیار جزئی و سطحی خواهند بود. به تعبیر مولوی:

هم سؤال از علم خیزد هم جواب همچنان که خار و گل از خاک و آب^۱

نکته دیگری که در انتخاب موضوع و مسئله تحقیق باید مورد توجه قرار گیرد، این است که مسئله ما باید به گونه‌ای باشد که مشکلی از مشکلات علمی یا عملی جامعه بر طرف سازد و در عین حال، لازم است که مورد علاقه پژوهشگر نیز باشد تا بتواند در برابر مشکلات و موانع احتمالی مقاومت کند.

۵-۲. شهامت در پژوهش

بسیاری از افراد، تا زمانی که اقدام به پژوهش نکرده و صرفاً در مرحله طرح و برنامه هستند، تصور درستی از پژوهش خود ندارند. از طرفی، امکانات و توانمندی‌های خود را کوچک و ناچیز تلقی می‌کنند و از طرف دیگر، مشکلات و موانع احتمالی کوچک را بزرگ جلوه می‌دهند و به همین دلیل، یا اصلاً اقدام به انجام کار نمی‌کنند و یا با احتیاط بیش از اندازه شروع به کار می‌کنند. اما هم تجربه نشان داده است و هم اولیای دین به ما توصیه می‌کنند که هرگز نباید از انجام کارهای بزرگ به دلیل ترس از ناتوانی و یا ترس از مشکلات احتمالی خودداری کرد.

امام علی علیه السلام، در این باره می‌فرماید:

چون از کاری ترسیدی خود را در آن بیفکن؛ زیرا سختی حذر کردن بزرگ‌تر است از آنچه از آن ترس داری.^۲

بنابراین، اگر با همان امکانات اندک، اما با عزمی راسخ و توکل بر خدا شروع به کار کنیم و تصمیم بگیریم که بر همه موانع و مشکلات فائق آییم، مشخص خواهد شد که: اولاً، توانمندی‌ها و امکانات

۱. جلال‌الدین محمد بلخی، مثنوی و معنوی، دفتر چهارم، بیت ۳۰۰۹.

۲. اِذَا هَبَّ امْرَأٌ قَعَّ فِيهِ، فَإِنَّ شِدَّةَ تَوْبِهِ اعْظَمُ مِمَّا تَخَافُ مِنْهُ. (نهج البلاغه، کلمات قصار، حکمت ۱۷۵)

ما بسیار بیشتر از آن بود که تصور می‌کردیم و ثانیاً، همه یا بیشتر اموری را که به‌عنوان مشکل تصور می‌کردیم، خودبه‌خود از میان رفته‌اند.

نکته دیگری که پژوهشگر حق‌طلب لازم است به آن توجه کند، این است که اگر بر اساس مبانی درست و ضوابط و معیارهای عقلانی پژوهش، به نتیجه‌ای رسید که ممکن است پذیرفته بسیاری از افراد نباشد، از طرح آن نهراسد و با شهادت و شجاعت از نظریه خود دفاع کند و هرگز تحت تأثیر تهدید و تطمیع از نتایج پژوهش خود دست بر ندارد.

نمونه‌ای اسف‌انگیز

محمدحسین هیکل، نویسنده نامدار مصری، در چاپ نخست کتاب بسیار مشهور خود، *حیاه محمد*، ماجرای *یوم الدار* را از کتاب‌های معتبر اهل سنت نقل کرده است؛ ماجرای که در نخستین روزهای اعلان عمومی دعوت پیامبر رخ داد و پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله در جمع بزرگان مکه، امیرمؤمنان را به‌عنوان «ولی»، «خلیفه» و «امیر» پس از خود معرفی کرد. اما برخی، این کار محققانه هیکل را برناتفتند و او را تحت فشارهای شدید روحی و روانی قرار دادند تا بخش‌هایی از کتاب خود را که نص در امامت و خلافت و ریاست امیرمؤمنان بود، حذف کند. البته وی نخست مقاومت کرد و با انتشار مقالاتی در برخی از مجلات علمی به پاسخگویی پرداخت؛ اما در نهایت، تسلیم تهدیدها و تطمیع‌ها شد و در چاپ‌های بعدی کتاب خود، آن بخش‌ها را حذف کرد؛ بی‌آنکه لااقل در پاورقی یا مقدمه کتاب به این رفتار غیر محققانه اشاره‌ای داشته باشد.^۱

۲-۶ امانت‌داری

خداوند به شما فرمان می‌دهد که امانت‌ها را به صاحبانشان بدهید.^۲

[مؤمنان رستگار کسانی‌اند که] امانت‌ها و عهد خود را رعایت می‌کنند.^۳

امانت‌داری، به طور کلی، یکی از ضرورت‌های زندگی اجتماعی است. عدم رعایت آن از سوی افراد یک جامعه، اگر به صورت فراگیر درآید، موجبات فروپاشی نظام اجتماعی را فراهم خواهد ساخت. در حقیقت، اساس زندگی اجتماعی بر پایه اعتماد افراد جامعه به یکدیگر است و اگر به واسطه

۱. بنگرید به: محسن امین، *اعیان الشیعة*، ج ۱، ص ۳۶۳.

۲. *إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا*. (نساء: ۴) (۵۸)

۳. *وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ*. (مؤمنون: ۲۳) (۸)

خیانت‌های مکرر افراد یک جامعه این اعتماد از بین برود، در حقیقت آن جامعه از بین خواهد رفت. امانت‌داری در پژوهش و تألیف نیز، رکن مهمی از حیات علمی و تحقیقی یک جامعه را تشکیل می‌دهد. هر نویسنده‌ای اخلاقاً موظف است منبع هر مطلبی را که از هر کسی نقل می‌کند، حتی اگر نقل به معنا باشد، دقیقاً ذکر کند. اهمیت این مطلب در تحقیقاتی که بر پایه نقل استوارند، مانند تحقیقات تاریخی، دو چندان می‌شود. اصولاً جوهره اصلی چنین تحقیقاتی، امانت‌داری در نقل است. اگر در چنین پژوهش‌ها و تألیفاتی امانت در نقل رعایت نشود، ارزشی نخواهند داشت.^۱ امانت‌داری در امر پژوهش اقتضا می‌کند که در نقد یا استناد به سخن دیگران از نقل تقطیعی^۲ پرهیز کنیم. برای نقد و یا استناد به سخن یک اندیشمند باید همه سخن او را با دقت و امانت مطالعه کرد و استناد به او باید در همان حد و اندازه‌ای باشد که ادعا کرده است؛ نه بیش از آن و نه کمتر از آن.

۷-۲. حقیقت‌جویی در پژوهش

زمانی به ارسطو اعتراض شد که چرا حرمت استاد خود، افلاطون را نگه نداشته و دیدگاه‌های او را به نقد کشانده و در رد آنها سخن می‌گوید. ارسطو در پاسخ، سخنی بسیار ارزشمند و جاودانه گفت: «افلاطون را دوست دارم؛ اما به حقیقت، بیش از افلاطون علاقه دارم.»^۳ اندیشمندان بزرگی در عرصه علوم تجربی، که علوم غیریقینی و ابطال‌پذیرند، هستند که وقتی می‌بینند شاگردانشان یا دیگران به نقد و بررسی تئوری‌ها و دیدگاه‌های آنان پرداخته‌اند، بسیار خوشحال و خرسند می‌شوند. حتی از برخی نقل شده است که آرزو می‌کردند تا زنده‌اند شاهد ابطال فرضیه‌ها و دیدگاه‌هایشان باشند.

آنچه مهم است و وظیفه اخلاقی پژوهشگر به شمار می‌آید، حقیقت‌طلبی و حقیقت‌جویی در پژوهش است. پژوهشگر باید همه هم و غم خود را کشف حقیقت بداند و هرگز از مشکلاتی که ممکن است دیگران برای او پیش آورند، نهراسد.

۱. بنگرید به: محمد رضا حکیمی، حماسه الغدیر، ص ۲۱۵.

۲. نقل تقطیعی، یعنی نقل یک مقدار از حدیث، یا متن تاریخی، یا متن حدیثی، یا متن فلسفی یا... و حذف مقداری دیگر، در جایی که مطلب پیوسته و مرتبط است و نقل همه مطلب چیز دیگری را می‌رساند، یا ممکن است خواننده از نقل همه مطالب استنباط دیگری بکند. (همان، پاورقی ص ۲۱۵)

۳. محمدعلی فروغی، سیر حکمت در اروپا، تصحیح امیرجلال‌الدین اعلم، ص ۳۱.

۸-۲. نشاط در تحقیق

یکی از مسائل مهم، در امر تحقیق، نشاط و شادابی محقق در کار خود است.^۱ محقق توانا و موفق کسی است که با شوق و ذوق و نشاط در پی حل مسئله خود باشد و هرگز خستگی و کسالت به خود راه ندهد. به تعبیر شهید مطهری: «انسان باید به کارش عشق داشته باشد... آن وقت است که شاهکارها به وجود می‌آورد که شاهکار ساخته عشق است، نه پول و درآمد. با پول می‌شود کار ایجاد کرد، ولی با پول نمی‌شود شاهکار ایجاد کرد.»^۲

نشاط در تحقیق، یعنی زندگی کردن و محبت ورزی با مسئله مورد نظر، و معلوم است که انسان هرگز از زندگی و همراهی با دوست خود، احساس خستگی و کسالت و سستی نمی‌کند.

علم دریایی است بی حد و کنار	طالب علم است غواص بحار
گر هزاران سال باشد عمر او	او نگردد سیر خود، از جستجو ^۳

«دانشجویان به شوخی از استاد خود می‌پرسند که در کار علم چگونه می‌توانند به مقام بزرگانی چون پاولوف رسند. استاد، به جد پاسخ می‌دهد: بامداد در آغوش مسئله مطلوب خود از خواب بیدار شوید، با مسئله خود صبحانه بخورید، با آن به آزمایشگاه بشتابید، به هنگام ناهار خوردن همراه آن باشید، پس از ناهار آن را نزد خود نگه دارید، با آن به بستر بروید، و آن را به خواب ببینید.»^۴

لذات دنیوی همه هیچ است نزد من	در خاطر از تغیر آن هیچ ترس نیست
روز تنعم و شب عیش و طرب مرا	همچون شب مطالعه و روز درس نیست

یکی از عوامل بی‌انگیزگی و سستی در تحقیق این است که اهمیت کار برای محقق روشن نشده است. کسی که دست به تحقیقی می‌زند و پس از مدتی دچار کسالت و سستی می‌شود، به این معناست که یا علاقه درونی و واقعی به آن موضوع نداشته و صرفاً به خاطر درآمد یا شهرت یا مسائل دیگری دست به آن تحقیق زده است و یا اینکه هدف تحقیق خود و اهمیت آن را از ابتدا به درستی

۱. برای آشنایی بیشتر با علل و عوامل نشاط و تحرک در تحقیق و همچنین عوامل احساس ناامیدی و سستی در تحقیق، بنگرید به: مسعود آذربایجانی، «ضعف و قوت انگیزه در پژوهش»، دو فصلنامه پژوهش، پیش شماره اول، ص ۳۷-۴۸.

۲. مرتضی مطهری، تعلیم و تربیت در اسلام، ص ۴۲۱.

۳. جلال‌الدین محمد بلخی، مثنوی معنوی، دفتر ششم، ابیات ۳۸۸۱ و ۳۸۸۲.

۴. ج. آریان پور، پژوهش، ص ۲۳ به نقل از: Science and the Planned State, J. R. Baker, p. 55.

شناخته است. همچنین عدم توجه محقق به توانایی‌ها، امکانات و محدودیت‌های خود ممکن است پس از مدتی به یأس و ناامیدی و احساس سرخوردگی در کار بینجامد. بنابراین کسی که می‌خواهد دست به تحقیقی بزند پیش از هر چیز باید به توانایی‌های خود توجه کند، آنها را بشناسد و با توجه به آنها حرکت کند تا با نشاط و شادابی لازم، تحقیق خود را به انجام رساند.

۲-۹. پژوهش گروهی

کارهای گروهی و جمعی، نسبت به کارهای فردی، از هر جهت بهتر و مفیدترند. متأسفانه بسیاری از ما نیاموخته‌ایم که چگونه می‌توان یک پژوهش یا تحقیق را با فعالیت گروهی شکل داد و به درستی به پایان رساند. اتقان و استحکام پژوهش‌های گروهی قابل مقایسه با پژوهش فردی نیست. همکاری و همیاری چند پژوهشگر وارسته و متعهد و بانشاط، هم نورانیت بیشتری خواهد داشت و هم افق‌های دقیق‌تر و وسیع‌تری را بر روی انسان می‌گشاید.

این خردها چون مصابیح انور است بیست مصباح از یکی روشن‌تر است^۱
امیر مؤمنان علیه السلام، در این باره می‌فرماید:

بهترین آرا و اندیشه‌ها، از آن کسانی است که از مشورت با دیگران خود را بی‌نیاز نبینند.^۲

پژوهش فردی هر چند در جای خود، مفید و ارزنده است، اما باید دانست که اتقان و استحکام پژوهش گروهی به مراتب بیشتر از پژوهش فردی است. به تعبیر زیبایی مولوی: «عقل‌ها مر عقل را یاری دهد»^۳ و درصد خطای پژوهش گروهی به مراتب کمتر از پژوهش فردی است چراکه:

زان که با عقلی چو عقلی جفت شد مانع بد فعلی و بد گفت شد^۴

عقل با عقل دگر دو تا شود نور افزون گشت و ره پیدا شود^۵

۱. جلال‌الدین محمد بلخی، مثنوی معنوی، دفتر ششم، بیت ۲۶۱۳.

۲. افضل الناس رأياً من لا يستغنى عن رأي مشير. (عبدالواحد الآمدی، غرر الحکم و درر الکلم، ج ۱، فصل ۷، ص ۱۹۶، حدیث ۳۳۰)

۳. جلال‌الدین محمد بلخی، مثنوی معنوی، دفتر اول، بیت ۱۰۴۳.

۴. جلال‌الدین محمد بلخی، مثنوی معنوی، دفتر دوم، بیت ۲۰.

۵. همان، بیت ۲۶.

۳. آسیب‌شناسی اخلاقی پژوهش

۳-۱. شهرت‌زدگی

یکی از آفات بزرگ پژوهش‌ها و تحقیقات علمی، شهرت‌زدگی است. بسیاری به صرف مشهور بودن یک باور یا عقیده یا فرضیه، آن را می‌پذیرند و بلکه در مواردی آن را پایه تحقیقات و پژوهش‌های دیگرشان قرار می‌دهند. برای نمونه، پس از طرح نظریه «تکامل انواع» داروین، بسیاری از تحقیقاتی که در عرصه علوم انسانی و اجتماعی صورت گرفته است بر پایه همین نظریه مشهور، بوده است؛ در حالی که این صرفاً یک تئوری و فرضیه است که به‌رغم شهرت آن، هنوز به اثبات نرسیده است! یا پس از تئوری فروید در باره آسالت داشتن میل جنسی در شکل‌گیری افکار، اعتقادات و رفتارهای انسان، بسیاری از تحقیقات در زمینه علوم انسانی و حتی پژوهش‌های دینی بر پایه این تئوری و با فرض قطعیت آن، صورت گرفته است، در حالی که این نظریه، به‌رغم شهرت بسیارش هیچ دلیل منطقی و محکمی ندارد!

پژوهشگر و محقق واقعی باید بکوشد در تحقیقات خود، در دام بزرگ و بسیار خطرناک شهرت‌زدگی گرفتار نیاید. مشهور بودن یک رأی و عقیده، هرگز به معنای درست بودن آن نیست و «اکثریت» هرگز مساوی با «حقانیت» نبوده و نیست و پژوهشگر اخلاقاً مجاز نیست یک رأی را به صرف کثرت طرفداران آن، یا شهرتش، بپذیرد یا آن را مبنایی برای تحقیقات قرار دهد.

نمونه‌ای از پیامد سوء شهرت‌زدگی

یکی از باورهای بسیار مشهور در میان برخی از برادران اهل سنت این است که ابوطالب، پدر امیرمؤمنان (علیه السلام)، تا آخر عمر به پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) ایمان نیاورد و مشرک بود و مشرک از دنیا رفت. شواهد بسیاری در کتاب‌های تاریخی و روایی خود اهل سنت وجود دارد که خلاف این باور را به اثبات می‌رساند. سال‌ها پیش، یکی از محققان و نویسندگان عربستانی، به نام عبدالله الحنیزی، پژوهشی در این زمینه انجام داد. و حاصل پژوهش‌های خود را در کتابی با عنوان ابوطالب مؤمن قریش، منتشر کرد. اما جامعه علمی عربستان، به جای تشکر از این نویسنده که یک حقیقت تاریخی و روایی را به اثبات رسانده بود، دست به اقدامی شگفت زد. برخی از قاضیان عربستان حکم اعدام نویسنده را با ریختن سرب مذاب در گلولی او صادر کردند! صدای اعتراض اندیشمندان مختلف از گوشه و کنار جهان اسلام بلند شد. مجامع علمی ایران و عراق نیز اعتراض خود را به سفارتخانه‌های عربستان در این دو کشور اعلام کردند؛ تا آنکه بالاخره مسئولان عربستان از اعدام عبدالله الحنیزی صرف نظر کرده و به تبعید وی از عربستان رضایت دادند.^۱

۱. بنگرید به: شیخ آقا بزرگ طهرانی، طبقات اعلام الشيعة نقباء البشر فی القرن الرابع عشر، ج ۴، ص ۱۳۹۳-۱۳۹۰.

۲-۳. شتاب‌زدگی

یکی دیگر از آفات بزرگ و مخرب پژوهش، شتاب‌زدگی است که خود یکی از رذایل اخلاقی نیز به شمار می‌آید. کمترین آفت شتاب‌زدگی این است که مانع درک درست موضوع می‌شود. محقق شتاب‌زده، نمی‌تواند در اطراف همهٔ جوانب موضوع پژوهش خود اندیشه کند. صبر و بردباری، رکن مهم پژوهش است. پژوهشگر آنگاه می‌تواند به موفقیت دست یابد که بردباری را پیشهٔ خود سازد. یک پژوهش بنیادین و کارساز، گاه ممکن است ده‌ها سال به طول بینجامد. در روایتی آمده است: «کسی می‌تواند به حقیقت دانش دست یابد که تداوم و بردباری در دانش‌اندوزی داشته باشد.»^۱ حتی ممکن است یک پژوهشگر، تا زنده است نتواند نتایج پژوهش‌های خود را ببیند و آیندگان با ادامه دادن کارها و پژوهش‌های ناتمام او، کار را به نتیجه برسانند. بنابراین، هرگز نباید توقع داشت که به هر قیمتی، در مدت زمان معینی پژوهش را به پایان برسانیم. کم‌ترین هنر و خدمت چنین پژوهشگر صبور و بردباری، حتی در صورت نتیجه‌بخش نبودن تحقیقاتش به جامعهٔ علمی این است که راه‌های نادرست را نیز به دیگران نشان داده است. یعنی عملاً به آیندگان می‌فهماند که از این راه‌هایی که او برای کشف حقیقت و حل مسئله رفته و پس از زحمات فراوان به نتیجه نرسیده است، نروند؛ بلکه در اندیشهٔ راه‌های دیگری باشند.

۳-۳. دخالت دادن خواسته‌های شخصی

پژوهشگر منصف کسی است که اصل بی‌طرفی را در تحقیق مورد توجه قرار دهد. او هرگز نباید دیدگاه‌ها، خواسته‌ها و اغراض شخصی یا صنفی خود را بر موضوع تحقیق تحمیل کند. تحقیق معتبر، تحقیقی است که بی‌طرفانه و بدون حب و بغض‌های پیشین صورت گیرد. کسانی که باورها و دیدگاه‌های خود را بر منابع تحقیقی تحمیل می‌کنند، هم خود و مخاطبان‌شان را به گمراهی و انحراف می‌کشانند و هم تحقیقی نامعتبر و نادرست ارائه می‌دهند. محقق راستین، کسی است که خود را تابع حاصل تحقیق بداند و نه حاصل تحقیق را تابع خودش. پژوهشگر حقیقت‌طلب کسی است که کاملاً تسلیم نتایج پژوهش باشد و نه آنکه پیش از پژوهش و یا بعد از مشخص شدن نتایج آن، بخواهد پژوهش را تابع دیدگاه‌ها و باورهای پیشینی خود سازد.

۱. لَنْ يُعْرِزَ الْعِلْمَ إِلَّا مَنْ يُطِيلُ دَرَسَهُ. (عبدالواحد الأمدی، غررالحکم و دررالکلم)

نهی از تفسیر به رأی در قرآن، از همین جا ناشی شده است.^۱ کسی که با باورها و پیش فرض‌های از پیش طراحی شده به سراغ قرآن می‌رود، در حقیقت نمی‌خواهد مراد خداوند و منظور واقعی قرآن را دریابد، بلکه می‌خواهد قرآن را در خدمت اهداف و آرای خود درآورد. یا در یک تحقیق تاریخی، محقق باید خود را در اختیار منابع معتبر تاریخی قرار دهد، نه آنکه پیش از مراجعه به تاریخ و مطالعه منابع تاریخی، دیدگاه خود را مشخص کرده باشد و منابع و مستندات را آنگونه که می‌خواهد معنا و تفسیر کند. یکی از مهم‌ترین دلایل اختلاف بر سر موضوع امامت پس از پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله همین است که افراد نمی‌خواهند بدون پیش فرض و بدون باورهای از پیش طراحی شده به سراغ مطالعه منابع تاریخی و مستندات روایی این موضوع بروند و از آنجا که امکان انکار مستندات روایی این مسئله را ندارند، می‌کوشند تا متون تاریخی و منابع حدیثی را بر اساس امیال و اهداف شخصی و مذهبی خود تفسیر کنند.

۴-۳. انتحال

یکی دیگر از آفات بزرگ اخلاقی پژوهش و تألیف، سرقت ادبی یا انتحال است که متأسفانه در مراکز علمی کشور ما، به معضل تبدیل شده است. انتحال به دو معنای مختلف و البته نزدیک به هم به کار رفته است. معنای شایع و رایج آن، همان چیزی است که امروزه از آن با عنوان «سرقت ادبی» نام برده می‌شود. دهخدا در تعریف انتحال آورده است:

چیز کسی را جهت خود دعوی کردن، شعر دیگری را بر خود بستن، شعر یا سخن دیگری را برای خود دعوی کردن، سخن کسی دیگر بر خویش بستن، سرقت ادبی، سخن دیگر بر خویش بستن است و آن چنان باشد که کسی شعر دیگری را مکابره بگیرد و شعر خویش سازد بی‌تغییری و تصرفی در لفظ و معنی آن، یا به تصرفی اندک؛ چنانکه بیتی بیگانه به میان آن سر آورد یا تخلص بگرداند.^۲

معنای دیگری که برای واژه انتحال آورده‌اند، عبارت است از «خود را به مذهبی بستن، خود را به مذهبی یا به قبیله‌ای منسوب ساختن، خویشتن را به کسی باز خواندن»^۳ بر این اساس، نویسندگانی که می‌کوشند برای درست جلوه دادن سخن و مدعای خود، افراد نام و نشان دار و صاحب نفوذ علمی

۱. روایات بسیاری در نهی از تفسیر به رأی وارد شده است. بنگرید به: محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۸۹، باب ۱۰، ص ۱۱۲-۱۰۷. نویسنده بیست روایت در این زمینه نقل کرده است. همچنین برای آشنایی بیشتر با ابعاد مختلف این بحث، بنگرید به: عبدالله جوادی آملی، تسنیم تفسیر قرآن کریم، ج ۱، ص ۲۳۲-۱۷۵.

۲. علی اکبر دهخدا، لغت نامه، واژه «انتحال».

۳. همان.

و تاریخی را مدافع نظریه خود معرفی کنند، در حقیقت مرتکب عمل غیراخلاقی انتحال شده‌اند. متأسفانه گاه دیده می‌شود برخی از افراد یا مکاتب فکری، برای تقویت فکر خود و یا نشان دادن سابقه تاریخی آن، کسانی را به مکتب فکری خود منسوب می‌کنند که هیچ نسبتی با آنان نداشته و اصولاً دارای مبانی فکری متفاوتی بوده‌اند.

گفتنی است معضل اخلاقی انتحال یا سرقت ادبی، نه مخصوص حوزه شعر و شاعری است و نه ویژه روزگار حاضر؛ بلکه در روزگاران گذشته نیز بسیاری بوده‌اند که حاصل زحمات دیگران را بدون آنکه یادی از آنان به میان آورند، به نام خود منتشر کرده‌اند.^۱ سخن هجویری (متوفی ۴۶۵ ه. ق)، از عالمان و عارفان مشهور قرن پنجم، در ابتدای کتاب کشف المحجوب نشان می‌دهد که در آن زمان نیز این موضوع رواج بسیاری داشته است. وی می‌گوید:

آنچه به ابتدا کتاب، نام خود اثبات کردم مراد ازین دو چیز بود: یکی نصیب خاص و دیگر نصیب عام. آنچه نصیب عام بود آن است کی چون جهله این علم کتابی نو بینند کی نام مصنف آن به چند جای بر آن مثبت نباشد، نسبت آن کتاب به خود کنند و مقصود مصنف از آن بر نیاید؛ کی مراد از جمع و تالیف و تصنیف کردن بجز آن نباشد کی نام مصنف بدان کتاب زنده باشد و خوانندگان و متعلمان وی را دعای خیر گویند. کی مرا این حادثه افتاد به دو بار: یکی آنک دیوان شعرم کسی بخواست و باز گرفت و اصل نسخه جز آن نبود. آن جمله را بگردانید و نام من از سر آن بیفکند و رنج من ضایع کرد. تاب الله علیه. و دیگر کتابی کردم، هم اندر طریقت تصوف، نام آن منهاج الدین، یکی از مدعیان رکیکه، که کرای گفتار او نکند، نام من از سر آن پاک کرد و به نزدیک عوام چنان نمود که وی کرده است. هر چند خواص بر آن قول بر وی خندیدندی تا خداوند تعالی بی برکتی آن بدو در رسانید و نامش از دیوان طلاب در گاه خود پاک گردانید. اما آنچه نصیب خاص بود آن است که چون کتابی بینند و دانند که مؤلف آن، بدان فن و علم، عالم بوده است و محقق، رعایت حقوق آن بهتر کنند و بر خواندن آن و یاد کردن آن بجدرتر باشند و مراد خواننده و صاحب کتاب از آن بهتر بر آید.^۲

به هر حال، باید دانست که امروزه سرقت ادبی یکی از گناهان کبیره در عالم تحقیق و نویسندگی است و هیچ عذری در این باره پذیرفته نیست و پرهیز از آن یکی از نخستین و ابتدایی‌ترین مسائل اخلاقی است که هر دانشجو و دانش پژوهی باید آن را تمرین کند.

۱. برای آشنایی بیشتر با برخی انتحال‌ها و سرقت‌های ادبی مهم و رسواکننده‌ای که در طول تاریخ صورت گرفته است، بنگرید به: غلامرضا گلی زواره، «غش در پژوهش»، آینه پژوهش، ش ۸۴، ص ۵۹-۷۰.

۲. علی بن عثمان الهجویری الغزنوی، کشف المحجوب، تصحیح والتین ژوکوفسکی، ص ۱ و ۲.

یکی از روش‌های ناپسند در عالم نویسندگی این است که مترجم و یا نویسنده، مطلبی کوتاه را از شخصی بگیرد، اما آن قدر بر آن بیفزاید که سخن نویسنده اصلی در لابه لای آن گم شود. آقای محمد ابراهیم باستانی پاریزی در کتاب هزارستان داستانی را نقل می‌کند که ذکر آن در اینجا مفید است:

«پروفسور هانری کرین، محقق و شرق‌شناس مشهور فرانسوی، چند ماه از سال را، به‌ویژه در زمستان، به تهران می‌آمد و در انجمن حکمت و فلسفه چند سخنرانی و کلاس درس داشت. گاهی نیز برای دیدار با علامه طباطبایی به قم مسافرت می‌کرد. یک سال در باره ملاصدرا یک سخنرانی ایراد کرد که توسط دکتر سیدحسین نصر به فارسی ترجمه شد و در مجله دانشکده ادبیات دانشگاه تهران به چاپ رسید. چند وقت بعد یکی از نویسندگان، در مجله خواندنی‌ها، اقدام به چاپ ترجمه سلسله مقالاتی از هانری کرین، در باب احوالات و اندیشه‌های ملاصدرا، کرد. وقتی هانری کرین به ایران آمد بعضی دوستان به او گفته بودند که کتاب تازه شما را در باب ملاصدرا خوانده‌ایم. او تعجب کرده بود که چنین کتابی ندارد. و وقتی فصولی و جمله‌هایی از آن را برایش خوانده بودند بسیار متعجب شده بود. یک روز، مرحوم دکتر عیسی سپهبدی، که اغلب مترجم سخنرانی‌های کرین بود، در زیرزمین دانشکده ادبیات به اطاق مجله پیش من آمد و گفت: آقای کرین میل دارند با این آقای... ملاقاتی داشته باشند، چون من خبر دارم که شما با ایشان آشنایی دارید، آیا ممکن است وسیله این ملاقات را فراهم کنید. من شستم خبر دار شد و گفتم: چشم با او صحبت خواهم کرد. روز بعد رفتم به [دفتر مجله] خواندنی‌ها پیش آقای... و گفتم: آقای کرین در ایران هستند و دلشان می‌خواهد با شما ملاقات کنند. آقای... با کمال تعجب و اندک نگرانی که از چهره‌اش خواندم، رو به من کرد و گفت: عجب، مگر آقای کرین حیات دارند؟ گفتم: بلی، مگر شما نمی‌دانستید؟ گفت: حالا که ایشان زنده‌اند، کاش می‌شد به آقای کرین می‌گفتید که آقای... مرده است!... البته ملاقات هم صورت نگرفت و بعدها فهمیدم که منبع اصلی کار آقای... همان مقاله مجله خودمان و سخنرانی کرین بوده است. بقیه همه شاخ و برگ‌های مترجم، و آن قدر مفصل که خود کرین آن را نمی‌توانست تشخیص دهد.^۱ گفتمی است که این مجموعه، بعدها، به صورت کتابی مستقل در آمد و انتشارات جاویدان آن را چاپ کرد.

۱. محمد ابراهیم باستانی پاریزی، هزارستان، ص ۲۳۵-۲۳۳ (پاورقی). گفتمی است که آقای باستانی در آن ایام، مدیر داخلی مجله دانشکده ادبیات دانشگاه تهران بوده است.

پرسش

۱. نقش پیش فرض های ارزشی در پژوهش های علمی را با ذکر مثال توضیح دهید.
۲. منظور از امانت داری و حقیقت جویی در پژوهش چیست؟ توضیح دهید.
۳. چه عواملی موجب سستی در انجام پژوهش می شود؟ نقش هریک از عوامل فردی، اجتماعی و سیاسی را چگونه ارزیابی می کنید؟
۴. رذایل اخلاقی در عرصه پژوهش را نام برده و به اختصار توضیح دهید.
۵. چگونه می توان از دخالت دادن خواسته ها و سلايق شخصی در فرایند پژوهش جلوگیری کرد.
۶. برای جلوگیری از پدیده بسیار بد انتحال و سرقت ادبی، چه راه کارهایی پیشنهاد می دهید؟

برای مطالعه بیشتر

۱. پژوهش، ا.ح. آریان پور، تهران: امیرکبیر، چهارم، ۱۳۶۲.
۲. «غش در پژوهش»، غلامرضا گلی زواره، آینه پژوهش، شماره ۸۴، بهمن و اسفند ۱۳۸۲، ص ۷۰-۵۵.

مجلس شورای ملی
شماره ۱۰۰
تاریخ ۱۳۰۴

در جلسه روز شنبه ۱۳۰۴
مجلس شورای ملی
در مورد...
تصویب شد...

در جلسه روز...
مجلس شورای ملی
در مورد...
تصویب شد...

فصل سوم

اخلاق نقد (شیوه‌های اخلاقی مواجهه با اندیشه‌ها)

اهداف

- از دانشجو انتظار می‌رود پس از فراگیری این فصل:
۱. با معنای درست نقد و انتقاد آشنا شود؛
 ۲. ضمن درک اهمیت و ضرورت نقد، نه تنها از رواج نقد و انتقاد علمی در جامعه، نه‌راسد؛ بلکه خودش نیز بکوشد تا به این وظیفه اجتماعی و اخلاقی عمل نماید؛
 ۳. ضمن آشنایی با وظایف اخلاقی خود در مقام نقداندیشه‌ها و رفتارهای دیگران، نسبت به مراعات آنها، ترغیب شود؛
 ۴. در پاسخ به نقدهای دیگران، موازین اخلاقی را مراعات کند.

Handwritten text, possibly a signature or name, located in the upper right quadrant of the page.

Handwritten text, possibly a date or a short sentence, located in the middle right section of the page.

Handwritten text, possibly a list or a paragraph, located in the lower right section of the page.

نباید از آزادی ترسید و از مناظره گریخت و نقد و انتقاد را به کالایی قاچاق و یا امری تشریفاتی تبدیل کرد، چنانچه نباید به جای مناظره، به جدال و مراء گرفتار آمد و به جای آزادی، به دام هتاکی و مسئولیت‌گریزی لغزید. آن روز که سهم آزادی و اخلاق و سهم منطق همه یکجا و در کنار یکدیگر ادا شود، آغاز روند خلاقیت علمی در تفکر بالنده دینی، در این جامعه است و کلید جنبش تولید نرم‌افزاری علمی و دینی، در کلیه علوم و معارف دانشگاهی و حوزوی، زده شده است.^۱

۱. اهمیت و جایگاه

یکی از مهم‌ترین نشانه‌های شکوفایی علم و اندیشه در یک جامعه و همچنین از علائم رشد و بالندگی و پویایی یک ملت، رونق مباحثات علمی، تضارب آرا و تبادل افکار است. جامعه مورد پسند اسلام و قرآن، جامعه‌ای است که در آن علم و عالمان ارزش و منزلتی بی‌بدیل داشته باشند و اندیشمندان و مبتکران و مخترعان و قهرمانان فکری و فرهنگی آن دارای ارج و ارزشی بسیار والا باشند. اگر می‌بینیم فضای فعلی جامعه ما این‌گونه نیست، باید دید که مشکل در کجاست؟ چرا و چگونه جامعه علمی ما به این وضعیت درآمده است؟ از سوی دیگر، باید دید که حتی در میان اهل علم و فرهنگ، چرا به اندیشه‌های خودی کمتر بها می‌دهیم و چگونه است که بازار ترجمه، از بازار تألیف و تولید اندیشه، گرم‌تر و پررونق‌تر است؟ هر یک از ما چه سهمی در پیدایش و شیوع

۱. بخشی از پاسخ رهبر انقلاب اسلامی، حضرت آیت‌الله خامنه‌ای، به نامه جمعی از فضلاء حوزه و دانشگاه در باره جنبش نرم‌افزاری و ضرورت راه‌اندازی نهضت تولید علم.

چنین بازاری داریم؟ و بالاخره راه حل چیست؟ در این میان ما چه وظیفه‌ای بر عهده داریم و حاکمان و مسئولان و برنامه‌ریزان کشور چه مسئولیتی؟

البته بررسی این مسائل مجالی وسیع می‌طلبد که در حوصله این کتاب و این فصل نیست. اما به نظر می‌رسد یکی از مهم‌ترین شرایط لازم برای تحقق نشاط و پویایی علمی در جامعه و ایجاد یک جامعه علم‌دوست و اندیشه‌پرور، آزادی اندیشمندان و عالمان در ارائه اندیشه‌ها و نظریات علمی خود است. جامعه‌ای که عالمان آن از بیم، سر در گلیم بکشند، بالتبع جاهلان و چابلوسان در رأس خواهند نشست. البته باید توجه داشت که آزادی اندیشه هرگز به معنای آزادی هتاک و پرده‌داری و بازیچه گرفتن دین و فرهنگ و هویت یک ملت نیست. به تعبیر دیگر، آزادی به معنای آزادی مطلق نیست. اصولاً دفاع از آزادی مطلق و افسارگسیخته، معنایی جز مخالفت با آزادی ندارد. آزادی مطلق، امری خودستیز و خودمتناقض است. اکنون باید دید که چه امر یا اموری، آزادی علمی و آزادی اندیشه را مقید می‌کنند.

می‌توان گفت یکی از مهم‌ترین قیود آزادی، قیود اخلاقی است. اخلاق و اصول اخلاقی از اموری هستند که بر توسن آزادی لگام می‌زنند. به تعبیر دیگر، اخلاق، حاکم بر آزادی است و آزادی در صورتی عاقلانه و ثمربخش خواهد بود که در چهارچوبه اخلاق باشد. بنابراین، هر چند رواج گفتگوهای علمی و آزادی در طرح اندیشه می‌تواند به عنوان یکی از نشانه‌ها و علایم برجسته رشد و پویایی علمی یک جامعه تلقی شود، اما هرگز نمی‌توان به صرف طرح گسترده نظریات علمی و رواج بازار نقد و نقادی در جامعه، سلامت علمی جامعه را نتیجه گرفت. اینها را زمانی می‌توان نویدبخش و مبارک تلقی کرد که: اولاً، موضوعات مورد گفتگو، موضوعاتی مفید و ثمربخش باشند و ثانیاً، گفتگوها و مباحثات علمی نیز در فضایی مناسب و به شیوه‌ای سالم و با مراعات همه اصول معرفتی و اخلاقی انجام گیرند. فقدان شرط اول، بحث‌ها را تبدیل به مناقشات بی حاصل و بی ثمر می‌کند^۱ و فقدان شرط دوم، علاوه بر این امر، مفاسد و مشکلات اجتماعی به بار می‌آورد.^۲

یکی از موضوعات و مسائلی که در دوران جدید به شدت مورد اهتمام اندیشمندان قرار گرفته

۱. برای نمونه مباحثی را که در قرون اولیه تاریخ اسلام بر سر مسئله خلق قرآن در گرفت؛ می‌توان از آن نوع مباحثات علمی‌ای دانست که ثمرهای جز ریخته شدن خون‌های بی‌گناه و مصرف شدن انرژی‌هایی جبران‌ناپذیر از اندیشمندان بزرگ عالم اسلام، در پی نداشت.

۲. بنگرید به: محمد فتاوی اشکوری، معرفت شناسی دینی، ص ۱۲.

است، مباحثی است که تحت عنوان «تفکر نقدی» مطرح می‌شود. در برخی از رشته‌های دانشگاهی، از جمله رشته فلسفه و رشته‌های وابسته آن، در سال‌های اخیر، درس‌هایی با این عنوان طراحی شده است. در این بحث که گاهی از آن به «تفکر انتقادی» یا «منطق کاربردی» نیز تعبیر می‌شود، دانشجو با بسیاری از مغالطه‌ها که تعداد آنها به بیش از یکصد مورد می‌رسد، آشنا می‌شود. آشنایی کاربردی و دقیق با این مغالطات، برای کسانی که می‌خواهند در مواجهه با اندیشه‌های گوناگون و همچنین در دفاع از اندیشه خاصی به شیوه‌ای منطقی برخورد کنند، ضروری است.^۱ طبیعی است که ارتکاب مغالطه، در رد و یا دفاع از یک اندیشه، عملی غیراخلاقی است و مغالطه‌گر، نه تنها دچار خطای منطقی و معرفتی است، بلکه در جایی که ارتکاب مغالطه به صورت عمدی باشد و مخصوصاً در مواردی که پیامدهای معرفتی و دینی برای شنوندگان یا خوانندگان به دنبال داشته باشد، عملی کاملاً غیراخلاقی نیز مرتکب شده است. با این وجود، آدمیان به طور طبیعی و به مقتضای ذات و سرشت انسانی خود، از ارتکاب مغالطات منطقی پرهیز می‌کنند. بنابراین، آنچه در این میان بسیار خطرناک‌تر است و شبروانه بر جانِ فکر و اندیشه آدمی افتاده و سرمایه حق‌طلبی و سعادت‌خواهی و حقیقت‌دوستی او را به یغما می‌برد، حجاب‌ها و لغزشگاه‌های اخلاقی در ارائه افکار و اندیشه‌های خود، یا دفاع از آنها و همچنین خطاهای اخلاقی در رویارویی با اندیشه‌های دیگران است. از همین روی است که در کنار آشنایی با مغالطات منطقی، باید با آداب و اصول اخلاقی در مقام ارائه یک فکر و اندیشه و نحوه مواجهه با مخالفان فکری خود و همچنین در مقام فهم یا نقد اندیشه دیگران، به خوبی آشنا شویم و از لغزشگاه‌های بزرگ و سعادت‌سوزی که در این عرصه وجود دارد، به شدت پرهیز کنیم.

۲. معناشناسی نقد

در باره معنای نقد و انتقاد دیدگاه‌های مختلفی وجود دارد. برخی نویسندگان بر این باورند که نقد و انتقاد، صرفاً به معنای بیان خوبی‌ها و محسنات است و در آن نباید از زشتی‌ها و نادرستی‌های امر مورد انتقاد سخنی به میان آورد. یکی از نویسندگان در این باره می‌گوید: «نقد، کوششی است برای یافتن و شناختن و دوست داشتن و توصیه کردن همه نکته‌های خوبی که در جهان اندیشیده و نوشته شده‌اند، و نه بهترین آنها.» نویسنده دیگری، چنین می‌نویسد: «نقد راستین باید به خوبی‌ها و

۱. در این باره می‌توان به دو کتاب منطق کاربردی و مغالطات که به قلم آقای علی اصغر خندان به نگارش درآمده‌اند مراجعه کرد.

نه نارسایی‌ها بردارد و زیبایی‌های نهفته یک نویسنده را کشف کند و چیزهایی را که دیدن را سزاوارند، به جهان عرضه دارد.^۱

در مقابل، برخی دیگر بر این باورند که نقد و انتقاد، صرفاً یا دست‌کم در معنای رایج و شایع آن، به معنای عیب‌جویی و خرده‌گیری است^۲ و نقاد هیچ التزامی ندارد که به بیان خوبی‌ها و نکات مثبت یک نوشته یا اندیشه، هر چند که نکات مثبت آن بسیار هم باشد، اشاره‌ای داشته باشد.

به نظر می‌رسد، نقد و انتقاد^۳ به معنای «ارزیابی منصفانه یک چیز» است و برای این ارزیابی، در بسیاری از موارد لازم است در کنار بیان نقاط ضعف، نقاط قوت را نیز یادآور شد. به تعبیر برخی از نویسندگان: «انتقاد به معنای مذمت‌کردن نیست و انتقادکننده می‌تواند کتاب نویسنده یا شعر گوینده‌ای را انتقاد نماید، بدون اینکه کلمه‌ای نادرست در آن یافته و نکوهش کرده باشد، بلکه ممکن است تمام تعریف کند. ممکن هم هست کتابی را انتقاد نماید و کلمه‌ای در خور ستایش در آن نیابد؛ پس کلمه انتقاد به معنای نکته‌گیری و عیب‌جویی نیست، بیشتر به معنای نکته‌سنجی و تحقیق است.»^۴ یا به تعبیر برخی دیگر: «در اصطلاح علمای علم ادبیات و بیان، انتقاد، ذکر محسنات و عیوب و اشتباهات نوشته‌ها یا تألیفات ادبی است، با بصیرت تمام و دقت نظر.»^۵ نقد در اصطلاح «وارسی و بررسی نوشتار (گفتار یا رفتاری) برای شناسایی و شناساندن زیبایی و زشتی، بایستگی و نبایستگی، بودها و نبودها و درستی و نادرستی آن است.»^۶

۱. بنگرید به: ا.ح. آریان‌پور، پژوهش، ص ۳۸.

۲. سیدحسن اسلامی، اخلاق نقد، ص ۲۳.

۳. گفتنی است برخی از نویسندگان، با توجه به ریشه عربی واژه، «نقد» میان معنای «نقد» و «انتقاد» تفکیک قائل شده‌اند. به این صورت که گفته‌اند: «نَقْدُ الشَّيْءِ: فَصْحُهُ لِيَعْرِفَ جَيِّدُهُ مِنْ زَدِيئِهِ؛ چیزی را نقد کرد، یعنی وارسی کرد تا نیک و بد آن را بشناسد.» و در باره سخن، چنین می‌گویند: «نَقْدُ الْكَلَامِ: اِظْهَرْ مَا بِهِ مِنَ الْعُيُوبِ اوِ الْمَحَاسِنِ؛ سخن را نقد کرد، یعنی زشتی و زیبایی آن را نمایان ساخت.» یعنی همان کاری که صرافان در روزگار قدیم انجام می‌دادند که سکه‌های اصلی را از سکه‌های تقلبی بازشناسی می‌کردند. نقادان و ناقدان یک سخن نیز به همین منظور به بررسی یک سخن می‌پردازند. اما هرگاه تنها به عیب‌جویی و بیان اشکالات و نارسایی‌های یک اندیشه پرداخته شود، از واژه «انتقاد» به کمک حرف «علی» استفاده می‌کنند و می‌گویند: «اِنتَقَدَ الْكَلَامَ عَلٰی قَائِلِهِ: اِظْهَرْ عَيْبَهُ؛ بر سخن گوینده انتقاد کرد، یعنی زشتی‌هایش را آشکار کرد.» صرف‌نظر از صحت و سقم این دیدگاه، ما در این نوشتار، نقد و انتقاد را به یک معنا گرفته و چنین تفکیکی را در اینجا مورد نظر نداریم.

۴. بنگرید به: غلامحسین غلامحسین‌زاده، سیر نقد شعر در ایران: از مشروطه تا ۱۳۳۲ ه. ش، ص ۱۵۷.

۵. بنگرید به: همان.

۶. محمدعلی سلطانی، «ضرورت و شیوه نقد کتاب»، آینه پژوهش، سال اول، شماره اول، خرداد و تیر ۱۳۶۹، ص ۱۰. بسیاری از مطالب این مقاله برگرفته از مقاله آیین نقد کتاب آقای خرمشاهی است!

۳. ضرورت نقد

آزادی نقد، به شرط رعایت آداب اخلاقی آن، در یک جامعه هیچ ضرری را در پی نخواهد داشت؛ زیرا یا انتقاد وارد است که در آن صورت باید از منتقد تشکر کرد که عیب کار یا نادرستی اندیشهٔ ما را گوشزد کرده است و یا وارد نیست که پاسخ داده می‌شود و سوءتفاهم ایجاد شده، برطرف می‌گردد.^۱ بنابراین، آزادی افراد جامعه در نقد و انتقاد از عملکردها و همچنین آزادی اندیشمندان در نقد آرای یکدیگر، به شرط رعایت ضوابط علمی و اخلاقی، جای هیچ گونه نگرانی ندارد.

در روایات فراوانی، که در اینجا برخی از آنها را نقل می‌کنیم، بر اهمیت و ضرورت وجود نقد در جامعه تأکید شده است. امام صادق (ع)، در حدیث مشهوری می‌فرماید:

بهترین دوستان در نزد من کسانی‌اند که عیوب و نواقص من را به من هدیه دهند.^۲

همه می‌دانیم که آن امام عزیز، از مقام عصمت برخوردار است و هرگز نقص و عیبی در گفتار و کردار او راه ندارد؛ با این حال، بهترین دوستان خود را کسی معرفی می‌کند که اگر عیب و نقصی از آن حضرت به نظرش می‌رسد، بدون ملاحظه، آن را به او گوشزد کند. کمترین فایدهٔ این کار آن است که سوءتفاهم پیش آمده را می‌توان در فضایی صمیمی و دوستانه رفع کرد. امام علی (ع) فرموده‌اند:

کسی که عیب تو را به تو بنمایاند، تو را خیرخواهی کرده است.^۳

از امام حسین (ع) نقل است که فرمود:

کسی که تو را دوست بدارد، تو را [از انجام زشتی‌ها و بدی‌ها] نهی می‌کند و کسی که تو را دشمن بدارد، تو را می‌فریبد [یعنی با عدم تذکر زشتی‌ها و کارهای ناپسند تو، موجب فریب و گمراهی‌ات می‌شود].^۴

۱. بنگرید به: غلامحسین غلامحسین‌زاده، سیر نقد شعر در ایران: از مشروطه تا ۱۳۳۲ ه.ش، ص ۱۶۰؛

محمد فنایی اشکوری، معرفت‌شناسی دینی، ص ۱۶.

۲. احبُّ إخوانی الیَّ مَنْ أهدیَّ الیَّ عُیوبی. (محدثرضا حکیمی، الحیاء، ج ۱، ص ۱۹۶)

۳. مَنْ بَصُرَكَ عَیْنُكَ فَقَدْ نَصَحَكَ. (همان)

۴. مَنْ أَحَبَّكَ نَهَاكَ وَ مَنْ أَبْغَضَكَ أَغْرَاكَ. (همان، ص ۱۹۷)

و باز علی علیه السلام فرموده‌اند:

کسی که عیوب و کاستی‌های تو را پنهان کند [و به منظور اصلاح، آنها را به تو تذکر ندهد] دشمن توست.^۱

اصولاً، باید دانست که نقد و انتقاد از نابسامانی‌ها و کج‌اندیشی‌ها، از وظایف دینی مردم است. نقد اندیشه‌های نادرست، در حقیقت از مصادیق امر به معروف و نهی از منکر در حوزه معرفتی است. دایره امر به معروف و نهی از منکر را نباید منحصر در مسائل رفتاری دانست؛ بلکه این فریضه در عرصه معرفتی نیز جریان دارد. حتی می‌توان گفت که امر به معروف و نهی از منکر در قلمرو مسائل معرفتی بسیار اساسی‌تر و سرنوشت‌سازتر از امر به معروف در حوزه رفتار است. نقد اندیشه‌ها و عملکردهای نادرست، به‌ویژه در جایی که احتمال تأثیرگذاری آنها در میان افراد جامعه بالا باشد، یک وظیفه اجتماعی است. اگر کسی بداند که اندیشه، گفتار یا کردار خاصی موجب گمراهی افراد و یا موجب انحراف گفتاری یا رفتاری در سطح جامعه می‌شود، وظیفه اسلامی و انسانی او حکم می‌کند که به‌طور مستدل و منطقی در مقابل آن بایستد و مردمان را از خطر این انحراف آگاه سازد. زکات ذکاوت و شکر نعمت خوش‌فهمی و تیزبینی، این است که شخص تیزبین و خوش‌فهم، نه تنها باید «دست دیگران را بگیرد و در گلستان زیبایی‌هایی که کشف کرده است آنان را نیز بچرخاند و از شهد فهم بر کام اندیشه‌شان قطره‌ای چند بچکاند»^۲ بلکه باید آنان را از خارها و سنگلاخ‌ها و سم‌های مهلکی که بر سر راهشان قرار گرفته است، آگاه سازد.

افزون بر این، نقد اندیشه‌ها و گفتارها و کردارهای نادرست یک فرد یا گروه، خدمت به خود آن فرد یا گروه است. هر چند ممکن است آنان خود، در ابتدا، از چنین خدمتی ناراحت شوند، اما ناراحتی آنان نباید موجب شود که ناقد، از نقد صرف‌نظر کند. همانطور که گریه و ناراحتی کودک بیمار موجب نمی‌شود که پزشک از معاینه او و تجویز دارو برای درمانش صرف‌نظر کند. نقد اگر درست و بر اساس موازین اخلاقی انجام پذیرد، می‌تواند چشم دیگر شخص نقدشونده باشد؛ چشمی که بی‌عینک حبّ و علاقه به اندیشه یا عملکرد او می‌نگرد و قصد آن دارد که ناهنجاری‌ها و ناراستی‌های او را دریابد و

۱. مَنْ سَأَرَ عَيْنَكَ فَهُوَ عَدُوُّكَ. (همان، ج ۱، ص ۱۹۸)

۲. محمدعلی سلطانی، «ضرورت و شیوه نقد کتاب»، آینه پژوهش، سال اول، شماره اول، ص ۱۲.

به او گوشزد کند.^۱ به گفته سعدی:

به نزد من آن کس نکوخواه توست که گوید فلان خار در راه توست^۲

۴. شرایط اخلاقی نقد

پس از بیان مباحث مقدماتی در زمینه اهمیت نقد، معنای نقد و همچنین ضرورت نقد، اکنون به بیان شرایط و آداب اخلاقی نقد می‌پردازیم؛^۳ هم شرایطی که از سوی ناقد باید مراعات شود و هم شرایطی که رعایت آنها از سوی شخص یا اشخاص مورد نقد لازم است.

۴-۱. فهم سخن و تبحر در موضوع

چو بشنوی سخن اهل دل مگو که خطاست سخن‌شناس نه‌ای جان من خطا اینجاست^۴

علی علیه السلام در نامه خود به فرزندش چنین می‌فرماید:

پس اگر دانستن چیزی... بر تو دشوار گردد، آن دشواری را از نادانی خود به حساب آر! چه تو نخست که آفریده شدی نادان بودی سپس دانا گردیدی؛ و چه بسیار است آنچه نمی‌دانی و در حکم آن سرگردانی، و بینشت در آن راه نمی‌یابد، سپس آن را نیک می‌بینی و می‌دانی.^۵

اگر در نقد، به‌ویژه نقدهای علمی، ناقد در پی بیان درستی‌ها و نادرستی‌های یک اندیشه است، طبیعتاً نخستین شرط این کار، آن است که آن سخن را به‌درستی فهمیده باشد. نقد بدون فهم و رد بدون درک، نشانه گستاخی جاهلانه و حق‌ناشناسی نقاد است.^۶ هیچ کس اخلاقاً مجاز نیست پیش از فهم درست و دقیق یک مدعا و به صرف داشتن تصویری مبهم و اجمالی از یک نظریه به نقد آن بپردازد. شاید بتوان گفت بسیاری از اختلافات میان اندیشمندان مختلف از همین جا ناشی می‌شود.

۱. بنگرید به: همان، ص ۱۳.

۲. سعدی شیرازی، کلیات سعدی، بوستان، در عدل و تدبیر و رأی، (حکایت مأمون باکنیزک)، ص ۲۵۸.

۳. به حکم حق‌شناسی باید بگوییم که در این بخش، از کتاب اخلاق نقد، نوشته دوست عزیزم، حجت‌الاسلام دکتر سیدحسن اسلامی، فراوان بهره برده‌ام. مطالعه این کتاب را به خوانندگان توصیه می‌کنم.

۴. دیوان حافظ.

۵. نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، نامه ۳۱، ص ۲۹۹.

۶. بنگرید به: محمد اسفندیاری، «درک کردن و رد کردن»، آینه پژوهش، سال پنجم، شماره اول، ص ۱۴-۲.

مشاجراتی که در تاریخ میان فقیهان، فیلسوفان، متکلمان و عارفان بر سر مسائل مختلف رخ داده است، در بسیاری از موارد، ریشه در تفاوت زبان‌ها و عدم تفاهم دارد. نشانه آن این است که «کسی که هم عارف و هم فیلسوف و هم فقیه است، بین این معارف تناقض و ناسازگاری نمی‌بیند.»^۱

داستان‌آموزنده

می‌گویند روزی ناصرالدین شاه از اعتمادالسلطنه، رئیس دارالطباعه کشور و مؤلف کتاب المآثر و الآثار پرسید: «در مملکت ما چه چیز از همه بیشتر است؟» اعتمادالسلطنه بی‌درنگ گفت: «قربان، پزشک!» ناصرالدین شاه تعجب کرد و پرسید: «چرا؟» او گفت: «پاسخش را چندی بعد به عرض می‌رسانم.» چند روز بعد دستمالی زیر چانه‌اش بست و دو سر آن را روی سرش گره زد و چنان وانمود کرد که دندان‌ش درد می‌کند. با همان حالت پیش شاه آمد. شاه پرسید: «چه شده است؟» گفت: «قربان، دندانم پینه کرده است.» ناگهان یکی از درباریان گفت: «باید شلغم جوشیده روی جایگاه پینه بگذاری.» دیگری گفت: «علاج این درد، حریره بادام است.» خلاصه اینکه هر کسی فراخور اطلاع خود چیزی تجویز کرد. آنگاه اعتمادالسلطنه دستمال را باز کرد و خطاب به شاه گفت: «قربان! دندان من درد نمی‌کند؛ تنها خواستم عرضی را که یک هفته پیش کردم تأیید کنم که در مملکت ما پزشک از همه چیز بیشتر است.»

البته کسی که اندیشه، گفتار یا کردار او مورد نقادی قرار می‌گیرد، نباید فوراً ناقد را به عدم فهم مطالب خود متهم کند؛ آفت بزرگی که متأسفانه در عرصه نقد و نقادی و مناظرات علمی مکتوب جامعه ما از هر دو سو به وفور مشاهده می‌شود، در بسیاری از پاسخ‌هایی که نویسندگان و گویندگان به نقدهای ناقدان می‌دهند، نخستین مسئله این است که «نکته‌ها چون تیغ پولاد است تیز» و کسی که سپر ندارد و توانایی فهم این ظرایف و دقایق را ندارد، باید پا پس کشیده و عرض خود نبرد و نویسنده و خوانندگان را به زحمت نیندازد!

۲-۲. کنار نهادن حب و بغض

یکی از مهم‌ترین موضوعاتی که رعایت آن شرط اصلی فهم سخن گوینده یا نویسنده و همچنین شرط اصلی درک حقیقت یک گفتار یا رفتار است، کنار نهادن حب و بغض‌هاست. تأثیر حب و بغض تا آنجاست که می‌تواند هنر را عیب و عیب را هنر جلوه دهد. کسی که به قصد مچ‌گیری، به نقد یک

اندیشه یا رفتار می‌پردازد، قطعاً از درک حقیقت آن عاجز خواهد بود. کسی که با نگاه عاشقانه یا با نگاه مغرضانه و مبغضانه به مسئله‌ای می‌نگرد، به سختی می‌تواند همه ابعاد و جنبه‌های آن را به درستی درک کرده و سره و ناسره آن را تشخیص دهد. اصولاً برای چنین کسی درک مسئله موضوعیت ندارد، بلکه مسائل دیگری است که او را به نقد واداشته است.^۱

به گفته سعدی:

کسی به دیده انکار اگر نگاه کند	نشان صورت یوسف دهد به ناخوبی
و گر به چشم ارادت نگه کنی در دیو	فرشته‌ایت نماید به چشم کروی ^۲

البته باز هم باید توجه داشت که کس یا کسانی که اندیشه یا رفتار آنان مورد نقد قرار گرفته است، اخلاقاً مجاز نیستند ناقد را به سوءغرض و داشتن حب و بغض نسبت به خودشان متهم کنند. آنان موظف‌اند به بررسی ادله ناقد پرداخته و درستی یا نادرستی آنها را بنمایانند.

۳-۲. پرهیز از نقد متقابل

آینه چون نقش تو بنمود راست	خود شکن، آینه شکستن خطا است
----------------------------	-----------------------------

یکی دیگر از آفت‌های اخلاقی بزرگ در عرصه نقد و نقادی این است که بسیاری از افراد در پاسخ نقدهای ناقدان، بدون آنکه به پاسخگویی نقدها بپردازند، به بررسی آثار ناقد و مطالعه سرگذشت و تاریخ زندگی ناقد پرداخته، می‌کوشند به گونه‌ای از لابلای اندیشه‌ها و اعمال خودش بی‌عملی‌ها و نادرستی‌هایی را استخراج کنند و آنها را به رخ ناقد بکشند. همین است که موجب هراس از نقد شده و نقد را به کالایی قاچاق یا امری تشریفاتی تبدیل کرده است و کمتر کسی جرئت می‌کند اندیشه‌ای را نقادی کند. مگر آنکه از دوستان نقد شونده بوده و از قبل با او تبانی کرده باشد تا با نامی مستعار و به منظور رواج‌دادن یک اندیشه به نقد آن بپردازد(!) و یا از خود مطمئن باشد و یا دارای انگیزه بسیار بالایی باشد.

عمل نکردن ناقد به سخنان خودش دلیل بی‌اعتباری و نادرستی نقد او نمی‌شود. تنها ثمره و

۱. بنگرید به: محمد اسفندیاری، همان، ص ۱۳.

۲. سعدی شیرازی، کلیات سعدی، گلستان، باب پنجم، (در عشق و جوانی)، حکایت اول، ص ۱۵۷.

پیامد نقد متقابل، محروم کردن خود از هدایت‌ها و نصایح دیگران است.

۴-۳. نقد انگیزخته به جای انگیزه: به گفته بنگر نه به گوینده

یکی دیگر از بزرگ‌ترین آفت‌های اخلاقی در عرصه نقد، خلط انگیزه و انگیزخته است.^۱ کسی که مورد نقد قرار می‌گیرد، به جای پرداختن به پاسخ نقدهای ناقد، به کالبدشکافی نیت و انگیزه او اقدام می‌کند. انگیزه‌خوانی یکی از مغالطاتی است که در بسیاری از گفتگوها و مشاجرات سیاسی، اجتماعی و حتی علمی رواج دارد. شخص یا حزب یا طبقه‌ای که مورد نقد فرد یا حزب یا طبقه‌ای دیگر قرار می‌گیرد، به جای بررسی محتوای سخن ناقد، و بررسی ادله او، به اکتشاف انگیزه‌های نهانی و پشت‌پرده ناقد پرداخته و با آلوده ساختن فضای نقد، خود را از پاسخگویی به آن بی‌نیاز می‌بیند.^۲ این گونه برخورد را مقایسه کنید با توصیه‌های اسلام و ائمه اطهار (علیهم‌السلام) و ببینید که فاصله از کجا تا به کجاست. امیرمؤمنان به ما توصیه می‌کند که:

حکمت را از هر کسی که آن را بیان می‌کند، بگیر؛ و به گفته بنگر و به گوینده منگر.^۳
حکمت گمشده مؤمن است. پس آن را فراگیر هر چند از منافقان باشد.^۴

چو دانی که مقصود گوینده چیست	مبین ای برادر که گوینده کیست
نباید بر این قدر گوهر شکست	که از دست بی‌قدری افتد به دست
کسی افتد در اعجاز قرآن شکی	و گسر خواندش بی‌خرد کودکی

۴-۵. تفکیک اندیشه و رفتار از فرد

هم ناقد و هم کسی که مورد انتقاد قرار می‌گیرد باید به این مهم توجه داشته باشند که نقد را از ساحت نقد اندیشه و کردار، به نقد صاحب اندیشه و کردار نکشانند. در حقیقت نقد یک سخن یا رفتار نشان‌دهنده اهمیت آن اندیشه یا رفتار برای ناقد است. کسی که به نقد اندیشه یا سخنی می‌پردازد، در حقیقت، در جهت اصلاح و تکمیل آن گام برداشته است. بنابراین، هرگز نباید نقد او را به معنای

۱. بنگرید به: محمد فنایی اشکوری، معرفت‌شناسی دینی، ص ۲۳ و ۲۴.

۲. علی اصغر خندان، منطق کاربردی، ص ۲۱۸؛ همو، مغالطات، ص ۱۹۷.

۳. خُذْ الْحِكْمَةَ مِمَّنْ آتَاكَ بِهَا وَ انْظُرْ إِلَى مَا قَالُوا لَا تَنْظُرْ إِلَى مَنْ قَالَ. (عبدالواحد الآمدی، غرر الحکم و درر الکلم، ج ۱، فصل ۳۰، ص ۳۵۵، حدیث ۱۱)

۴. الْحِكْمَةُ ضَالَّةُ الْمُؤْمِنِ فَخُذْ الْحِكْمَةَ وَ لَوْ مِنْ أَهْلِ النِّفَاقِ. (نهج البلاغه، ترجمه جعفر شهیدی، حکمت ۸۰، ص ۳۷۳)

در افتادن با شخص نقدشونده تلقی کرد. به تعبیر دیگر، کسی که اندیشه‌ای را نقد می‌کند یا ناراستی‌های یک رفتار را نشان می‌دهد، می‌خواهد بیزاری خود را از ناراستی و نادرستی اعلام کند و نه از فردی که مورد نقد قرار گرفته است.

۴-۶. لزوم بردباری و نقدپذیری

هرگز نیکی و بدی یکسان نیست؛ بدی را با نیکی دفع کن، ناگاه (خواهی دید) همان کس که میان تو و او دشمنی است، گویی دوستی گرم و صمیمی است.^۱

نویسنده‌ای معاصر، پاسخ خود را به نقدی که یکی دیگر از نویسندگان بر یکی از اندیشه‌های او زده است، با این شعر مولوی آغاز می‌کند:

از خدا جویم توفیق ادب	بی ادب محروم گشت از لطف رب
بی ادب تنها نه خود را داشت بد	بلکه آتش در همه آفاق زد

و سپس چنین می‌نویسد: «این قلم خود را ناتوان نمی‌بیند که در پاسخ نوشتاری طعن‌آمیز و تمسخرآکند و نیش‌آلود، مقابله به مثل کند و اصناف تعبیرات خصمانه و موهن را در این پاسخ به کار گیرد. اما در این کار فضیلتی نمی‌بیند و هنر را در این بی‌هنری‌ها نمی‌جوید و روحانیان و فقه‌پیشگانی چون... را مشفقانه تذکار می‌دهد که دفتر معرفت را به آتش مخاصمت نسوزانند و در محضر دانش، شرط ادب را فرونگذارند و جرعه صحبت را به حرمت نوشتن و رقم مغلطه بر دفتر دانش نکشند و سر حق بر ورق شعبده ملحق نکنند. و چون از فقه صفا و مروه فراغت حاصل کنند، باری در وادی صفا و مروت نیز گامی بزنند و حال که از قیل و قال مدرسه طرفی بسته و حظی اندوخته‌اند، یک چند نیز خدمت معشوق و می‌کنند و از یاد نبرند که:

چو از قومی یکی بی‌دانشی کرد نه‌که را منزلت ماند نه‌مه را

... طهارت قلم و قداست محضر و فراست مخاطب بیش از این رخصت معایت نمی‌دهد.^۲

۱. لَا تَسْتَوِی الْخَسَنَةُ وَ لَا الشَّيْئَةُ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ اَحْسَنُ فَاِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَ بَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَاَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ. (فصلت: ۴۱) (۳۴)

۲. عبدالکریم سروش، قبض و بسط تئوریک شریعت، مقاله «نقدها را بود آیا که عباری گیرند»، ص ۲۱۹ و ۲۲۰.

معلوم نیست اگر این نویسنده محترم می‌خواست از سر شفقت سخن نگوید و یا بالاتر آنکه اگر می‌خواست مقابله به مثل کند و یا طهارت قلم و قداست محضر را نگه ندارد، چه می‌گفت؟! حال، این برخورد را مقایسه کنید با برخورد امام باقر علیه السلام با کسی که حرمت امامت و انسانیت را نادیده گرفت و در برخورد با آن حضرت از بدترین فحش‌ها و ناسزاها استفاده کرد. می‌دانیم که پنجمین امام شیعیان، محمد بن علی بن الحسین، ملقب به «باقر»، به معنای شکافنده، است و به آن حضرت، به دلیل دانش فراوانشان، «باقر العلوم»، یعنی شکافنده دانش‌ها، لقب داده‌اند. شخصی فریب‌خورده، برای استهزای آن حضرت، کلمه «باقر» را به «بقر» تصحیف کرد و به آن حضرت گفت: «انت بقر». امام بدون آنکه آزرده شود و اظهار عصبانیت کند و یا مقابله به مثل نماید، با کمال سادگی پاسخ داد: «نه، من بقر نیستم، من باقرم».

آن شخص ادامه داد و گفت: تو پسر زنی هستی که آشپز بود.

- شغلش این بود، عار و ننگی محسوب نمی‌شود.

- مادرت سیاه و بی‌شرم و بدزبان بود.

- اگر این نسبت‌ها که به مادرم می‌دهی راست است، خداوند او را بیامرزد و از گناهش بگذرد، و اگر دورغ است از گناه تو بگذرد که دورغ گفתי و افترا بستی.

مشاهده این همه حلم، از مردی که قادر بود همه گونه موجبات آزار یک مرد خارج از دین اسلام را فراهم آورد، کافی بود که انقلابی در روحیه وی ایجاد کند و او را به سوی اسلام بکشانند. آن مرد بعداً مسلمان شد.^۱

۷-۳. پرهیز از برچسب زدن

یکی از شیوه‌های نادرست و خلاف اخلاق در نقد، برچسب زدن و انگ‌زدن به صاحبان اندیشه و یا به ناقدان است. افراد به جای نقد اندیشه‌ها و بیان نقاط ضعف دلایل و مستندات یک فکر و یا بیان ناراستی‌های یک عمل، با انتساب‌های غالباً نادرست افکار و اندیشه‌ها به افراد و مکاتب منفور و مطرود جامعه، به خیال خود آن فکر را ابطال و آن اندیشه را از میدان به در کرده‌اند. برچسب‌هایی از قبیل ارتجاعی، قشری، غربی، غرب‌زده، علم‌زده، عوام‌زده، لیبرال، فاشیست، مستبد، انحصارطلب،

۱. مرتضی مطهری، مجموعه آثار، ج ۱۸، داستان راستان، (امام باقر علیه السلام و مرد مسیحی)، ص ۲۰۷ و ۲۰۸، به نقل از بحار الانوار، ج ۱۱، ص ۸۳.

ملی‌گرا، کهنه‌گرا، ارسطویی، قرون وسطایی و امثال آن، که اغلب برای تحقیر منتقد یا شخص و گروه مورد انتقاد کاراً از سوی افراد مختلف در نقد دیگران و یا در پاسخ به نقدها به کار می‌رود. در حالی که اگر اندکی بیندیشیم، خواهیم دید که چنین برجسب‌هایی حتی اگر هم درست باشند، هرگز خللی در بنیان‌های منطقی یک اندیشه ایجاد نمی‌کنند.

قرون وسطایی بودن یک اندیشه، هرگز مستلزم نادرستی یا درستی آن نیست؛ همان‌گونه که نوبودن یک فکر، مستلزم درستی یا نادرستی آن نیست. این در حقیقت یکی از مغالطات منطقی است که معمولاً در کتاب‌های منطقی از آن به عنوان «مغالطه از طریق منشأ»^۱ یاد می‌شود و زمانی رخ می‌دهد که منتقد بخواهد یک اندیشه یا رفتار را با بیان منشأ آن و انتساب آن به شخصیت‌ها یا گروه‌های مذموم و نامطلوب، نادرست معرفی کند^۲ و یا شخص مورد انتقاد بخواهد نقدهایی را که به او شده است، با بیان تأثیرپذیری منتقد از شخصیت‌ها یا گروه‌های منفور و مذموم پاسخ دهد.

۴-۸. آغاز کردن از خود

ای کسانی که ایمان آورده‌اید چرا سخنی می‌گویید که عمل نمی‌کنید؟ نزد خدا بسیار موجب خشم است که سخنی بگویید که عمل نمی‌کنید.^۳

پیامبر اکرم ﷺ می‌فرمایند:

خوشا به حال کسی که عیوب خودش او را از عیب‌گویی دیگران باز داشته است.^۴

امام علی علیه السلام فرموده‌اند:

بزرگ‌ترین عیب آن است که چیزی را زشت انگاری که خود به همانند آن گرفتاری.^۵

1. The genetic fallacy.

۲. نذیرید به: علی اصغر خندان، منطق کاربردی، ص ۲۱۸ و ۲۱۹.

۳. یا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ كَثِيرٌ مِمَّا تَقُولُ مَا لَا تَفْعَلُونَ. (صف (۶۱): ۲ و ۳)

۴. طوبیٰ لِمَنْ شَغَلَهُ عَيْبُهُ عَنْ عَيْبٍ غَيْرِهِ. (میرزا حسین نوری، مستدرک الوسائل، ج ۲، ص ۳۷۸، کتاب الطهارة، باب ۵۳، حدیث ۳)

۵. أَكْبَرُ الْعَيْبِ أَنْ تَعِيبَ مَا فِيكَ مِثْلَهُ. (نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، حکمت ۳۵۳، ص ۴۲۳)

از امام صادق علیه السلام نقل است که فرمود:

سودمندترین چیز برای انسان این است که به عیب خویش بر مردم پیشی گیرد.^۱

تأثیر اخلاقی گفتار و توصیه‌ای که خود فرد به آن عمل می‌کند، به مراتب بیشتر از توصیه‌هایی است که در کردار و رفتار فرد توصیه‌کننده خلاف آنها مشاهده می‌شود. کسی که خود رطب می‌خورد، اگر دیگران را نهی کند، گفتار او تأثیر لازم را نخواهد داشت؛ پزشکی که در باره مضرات سیگار برای مریضش سخن می‌گوید، اگر خودش سیگاری باشد، سخنان او یا هیچ تأثیری بر مریضش ندارد و یا تأثیر آن بسیار اندک است. بنابراین اگر ما واقعاً به قصد اصلاح و رفع نقص‌ها به نقد اندیشه‌ها یا رفتارهای دیگران می‌پردازیم، بهتر است از خود شروع کنیم و پیش از هرکس دیگری به اصلاح و نقد خود بپردازیم.

کی بدی فارغ خود از اصلاح خویش

لا جرم گویند عیب همدگر^۲

هر کسی کو عیب خود دیدی ز پیش

غافل اند این خلق از خود ای پدر

۱. أَنْفَعُ الْأَشْيَاءِ لِلْمَرْءِ سَبْقُهُ النَّاسَ إِلَى عَيْبِ نَفْسِهِ... (محمد بن یعقوب کلینی، الروضة من الکافی، ص ۲۴۳، حدیث ۳۳۷)

۲. جلال‌الدین محمد بلخی، مثنوی معنوی، دفتر دوم، ابیات ۸۸۲ و ۸۸۳.

پرسش

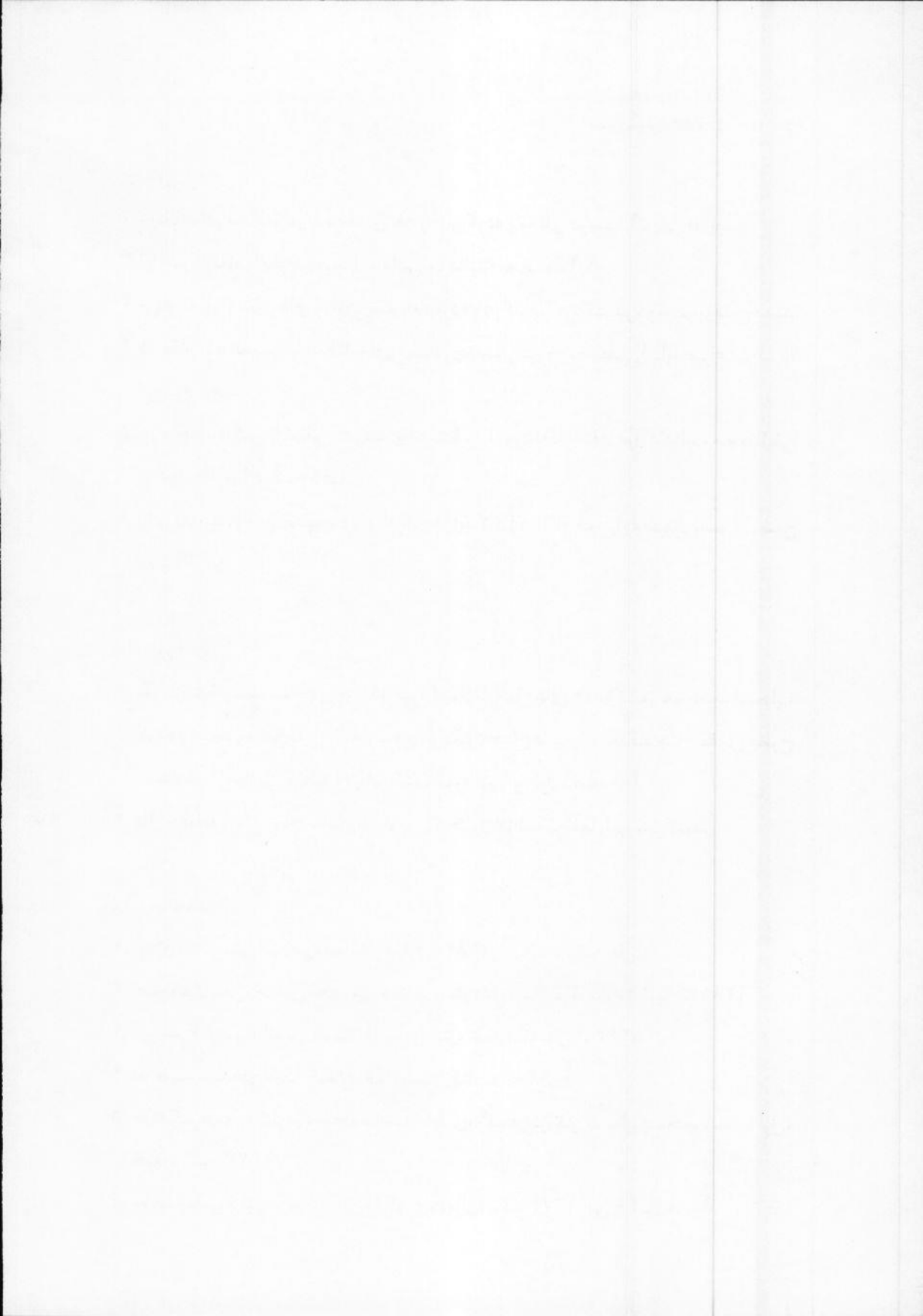
۱. دیدگاه‌های مختلف در باره معنای نقد را بیان کرده و معنای درست را تبیین نمایید.
۲. آیا نقد و انتقاد را یک ضرورت اجتماعی می‌دانید؟ به چه دلیل؟
۳. چهار معیار از معیارهای اخلاقی نقد را نام برده و هر کدام را حداکثر در دو سطر توضیح دهید.
۴. در مقام نقد اندیشه‌ها یا رفتارهای دیگران چه موازین و ضوابطی را باید مراعات کرد؟ توضیح دهید.
۵. در برخورد با کس یا کسانی که رفتار یا اندیشه‌ی ما را مورد نقد و انتقاد قرار داده‌اند، چه وظایفی بر عهده داریم؟ توضیح دهید.
۶. برای تقویت روحیه نقدپذیری در افراد چه باید کرد؟ دیدگاه خود را به طور روشن توضیح دهید.

برای پژوهش

۱. یکی از موضوعات سیاسی روز را که مورد اختلاف جناح‌های عمده کشور هم باشد، انتخاب کرده و نقدها و پاسخ‌هایی را که از سوی هر یک از جناح‌ها در باره دیدگاه جناح مقابل مطرح شده است با موازین یاد شده در این کتاب مورد ارزیابی قرار دهید.
۲. علل و عوامل روانی و اجتماعی نقدگریزی برخی از افراد یا گروه‌ها را بررسی کنید.

برای مطالعه بیشتر

۱. اخلاق نقد، حسن اسلامی، قم: نشر معارف، ۱۳۸۳.
۲. پاسخ دندان‌شکن، حسین معصومی همدانی، نشر دانش، شماره ۳، سال ۱۹، پاییز ۱۳۸۱.
۳. آیین نقد کتاب، بهاء‌الدین خرمشاهی، نشر دانش، شماره ۳، سال ۴، ۱۳۶۳.
۴. مغالطات، سیدعلی اصغر خندان، قم: بوستان کتاب، ۱۳۸۰.
۵. درک کردن و رد کردن، محمد اسفندیاری، آینه پژوهش، سال پنجم، شماره اول، خرداد - تیر ۱۳۷۳.
۶. معرفت‌شناسی دینی، محمد فنایی اشکوری، تهران: برگ، ۱۳۷۴؛ ص ۴۰ - ۱۱.

فصل چهارم

اخلاق معیشت

اهداف

از دانشجو انتظار می‌رود پس از فراگیری این فصل:

۱. با نقش کار در شکل‌گیری شخصیت فردی و اجتماعی

انسان و بهداشت روانی او آشنا شود؛

۲. ضمن آشنایی با دیدگاه اسلام درباره ارزشمندی کار

و کارگر و بی‌ارزشی بیکاری و بیکاران، هیچ کاری را

تحقیر نکند و هیچ لحظه‌ای را به بطالت نگذراند؛

۳. نوع نگاه او به مسئله کار و فعالیت عوض شود و آن را

به عنوان وظیفه‌ای دینی و یکی از بهترین عبادت‌ها

تلقی کند؛

۴. با شناخت رابطه میان اخلاق نیک و گشایش در رزق‌های

معنوی و مادی و همچنین اخلاق بد و تنگدستی، در

اصلاح اخلاق خود جدیت بیشتری به کار گیرد.

Handwritten text, possibly a signature or name.

Handwritten text, possibly a date or short phrase.

Handwritten text, possibly a small note or word.

Handwritten text, possibly a paragraph or list of notes.

ما تسلط و مالکیت و حکومت بر زمین را برای شما قرار دادیم و انواع وسایل زندگی را برای شما فراهم ساختیم؛ اما کمتر شکرگزاری می‌کنید.^۱

۱. اهمیت و جایگاه

در این فصل، بر آنیم که برخی از مهم‌ترین اخلاقیات مربوط به معیشت را یادآور شویم. البته روشن است که هر کسی به تناسب استعدادها و توانایی‌های ذاتی خویش و یا به اقتضای شرایط اجتماعی و محیطی، برای تأمین معیشت خویش شغل خاصی را برمی‌گزیند و هر شغلی نیز اخلاقیات خاص خود را می‌طلبد. مسائل اخلاقی مورد نیاز کارمند بانک با مسائل اخلاقی مورد حاجت آموزگار یا استاد دانشگاه، در بسیاری از موارد متفاوت است. مسائل اخلاقی کارگر ساختمانی با مسائل اخلاقی مدیر فرودگاه متفاوت‌اند. با وجود این، تأمین معاش، به طور کلی و صرف‌نظر از اینکه در قالب چه شغل یا تخصصی باشد، احکام اخلاقی مشترکی دارد که در این بخش می‌خواهیم برخی از مهم‌ترین آنها را مورد توجه قرار دهیم. پیش‌تر لازم است مطالبی را در زمینه اهمیت کار و فعالیت و نقش آن در سازندگی روحی و معنوی انسان و همچنین جایگاه آن در اسلام و نزد اولیای دین، یادآور شویم.

مسئله معیشت و مسائل مرتبط با آن، یکی از مهم‌ترین و پایدارترین مسائل بشری است. هیچ کسی نیست که به نوعی دغدغه معیشت را نداشته باشد. این مسئله، مخصوصاً برای قشر جوان

۱. وَلَقَدْ مَكَّنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ. (اعراف (۷): ۱۰)

جامعه، یکی از اساسی‌ترین مسائل است. داشتن شغلی آبرومند و درآمدی مناسب، شرط لازم داشتن یک زندگی خوب و موفق است. بیکاران، هر چند از نظر اقتصادی نیازمند نباشند، باز هم انسان‌هایی موفق تلقی نمی‌شوند. با کار و تلاش است که زندگی انسانی شکوفا می‌شود و در سایه کار و تلاش است که سعادت دنیا و آخرت فرد و جامعه تأمین می‌گردد.

کار کردن و داشتن شغلی آبرومند، نه تنها وسیله‌ای برای امرار معاش و تأمین مایحتاج مادی زندگی است، بلکه از عوامل بسیار مهم در احساس شخصیت، عزت، استقلال و اعتماد به نفس است. کسانی که با حاصل دسترنج خود امرار معاش می‌کنند، در باطن احساس افتخار و عزت و سربلندی دارند و خود را یک عضو فعال و تأثیرگذار در جامعه می‌دانند. در مقابل، بیکاری موجب یأس و سرخوردگی و احساس ضعف و بی‌شخصیتی می‌شود. بیکار، از نظر دیگران، یک عضو بی‌فایده جامعه تلقی می‌شود. خود او نیز در تصمیم‌گیری‌های اجتماعی مشارکت جدی و فعال نخواهد داشت. افزون بر این، یکی دیگر از آثار مخرب بیکاری یا نداشتن شغلی مناسب، بدبینی‌های غیرواقع‌بینانه به دیگران، به‌ویژه تصمیم‌گیران جامعه است که به نوبه خود پی‌آمدهای ناگوار فردی و اجتماعی‌ای را خواهد داشت.

به علاوه، «کار» یک وظیفه و مسئولیت اجتماعی هم هست. یعنی حتی اگر ما شخصاً هیچ نیازی نداشته باشیم، باز هم وظیفه اجتماعی و مسئولیت اخلاقی ما اقتضا می‌کند که بیکار نمانیم. در همین جایی که نشسته‌ایم اگر دقت کنیم و به اطراف خود نظری بیفکنیم، می‌بینیم که غرق در محصولات و نتایج کارهای دیگرانیم. اگر نگاهی به میز و صندلی و تخته و دفتر و کتاب و قلم و کیف و در و دیوار و پنجره و شیشه و ده‌ها و صدها چیز دیگری که در اطراف ما هست بیفکنیم، خواهیم دید که حاصل کارهای دیگران است. وظیفه انسانی و اخلاقی ما اقتضا می‌کند که ما نیز خدمتی به دیگران کنیم و در تأمین بخشی از ما یحتاج دیگران سهمی داشته باشیم.

می‌توان گفت مؤمنان شاغل محبوب خداوندند. اسلام عزیز، پاداش کسانی را که در راه تأمین معاش خود و خانواده‌شان تلاش می‌کنند، همسنگ پاداش مجاهدان و رزمندگان راه خدا^۱ و بلکه

۱. امام صادق علیه السلام: «الکاد علی عیاله کالمجاهد فی سبیل الله؛ کسی که برای تأمین مخارج خانواده‌اش تلاش می‌کند مانند کسی است که در راه خداوند جهاد می‌نماید. (محمد بن یعقوب کلینی، *الفروع من الکافی*، ج ۵، کتاب المعیشة، باب «من کد علی عیاله»، ص ۸۸، حدیث ۱)

بالتر از اجر آنان^۱ قرار داده است. پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله در حدیثی می‌فرماید:

عبادت و پرستش خداوند هفتاد جزء دارد که بالاترین و برترین جزء آن، طلب روزی حلال است.^۲

امام باقر علیه السلام در باره کار می‌فرماید:

کسی که برای بی‌نیازی از مردم و رفاه خانواده و کمک به همسایگانش در طلب روزی حلال باشد، در روز قیامت خداوند را در حالی ملاقات می‌کند که چهره‌اش مانند ماه شب چهارده می‌درخشد.^۳

نتیجه آنکه اسلام هرگز کار کردن و تلاش برای تأمین معاش را جدای از عبادت و پرستش نمی‌داند. پیامبر اعظم صلی الله علیه و آله، زمانی که از جنگ تبوک به مدینه بازگشت، سعد انصاری^۴ که نتوانسته بود همراه پیامبر به جنگ برود، به استقبال آن حضرت آمد. وقتی پیامبر، دستان خشک و خشن و ترکیده او را دید، از او پرسید: «صدمه‌ای به دستانت رسیده است؟» سعد در پاسخ گفت: «برای تأمین مخارج اهل و عیالم با طناب و بیل کار می‌کنم.» پیامبر بر دستان او بوسه زد و فرمود: «این دستی است که در آتش جهنم نمی‌سوزد.»^۵

در مقابل، انسان‌های بیکار و کسانی که بار زندگی خود را بر دوش دیگران می‌اندازند و از زیر کار و فعالیت شانه خالی می‌کنند، مورد لعن و نفرین اسلام و اولیای اسلام‌اند. پیامبر گرامی اسلام می‌فرماید:

کسی که بار زندگی خود را بر دوش مردم بیندازد ملعون است.^۶

۱. امام رضا علیه السلام: الذی یطلب من فضل الله عزوجل ما یكف به عیاله اعظم اجراً من المجاهد فی سبیل الله عزوجل؛ کسی که به‌منظور تأمین مایحتاج خانواده‌اش در پی کسب روزی الهی است، پاداشی برتر از پاداش مجاهد در راه خداوند دارد. (همان، ص ۷۸، باب الحث علی الطلب والتعرض للرزق، حدیث ۵)

۲. العبادة سبعون جزءاً افضلها طلب الحلال. (همان، حدیث ۶)

۳. من طلب الرزق فی الدنيا استغافاً عن الناس و توسعاً علی اهله و تنطفاً علی جاره لقی الله عزوجل یوم القیامة و وجهه مثل القمر لیلة البدر. (همان، حدیث ۵)

۴. با توجه به اینکه در میان انصار پیامبر افراد متعددی «سعد» نام داشتند، در میان مورخان اختلاف است که این سعد انصاری، چه کسی بوده است، آیا سعد بن معاذ بوده است یا سعد بن عبادة یا شخصی دیگر؟ البته این مسئله برای بحث ما مهم نیست؛ آنچه که مهم است برخورد پیامبر صلی الله علیه و آله با کارگر و اشخاصی است که برای کسب درآمد و تأمین مخارج زندگی کار می‌کنند.

۵. ابن اثیر، اسد الغابة فی معرفة الصحابة، ج ۲، ص ۲۶۹.

۶. ملعون من آتی کله علی الناس. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۷۷، باب ۷، ص ۱۴۲، حدیث ۱)

امام باقر علیه السلام می‌فرماید:

حضرت موسی از خداوند سؤال کرد: خدایا می‌فروض ترین بندگان در نزد تو چه کسانی هستند؟ خداوند در پاسخ فرمود: کسانی که شب تا صبح همچون جسد مرده‌ای می‌خوابند و روز خود را به بطالت و بیکاری می‌گذرانند.^۱

یکی از یاران امام صادق علیه السلام می‌گوید: از آن حضرت در باره شخصی پرسیدم که می‌خواهد در خانه خود بنشیند و به نماز و روزه و عبادت خداوند پردازد و از تلاش برای کسب درآمد خودداری کند و معتقد است که به هر حال، خداوند روزی او را به گونه‌ای تأمین خواهد کرد. امام صادق علیه السلام در پاسخ فرمودند: این شخص از کسانی است که دعای آنان به اجابت نمی‌رسد؛^۲ یعنی مورد توجه خداوند قرار نمی‌گیرند. آن حضرت در روایت دیگری، انسان‌هایی را که برای حفظ آبرو و ادای دین خود و کمک به اقوام و بستگانشان کار نمی‌کنند، بی‌فایده و بی‌ارزش معرفی کرده و می‌فرماید:

کسی که نمی‌خواهد از راه حلال مالی را فراهم آورد که با آن آبروی خود را حفظ نماید و دینش را ادا کند و صلّه رحم را به جا آورد، خیری در او نیست.^۳

۲. کار در سیره اولیای دین

همه پیامبران و امامان برای تأمین مخارج زندگی خود و خانواده‌شان کار می‌کردند.^۴ هیچ یک از آنان، به‌رغم وجود کسانی که حاضر بودند با افتخار برای آنان و به جای آنان کار کنند و با وجود امکانات داشتن منابع مالی لازم، خود را از کار و تلاش بی‌نیاز نمی‌دیدند. ما در اینجا به ذکر دو نمونه از میان صدها مطلب تاریخی و روایی در این باره بسنده می‌کنیم.

شخصی به نام محمد بن منکدر می‌گوید: در روزی گرم به بیرون از مدینه رفتم. محمد بن علی (امام باقر علیه السلام) را دیدم که با دو غلام سیاه مشغول کار کردن بود. از مشاهده این وضعیت که کسی در طلب دنیا اینگونه به خود سختی بدهد، ناراحت شدم و با خود گفتم که باید او را موعظه کنم. به او

۱. جیفه باللیل یطال بالنهار. (شیخ عباس قمی، سفینه البحار و مدینه الحکم والآثار، ج ۸، ص ۳۶۸، ذم کثرة النوم)

۲. محمد بن یعقوب کلینی، الفروع من الکافی، ج ۵، ص ۷۷، باب الحث علی الطلب و التعرض للرزق، حدیث ۱.

۳. لاخیر فی من لا یجیب جمیع المال من حلال ینکف به وجهه و یقضى به ذینه و یصل به رجته. (همان، ج ۵، ص ۷۲، باب الاستعانة بالدنیا علی الاخرة، حدیث ۵)

۴. بنگرید به: همان، ج ۵، ص ۷۵ و ۷۶، باب ما یجب من الاقتداء بالائمة علیهم السلام فی التعرض للرزق، حدیث ۱۰.

نزدیک شدم. سلام کردم. در حالی که از شدت خستگی نفس می‌زد و عرق از سر و رویش می‌ریخت، پاسخم را داد. به او گفتم: «آیا هیچ فکر کرده‌ای که اگر در این حالت مرگ تو فرا رسد، پاسخ خدا را چگونه خواهی داد؟» امام باقر علیه السلام در پاسخ فرمود: «اگر در این حالت مرگ من فرا رسد، در حقیقت، در حالتی مرگ من فرا رسیده است که مشغول پرستش خداوند هستم. من با این عبادت، خودم و عیالم را از تو و دیگران بی‌نیاز می‌کنم. در صورتی باید از فرا رسیدن مرگ می‌ترسیدم که در حال معصیت و نافرمانی خداوند مرگ من فرا برسد.»^۱

یکی از یاران امام صادق علیه السلام می‌گوید: امام صادق علیه السلام را دیدم در حالی که بیلی در دست و جامه‌ای خشن و زبر بر تن داشت و در زمین شخصی خود مشغول کار بود و عرق از پشتش می‌ریخت. به حضرت عرض کردم: «اجازه دهید من به جای شما کار کنم.» در پاسخ فرمود: «من دوست دارم که انسان برای تأمین معاش و در طلب معیشت، سختی و آزار آفتاب گرم را تحمل کند.»^۲

۳. نقش نیت در ارزشمندی کار

در مباحث گذشته، این نکته را بارها یادآور شدیم که یکی از مهم‌ترین ارکان ارزشمندی کارهای اختیاری انسان، نیت و انگیزه فرد از انجام آن است. کار و تلاش برای تأمین مخارج روزمره زندگی نیز از این امر مستثنا نیست. آن همه ارزشی که در اسلام برای کار ذکر شده است، همگی مبتنی بر داشتن نیت و انگیزه خوب است. اگر انگیزه افراد در کار، انگیزه‌ای الهی و خدایی باشد، کار آنان از ارزش اخلاقی برخوردار خواهد بود، وگرنه دارای ارزش معنوی و اخروی نخواهد بود. به همین دلیل است که در احادیث متعددی بر داشتن نیت الهی در انجام کار تأکید شده است. در روایتی آمده است که روزی پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله با جمعی از یاران و اصحاب خود نشست؛ جوانی نیرومند و توانا را دیدند که از همان ابتدای صبح، مشغول کار و تلاش شده بود. پاره‌ای از صحابه پیامبر با نگاه تأسف آمیزی به آن جوان نگریسته و گفتند: «ای کاش این شخص، جوانی و نیروی خود را در راه خدا صرف می‌کرد.» پیامبر اکرم فرمود: «چنین نگوئید؛ زیرا این شخص اگر برای حفظ خود از درخواست از دیگران و به منظور بی‌نیازی از دیگران کار می‌کند، در آن صورت او در راه خداست و اگر برای تأمین مخارج پدر و مادر پیر و ضعیفش و یا خانواده ناتوانش کار می‌کند، در آن صورت نیز در راه خدا است.

۱. همان، ج ۵، ص ۷۳ و ۷۴، باب ما یجب من الاقتداء بالائمة علیهم السلام فی التعرض للرزق، حدیث ۱.

۲. همان، ج ۵، ص ۷۶، باب ما یجب من الاقتداء بالائمة علیهم السلام فی التعرض للرزق، حدیث ۱۳.

اما اگر برای مباحثات و فخرفروشی و به هدف تکاثر و مال اندوزی کار می‌کند، در آن صورت در راه شیطان است.^۱

شخصی با حالتی نگران به محضر امام صادق علیه السلام آمد و وضعیت روحی و روانی خود را برای آن حضرت به این صورت شرح داد: «من دنیا و مال دنیا را دوست دارم و مایلیم به آن دست یابم و هر چه بیشتر از دنیا بهره‌مند شوم.» امام هدف او را از جمع مال و کسب ثروت جویا شدند. آن شخص در پاسخ عرض کرد: «هدفم این است که خودم و عیالم در رفاه و خوشبختی باشیم و با آن صلۀ رحم را به جا آورم و به تهیدستان صدقه بدهم و حج و عمره به جا آورم.» امام فرمودند: «این طلب دنیا نیست؛ بلکه طلب آخرت است.»^۲

۴. رابطه اخلاق و معیشت

در روایات متعددی اخلاق نیکو به عنوان یکی از عوامل گشایش در رزق و روزی و اخلاق بد به عنوان یکی از عوامل تنگدستی و فقر معرفی شده است. پیامبر اکرم در سفارش خود به صحابی گرانقدرش، ابوذر غفاری، به این مطلب اشاره کرده و می‌فرماید:

ای ابوذر، به درستی که انسان گاهی به دلیل انجام گناه، از روزی خود محروم می‌شود.^۳

در روایت دیگری، چنین می‌خوانیم:

گنج‌های رزق در اخلاق خوب نهفته است.^۴

اخلاق نیکو، موجب زیادت در روزی می‌شود.^۵

این دسته از روایات یک معنای ظاهری قابل فهم برای همگان دارند و آن اینکه بیانگر این حقیقت تجربی و اجتماعی هستند که آراستگی به فضایل و خوش خلقی، موجب روی آوردن مردم به فرد می‌شود. تجربه نشان می‌دهد که مشتریان بیشتر به خرید از فروشندگان خوش خلق تمایل دارند.

۱. محسن فیض کاشانی، *المحجة البيضاء فی تهذیب الاحیاء*، تصحیح علی اکبر غفاری، ج ۳، ص ۱۴۰.

۲. محمد بن یعقوب کلینی، *الفروع من الکافی*، ج ۵، ص ۷۲، باب الاستعانة بالدنيا على الآخرة، حدیث ۱۰.

۳. یا اباندر *إنَّ الرُّجُلَ لَیَحْرَمُ رِزْقَهُ بِالذَّنْبِ یُحْبِبُهُ*. (محمدباقر مجلسی، *بحار الانوار*، ج ۷۴، باب ۴، ص ۷۷، حدیث ۳)

۴. *فی سعة الاخلاق کُنُوزُ الارزاق*. (شیخ عباس قمی، *سفینه البحار و مدینه الحكم والآثار*، ج ۲، باب الخاء بعده اللام، ص ۶۷۸)

۵. *حُسْنُ الْخُلُقِ یَزِیْدُ فِی الرِّزْقِ*. (همان)

و اصولاً همه کسانی که در شبکه روابط شغلی با یک فروشنده قرار دارند، مانند فروشندگان مواد اولیه، شرکا، خریداران و امثال آنها، در مواقع لازم آمادگی بیشتری برای حمایت‌های مادی و معنوی از فروشنده خوش خلق دارند و همین مسائل موجب وسعت روزی افراد خوش اخلاق می‌شود. اما این احادیث را نباید در همین معنای عادی و عرفی خلاصه کرد. به ویژه آنکه مطابق روایت نخست، گناه، اعم از اینکه فردی باشد یا اجتماعی، موجب محرومیت از رزق، اعم از مادی و معنوی می‌شود؛ بنابراین لازم است برای تبیین چگونگی این رابطه، به نکات زیر توجه کرد:

اولاً، باید توجه داشت که «رزق» در اینجا معنایی عام و گسترده دارد؛ یعنی منحصر در رزق متعارف از قبیل خوراک و پوشاک و مسکن و مرکب امثال آن نیست؛ بلکه شامل رزق‌های معنوی و اخروی نیز می‌شود. به یک تعبیر، همه نعمت‌های الهی که به گونه‌ای در اختیار انسان قرار گرفته‌اند «رزق» به‌شمار می‌آیند. حتی باید دانست که اهمیت رزق‌های معنوی، مانند علم و ایمان و عبادت و امثال آن، به مراتب بیشتر از رزق‌های مادی است. گاه ممکن است ارتکاب گناهی موجب محرومیت انسان از ادامه تحصیل شود و گاه ممکن است ارتکاب گناه موجب بی‌توفیقی انسان در ادای به‌هنگام وظایف دینی و اعمال عبادی‌اش گردد. حتی نسبت به کسانی که از معنویت بالاتری برخوردارند و توفیقات و رزق‌های معنوی بیشتری را نصیب برده‌اند، ممکن است ارتکاب یک گناه صغیره، موجب سلب توفیق آنان از نماز شب باشد.

ثانیاً، در جای خود به اثبات رسیده است که، در این جهان هیچ پدیده‌ای بدون علت رخ نمی‌دهد. بنابراین، مصیبت‌ها و محرومیت‌ها و گرفتاری‌ها نیز بدون علت نیستند. اما این را هم می‌دانیم که خداوند خیر محض است و جز اراده خیر از او سر نمی‌زند، پس علت مصیبت‌ها و گرفتاری‌ها را باید در جایی دیگر جستجو کرد. قرآن کریم، در آیات متعدد و به بیان‌های متنوعی، این حقیقت را تأکید کرده است که علت اصلی محرومیت‌های انسان، اعمال و رفتارهای ناشایست خود اوست.

هر مصیبتی به شما رسد به سبب دستاورد خود شما است و [خدا] بسیاری را نیز عفو می‌کند.^۱

همین مسئله عیناً در باره بهره‌مندی از رزق و روزی مادی و معنوی نیز صادق است. قرآن کریم تقوای الهی را یکی از عوامل گشایش و وسعت رزق دانسته و می‌فرماید:

و اگر اهل شهرها و آبادی‌ها، ایمان می‌آوردند و تقوا پیشه می‌کردند، برکات آسمان‌ها و زمین را بر آنها

۱. وَ مَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فَمَا تُسَبِّحُونَهَا أَنْتُمْ وَ يُغْفَوُ عَنْ كَثِيرٍ. (شوری (۴۲): ۳۰)

می‌گشودیم؛ ولی [آنها حق را] تکذیب کردند؛ ما هم آنان را به کیفر اعمالشان مجازات کردیم.^۱

و هرکس تقوای الهی پیشه کند، خداوند راه نجاتی برای او فراهم می‌کند، و او را از جایی که گمان ندارد روزی می‌رساند، و هر کس بر خدا توکل کند کفایت امرش را می‌کند، خداوند فرمان خود را به انجام می‌رساند و خدا برای هر چیزی اندازه‌ای قرار داده است.^۲

بنابراین، هر چند ما نتوانیم با عقل ناقص و جزئی‌نگر خود رابطه میان گناه و محرومیت از رزق، به‌ویژه رزق‌های مادی را درک کنیم، باید بدانیم که این رابطه، از نظر قرآن و معارف اصیل اسلامی، رابطه‌ای قطعی و ضروری معرفی شده است. ما با عقل و علم خود در برخی موارد می‌توانیم رابطه علیت و تأثیر و تأثر میان دو پدیده را دریابیم، اما هم خود عقل اقرار دارد که در ورای اسباب و علل ظاهری، علل و عوامل دیگری نیز هست که فراتر از درک و فهم بشر است و کشف آنها در حدود توانایی‌های عقل مستقل نیست و هم این یک حقیقت مسلم قرآنی و اسلامی است که جز علل و عوامل ظاهری، علل و عوامل دیگری نیز در این عالم جریان دارد که ارتباط آنها با معلول‌هایشان چندان برای ما محسوس نیست.

۵. نقش کار در تربیت و بهداشت روانی

همان‌طور که پیش‌تر اشاره کردیم، یکی از مهم‌ترین عوامل سازنده شخصیت انسان، کار است.^۳ رابطه میان کار و شخصیت انسان، رابطه‌ای دو طرفه است؛ یعنی همان‌طور که کار، معلول چگونگی و نوع شخصیت انسان است، شخصیت انسان و چگونگی آن نیز معلول و محصول نوع کار و شغل اوست. امیرمؤمنان علیه السلام در سخنی بسیار حکیمانه می‌فرماید:

اگر تو نفس خود را به کاری مشغول نسازی او تو را مشغول خواهد کرد.^۴

نفس انسانی و به‌ویژه قوه خیال آدمی به‌گونه‌ای است که اگر بیکار باشد، انسان را به تباهی و

۱. وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ (اعراف: ۷۶-۷۷)

۲. وَمَن يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا وَيَرْزُقْهُ مِن حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَن يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ إِنَّ اللَّهَ بَالِغُ أَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا. (طلاق: ۶۵) و ۲: ۳

۳. برای مطالعه بیشتر در این باره، بنگرید به: مرتضی مطهری، تعلیم و تربیت در اسلام، ص ۴۱۹-۴۱۰.

۴. النَّفْسُ إِن لَّمْ تَشْغَلْهُ شَغَلَكَ.

فساد خواهد کشاند. اما کار و فعالیت موجب می‌شود که قوه خیال چندان مجالی برای به انحراف کشاندن انسان نیابد. اصولاً یکی از مهم‌ترین علل ارتکاب گناه، بیکاری است. انرژی‌های انسان بالاخره باید به گونه‌ای مصرف شوند. اگر این انرژی‌ها راه درست و صوابی برای مصرف نداشته باشند، در راه‌های انحرافی و نادرست صرف خواهند شد. اشتغال، افزون بر اینکه از انفجار انرژی‌های متراکم جلوگیری می‌کند، مانع پیدایش افکار و وسوس و خیالات شیطانی نیز می‌شود. به قول پاستور: «بهداشت‌روانی انسان در لابراتوار و کتابخانه است.» ولتر، یکی از فیلسوفان عصر روشنگری می‌گفت: «هر وقت احساس می‌کنم که درد و رنج بیماری می‌خواهد مرا از پای در آورد، به کار پناه می‌برم. کار بهترین درمان دردهای درونی من است.» پاسکال می‌گفت: «مصدر کلیه مفاسد فکری و اخلاقی، بیکاری است. هر کشوری که بخواهد این عیب بزرگ اجتماعی را رفع کند، باید مردم را به کار وادارد تا آن آرامش عمیق روحی که عده معدودی از آن آگاه‌اند در عرصه وجود افراد برقرار شود.»^۱

۶. کار و احساس شخصیت

در یک رباعی منسوب به امیرمؤمنان علیه السلام چنین می‌خوانیم:^۲

لَتَقُلَّ الصَّخْرُ مِنْ قُلَلِ الْجِبَالِ	أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ مَنِّ الرُّجَالِ
يَقُولُ النَّاسُ لِي فِي الْكَسْبِ عَارٌ	فَإِنَّ الْعَارَ فِي ذَلِّ السُّؤَالِ

«هر آینه که نقل و انتقال سنگ‌های سنگین از بالای کوه‌ها برای من دوست داشتنی‌تر از منت کشیدن از دیگران است. مردم به من می‌گویند که کسب و کار برای تو ننگ است، در حالی که ننگ و خواری در درخواست از مردم است.»

در رباعی دیگری منسوب به آن حضرت، چنین می‌خوانیم:^۳

كِدَّ الْعَبْدِ إِنْ أَحْبَبْتَ أَنْ تُصَيِّحَ حُرّاً	وَاقْطَعْ الْأَمَالَ مِنْ مَالِ بَنِي آدَمَ طُرّاً
لَا تَقُلْ ذَا مَكْسَبٍ يُزِرِّي فَقْصِدْ النَّاسَ أَرَرِي	أَنْتَ مَا اسْتَغْنَيْتَ عَنْ غَيْرِكَ أَعْلَى النَّاسِ قَدَرّاً

«اگر می‌خواهی آزاد زندگی کنی، مثل بردگان تلاش کن؛ آرزویت را از مال دیگران، به طور کلی،

۱. ینگرید به: مرتضی مطهری، تعلیم و تربیت در اسلام، ص ۳۲۹ و ۳۳۰.

۲. همان، ص ۴۲۴.

۳. همان، ص ۴۲۵.

قطع نما؛ نگو این کار مرا پست می‌کند زیرا درخواست از مردم، خوارکننده‌تر است؛ زمانی که از دیگران مستغنی باشی، از همه مردم ارجمندتری.»

داستانی آموزنده

یکی از صحابه پیامبر که فقر و تنگدستی بر او چیره شده بود، در یک روز که احساس کرد دیگر کارد به استخوانش رسیده، با مشورت و پیشنهاد همسرش تصمیم گرفت نزد پیامبر رفته و وضع خود را برای رسول اکرم شرح دهد و از آن حضرت استمداد مالی کند. با همین نیت رفت، ولی قبل از آنکه حاجت خود را بگوید این جمله از زبان پیامبر ﷺ به گوشش خورد: «هر کس از ما کمکی بخواهد ما به او کمک می‌کنیم، ولی اگر کسی بی‌نیازی بورزد و دست حاجت پیش مخلوقی دراز نکند خداوند او را بی‌نیاز می‌کند.» آن روز چیزی نگفت و به خانه خویش برگشت. باز با هیولای مهیب فقر که همچنان بر خانه‌اش سایه افکنده بود روبه رو شد. ناچار روز دیگر با همان نیت به مجلس رسول اکرم ﷺ حاضر شد. آن روز هم همان جمله را از ایشان شنید: «این دفعه نیز بدون اینکه حاجت خود را بگوید به خانه خویش برگشت و چون خود را همچنان در چنگال فقر، ضعیف و بیچاره و ناتوان می‌دید، برای سومین بار به همان نیت به مجلس رسول اکرم رفت. باز هم لب‌های رسول اکرم ﷺ به حرکت آمد و با همان آهنگ، همان جمله را تکرار کرد. این بار که آن جمله را شنید، اطمینان بیشتری در قلب خود احساس کرد. حس کرد که کلید مشکل خویش را در همین جمله یافته است. وقتی که خارج شد با قدم‌های مطمئن‌تری راه می‌رفت. با خود فکر می‌کرد که دیگر هرگز به دنبال کمک و مساعدت بندگان نخواهم رفت. به خدا تکیه می‌کنم و از نیرو و استمدادی که در وجود خودم به ودیعت گذاشته شده استفاده می‌کنم و از او می‌خواهم که مرا در کاری که پیش می‌گیرم موفق گرداند و مرا بی‌نیاز سازد. با خودش فکر کرد که از من چه کاری ساخته است؟ به نظرش رسید عجبالتأ این قدر از او ساخته هست که به صحرا برود و هیزمی جمع کند و بیاورد و بفروشد. رفت و تیشه‌ای عاریه کرد و به صحرا رفت. هیزمی جمع کرد و فروخت. لذت حاصل از دسترنج خویش را چشید. روزهای دیگر به این کار ادامه داد، تا به تدریج توانست از همین پول برای خود تیشه و حیوان و سایر لوازم کار را بخرد. باز هم به کار خود ادامه داد تا صاحب سرمایه خوبی شد. روزی رسول اکرم ﷺ به او رسید و تبسم کنان فرمود: «نختم و هر کس از ما کمکی بخواهد ما به او کمک می‌دهیم، ولی اگر بی‌نیازی بورزد خداوند او را بی‌نیاز می‌کند.»^۱

۱. مرتضی مطهری، مجموعه آثار، ج ۱۸، داستان راستان، ص ۱۹۵ و ۱۹۶. (به نقل از اصول الکافی، ج ۲، باب القناعة،

درخواست کمک مالی از مردم و سربار دیگران بودن، به دلیل آفات اخلاقی و اجتماعی و فرهنگی فراوانی که دارد، به شدت مورد مذمت و نکوهش اسلام و اولیای اسلام قرار گرفته است. زراره، از یاران بزرگ امام صادق علیه السلام، می‌گوید:

شخصی به محضر امام صادق علیه السلام آمد و عرض کرد: «من مردی فقیر و تنگدست هستم که نه می‌توانم کار دستی انجام دهم و نه فن تجارت را می‌دانم.» امام صادق علیه السلام در پاسخ او فرمود: «کار کن؛ با سرت باربری کن و خود را از مردم بی‌نیاز گردان.»^۱

بنابراین هرگز نباید به خردی کار نگاه کرد. بله، اگر بتوانیم کاری مطابق میل خود و متناسب با موقعیت اجتماعی و وضعیت خانوادگی خود داشته باشیم، بسیار خوب؛ اما پیدا نکردن شغلی مطابق میل خود، هرگز مجوز بیکاری و پذیرش خواری درخواست از دیگران نیست.

برخی از عالمان بزرگ اخلاق^۲ تصریح کرده‌اند که درخواست مالی از دیگران، در شرایط عادی و برای کسی که وضعیت او به حد اضطرار نرسیده، حرام است. زیرا درخواست مالی از دیگران در حقیقت به معنای شکایت از خداوند و ذلت و خواری در برابر غیرخداست و همچنین، در اغلب موارد، مستلزم آزار و اذیت شخص مورد درخواست است و حتی در مواردی ممکن است این درخواست موجب ریای فرد درخواست‌شونده گردد که درخواست‌کننده به دلیل اینکه مسبب این کار غیر اخلاقی او بوده است، در این مسئله نقش دارد.

بررسی مصداقی

قرآن کریم، خطاب به پیامبر می‌فرماید:

وگدا را مران.^۳

پیامبر گرامی نیز در حدیثی می‌فرماید:

گدا را از خود مرانید هر چند با نصف خرمایی باشد. کسی که از شما درخواست کمک مالی دارد، به

۱. محمد بن یعقوب کلینی، *الفروع من الکافی*، ج ۵، ص ۷۶ و ۷۷، باب ما یجب من الاقتداء بالائمة علیهم السلام فی التعرض للرزق، حدیث ۱۴.

۲. ملا مهدی نراقی، *جامع السعادات*، ج ۲، ص ۹۸-۹۶.

۳. و اما السائل فلا تهر. (ضحی (۹۳): ۱۰)

او چیزی بدهید، هر چند با اسب آمده باشد.^۱

به نظر شما آیا در این زمان نیز باید به متکدیان و گدایانی که در گوشه و کنار شهر پرسه می‌زنند، و اظهار فقر و تنگدستی می‌کنند، کمک کرد؟ آیا کمک به گدا، به معنای کمک به بیکاری و توسعه فقر و تکدی‌گری نیست؟ اگر گدایی و تکدی‌گری را نشانه‌ای از عدم انضباط اجتماعی بدانیم، آیا باز هم باید به گدایان کمک کرد؟ بهترین و اخلاقی‌ترین راه کمک به مستمندان را چه می‌دانید؟

بررسی مقایسه‌ای

فردریش نیچه (۱۸۴۴-۱۹۰۰ م.)، فیلسوف آلمانی و طراح نظریه قدرت‌گرایی در اخلاق، بر این باور است که برای تشخیص فضایل و رذایل اخلاقی باید دید که چه کاری موجب تقویت حس قدرت طلبی ما می‌شود و چه کاری موجب تضعیف این حس می‌گردد: کارهای نوع اول، فضیلت و رفتارهای نوع دوم، رذیلت به شمار می‌آیند. خود وی در تعریف خوب و بد اخلاقی می‌گوید:

نیک چیست؟ آنچه حس قدرت را تشدید می‌کند، اراده به قدرت و خود قدرت را در انسان. بد چیست؟ آنچه از ناتوانی می‌زاید. نیک‌بختی چیست؟ احساس اینکه قدرت افزایش می‌یابد؛ احساس چیره شدن بر مانی. نه خرسندی بل قدرت بیشتر... ناتوانان و ناتندرستان باید نابود شوند: این است نخستین اصل بشردوستی ما. انسان باید آنها را (یعنی ناتوانان و ناتندرستان را) در این مهم یاری کند. چه چیز زیان‌بخش‌تر از هر تباهی است؟ همدردی فعال نسبت به ناتوانان و ناتندرستان...^۲

در جایی دیگر می‌گوید: «همدردی برای منحطان، حقوق برابر برای سست بنیادان، این ژرف‌ترین بی‌اخلاقی است؛ این خود به عنوان اخلاق، ضد طبیعت می‌باشد»^۳

نظر شما در این باره چیست؟ آیا شما نیز فضیلت را با قدرت و رذیلت را با ضعف یکسان می‌دانید؟ آیا می‌توان هر قدرتی را خوب و هر وضعی را بد دانست؟ به طور کلی، آیا همدردی فعال با ناتوانان و تنگدستان را کاری ضد اخلاقی می‌دانید یا خیر؟ چرا؟^۴

۱. لا تَزِدُوا السَّائِلَ وَ لَوْ بِشِقِّ تَعَرَّةٍ وَ اغْطُوا السَّائِلَ وَ لَوْ جَاءَ عَلَى فَرْسٍ. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۹۶، باب ۱، ص ۲۵، حدیث ۵۶)

۲. فردریش نیچه، دجال، ترجمه عبدالعلی دستغیب، ص ۲۶ و ۲۷.

۳. فردریش نیچه، اراده قدرت، ترجمه مجید شریف، تهران: جامی، ۱۳۷۷، قطعه ۷۳۴.

۴. برای آشنایی بیشتر با دیدگاه اخلاقی نیچه و همچنین نقد و بررسی آن، بنگرید به: محمدتقی مصباح، نقد و بررسی مکاتب اخلاقی، تحقیق و نگارش احمدحسین شریفی، فصل مکتب قدرت‌گرایی.

پرسش

۱. با توجه به آیات و روایات، اهمیت کار در اسلام را توضیح دهید.
۲. نیت و انگیزه، چه نقشی در ارزشمندی کار دارد؟ توضیح دهید.
۳. این روایت را که «انسان گاهی به دلیل انجام گناه، از رزق مقرر خود محروم می‌شود» توضیح دهید و بگویید: اولاً، منظور از «رزق» در این روایت چیست و ثانیاً، چگونه می‌توان این رابطه را تبیین کرد؟
۴. کار و اشتغال چه نقشی در بهداشت روانی انسان و شکل‌گیری شخصیت او دارد؟
۵. دیدگاه اسلام را در باره تکدی‌گری و گدایی توضیح دهید.
۶. با توجه به معیار ارزش از دیدگاه اسلام (یعنی قرب الهی)، مکتب قدرت‌گرایی نیچه را نقد کنید.

برای پژوهش

۱. در بسیاری از موارد انسان در ایجاد توازن میان امور مربوط به شغل و کسب درآمد با وظایف شخصی و خانوادگی خود ناتوان است. در این موارد چه باید کرد؟ آیا باید جانب کار را ترجیح داد یا مسائل شخصی و خانوادگی را مقدم داشت؟ چگونه می‌توان در تخصیص وقت، حوصله و امکانات، عادلانه رفتار کرد؟ به گونه‌ای که نه از وظایف کاری و شغلی خود کم گذاشته باشیم و نه از وظایف پدری یا همسری خود؟ تا چه اندازه مجاز هستیم از امکانات و فرصت محیط کار و دارایی و اعتبارات شغلی برای همسر و فرزندان استفاده کنیم و تا چه اندازه می‌توانیم زندگی شخصی را صرف امور شغلی کنیم؟
۲. فرض کنید در شرایطی قرار گرفته‌اید که برای رفع گرفتاری خود و برای تأمین مخارج زندگی و احیاناً دست و پا کردن یک کار آبرومند، چاره‌ای جز قرض گرفتن ندارید. در عین حال، خود شما بهتر از هر کس دیگری می‌دانید که توانایی بازپرداخت قرض را در موعد مقرر ندارید. با وجود این، اگر تعهد به بازپرداخت آن را در زمان مقرر ندهید، نمی‌توانید پول را به دست آورید. در چنین شرایطی وظیفه اخلاقی شما چیست؟ آیا تعهدنامه را امضا می‌کنید و پول را می‌گیرید؟ یا آنکه از گرفتن پول خودداری می‌کنید؟

راه حل امانوئل کانت، فیلسوف مشهور آلمانی، برای چنین موقعیتی این است که شما باید از گرفتن قرض خودداری کنید و هرگز قول و تعهدی که توانایی تحققش را ندارید، به کسی ندهید؛ زیرا شما باید بدانید که اگر آیین کردار شما به صورت قانونی عام درآید، چه وضع نامطلوب و ناصوابی پیش خواهد آمد. اصولاً «اگر چنین انگاریم که هرگاه کسی خود را گرفتار مشکلی دید بتواند هر چه را دلش خواست قول بدهد، با این قصد که هرگز به قول خود عمل نکند، نفس کار قول دادن ناممکن خواهد بود.»^۱ اگر کسی طرفدار مکتب خودگرایی در اخلاق باشد، در چنین موقعیتی چه تصمیمی خواهد گرفت؟ آیا در چنین موقعیتی سود شخصی اقتضا می‌کند که از قرض کردن خودداری کند یا با امضای تعهدنامه بازپرداخت، قرض را بگیرد؟ و اگر کسی معیار اخلاق را تقرب به خداوند بداند، یعنی معتقد باشد که هر کاری که ما را به خدا نزدیک کند، خوب و هر کاری که موجب دوری ما از او شود، بد است، در چنین موقعیتی چه تصمیمی خواهد گرفت؟

۱. امانوئل کانت، بنیاد ما بعد الطبیعه اخلاق، ترجمه حمید عنایت و علی قیصری، ص ۶۵-۶۲.

فصل پنجم

اخلاق معاشرت

اهداف

- از دانشجو انتظار می‌رود پس از فراگیری این فصل:
۱. ضمن آشنایی با تأثیر فوق‌العاده معاشرت در شکل‌گیری شخصیت فردی، اجتماعی و دینی خود، در انتخاب معاشران دقت لازم را به کار گیرد؛
 ۲. بتواند در معاشرت با دیگران این اصل را به کار گیرد که هر چه برای خودش می‌پسندد برای دیگران نیز بپسندد؛
 ۳. با وظایف اخلاقی خود در قبال مردم، به طور عام، و مسلمانان، به طور خاص، و نیازمندان به طور اخص، آشنا شود؛
 ۴. در اختلافات اجتماعی میان مسلمانان بی‌تفاوت نباشد و برای حل اختلاف پیش قدم شود؛
 ۵. ضمن آشنایی با اهمیت و جایگاه مهم فریضه امر به معروف و نهی از منکر در اسلام، در اجرای این دو فریضه کوتاهی نکند؛
 ۶. غرض اصلی او از معاشرت با دیگران، بهره‌جویی‌های شخصی نباشد؛
 ۷. با توجه به نقش تعیین‌کننده دوستان در زندگی انسان، در انتخاب دوستان شایسته و دوری از دوستان ناشایست کوشش نماید.

Salvador

1898

Salvador, 1898. The year was marked by significant events, including the completion of the Canal Zone project and the establishment of the United Fruit Company. The city of Salvador, located in the state of Bahia, continued to grow and develop, becoming a major center for commerce and industry in the region. The population of Salvador increased steadily throughout the year, reflecting the city's status as a hub for trade and transportation. The government of Bahia, under the leadership of Governor João de Deus, implemented various reforms and improvements to the city's infrastructure, including the construction of new roads and the expansion of the public health system. The year 1898 was also characterized by a period of relative peace and stability, allowing for the continued progress of the city and the state.

۱. اهمیت و جایگاه

در طول تاریخ همواره گروه‌هایی بوده و هنوز هم در گوشه و کنار جهان هستند که از معاشرت با دیگران پرهیز داشته و زندگی در انزوا و خلوت را ترجیح داده‌اند و برای این کار خود نیز دلایلی داشته و دارند.^۱ برای نمونه، اجتماع و زندگی اجتماعی با دیگران را زمینه‌ساز گناه و انحراف می‌دانند؛ شهر و اجتماع را جایگاه پری‌رویای و سیه‌چشمی می‌دانند که مشاهده و معاشرت با آنان موجب هر نوع گمراهی و انحرافی است. افزون بر این، معاشرت با دیگران را زمینه‌ساز بسیاری از رذایل اخلاقی از قبیل ریا، شمه، حسد، غیبت، حرص و تکبر و امثال آن می‌دانند. یکی از فواید و آثار خوبی که برای گوشه‌گیری برمی‌شمارند، این است که انسان با خیالی آسوده و بدون دغدغه فکری به عبادت و راز و نیاز با معبود می‌پردازد و همچنین از آسیب تهمت و حسادت و سوءظن مردمان بداندیش در امان می‌ماند. یکی دیگر از برکات انزوا و گوشه‌گیری از دید این گروه‌ها آن است که انسان از مشاهده افراد رذل و پست نجات می‌یابد و مجبور نیست که هر از گاهی با افراد حیوان صفت برخورد داشته باشد. با این وجود، حقیقت آن است که معاشرت و ارتباط سازنده با دیگران، یکی از مهم‌ترین و اصلی‌ترین نیازهای روحی و روانی آدمیان است؛ تا جایی که به عقیده بسیاری از فیلسوفان، آدیان مدنی بالطبع اند؛^۲ یعنی ذات و فطرت آدمی به گونه‌ای است که حتماً باید زندگی اجتماعی داشته باشد

۱. بنگرید به: محسن فیض کاشانی، *المحجة البيضاء فی تهذیب الاحیاء*، ج ۴، ص ۲۵-۱۱.

۲. گفتنی است که در باره علت زیست اجتماعی انسان، در میان اندیشمندان اختلاف نظر وجود دارد: نظریه مشهور این است که انسان مدنی بالطبع است، یعنی فطرتاً و ذاتاً خواهان حیات اجتماعی است. علامه طباطبایی معتقد است که انسان،

و در اجتماع زیست کند. همان طور که برخی از نویسندگان گفته اند، شاید اطلاق کلمه «انسان» در زبان فارسی و عربی، به این موجود، به دلیل نیازمندی او به انس و الفت با دیگران باشد. هر دیدگاهی که درباره علت زیست اجتماعی انسان داشته باشیم، مسلم است که هیچ انسانی در شرایط عادی، به تنهایی توانایی بقا و ادامه حیات ندارد. انسان در اجتماع به دنیا می آید، در اجتماع است که می تواند باقی بماند و در اجتماع است که می تواند کیفیت زندگی خود را ترقی دهد. آدمیان، نه تنها برای آغاز حیات خود نیازمند دیگران هستند؛ بلکه در همه مراحل بعدی زندگی نیز به دیگران محتاج اند. انسان در معاشرت با دیگران است که می تواند خود را بهتر بشناسد، ویژگی ها و توانمندی ها و ناتوانی های خود را دریابد و به تصویری درست و واقع بینانه از خود دست یابد.

به راستی، چرا یکی از بزرگ ترین و طاقت فرساترین مجازات ها برای مجرمان، نگه داشتن آنان در سلول انفرادی است؟ آیا جز این است که زندان انفرادی او را از دیدن سایر انسان ها، سخن گفتن و معاشرت داشتن با آنان محروم می کند؟ رنجی که زندانی سلول انفرادی از دوری دیگران می برد، از رنجی که از ممنوعیت خوراک و پوشاک و امثال آن می برد به مراتب طاقت فرساتر است.

نخستین گروهی که هر کسی با آن روبه رو می شود خانواده است، یعنی والدین و برادران و خواهران و سایر اقوام نزدیک. البته ارتباط انسان با خانواده و احتیاج او به آنان امری مدام و پایدار است و در اغلب موارد، تا آخرین ساعات زندگی نیز ادامه دارد. در مراحل بعد، همسالان و همسایگان و دوستان هستند که در شکل گیری شخصیت آدمی تأثیر فراوان دارند و سپس تعامل انسان با اجتماع های بزرگ تری چون شهروندان و جامعه جهانی است که در تکون شخصیت اجتماعی، اخلاقی و سیاسی او تأثیری انکارناپذیر دارد.

نکته دیگری که اهمیت و جایگاه ویژه معاشرت را در اخلاق نشان می دهد، این است که بسیاری از فضایل و رذایل اخلاقی، در ظرف معاشرت ظهور می یابند. ظرف ظهور فضایی مانند عدالت، انصاف، احسان، ایثار، انفاق، صدقه، تواضع، امانت، صداقت، صراحت، عفت، حجاب و امثال آن،

→ مدنی بالاستخدام است، یعنی اگر تن به زندگی اجتماعی می دهد به خاطر این است که می خواهد از امکانات و نیروها و توانمندی های دیگران در جهت منافع خود بهره گیرد. (برای آشنایی بیشتر با نظریه علامه طباطبایی بنگرید به: عبدالله جوادی آملی، شریعت در آینه معرفت، ص ۴۲۵-۴۰۳) برخی دیگر از فیلسوفان مغرب زمین بر این باورند که انسان، مدنی بالاجبار است، یعنی ضرورت های زندگی و حیات بشری اقتضا می کند که زندگی اجتماعی را برگزیند، وگرنه ذاتاً هیچ تمایلی به زندگی اجتماعی ندارد.

زندگی اجتماعی و معاشرت با دیگران است. همچنین رذایلی مانند ظلم، حق‌کشی، خودخواهی، تکبر، خیانت، دروغ، بی‌حیایی، رشوه، بی‌بند و باری، غیبت، حسادت و امثال آن نیز در ظرف اجتماع و ارتباط با دیگران است که خود را نشان می‌دهند. تعلیم و تعلّم، با آن جایگاه ارزشی والا در اسلام، بدون زندگی اجتماعی و معاشرت با دیگران امکان تحقق ندارد. آشنایی با تجارب دیگران و بهره‌مندی از آن، یکی دیگر از اموری است که جز با معاشرت با مردم به دست نمی‌آید. معاشرت با دیگر انسان‌ها، از بهترین ابزارهای تهذیب نفس و خودسازی است. بسیاری از کسانی که از نظر معنوی و عرفانی رشد کرده‌اند یکی از مهم‌ترین عوامل موفقیت خود را تحمل زشت‌کاری‌ها و قدرناشناسی‌های معاشران خود دانسته‌اند. در این زمینه داستان زندگی ابوالحسن خرقانی خواندنی است:^۱

رفت درویشی ز شهر طالقان	بهر صیت بوالحسن تا خارقان
... چون به مقصد آمد از ره آن جوان	خانه آن شاه را جست او نشان
چون به صد حرمت بزد حلقه درش	زن بیرون کرد از در خانه سرش
که چه می‌خواهی بگو ای ذوالکرم	گفت بر قصد زیارت آمدم
خنده‌ای زد زن که خه خه ریش بین	این سفر گیری و این تشویش بین

زن، او را به شدت سرزنش کرد که چرا چنین سفری را متحمل شده است و تا می‌توانست به او ناسزا گفت، و ریشخند کرد. آن مرد، از رفتار همسر ابوالحسن خرقانی بسیار غمگین شد. در عین حال، از او تقاضا کرد که نشانی ابوالحسن را به او بدهد. زن نه تنها نشانی ابوالحسن را نداد؛ بلکه مُصْرَانه از او خواست که به دیار خود برگردد و گول مردم‌فریبی‌ها و کلاشی‌های ابوالحسن را نخورد. آن مرید از خواسته خود کوتاه نیامد و با خود گفت این راه دور را بی‌جهت متحمل نشده است و به هر قیمتی که باشد باید ابوالحسن را از نزدیک زیارت کند.

بعد از آن پرسیان شد او از هر کسی	شیخ را می‌جست از هر سو بسی
پس کسی گفتش که آن قطب دیار	رفت تا هیزم کشد از کوهسار

آن مرید به قصد زیارت شیخ به سوی صحرا و کوهسار رفت. اما این وسوسه را نمی‌توانست از

۱. مولوی این داستان را در مثنوی معنوی، دفتر ششم، ابیات ۲۱۵۳-۲۰۴۴ به تفصیل ذکر کرده است.

خود دور کند که:

دارد اندر خانه یار و همنشین	کین چنین زن را چرا این شیخ دین
با امام الناس نسناس از کجا	ضد را با ضد ایناس از کجا

در این فکر و اندیشه بود که دید شیخ ابوالحسن خرقانی سوار بر یک شیر درنده می‌آید:

زود پیش افتاد بر شیری سوار	اندر این بود او که شیخ نامدار
بر سر هیزم نشسته آن سعید	شیر غزان هیزمش را می‌کشید
مار را بگرفته چون خرزن به کف	تازیانه‌ش مار نر بود از شرف

شیخ ابوالحسن خرقانی دلایل موفقیت خود را برای آن مرید برشمرد و گفت:

گر نه صبرم می‌کشیدی بار زن کی کشیدی شیر نر بیگار من؟

مولوی نیز، در انتهای داستان، فلسفه ذکر قصه ابوالحسن خرقانی را اینگونه بیان می‌کند:

تا بسازی با رفیق زشت‌خو	بهر تو گر پست کردم گفت و گو
از پی الصبر مفتاح الفرج	تا کنی خندان و خوش بار حرج
گردی اندر نور سنت‌ها رسان	چون بسازی با خسی این خسان

بنابراین، معاشرت با مردم و تحمل بدرفتاری‌ها و نامردمی‌های آنان یکی از راه‌های رشد و دستیابی به مقامات معنوی است.

البته معاشرت به طور مطلق و با همه انسان‌ها، نه قابل توصیه است و نه قابل تحذیر. معاشرت، به خودی خود، دارای مطلوبیت نیست، یعنی مطلوبیت ذاتی ندارد؛ بلکه خوبی یا بدی آن وابسته به هدف از معاشرت با دیگران و نوع تأثیر آن در کمال مطلوب انسان است. توسعه اخلاق الهی و بهره‌مندی از فضایل اخلاقی و پیشرفت در جهت تهذیب و تربیت نفس، از جمله مهم‌ترین اهداف معاشرت با دیگران است. بنابراین، اگر در جایی معاشرت با دیگران مستلزم کشیده شدن انسان به گناه و معصیت و انحراف از مسیر هدایت و سعادت باشد، روشن است که چنین معاشرتی خلاف مقصود است و باید از آن پرهیز کرد. در مقابل، اگر معاشرت با کسی موجب تقرب انسان به خداوند و تقویت ایمان و بنیه‌های دینی انسان شود، باید در حفظ و توسعه آن به شدت کوشا بود. به همین

دلیل است که در اسلام ویژگی‌های بسیاری برای معاشران برشمرده شده است؛ یعنی اسلام هر نوع معاشرتی را توصیه و سفارش نمی‌کند؛ بلکه برخی از معاشرت‌ها را زیان‌بار و مخرب دانسته و توصیه اکید به ترک آنها کرده است. پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله به ابوذر غفاری فرمودند:

ای ابوذر، همنشین صالح بهتر از تنهایی و انزواست و تنهایی بهتر از همنشین ناصالح است.^۱

۲. انواع معاشرت

به طور کلی می‌توان معاشرت‌های هر فردی را با دیگران به پنج دسته تقسیم کرد:

۱-۲. معاشرت‌های انسانی

منظور ما از «معاشرت‌های انسانی» برخوردهایی است که با دیگران، به عنوان یک انسان و هم‌نوع، داریم؛ صرف‌نظر از اینکه هموطن، همکیش، همشهری یا خویشاوند ما هستند یا نه. به تعبیر دیگر، هرکسی به عنوان عضوی از خانواده انسانی در قبال سایر انسان‌ها و هم‌نوعان، وظایف و مسئولیت‌های اخلاقی خاصی بر عهده دارد. اسلام عزیز، با تأکید بر این گونه از معاشرت، حدود و چارچوب کلی روابط و اخلاق بین‌المللی مسلمانان را مشخص کرده است.

۲-۲. معاشرت‌های آیینی

معاشرت و روابطی که هر فرد با سایر همکیشان و هم‌مسلمانان خود دارد را «معاشرت آیینی» یا دینی می‌نامند ما به عنوان یک فرد مسلمان در برابر سایر مسلمانان مسئولیت‌ها و وظایفی بر عهده داریم که بعضاً فراتر و سنگین‌تر از وظایفی است که در قبال انسان‌ها به طور کلی، بر عهده داریم. این حدیث را شنیده‌اید که پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله فرمود: «کسی که فریاد استمداد برادر مسلمانی را بشنود، ولی به یاری او نشتابد، مسلمان نیست.» و این نشان‌دهنده وظیفه سنگین امت اسلامی در قبال برادران دینی خود است.

۳-۲. معاشرت‌های شهروندی

هر کدام از ما با سایر شهروندان دارای روابط خاصی هستیم که با غیر شهروندان چنان روابطی را

۱. یا اباذر الجلیسُ الصالحُ خیرُ من الوحدةِ و الوحدةُ خیرُ من جلیسِ السوء. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۷۴، باب ۴،

نداریم. همین مسئله نیز مسئولیت‌ها و وظایف اخلاقی خاصی بر عهده ما می‌گذارد که در مواردی فراتر از مسئولیت‌هایی است که در قبال هموعان و همکیشان خود داریم. در روایت آمده است کسی که سیر بخوابد و همسایه‌اش گرسنه باشد، مسلمان نیست. سفارش امیر مؤمنان علیه السلام در باره همسایگان، در آخرین لحظات عمر شریفشان، نشان‌دهنده وظیفه ما نسبت به همسایگان است:

و خدا را! خدا را! همسایگان را بپایید که سفارش شده پیامبر شما، پیوسته در باره آنان سفارش می‌فرمود چندان که گمان بردیم برای آنان ارثی معین خواهد نمود.^۱

۲-۴. معاشرت‌های دوستانه

هر یک از ما از میان هموعان، همشهریان یا همکیشان خود، کسانی را برمی‌گزینیم و با آنان روابط صمیمانه‌تری را برقرار می‌سازیم. همین موضوع وظایف اخلاقی خاصی بر عهده ما می‌گذارد. این‌گونه از معاشرت‌ها، به دلیل تأثیرگذاری فوق‌العاده‌ای که بر روی شخصیت انسان دارد، مورد توجه اکید اسلام و اولیای دین و عالمان اخلاق قرار گرفته و روایات بسیاری در این زمینه وارد شده است. در پایان این فصل، مباحثی را به اختصار در این موضوع یادآور خواهیم شد.

۲-۵. معاشرت‌های خانوادگی

هر یک از ما از پدر و مادری خاص و عضوی از یک خانواده خاص هستیم. ممکن است برادر، خواهر، عمو، عمه، دایی، خاله، پدر بزرگ و مادر بزرگ داشته باشیم و پس از ازدواج عضو خانواده همسر هم به شمار می‌آییم. همه اینها مسئولیت‌ها و وظایف اخلاقی خاصی را بر عهده ما می‌گذارد. ما در برابر والدین خود وظایف ویژه‌ای بر عهده داریم. احترام والدین، روابط همسران، چگونگی تربیت فرزندان، صلة رحم، و دهها مسئله خرد و کلان دیگر، همگی مربوط به این گونه از معاشرت می‌شود.

همان‌طور که اشاره شد، هر یک از انواع معاشرت، اخلاقیات خاص خود را دارد و در جای خود لازم است به تفصیل مورد بررسی قرار گیرد؛ اما این نوشتار گنجایش بررسی همه این موضوعات را ندارد، بنابراین، ما در این نوشتار صرفاً به تبیین احکامی کلی در باره اخلاق معاشرت می‌پردازیم و از پرداختن به جزئیات پرهیز می‌کنیم.

۱. و الله الله فی جيرانکم فانهم وصیة نبیکم ما زال یومی بهم حتی ظننا انه سیؤرثهم. (نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، نامه ۴۷، ص ۳۲۱)

۳. معیار معاشرت

هر چه برای خود می‌پسندی برای دیگران هم پسند.

عربی بادیه‌نشین به محضر پیامبر رسید و گفت: «ای پیامبر خدا، کاری را به من بیاموز که با انجام آن به بهشت درآیم.» معلوم است که پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله با توجه به وضعیت مخاطب که توانایی دسترسی مداوم به آن حضرت را ندارد و نمی‌تواند هر روز از ارشادات و راهنمایی‌های ایشان بهره‌گیرد، باید دستورالعملی را به او بیاموزد که عمل به آن بتواند پایه و ریشه بسیاری از ارزش‌های اخلاقی باشد؛ یعنی یک ملاک و معیار به دست او بدهد؛ معیاری که با بکارگیری آن بتواند از بهشتیان شود. پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله در پاسخ او فرمود: «چیزی را که دوست داری از ناحیه مردم به تو برسد، به آنان برسان و چیزی را که دوست نداری از مردم به تو برسد، به آنان نرسان.»^۱

در بخشی از نامه امیرمؤمنان علیه السلام به فرزندش چنین آمده است:

پسر! خود را میان خویش و دیگری میزانی بشمار، پس آنچه برای خود دوست می‌داری برای جز خود دوست بدار، و آنچه تو را خوش نیاید برای او ناخوش بشمار، و ستم مکن چنانکه دوست نداری بر تو ستم رود، و نیکی کن چنانکه دوست می‌داری به تو نیکی کنند. آنچه از جز خود زشت می‌داری برای خود زشت بدان، و از مردم برای خود آن را پسند که از خود می‌پسندی در حق آنان، و مگوی به دیگران آنچه خوش نداری شنیدن آن، و مگو آنچه را ندانی، هر چند اندک بود آنچه می‌دانی، و مگو آنچه را دوست نداری به تو گویند.^۲

این قانون در حقیقت معیار و ملاکی کلی و عام برای اخلاق اجتماعی و نحوه معاشرت با دیگران است. بسیاری از مکاتب اخلاقی نیز این قانون را پذیرفته، در نظام اخلاقی خود از آن بهره برده‌اند.^۳

بهترین و کامل‌ترین معیار برای تشخیص درستی یا نادرستی رفتارهای اجتماعی ما، همین معیار

۱. جاء اعرابی الى النبي فقال: يا رسول الله علّمني عملاً ادخل به الجنة. فقال: ما أحببت ان يأتيه الناس اليك فأتية لهم و ما كرهت ان يأتيه الناس اليك فلا تأتيهم. (شيخ حر عاملی، وسائل الشیعة، ج ۱۱، باب ۳۵، ص ۲۲۸، حدیث ۱)

۲. نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، نامه ۳۱، ص ۳۰۱.

۳. گفتنی است که بر اساس مکتب لذت‌گرایی شخصی، اعم از لذت‌گرایی حسی آریستیپوس و یا لذت‌گرایی ایپیکور این قاعده جایگاهی نخواهد داشت. معیار اخلاق از دیدگاه این دو مکتب لذت شخصی است. یعنی هر کاری که لذتی شخصی برای ما به بار آورد، خوب؛ و هر کاری که لذت شخصی را نتیجه ندهد و یا احیاناً مستلزم الم و درد باشد، بد خواهد بود. (برای توضیح بیشتر در این باره، بنگرید به: محمدتقی مصباح، نقد و بررسی مکاتب اخلاقی، تحقیق و نگارش احمدحسین شریفی، فصل مکتب لذت‌گرایی)

است. این معیار را می‌توان در همه برخوردهای اجتماعی به کار گرفت؛ اعم از برخورد با همسر، فرزند، پدر و مادر، اقوام، همسایگان، شهروندان و به طور کلی سایر انسان‌ها.^۱

چرا باید در مقابل دیگران این معیار را به کار بگیریم؟ چرا باید خود را جای آنان بگذاریم و آنچه که برای خود نمی‌پسندیم برای آنان نیز نپسندیم و آنچه برای خود، خوش می‌داریم برای آنان نیز خوش داریم؟ این در حقیقت، مبتنی بر یک بینش انسان‌شناسانه خاص است. می‌دانیم بر اساس تعالیم پیامبران الهی و تصریح کتاب‌های آسمانی، همه آدمیان فرزندان یک پدر و مادر به نام آدم و حوا هستند؛ بنابر این، همه انسان‌ها در انسانیت و شرافت و کرامت انسانی مشترک‌اند. حتی اگر تئوری داروین و پیروانش را درباره آفرینش انسان بپذیریم، باز هم این نکته جای تردید ندارد که همه انسان‌ها دارای توقعات متقابل انسانی از یکدیگر هستند؛ یعنی نمی‌توان از دیگران انتظار داشت که با ما به احترام رفتار کنند، حریم ما را محفوظ دارند، امانات ما را برگردانند، از ما بدگویی نکنند و در زندگی خصوصی ما دخالت نکنند؛ اما ما خود را در برابر آنان ملتزم به رعایت این رفتارها ندانیم.

بهترین راه فهم توقع دیگران از ما این است که ما خود را جای آنان بگذاریم و تصور کنیم که اگر ما به جای آنان بودیم چه توقعی از طرف مقابل خود داشتیم. از این راه، می‌توان دریافت که توقع دیگران از ما چیست. «همین مقدار که انسان‌هایی هستیم و باید با هم زندگی کنیم و از زندگی اجتماعی نمی‌توانیم چشم‌پوشیم و این زندگی به روابط متقابل نیازمند می‌باشد، کافی است تا خود را به رعایت روابط اجتماعی متقابل ملزم سازیم و رفتار مناسب داشته باشیم و این مهم با این معیار که خود را به جای طرف مقابل فرض نماییم به دست می‌آید و محقق می‌گردد.»^۲

بررسی مقایسه‌ای

امانوئل کانت، تقریر خاصی از این قانون را به عنوان معیار اخلاق ذکر می‌کند.^۳ وی کار اخلاقی را کاری می‌داند که بر اساس امر مطلق^۴ انجام گرفته باشد کانت تقریرهای مختلفی از امر مطلق ارائه می‌دهد.^۵ گاهی آن را به این صورت تقریر می‌کند که:

۱. محمدتقی مصباح یزدی، پند جاوید، نگارش علی زینتی، ج ۱، ص ۲۱۰.

۲. همان، ص ۲۱۰ و ۲۱۱.

۳. برای آشنایی بیشتر با دیدگاه اخلاقی کانت و نقد و بررسی آن، بنگرید به: محمدتقی مصباح یزدی، نقد و بررسی مکاتب اخلاقی، تحقیق و نگارش احمدحسین شریفی، فصل مکتب کانت.

4. categorical imperative.

۵. بنگرید به: اشتفان کورنر، فلسفه کانت، ترجمه عزت‌الله فولادوند، ص ۲۸۴؛ محمد محمدزایی، تبیین و نقد فلسفه

تنها بر پایه آن آیینی رفتار کن که در عین حال بخواهی که قانونی عام باشد.^۱

گاهی آن را چنین بیان می‌کند که:

چنان رفتار کن تا بشریت را چه در شخص خود و چه در شخص دیگری همیشه

به عنوان یک غایت به شمار آوری و نه هرگز همچون وسیله‌ای.^۲

و در مرتبه سوم می‌گوید:

چنان عمل کن که اراده بتواند در عین حال، به واسطه دستور اراده، خود را واضح

قانون عام لحاظ کند.

البته خود کانت تصریح می‌کند که اینها همه، صور مختلف یک قانون واحد بیش نیستند. یعنی ما

یک امر مطلق بیشتر نداریم؛ هر چند به صورت‌های مختلفی می‌توان آن را بیان کرد، که خود کانت

سه صورت آن را ذکر می‌کند و در نهایت تصریح می‌کند که سه طریق سابق الذکر عرضه کردن اصل

اخلاق، در واقع، صور مختلف یک قانون واحدی است که هر یک از آنها مستلزم آن دو

دیگر است.^۳

ریچارد مروین هیر^۴ (۱۹۱۹) از فیلسوفان اخلاقی معاصر، نیز همین معیار را به عنوان معیار ارزش

اخلاقی معرفی می‌کند.^۵ به عقیده هیر، یکی از ویژگی‌های احکام اخلاقی و ارزشی، تعمیم‌پذیری^۶

آنهاست. یعنی یک حکم در صورتی حکمی اخلاقی به شمار می‌آید که بتواند در همه شرایط و برای

همه افراد قابل توصیه باشد.

نظر شما در باره امر مطلق کانت و تعمیم‌پذیری هیر چیست؟ آیا می‌توان آنها را به عنوان معیاری

برای همه فضایل اخلاقی، اعم از اخلاق فردی، اجتماعی، الهی و زیستی، به شمار آورد؟ در بخش

اخلاق اجتماعی چطور؟ آیا آنها را کارساز و راهگشا می‌دانید؟ اصولاً آیا در همه مسائل و

رفتارهای اجتماعی، می‌توان این معیار را به کار گرفت؟ برای نمونه آیا می‌توان از این معیار در

موارد تزاخم و تعارض احکام اخلاقی استفاده کرد؟

→ اخلاق کانت، ص ۱۸۶-۹۷.

۱. امانوئل کانت، بنیاد مابعد الطبیعه اخلاق، ترجمه حمید عنایت و علی قیصری، ص ۶۰.

۲. همان، ص ۷۴.

۳. فردریک کاپلستون، تاریخ فلسفه (از ولف تا کانت)؛ ترجمه اسماعیل سعادت و منوچهر بزرگمهر، ص ۳۳۴.

4. Richard Mervyn Hare.

۵. برای آشنایی بیشتر با دیدگاه اخلاقی هیر (توصیه‌گرایی) و نقد و بررسی آن، بنگرید به: محمد تقی مصباح، نقد و بررسی مکاتب اخلاقی، تحقیق و نگارش احمد حسین شریفی، مکتب توصیه‌گرایی.

6. Universalizability.

۴. اهتمام به امور مردم

توصیه اکید اسلام این است که هر مسلمانی همواره باید دغدغه سایر انسان‌ها را داشته و نسبت به هدایت و ارشاد آنان احساس مسئولیت کند. این توصیه تنها مختص به همکیشان و هم‌مسلمانان او نیست. هر جایی که ظلمی را مشاهده می‌کند باید در حد توان خود در برابر آن بایستد و هرگز کوتاه نیاید. از سفارش‌های امیرمؤمنان به فرزندانش، در ساعات آخر عمر شریفشان این است که: «کونا للظالم خصماً و للمظلوم عوناً»^۱ با ستمکار در پیکار باشید و ستمدیده را یار. «مسلمان هرگز نباید در برابر زشتی‌ها و حق‌کشی‌ها، هرچند نسبت به غیر مسلمان، آرام نشیند. به تعبیر زیبایی سعدی:

بنی‌آدم اعضای یکدیگرند که در آفرینش ز یک گوهرند
چو عضوی به درد آورد روزگار دگر عضوها را نماند قرار

پیامبر اکرم ﷺ، می‌فرماید:

مردمان همگی، عیال خداوندند، پس محبوب‌ترین افراد در نزد خداوند، نیکوترینشان نسبت به عیال خداوند است.^۲

در سخنی دیگر، اوج خرد و خردورزی را، پس از دینداری، مهربانی و محبت و خیرخواهی نسبت به همه انسان‌ها، اعم از خوب و بد، معرفی کرده^۳ و در جایی دیگر، محبت نسبت به مردم را نصف ایمان دانسته‌اند.^۴ امام علی علیه السلام نیز محبت به مردمان را نیمی از عقل شمرده‌اند.^۵

این جملات، نشان‌دهنده اهمیت خدمت به خلق در اسلام است. هر چند این جمله که «عبادت به‌جز خدمت خلق نیست» و یا این شعر سعدی که «طریقت به‌جز خدمت خلق نیست / به تسبیح و سجاده و دلق نیست»^۶ سخنانی مبالغه‌آمیزند؛ اما کسانی هم که عبادت و سیر و سلوک معنوی و

۱. نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، نامه ۴۷، ص ۳۲۱.

۲. الخلق کلهم عیال الله فأحبّ الخلق الى الله أحسن الناس الى عیاله. (تاریخ یعقوبی، ج ۲، ص ۱۰۵)

۳. رأس العقل بعد الدين التوّد الى الناس واصطناع الخير الى كلّ بر وفاجر. (میرزا حسین نوری، مستدرک الوسائل، ج ۲، ص ۶۷)؛ پیامبر اکرم ﷺ: رأس العقل بعد الايمان بالله عزوجل التحبب الى الناس. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۷۱، کتاب العشرة، ص ۱۵۸، باب ۱۰، حدیث ۶)

۴. التوّد الى الناس نصف الايمان. (تاریخ یعقوبی، ج ۲، ص ۱۰۸)

۵. التوّد الى الناس نصف العقل. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۷۱، کتاب العشرة، ص ۱۶۸، باب ۱۰، حدیث ۳۵)

۶. سعدی شیرازی، کلیات سعدی، بوستان، باب اول «در عدل و تدبیر و رأی»، ص ۲۴۰.

عرفانی را در گوشه گیری و عزلت جستجو می کنند به کج راه می روند. خدمت به خلق یکی از بهترین و والاترین عبادت هاست؛ حتی از اعتکاف یک ماهه نیز در نزد خداوند ارجمندتر است.^۱

خورنده که خیرش برآید ز دست	به از صائم الذهر دنیا پرست
مسلم کسی را بود روزه داشت	که درمانده ای را دهد نان چاشت
و گر نه چه لازم که سعی بری	ز خود باز گیری و هم خود خوری ^۲

تصور عموم از بشردوستی و اهتمام به امور مردم، مسائل مادی و رفاهی است و برخی از نویسندگان در این باره گفته اند: «بشردوستی عبارت است از در نظر گرفتن حقوق مردم و سعی در رفاه حال آنان»^۳ ولی روشن است که نه «امور مردم» منحصر در امور مادی و رفاهی است، و نه سودرسانی و خدمت به آنان منحصر در خدمات و منافع مادی و دنیوی؛ بلکه امور معنوی و خدمات روحانی به مردم از اهمیت بیشتر و اساسی تری برخوردار است. بنابراین، کسانی که در جهت هدایت روحی و معنوی مردمان و ترویج و تعلیم معارف الهی و گسترش علمی و عملی توحید در سطح جامعه گام برمی دارند، سودمندی شان برای مردم به مراتب، بیشتر از سودمندی مادی و دنیوی است.

بررسی مصداقی

«به کشی» یا «آسان کشی» یا «قتل ترحمی» از جمله مسائل و معضلات اخلاقی روزگار حاضر است. آیا ما اخلاقاً مجاز هستیم که معلولان ذهنی را علاج یا بیماران غیر قابل درمان و یا انسان های ناتوان و فرتوت را از میان برداریم؟ آیا پزشک اخلاقاً مجاز است که با تزریق آمپول یا خوراندن دارویی مهلک به بیماران را علاج، آنان را برای همیشه از درد و رنج آسوده سازد؟ اگر در موردی خود بیمار تقاضای قتل ترحمی را داشته باشد، چطور؟

برخی بر این باورند که در چنین مواردی محبت و مودت به مردم اقتضا می کند که «قتل ترحمی» را تجویز کنیم. این کار نه تنها خدمت به آن افراد است، بلکه خدمت به جامعه نیز هست؛ زیرا با کشتن چنین کسانی دیگر لازم نیست برای نگهداری و پرستاری و درمان آنان هزینه های زیادی پرداخت

۱. عون العبد اخاه يوماً خیرٌ من اعتكافه شهراً. (علاء الدین المتقی بن حسام الدین الهندی، کنز العمال، ج ۳، ص ۴۱۵).

حدیث (۷۲۱۱)

۲. سعدی شیرازی، کلیات سعدی، بوستان، باب دوم «در احسان»، ص ۲۷۴.

۳. آ. هدفیلد، روانشناسی و اخلاق، ترجمه علی پریور.

شود. نیچه معتقد بود که ما در این مورد باید از مشی طبیعت پیروی کنیم. مشی طبیعت نیز به این صورت است که «ضعیف پایمال است». بر این اساس، ما هرگز نباید برای نگهداری معلولان ذهنی و جسمی شدید، هزینه کنیم و مالیات مردم و بیت‌المال را صرف چنین کارهایی نماییم. آنچه که طبیعت به ما می‌آموزد این است که بیماران، پیران، معلولان و ناتوانان را باید کشت و فقط افراد سالم و قوی باید زنده نگه داشته شوند.

در مقابل، برخی دیگر بر این باورند که هر چند ضعیف‌کشی، شیوه طبیعت است و انسان‌های اولیه نیز به همین صورت بوده‌اند، ولی در راه تکامل به تدریج اصل دیگری نیز به اثبات رسیده که درست به همان اندازه مراقبت از نژاد مورد ملاحظه واقع شده و اثرات بهتر و وسیع‌تری را شامل بوده است و آن توسعه مودت، ملاطفت و مراقبت است.... مسلماً تنها در یک مورد ممکن است مجوزی برای کشتن معلولین پیش آید و آن وقتی است که این عمل نه به نفع داشتن یک نسل سالم و برتر بلکه باز هم به عنوان ترحم انجام پذیرد...^۱

نظر شما در این باره چیست؟ آیا با این سخن موافقید که «در نظام طبیعت، ضعیف پایمال است؟» به علاوه، حتی اگر بپذیریم ضعیف‌کشی شیوه طبیعت است، آیا ما، به عنوان موجودات مختار عاقل و آگاه می‌توانیم شیوه طبیعت را الگوی خود قرار دهیم، در حالی که طبیعت هیچ یک از آن ویژگی‌ها را ندارد؛ یعنی نه مختار است و نه عاقل است و نه آگاه؟ آیا می‌توان رفتار طبیعت بی‌جان و عاری از انگیزه را معیاری برای رفتارهای اخلاقی که نیت و انگیزه در آنها اصل است، قرار داد؟^۲ از سوی دیگر، آیا «قتل ترحمی» واقعاً خدمت به بیمار و ناتوان، و خدمت به جامعه است؟ آیا «قتل ترحمی» از مصادیق مودت و محبت به مردم است یا محصول نگاه ابزارری به انسان و دیدگاه مادی‌گرایانه و سودگرایی افراطی است؟ آیا خود شما حاضر هستید دست به این کار بزنید؟ چرا؟

افزون بر این، در کنار اهتمام به امور خلق به طور عام، اهتمام به امور مسلمانان و دغدغه خاطر مسائل جامعه اسلامی را داشتن، به طور خاص، مورد تأکید اسلام و اولیای دین قرار گرفته است.^۳ از رسول گرامی اسلام ﷺ نقل است که اگر کسی به صورت روزانه دغدغه مسلمانان و مسائل و مشکلات آنان را نداشته باشد، جزء جامعه اسلامی و در زمره مسلمانان نیست:

۱. همان، ص ۱۷۷-۱۷۴.

۲. برای آشنایی بیشتر با نقاط ضعف این دیدگاه، بنگرید به: محمدتقی مصباح، نقد و بررسی مکاتب اخلاقی، تحقیق و نگارش احمدحسین شریفی، مکتب قدرت‌گرایی.

۳. در این قسمت از کتاب بسیار مفید و سودمند بعد اجتماعی اسلام، نوشته محقق و نویسنده محترم جناب آقای محمد اسفندیاری، استفاده فراوان بردام. مطالعه این کتاب را به همه خوانندگان عزیز توصیه می‌کنم.

کسی که صبح کند و به امور مسلمانان اهتمام نوزد، مسلمان نیست^۱ [یا از مسلمانان نیست]^۲.

به قول سعدی:

برادر که در بند خویش است، نه برادر و نه خویش است.^۳

برادری که خود را با برادرش برابر ببیند و در غم و شادی او شریک نباشد و در رتق و فتق امور او نکوشد و صرفاً در بند مسائل خویشتن باشد، هر چند از نظر رابطه نَسَبی، برادر است اما در حقیقت بیگانه‌ای بیش نیست. به همین ترتیب، مسلمانی که تنها در بند منافع و مصالح خویش بوده و دغدغه سایر مسلمانان را نداشته باشد، در حقیقت تفاوتی با نامسلمانان ندارد.^۴

رفع نیاز از مسلمان و برآورده ساختن حاجت او، نه تنها اجر و پاداشی بالاتر و برتر از بیست حج، که هر کدام همراه با انفاق هزاران دینار در راه خدا باشد دارد؛^۵ بلکه از جمله محبوب‌ترین کارها در نزد خداوند است.^۶ در کتاب‌های روایی، احادیث بسیاری در این موضوع آمده است. حتی در بسیاری از

۱. من اصبح لا يهتم بامور المسلمين فليس بمسلم [یا: فليس منهم]. (محمد بن یعقوب کلینی، الاصول من الکافی، ج ۲: کتاب الایمان و الکفر، باب الایهام بامور المسلمين و النصیحة لهم و نفعهم، حدیث ۱؛ همچنین، بنگرید به حدیث ۴ و ۵ از همین باب) روشن است که این حدیث نمی‌خواهد یک حکم فقهی را بیان کند، به این معنا که اگر کسی اهتمام روزانه به امور روزمره مسلمانان نداشته باشد، از نظر فقهی نیز از جرگه مسلمانان خارج شده و احکام مسلمانان را نداشته باشد؛ بلکه این حدیث، به تعبیر برخی از نویسندگان، بیانگر یک حکم منطقی و استنتاج عقلی است. به تعبیر دیگر این حدیث بر اساس این حقیقت بیان شده است که صرف حضور فیزیکی در میان یک گروه موجب نمی‌شود که انسان از آن گروه به شمار آید. بلکه برای عضو یک گروه شدن لازم است که افزون بر حضور فیزیکی حضور معنوی و روحی نیز باشد. یعنی فرد در خدمت گروه باشد، محرومیت‌های گروه را محرومیت خود و مشکلات گروه را مشکل خود بداند. (بنگرید به: محمد اسفندیاری، بعد اجتماعی اسلام، ص ۹۷)

۳. سعدی شیرازی، کلیات سعدی، گلستان، باب دوم، «در اخلاق درویشان».

۴. محمد اسفندیاری، بعد اجتماعی اسلام، ص ۹۸ و ۹۹.

۵. امام صادق فرمودند: لَقَضَاءُ حَاجَةِ امْرِئٍ مُؤْمِنٍ أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنْ عَشْرِينَ حَبَّةَ كُلِّ حَبَّةٍ يُنْفِقُ فِيهَا صَاحِبُهَا مِائَةَ الْف. (محمد بن یعقوب کلینی، الاصول من الکافی، ج ۲: کتاب الایمان و الکفر، باب قضاء حاجة المؤمن، حدیث ۴). مرحوم کلینی در این باب چهارده روایت در این موضوع ذکر کرده است. مرحوم شیخ حر عاملی در وسائل الشیعة، ج ۱۶، ص ۳۶۵-۳۶۳ یک باب ذیل عنوان «باب استحباب اختيار قضاء حاجة المؤمن على غيرها من القربات، حتى العتق و الطواف و الحج المندوب» گشوده (باب ۲۶) و هفت حدیث در این زمینه آورده است. همچنین بابی با عنوان «باب استحباب اختيار السعي في حاجة المؤمن على العتق و الحج و العمرة و الاعتكاف و الطواف المندوبات» گشوده (باب ۲۸) و سه حدیث در این زمینه آورده است. ۶. عن النبي ﷺ: قَالَ: فَأَيُّ الْأَعْمَالِ أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ؟ قَالَ: إِدْخَالُ سُرُورٍ عَلَى مُسْلِمٍ، إِطْعَامُ جُوعَتِهِ وَ كَسَاءُ عَوْرَتِهِ وَ قَضَاءُ دَيْنِهِ. (تاریخ یعقوبی، ج ۲، ص ۱۰۵)

کتاب‌های روایی بابی با عنوان «قضاء حاجة المؤمن» گشوده شده است. از همه مسلمانان خواسته شده که به محض اطلاع از نیازمندی یک مؤمن اخلاقاً موظف‌اند در صورت امکان، در رفع نیاز او پیشقدم شوند و اجازه ندهند که او نیازش را بیان کند.^۱

حتی اگر کسی نمی‌تواند نیاز برادر مسلمانش را برآورده سازد، ولی می‌تواند از اعتبار و آبروی خود در این جهت مایه بگذارد، اخلاقاً موظف است این کار را انجام دهد. یعنی باید از هر راهی که می‌داند و می‌تواند در جهت برآورده ساختن نیاز برادر مسلمانش بکوشد، هرچند که کوشش او به نتیجه نرسد.^۲ امام علی بن موسی الرضا علیه السلام، در این باره می‌فرماید:

خداوند را در روی زمین بندگان است که در برآورده ساختن نیازهای مردم تلاش می‌کنند. اینان روز قیامت در امان‌اند؛ هر کسی که مؤمنی را شاد سازد، خداوند در روز قیامت دل او را شاد می‌کند.^۳

از صاحب فصول^۴ پرسیدند: اگر بدانی چند ساعت دیگر به مرگت مانده است، در این چند ساعت چه می‌کنی؟ او گفت: روی سکوی در خانه‌ام می‌نشینم تا نیازهای مردم را برآورده سازم. شاید کسی بیاید و از من چیزی بخواهد و نیازی داشته باشد؛ گر چه آن نیاز استخاره باشد.^۵

۵. اصلاح میان مردم

... پس، از (مخالفت فرمان) خدا بپرهیزید؛ و خصومت‌هایی را که در میان شماست، آشتی دهید؛ و خدا و پیامبرش را اطاعت کنید؛ اگر ایمان دارید.^۶

۱. اذا عَلِمَ الرَّجُلُ أَنَّ اخاهَ الْمُؤْمِنَ مُحْتَاجٌ فَلَمْ يُعْطِهِ شَيْئاً حَتَّى سَأَلَهُ ثُمَّ اعْطَاهُ لَمْ يُؤْجَرْ عَلَيْهِ. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۷۱، ص ۳۱۲، کتاب العشرة، باب ۲۱، حدیث ۳۱۲)؛ امیرمؤمنان، نیز در این باره می‌فرماید: سخاوت، بی‌خواستن بخشیدن است و آنچه به خواهش بخشند یا از شرم است و یا از بیم سخن زشت شنیدن. (نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، حکمت ۵۳، ص ۳۶۹)

۲. مرحوم شیخ حر عاملی، در کتاب شریف وسائل الشیعة، ج ۱۶، ص ۳۶۸-۳۶۵، در کتاب الامر بالمعروف... یک باب ذیل عنوان «باب السعی فی قضاء حاجة المؤمن قضیت او لم تقض» گشوده و یازده حدیث در این زمینه آورده است.

۳. إِنَّ اللَّهَ عِبَاداً فِي الْأَرْضِ يَسْعُونَ فِي حَوَائِجِ النَّاسِ؛ هُمُ الْآيَتُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَمَنْ أَدْخَلَ عَلَى مُؤْمِنٍ سروراً فَرَّحَ اللَّهُ قَلْبَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ. (محمدبن یعقوب کلینی، الاصول من الکافی، ج ۲، کتاب الایمان و الکفر، باب السعی فی حاجة المؤمن، حدیث ۲)؛ مرحوم کلینی یازده روایت در این زمینه ذکر کرده است.

۴. شیخ محمدحسین صاحب الفصول، از عالمان بزرگ تشیع، و صاحب کتاب الفصول الغرویه است که این نام خانوادگی به سبب نام این کتاب به او داده شده است.

۵. محمد اسفندیاری، بعد اجتماعی اسلام، ص ۱۰۴.

۶. فاتقوا اللَّهَ وَاصلِحُوا ذاتَ بَیْنِكُمْ واطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ ان کُنتُمْ مُؤْمِنِینَ. (انفال (۸): ۱)

مؤمنان برادر یکدیگرند؛ پس دو برادر خود را صلح و آشتی دهید و تقوای الهی پیشه کنید، باشد که مشمول رحمت او شوید.^۱

یکی از بهترین و مطلوب‌ترین اخلاقیات اجتماعی، «اصلاح ذات بین» است. در زندگی اجتماعی همواره ممکن است کدورت‌ها و ناراحتی‌هایی میان افراد پدید آید. گاهی ممکن است دو برادر بر سر مسائلی با یکدیگر اختلاف پیدا کنند و یا رابطه میان همسایگان و دوستان، به دلایلی سست و سرد شود. در اینجا یکی از وظایف اخلاقی دیگران این است که آنان را آشتی داده و اجازه ندهند که اختلافی جزئی به اختلافات ریشه‌ای و عمیق تبدیل شود. پاداش «اصلاح ذات بین» در اسلام، از نماز و روزه و صدقه نیز بالاتر و برتر دانسته شده است. امیرمؤمنان، در وصیتنامه خود، به امام حسن و امام حسین (علیهما السلام) و سایر فرزندان خود و همه شیعیان چنین سفارش می‌کنند:

شما و همه فرزندانم و کسانم و آن را که نامه من بدو رسد، سفارش می‌کنم به ترس از خدا و آراستن کارها و آشتی دادن یکدیگر، که من از جد شما شنیدم که می‌گفت: «آشتی دادن میان مردمان بهتر است از نماز و روزه سالیان».^۲

همچنین، امام جعفر صادق (علیه السلام)، اصلاح میان مردم را نوعی صدقه دانسته‌اند که محبوب خداوند است:

اصلاح اختلافات میان مردم و نزدیک کردن آنان به یکدیگر، صدقه‌ای است که خداوند آن را دوست دارد.^۳

۶. نظارت اجتماعی: امر به معروف و نهی از منکر

از بهترین جلوه‌های اخلاق اجتماعی در اسلام، «امر به معروف و نهی از منکر» است.^۴ اقتضای این

۱. إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلَحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ. (حجرات (۴۹): ۱۰)

۲. اوصیکما و جمع ولدی و اهلن و من یلقه کتابی بتقوی الله و نظم امرکم و صلاح ذات بینکم، فإنی سمعتُ جدکما صلی الله علیه و آله یقول: صلاح ذات البین أفضل من عامة الصلاة و الصیام. (نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، نامه ۴۷، ص ۳۳۱)

۳. صدقة یحیها الله اصلاح بین الناس اذا تقاسدوا و تقارب بینهم اذا تباعدوا. (محمدبن یعقوب کلینی، الاصول من الکافی، ج ۲، کتاب الایمان و الکفر، باب الاصلاح بین الناس، حدیث ۱)

۴. در سال‌های اخیر در باره امر به معروف و نهی از منکر، کتاب‌های بسیار متعدد و متنوعی به نگارش درآمده است و هر کسی کوشیده است تا به فراخور توانایی‌ها و امکانات خود در این باره سخن گوید. از جمله نوشته‌های مفید در این زمینه می‌توان آثار زیر را نام برد: مرتضی مطهری، ده گفتار، «امر به معروف و نهی از منکر»، ص ۹۴-۶۶؛ محمد اسفندیاری، بعد اجتماعی اسلام؛ و مقاله نسبتاً مفصل سید حسن اسلامی، «امر به معروف و نهی از منکر»، دانشنامه امام علی، ج ۶.

اصل که «هر چه برای خود می‌پسندی برای دیگران نیز بپسند» آن است که انسان در انجام معروف و عمل به آن خودخواه و خودبین نباشد. خوبی‌ها و فضایل را تنها برای خود نخواهد و دوری و پرهیز از زشتی‌ها را اختصاصی نکند؛ بلکه بکوشد خوبی‌ها را در سطح جامعه و جهان گسترش دهد و زشتی‌ها و بدی‌ها را در هر جایی که می‌بیند، از بین ببرد. با توجه به این فریضه، هیچ مسلمانی نمی‌تواند فقط به دنبال خیر خود باشد؛ بلکه بر او واجب است که دیگران را نیز به خیر فراخواند و از شر آگاه سازد:

مردان و زنان با ایمان، ولی (و یار و یاور) یکدیگرند؛ امر به معروف و نهی از منکر می‌کنند؛ نماز را برپا می‌دارند و زکات را می‌پردازند و خدا و رسولش را اطاعت می‌کنند؛ به زودی خدا آنان را مورد رحمت خویش قرار می‌دهد؛ خداوند توانا و حکیم است.^۱

با توجه به این آیه می‌توان گفت لازمه ایمان حقیقی، داشتن رابطه دوستی با دیگر مؤمنان و داشتن دغدغه سرنوشت آنان است و لازمه علاقه به یکدیگر، ارشاد یکدیگر به خوبی‌ها و انتقاد از بدی‌ها و زشتی‌هاست و لازمه ارشاد به معروف و انتقاد از منکر، برپایی نماز و توسعه معنویت و فرمانبرداری از خداوند و فرستاده او و همچنین دستگیری از ضعیفان و مستمندان (ادای زکات) است؛ و بالاخره لازمه همه این امور، نزول رحمت‌های بی‌پایان خداوند است.^۲

امر به معروف و نهی از منکر، بهترین و زیباترین نشانه اهتمام به امور خلق و توجه به مسائل مسلمانان است. امر به معروف و نهی از منکر، یعنی در برابر دیگران احساس مسئولیت کردن؛ یعنی دغدغه هدایت و ارشاد دیگران را داشتن؛ یعنی هنگامی که می‌بینیم دیگران در حال افتادن در چاه ضلالت و شقاوت‌اند، ساکت و خاموش ننشینیم. امر به معروف و نهی از منکر، یعنی احساس مسئولیت در برابر حقیقت.

گفتنی است با توجه به آیات قرآن، دانسته می‌شود که «امر به معروف» و «نهی از منکر»، در ادیان دیگر نیز وجود داشته است. قرآن کریم، از زبان حضرت لقمان خطاب به فرزندش می‌فرماید:

پسرم! نماز را بر پا دار و امر به معروف و نهی از منکر کن و در برابر مصایبی که به تو می‌رسد شکیبا باش که این از کارهای مهم است.^۳

۱. وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضُهُمْ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ. (توبه (۹): ۷۱)

۲. مرتضی مطهری، ده گفتار، ص ۷۶ و ۷۷.

۳. يَا بُنَيَّ أَقِمِ الصَّلَاةَ وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأَصْبِرْ عَلَى مَا أَصَابَكَ إِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزَمِ الْأُمُورِ. (لقمان (۳۱): ۱۷)

آیات و روایات بسیاری، از جهات متعدد و متنوعی، این وظیفه اجتماعی، دینی و سیاسی را مورد تأکید قرار داده، ابعاد مختلف آن را گوشزد کرده‌اند. علت برتری امت اسلامی بر سایر امت‌ها، عمل به همین فریضه دانسته شده است: «كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ». همچنین یکی از نشانه‌های برتری فردی نسبت به فردی دیگر، همین موضوع است. کسانی که امر به معروف و نهی از منکر می‌کنند، نزد خداوند، شریف‌تر و عزیزتر از کسانی‌اند که به این دو عمل نمی‌کنند. پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله در حال سخنرانی بود که کسی از ایشان پرسید: «یا رسول الله، بهترین مردم چه کسی است؟» آن حضرت در پاسخ فرمودند: «کسی که از همه بیشتر امر به معروف و نهی از منکر می‌کند و کسی که از همه بیشتر تقوای خداوند را دارد و نسبت به مشیت او راضی‌تر از دیگران است.»^۱ امر به معروف و نهی از منکر، یکی از وظایف پیامبران معرفی شده است. امیرمؤمنان علیه السلام، مهم‌ترین دلیل پذیرش خلافت را پس از قتل عثمان، امر به معروف و نهی از منکر دانست. امام حسین علیه السلام علت اصلی قیام خود را اقامه امر به معروف و نهی از منکر معرفی کرد. اهمیت امر به معروف و نهی از منکر در اسلام، به دلیل نقش پایه‌ای و اساسی آن در تحقق سایر احکام و دستورات دینی است. اجرای آن، تحقق دین را در پی دارد و ترک آن، فراموشی و کم‌رنگی دین و آموزه‌های دینی را. امام محمد باقر علیه السلام، در این باره می‌فرماید:

به درستی که امر به معروف و نهی از منکر، راه پیامبران و شیوه صالحان است. وظیفه واجب است که به وسیله آن سایر واجبات برپا می‌شوند، راه‌ها امنیت پیدا می‌کنند و درآمدها حلال می‌شوند و مظالم (حقوقی که به ظلم گرفته شده‌اند) بازگردانده می‌شوند و زمین آباد می‌گردد و از دشمنان انتقام گرفته می‌شود و کارها رو به راه می‌گردد.^۲

علی بن ابیطالب علیه السلام، در باره جایگاه ویژه امر به معروف و نهی از منکر در میان سایر احکام و دستورات دینی می‌فرماید:

و همه کارهای نیک و جهاد در راه خدا، برابر امر به معروف و نهی از منکر، چون قطره‌ای است

۱. أَمْرُهُم بِالْمَعْرُوفِ وَانْتِهَاءُهُم عَنِ الْمُنْكَرِ وَاتِقَامُهُمْ لِلَّهِ وَارْضَاهُمْ. (فضل بن حسن طبرسی، مجمع البیان فی تفسیر القرآن، تحقیق هاشم رسولی محلاتی، ج ۱ و ۲، ص ۶۱۴)

۲. إِنَّ الْأَمْرَ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّهْيَ عَنِ الْمُنْكَرِ سَبِيلُ الْأَنْبِيَاءِ وَبِنَهَايِ الصُّلَحَاءِ فَرِيضَةٌ عَظِيمَةٌ بِهَا تُقَامُ الْفَرَائِضُ وَتَأْمَنُ الْمَذَاهِبُ وَتَحُلُّ الْمَكَاسِبُ وَتُرْدُّ الْمَظَالِمُ وَتَعْمُرُ الْأَرْضُ وَتَنْتَصِفُ مِنَ الْأَعْدَاءِ وَتُسْتَقِيمُ الْأُمُورُ. (محمد بن حسن الحر العاملي، وسائل الشيعة إلى تحصيل مسائل الشريعة، ج ۱۶، کتاب الامر بالمعروف والنهي عن المنکر و ما يلحق به، باب ۱، ص ۱۱۹، حدیث ۶)

در برابر دریای موج پهنآور... و برتر از همه اینها سخن عدلی است که پیش روی حاکمی
ستمکار گویند.^۱

احادیث در باره امر به معروف و نهی از منکر چندان فراوان است که آدمی را اشباع می‌کند و به
تحرك برمی‌انگیزد و جای هیچ عذر و بهانه‌ای برای ترك آن یا اهمال و سستی در اجرای آن
باقی نمی‌گذارد. پیامبر رحمت ﷺ فرموده‌اند: «خداوند نسبت به مؤمن ضعیفی که دین ندارد،
خشمگین است.»

از آن حضرت پرسیده شد: «منظور از مؤمن ضعیفی که دین ندارد کیست؟» در پاسخ فرمود:
«کسی که نهی از منکر نمی‌کند.»^۲

علی علیه السلام، در نامه سراسر حکمت خود به فرزندش پس از توصیه به حکمت‌آموزی، تواضع، یاد
مرگ و امثال آن، از او می‌خواهد در احیای وظیفه اجتماعی امر به معروف و نهی از منکر کوشا باشد و
تنها به فکر خود نبوده دست دیگران را نیز بگیرد:

به کار نیک امر کن و خود را در شمار نیکوکاران درآر. به دست و زبان، کار ناپسند را زشت شمار و از
آنکه کار ناپسند کند با کوشش خود را دور بدار. در راه خدا بکوش، چنانکه شاید، و از سرزنش
ملامت‌گرائت بیمی نیاید.^۳

۱-۶. وظیفه‌ای عمومی

امر به معروف و نهی از منکر، برخلاف برخی دیگر از احکام دینی و اخلاقی، وظایفی عام هستند. این
دو وظیفه اخلاقی از جهات مختلف عمومیت دارند.^۴ توضیح آنکه:

اولاً، همه مسلمانان، از زن و مرد و کوچک و بزرگ، مشمول این حکم هستند؛ یعنی این وظیفه،

۱. و ما أعمال البر كلها و الجهاد فی سبیل الله عند الامر بالمعروف و النهی عن المنکر إلا کففت فی بحر لُجی... و أفضل من ذلك كلمة
عدل عند امام جعفر (نهج البلاغة، ترجمه سیدجعفر شهیدی، حکمت ۳۷۴، ص ۴۲۹)

۲. محمد بن حسن الحر العاملی، وسائل الشیعة، ج ۱۶، کتاب الامر بالمعروف و النهی عن المنکر و ما یلحق به، باب ۱،
ص ۱۲۲، حدیث ۱۳.

۳. وأمر بالمعروف نكمن من أهله و أنكر بیدك و لسانك و باين من فعله بجهدك و جاهد فی الله حق جهاد و لاتأخذك فی الله لومة
لائم. (نهج البلاغة، ترجمه سیدجعفر شهیدی، نامه ۳۱، ص ۲۹۶)

۴. بنگرید به: محمد اسفندیاری، بعد اجتماعی اسلام، ص ۷۶؛ سیدحسن اسلامی، «امر به معروف و نهی از منکر»،
دانش نامه امام علی، ج ۶، ص ۲۶۷.

مربوط به فرد یا گروه خاصی نیست؛ بلکه وظیفه‌ای است بر عهده همه افراد جامعه، و در حقیقت، یک نوع نظارت عمومی و همگانی و ملی است؛

ثانیاً، این حکم در همه زمان‌ها قابل اجراست. توضیح آنکه با توجه به مراتب و مراحل مختلفی که امر به معروف و نهی از منکر دارد، یعنی مرحله قلبی، گفتاری و عملی، روشن است که هیچ قدرتی در هیچ زمانی نمی‌تواند از امر به معروف و نهی از منکر قلبی جلوگیری کند. افزون بر این، برخی از فقیهان بزرگ، همچون شیخ طوسی و صاحب جواهر^۱ تصریح کرده‌اند که امر به معروف و نهی از منکر عملی این است که خود فرد عملاً در اجرای فضایل و ترک رذایل بکوشد و روشن است که این مرتبه از امر به معروف و نهی از منکر نیز قابل جلوگیری و ممانعت از سوی هیچ قدرتی نیست؛^۲

ثالثاً، نسبت به همه افراد نیز قابل اجراست؛ یعنی امر به خوبی‌ها و نهی از بدی‌ها، صرفاً متوجه فرد یا افراد خاصی نیست؛ بلکه همه افراد جامعه را به یکسان در بر می‌گیرد، حتی حاکمان و قدرتمندان را. با استناد به این فریضه کوچک‌ترین و ضعیف‌ترین افراد جامعه می‌تواند گریبان بزرگ‌ترین و قدرتمندترین افراد جامعه را گرفته، لغزش‌ها و خطاهای آنان را گوشزد نموده و آنان را امر و نهی کند؛

زنی از طبقه اشراف مدینه، دست به دزدی زده بود، پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله دستور اجرای حکم اسلامی را مبنی بر قطع انگشتان دست او صادر کردند. برخی از بزرگان قریش جمع شده، به محضر ایشان رفته و شگفتی خود را از این رفتار پیامبر که چگونه می‌خواهد دست یکی از زنان صاحب نفوذ و اشرافی را قطع کند ابراز داشتند؟! حضرت در پاسخ فرمودند: عامل تباهی و انحطاط اقوام گذشته همین بود که احکام اجتماعی و قوانین الهی را فقط در حق ضعیفان و قشر فرودست جامعه اجرا می‌کردند؛ اما هنگامی که نوبت به اقشار فرادست می‌رسید، از اجرای دستور الهی خودداری می‌کردند.^۳

۱. مرحوم شیخ طوسی معروف به «شیخ الطائفه» در کتاب *النهایه*، ص ۲۹۹ و ۳۰۰، در باره مراتب امر به معروف و نهی از منکر می‌گوید: «و الامر بالمعروف یكون باليد و اللسان فاما باليد فهو ان یفعل المعروف و یجتنب المنکر علی وجه یتأسی به الناس.» و صاحب جواهر نیز پس از نقل این عبارات در ادامه می‌فرماید: «نعم من أعظم افراد الامر بالمعروف و النهی عن المنکر و اعلاها و اقنها و أشدها تأثيراً خصوصاً بالنسبة الی رؤساء الدین هو أن یلایس زداء المعروف و واجبه و مندوبه و یتزع زداء المنکر مُحَرِّبه و مکرَّبه و یتکمل نفسه بالاخلاق الکریمة و یتزها عن الاخلاق الذمیه.»

۲. مرتضی مطهری، *ده گفتار*، ص ۹۲.

۳. *أما هَلْكَ الذين یمنُ کان قبلکم انه اذا سَرَقَ فیهُم الشریفُ تَرَكُوهُ و اذا سَرَقَ فیهُم الضعیفُ قَطَعُوهُ.* (میرزا حسین نوری، *مستدرک الوسائل*، ج ۱۸، باب ۱، ص ۷، حدیث ۱)

رابطاً، همه احکام و مسائل شرعی، اجتماعی، سیاسی، اخلاقی و فرهنگی را شامل می‌شود؛ از مسائل فردی و فرعی گرفته تا مسائل اجتماعی و کلی.

۲-۶. شرایط امر به معروف و نهی از منکر^۱

یکی از مهم‌ترین و روشن‌ترین شرایط امر به معروف و نهی از منکر «شناخت معروف و منکر» است. کسی که معروف و منکر را نشناسد نمی‌تواند به معروف امر و از منکر نهی نماید. دومین شرط امر به معروف و نهی از منکر، «احتمال تأثیر» است؛ زیرا هدف اصلی این فریضه، تحقق معروف‌ها و جلوگیری از وقوع منکرها و یا رفع آنهاست. طبیعی است که اگر در جایی احتمال تأثیر ندهیم، جایی برای اجرای این فریضه نخواهد بود. البته این شرط شامل امر به معروف و نهی از منکر قلبی نمی‌شود، بلکه مربوط به مرحله زبانی و عملی امر به معروف و نهی از منکر است.

داستانی عبرت‌آموز

در سوره اعراف^۲ داستان کسانی آمده است که هر چند به تأثیر قطعی نهی از منکر خود باور نداشتند، خطا کاران بنی اسرائیل را از کارهای زشت نهی می‌کردند. گروهی دیگر که خود گرد بدی نمی‌گشتند، اما دغدغه هدایت و ارشاد دیگران را نیز نداشتند و حتی معترضان به ناهیان از منکر می‌گفتند: «چرا گروهی را پند می‌دهید که خداوند آنان را نابود خواهد کرد، یا آنکه آنان را سخت کفر خواهد داد؟» ناهیان از منکر، که هنوز از تأثیر نهی خود یکسر نومید نشده بودند، دو دلیل برای کار خود می‌آوردند: یکی آنکه نزد پروردگارشان معذور باشند و دیگر آنکه احتمال پندپذیری آنان را یکسر منفی نمی‌دانستند. به گزارش قرآن، از این سه دسته، یعنی ناهیان از منکر، مرتکبان منکر و بی‌اعتنایان و منفعلان، تنها دسته اول نجات یافتند و دو دسته دیگر، مبتلا به کیفری سخت و وحشتناک شدند. عذایی که بر آنان نازل شد، به این صورت بود که چهره انسانی از آنان گرفته شد و به شکل بوزینه درآمدند!

یکی دیگر از شرایط امر به معروف و نهی از منکر، اصرار بر انجام منکرات و نادیده گرفتن معروف‌هاست. بنابراین اگر فرد یا سازمانی خودش متوجه خطا و اشتباه خویش شده و در صدد

۱. بنگرید به: محمدحسن نجفی، جواهر الکلام فی شرح شرائع الاسلام، ج ۲۱، ص ۳۷۴-۳۶۶.

۲. وَ سَلَّمْتُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةً الْبَحْرِ إِذْ يَغْدُونَ فِي السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِثَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرْعاً وَ يَوْمَ لَا يَنْسِفُونَ لَأْتِيَهُمْ كَذَلِكَ بَلَاغُهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ * وَإِذْ قَالَتْ أُمُّ بَنِي إِسْرَءِيلَ لِمَ تَبْكُونَ قَوْمًا لَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا قَالُوا مَفْزَعٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَ لَعَلَّكُمْ يَتَّقُونَ * فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ أَنْجَيْنَا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَ أَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ * فَلَمَّا عَفَا عَنْ مَا فَعَلُوا غَنَّىٰ عَنْهُمْ كُتُوبُ قِرْدَةِ خَاشِيشٍ. (اعراف (۷): ۱۶۶-۱۶۳)

اصلاح برآمده است، در این صورت جایی برای امر به معروف و نهی از منکر باقی نمی‌ماند. در حقیقت در چنین مواردی، آن افراد خودشان را امر به معروف کرده‌اند و نیازی به امر دیگران ندارند. حتی برخی از فقیهان نظیر صاحب جواهر در چنین مواردی حکم به حرمت امر به معروف و نهی از منکر داده‌اند.^۱

قضاوتی اخلاقی

فقیهی، پدر را گفت: «هیچ از این سخنان رنگین و دلاویز متکلمان در من اثر نمی‌کند بحکم آنکه آنچه نمی‌بینم مرا ایشان را کرداری موافق گفتار.»

ترک دنیا به مردم آموزند	خویشتن سیم و غله اندوزند
عالمی را که گفت باشد و بس	هر چه گوید نگیرد اندر کس
عالم آن کس بود که بد نکند	نه بگوید به خلق و خود نکند

پدر گفت: «ای پسر به مجرد خیال باطل نشاید روی از تربیت ناصحان بگردانیدن و علما را به ضلالت منسوب کردن و در طلب عالم معصوم از فواید علم محروم ماندن....»

گفت عالم به گوش جان بشنو	ور نماند به گفتنش کردار
باطل است آنچه مدعی گوید	خفته را خفته کی کند بیدار
مرد باید که گیرد اندر گوش	ور نوشته است پسند بر دیوار ^۲

نظر خود را در باره این گفتگو، بیان کنید. شما با منطق پسر موافقید یا منطق پدر؟ چرا؟ با توجه به اینکه عموم مردم، نخست به‌گونه نگاه می‌کنند و به ارزیابی خود او می‌پردازند و سپس به ارزیابی سخن او می‌پردازند،^۳ چگونه توانایی تمییز «گفته» را از «گوینده» کسب کنیم؟ برای رسیدن به چنین موقعیتی چه باید بکنیم؟ آیا پابندی آمر به معروف و ناهی از منکر به گفته‌های خود را می‌توان یکی از شرایط امر به معروف و نهی از منکر دانست؟

۱. بل هما مُخَرَّمان حینئذ کما صَرَّح به غیر واحد. (ه‌محمدحسن نجفی، جواهر الکلام فی شرح شرائع الاسلام، ج ۲۱، ص ۳۷۰)
 ۲. سعدی شیرازی، گلستان سعدی، باب دوم (در اخلاق درویشان)، تصحیح محمدعلی فروغی، ص ۱۱۲۷.
 ۳. برخی از کارشناسان امور ارتباطات انسانی تصریح می‌کنند که «هر اندازه صداقت در رفتار فرستنده پیام مشهود باشد، به همان میزان به اعتبار او نزد دیگران افزوده می‌شود... از این رو افراد صادق، اعتبار بیشتری پیدا می‌کنند.» (علی اکبر فرهنگی، ارتباطات انسانی، ص ۳۴۶). ضرب المثل‌های زیادی در فارسی و عربی هست که گویای این گرایش مردمی هستند: «رطب خورده، منع رطب چون کند؟» «توبه فرمایان چرا خود توبه کمتر می‌کنند؟» «که راه بجوید ز کور بی بصری؟» «غیر تقی یا ممر الناس بالتقی / طبیب یدلوی الناس و هو غلیل.» (بنگرید به: سیدحسن اسلامی، «امر به معروف و نهی از منکر»، دانشنامه امام علی، ج ۶، ص ۲۹۲)

۳-۶. مراتب امر به معروف و نهی از منکر^۱

برای امر به معروف و نهی از منکر، سه مرتبه و مرحله ذکر شده است: مرتبه قلبی، زبانی و عملی. منظور از «مرتبه قلبی» این است که انسان در درون خویش از منکر نفرت داشته و معروف را دوست بدارد. امیرمؤمنان در باره این مرتبه از امر به معروف و نهی از منکر سرگذشت قوم ثمود را بازگو کرده و می‌فرماید:

مردم! خشنودی و خشم [از چیزی] همگان را [در پیامد آن] شریک سازد [و کیفر و پاداش آنچه بدان راضی شده‌اند به آنان بیردازند] چنان‌که ماده شتر ثمود را یک تن پی نمود و خدا همه آنان را عذاب فرمود؛ چرا [که گرد اعتراض نگردیدند و] همگی آن کار را پسندیدند.^۲

اصولاً، کسی که از مرتبه قلبی امر به معروف و نهی از منکر برخوردار نباشد، انسانی مسخ شده و دارای طبیعت و سرشتی دگرگون شده است. امام علی (علیه السلام)، در این باره می‌فرماید:

پس کسی که معروف را ستایش نکند و منکر را انکار ننماید، طبیعتش دگرگون و زیر و رو شده است.^۳

منظور از «مرتبه زبانی» این است که به هنگام مشاهده منکر، صرفاً نباید به ناخشنودی قلبی و درونی بسنده شود، بلکه باید این ناخشنودی خود را به زبان نیز آورده، اعتراض خود را به گوش فرد برسانیم.

و بالاخره باید توجه داشت که این مرتبه نیز مرتبه‌ای ایده‌آل و نهایی نیست؛ بلکه برای امر به معروف و نهی از منکر باید دست به عمل بزنیم؛ یعنی اگر مراتب و مراحل قبلی ناکافی و ناکارآمد بود، باید دست به اقدام زده، عملاً برای برچیده شدن منکر و تحقق معروف وارد میدان شویم. حتی اگر لازم باشد جان خود و عزیزان خود را نیز در راه تحقق معروف و برچیده شدن منکر فدا کنیم. البته فقیهان این مرحله از امر به معروف و نهی از منکر را وظیفه حکومت اسلامی دانسته‌اند و نه وظیفه تک تک افراد.

۱. بنگرید به: محمدحسن نجفی، جواهر الکلام فی شرح شرائع الاسلام، ج ۲۱، ص ۲۸۳-۲۸۴؛ سیدحسن اسلامی،

«امر به معروف و نهی از منکر»، دانشنامه امام علی، ج ۶، ص ۲۹۹-۲۹۴.

۲. نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، خطبه ۲۰۱، ص ۲۳۷.

۳. قَتْنٌ لَمْ يَتَرَفْ مَعْرُوفاً و لَمْ يُنْكِرْ مَنكراً قَلْبٌ فَجَبِلَ أَعْلَاهُ أَسْفَلُهُ. (بنگرید به: محمدحسن نجفی، جواهر الکلام فی شرح

شرائع الاسلام، ج ۲۱، ص ۳۷۵)

۴-۶. راه‌های اجرای امر به معروف و نهی از منکر

این سه مرحله امر به معروف و نهی از منکر به‌ویژه مرحله دوم و سوم، یعنی مرحله امر و نهی زبانی و عملی، به دو صورت قابل اعمال هستند: نخست به شکل مبارزه «ایجابی» و مثبت و دوم در قالب مبارزه «سلبی» یا منفی.^۱ مبارزه مثبت به این صورت است که وقتی با منکری مواجه می‌شویم، با قاطعیت و جدیت تمام در برابر آن ایستاده و در حد توانایی خویش از وقوع یا تکرار آن جلوگیری کنیم؛ البته باید توجه داشت که قاطعیت و جدیت به معنای تندی و خشونت نیست، بلکه می‌توان و می‌باید با نرمی و مهربانی و از سر دلسوزی و با تسلط کامل بر اعصاب با منکرات برخورد کرد و به معروف امر نمود. اصولاً امر و نهی هنگامی تأثیرگذار است که همراه با همدلی و مدارا با مرتکب منکر و تارک معروف باشد. به عبارت دیگر، بیزاری و نفرت از منکر نباید به بیزاری و نفرت از مرتکب منکر تبدیل شود. خداوند به پیامبرش دستور می‌دهد که:

اگر تو را نافرمانی کنند بگو: من از آنچه شما انجام می‌دهید بیزارم.^۲

به همین دلیل بود که مسلمانان صدر اسلام، زمانی که مرتکب گناهی می‌شدند، با رغبت و میل، خود خدمت پیامبر رسیده و می‌گفتند: «پاکم ساز». آنان به خوبی دریافته بودند که هدف از حدود شرعی، پاکسازی گناه است و نه کیفر دادن گناهکار. حضرت امام خمینی علیه السلام، در این باره می‌فرماید:

در باب امر به معروف و نهی از منکر، یکی از مهمات همین رفق نمودن و مدارا کردن است. ممکن است اگر انسان مرتکب معصیت یا تارک واجبی را با شدت و عنف بخواهد جلوگیری کند، کارش از معصیت کوچک به معاصی بزرگ یا به رده $|=$ ارتداد و خروج از دین $|$ و کفر منتهی شود؛ در ذائقه انسان، امر و نهی تلخ و ناگوار است و غضب و عصبیت را تحریک می‌کند. امر به معروف و ناهی از منکر باید این تلخی و ناگواری را با شیرینی بیان و رفق و مدارا و حسن خلق، جبران کند تا کلامش اثر کند و دل سخت معصیت کار را نرم و رام نماید.^۳

بله، اگر در جایی برخورد نرم و لین به هیچ وجه پاسخ نداد و حتی موجب جسارت بیشتر مرتکبان گناه و تارکان واجبات شد، که البته بسیار به ندرت پیش می‌آید، در آن صورت، اگر احتمال می‌دهیم که

۱. بنگرید به: حسین مطاھری، اخلاق و جوان، ج ۱، ص ۸۵-۸۳.

۲. فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ. (شعراء (۲۶): ۲۱۶)

۳. سیدروح‌الله خمینی (امام)، شرح حدیث جنود عقل و جهل، ص ۳۱۷.

برخورد خشن و تند و نگاه‌های خشم‌آلود و حاکی از ناراحتی تأثیر مثبت دارد، می‌توان از این راه وارد شد و جلوی وقوع منکرات را گرفت. البته مبارزه مثبت دارای مراحل بالاتر و جدی‌تری هم هست که بر عهده حکومت اسلامی است. تعزیر، زندان، اعدام و امثال آن را نیز می‌توان از مصادیق مبارزه مثبت با منکرات به شمار آورد، که اجرای آنها از وظایف دولت و حکومت اسلامی است و نه افراد عادی و معمولی.

در جایی که تذکرات و توصیه‌های گفتاری و برخوردهای عملی، در آن حدی که بر عهده مردم عادی است، تأثیری در جلوگیری از منکرات نداشت، می‌توان از راه مبارزه منفی وارد شد و آن به این صورت است که مثلاً از نشست و برخاست با مرتکبان گناه و تارکان واجبات پرهیز کرده، دوستی و رفاقت خود را با آنان قطع کنیم. البته این کمترین کاری است که هر مسلمانی در مواجهه با وقوع منکرات می‌تواند انجام دهد.

نمونه‌ای عملی

سه تن از اصحاب پیامبر ﷺ به نام‌های کعب بن مالک، مرارة بن ربیع و هلال بن امیه، به بهانه‌هایی واهی و غیرواقعی، از همراهی پیامبر در جنگ تبوک خودداری کردند. پس از بازگشت پیامبر از جنگ، به استقبال پیامبر رفتند و سلام کردند؛ اما پیامبر ﷺ پاسخ سلام آنان را نداد. سپس به نزد سایر مسلمانان رفتند و هیچ‌کس حاضر نشد حتی سلام آنان را پاسخ گوید. ناراحت و غمگین به خانه بازگشتند. همسران و فرزندان آنان نیز به پیامبر و سایر اصحاب آن حضرت تأسی کرده، از هم‌سخنی با آنان خودداری کردند. حتی همسران آنان به نزد پیامبر آمده، از آن حضرت کسب تکلیف کردند که اگر لازم است از شوهران خود جدا شوند. پیامبر فرمود نه؛ طلاق لازم نیست؛ اما از نزدیک شدن به آنان پرهیزید. اینان که زمین مدینه با تمام وسعتش برایشان تنگ می‌نمود تصمیم گرفتند به کوه‌های اطراف مدینه رفته و تا زمانی که توبه آنان پذیرفته نشود و از سوی جامعه اسلامی مورد پذیرش قرار نگیرند، از کوه پایین نیایند. روزها را روزه می‌گرفتند و همسرانشان برای آنان غذا می‌بردند؛ اما با آنان سخن نمی‌گفتند. روزهای بسیاری به همین صورت سپری شد. اما وضعیت هیچ تغییری نکرد. تصمیم گرفتند خودشان هم با یکدیگر سخن نگویند. پس از آن هر کدام به گوشه‌ای از کوه رفتند و آنقدر گریه کردند تا آنکه بالاخره پس از سه روز که از این وضعیت گذشت، این آیه بر پیامبر اکرم نازل شد:^۱

وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خُلِقُوا حَتَّىٰ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنْفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَنْ لَا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ^۱ (و آن سه نفر که (از شرکت در جنگ تبوک) بازماندند، (و مسلمانان با آنان قطع رابطه نمودند) تا آن حد که زمین با همه وسعتش بر آنان تنگ شد؛ (حتی) در وجود خویش، جایی برای خود نمی یافتند؛ (در آن هنگام) دانستند پناهگاهی از خدا جز به سوی او نیست؛ سپس خدا رحمتش را شامل حال آنان نمود، (و به آنان توفیق داد) تا توبه کنند؛ خداوند بسیار توبه پذیر و مهربان است.

۷. آسیب شناسی معاشرت با دیگران

۷-۱. دخالت در امور خصوصی

امر به معروف و نهی از منکر یکی از وظایف شهروندی و اجتماعی مسلمانان است. به تعبیر دیگر، این فریضه مربوط به حیات اجتماعی است و نه زندگی خصوصی و فردی؛ بنابراین باید از کشاندن آن به حریم خصوصی افراد به شدت پرهیز کرد. نهایت جهل است که برای امر به معروف و نهی از منکر، خود مرتکب منکر شده و معروف را باز گذاریم. کسانی که به حریم خصوصی افراد تجاوز کرده و نهانخانه ذهن و زندگی آنان را افشا می کنند، باید بدانند که خود مرتکب منکری بزرگ شده اند. اسلام، نه تنها به ما اجازه این کار را نداده، بلکه توصیه های فراوانی به پرده پوشی کرده است. امیرمؤمنان علیه السلام، چه زیبا این حقیقت را بیان کرده است:

بر کسانی که گناه ندارند و از سلامت دین برخوردارند، سزااست که بر گناهکاران و نافرمانان رحمت آرند و شکر این نعمت بگزارند؛ چندان که این شکرگزاری آنان را مشغول دارد و به گفتن عیب مردمان وانگازد. تا چه رسد به عیب جویی که برادر را نکوهش کند و به آنچه بدان گرفتار است، سرزنش کند. آیا به خاطر ندارد که خدا چگونه بر او بخشید و گناهان پوشید - بزرگتر از گناهی که او را بدان مذمت کند - و چگونه او را مذمت کند که خود چنان گناهی کرده است [لیکن پوشیده و در پرده است] و اگر چنان گناهی نداشته، گناهان دیگری داشته که از آن گناه بزرگتر است؛ و به خدا سوگند، اگر گناهی که کرده بزرگ نیست و گناهی است خرد، جرئت او را بر زشتی مردمان گفتن، گناهی بزرگتر باید شمرد.^۲

۱. توبه (۹): ۱۱۸.

۲. نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، خطبه ۱۴۰.

تنها استثنا در این مورد، بازرسی از سازمان‌ها و نظارت بر ارگان‌های دولتی است. علی‌علیه، در توصیه خود به مالک اشتر، درباره کارکنان و مدیران می‌گوید:

بر کارهای آنان مراقبت‌دار و جاسوسی راستگو و وفایشه بر ایشان بگمار که مراقبت نهانی تو در کارهایشان، وادارکننده آنهاست به رعایت امانت، و مهربانی است بر رعیت.^۱

۲-۷. شایعه پراکنی

پیامبر اکرم ﷺ در توصیه خود به ابوذر غفاری می‌فرماید:

ای ابوذر، برای دروغگو بودن فرد همین بس که هر چه را می‌شنود بازگو نماید.^۲

یعنی حتی در جایی که شنیده‌های او عین واقع باشد، اما او بدون تحقیق و بررسی به بازگویی آنها بپردازد، دروغگو به حساب می‌آید. چه رسد به اینکه از آنچه شنیده است بکاهد، یا بر آن بیفزاید. با توجه به این سخن پیامبر، می‌توان شایعه‌پراکنی را از مصادیق دروغ دانست. حتی اگر انسان انگیزه ناپسندی از نقل شایعه نداشته باشد، باید نگاه کند که آیا نقل آن، فایده‌ای هم دارد یا نه. افزون بر این، باید ببیند که آن شایعه، اساسی دارد یا نه. پس باید پیش از نقل هر خبری در درستی آن تحقیق کنیم و پس از اطمینان به درستی آن را نقل کنیم.^۳

داستانی آموزنده

زنی شایعه‌ای را در باره همسایه‌اش مدام تکرار کرد. در عرض چند روز، همه محل داستان را فهمیدند. شخصی که داستان در باره او بود عمیقاً آزرده و دلخور شد. بعد زنی که آن شایعه را پخش کرده بود متوجه شد که کاملاً اشتباه می‌کرده. او خیلی ناراحت شد و نزد خردمندی پیر رفت و پرسید برای جبران اشتباهش چه می‌تواند بکند.

پیر خردمند گفت: «به فروشگاه‌های برو و مرغی بخور و آن را بکش. سر راه که به خانه می‌آیی پرهایش را بکن و یکی یکی در راه بریز.» زن اگرچه تعجب کرد، آنچه را به او گفته بودند انجام داد. روز بعد، مرد خردمند گفت: «اکنون برو و همه پرهایی را که دیروز ریخته بودی جمع کن و برای

۱. همان، نامه ۵۳، ص ۳۳۳.

۲. یا ابا ذر! کفی بالمرء کذباً أن يحدث بكلّ ما یسمع. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۷۴، باب ۴، ص ۸۵، حدیث ۳)

۳. محمدتقی مصباح یزدی، ره توشه، ج ۲، ص ۲۵۲.

من بیاور، زن، در همان مسیر به راه افتاد، اما با ناامیدی دریافت که باد همه پرها را با خود برده.
پس از ساعت‌ها جستجو، با تنها سه پر در دست بازگشت.
خردمند گفت: «می‌بینی؟ انداختن آنها آسان است اما بازگرداندنشان غیر ممکن است. شایعه نیز
چنین است. پراکندنش کاری ندارد، اما به محض اینکه چنین کردی دیگر هرگز نمی‌توانی کاملاً آن
را جبران کنی.»^۱

۳-۷. سوءاستفاده از دیگران

هرگز نباید معاشرت با دیگران را به‌عنوان پلی برای رسیدن به مطامع و خواسته‌های شخصی خود
قرار دهیم. امیرمؤمنان علیه السلام، در سفارش خود به امام حسن علیه السلام، به این نکته مهم اشاره می‌کند که
هرگز نباید به اعتماد دوستی با کسی، حق او را ضایع کرد:

و حق برادرت را به اعتماد دوستی که با او داری ضایع مگردان، زیرا کسی که حق او را ضایع کنی دیگر
برادر تو نخواهد بود.^۲

یکی از مهم‌ترین شرایط پایداری دوستی و معاشرت با دیگران، رعایت انصاف در حق آنان است.
در این زمینه، روایات فراوانی در کتاب‌های روایی و اخلاقی ما وجود دارد.^۳ امام علی علیه السلام، می‌فرماید:
انصاف موجب پیوند دل‌ها به یکدیگر می‌شود.^۴

با رعایت انصاف است که دوستی میان دو نفر تداوم می‌یابد.^۵ و بر پایه انصاف است که دوستی و
مودت میان دو نفر استوار می‌شود.^۶ امام جواد علیه السلام، یکی از عوامل دوستیابی را انصاف در معاشرت
معرفی می‌کند؛^۷ و امام علی علیه السلام انصاف را یکی از راه‌های بهره‌مندی از دوست‌های فراوان می‌داند.^۸

۱. جک کانفیلد و دیگران، غذای روح برای نوجوانان، ترجمه ارمغان جزایری، ص ۸.

۲. وَ لَا تُضَيِّقْ حَقَّ أَخِيكَ إِلَّا كَالْأُغْلَى عَلَى مَا يَنْبَغُ وَ يَنْبَغُ فَإِنَّهُ لَيْسَ لَكَ بِأَخٍ مِّنْ أَضَعْتَ حَقَّهُ. (نهج البلاغه، نامه ۳۱، ص ۳۰۶)

۳. برای نمونه بنگرید به: محمدی ری‌شهری، دوستی در قرآن و حدیث، ترجمه سیدحسن اسلامی، ص ۸۴ و ۸۵.

۴. الانصاف يُؤَلِّقُ الْقُلُوبَ. (بنگرید به: همان، ص ۸۴)

۵. مع الانصاف تَدُومُ الْأَخُوَّةُ. (میرزا حسین نوری، مستدرک الوسائل، ج ۲ ص ۳۰۸): امام علی علیه السلام: الانصافُ يَسْتَدِيمُ الصَّحْبَ. (همان، ص ۸۴)

۶. امام علی علیه السلام: عَلَى الْأَنْصَافِ تَرَسُّخُ الْمُودَةِ. (همان، ص ۸۴)

۷. ثَلَاثُ خَصَالٍ تُجْتَلَبُ بِهِنَّ الْمَحَبَّةُ: الْأَنْصَافُ فِي الْمَعَاشِرَةِ، وَ الْمُوَاسَاةُ فِي الشَّدَةِ، وَ الْإِطْوَاعُ وَ الرَّجُوعُ إِلَى قَلْبِ سَلِيمٍ. (همان، ص ۸۵)

۸. الْمُصِيفُ كَثِيرَ الْأَوْلِيَاءِ وَ الْأَوْدَاءِ. (همان)

از این احادیث دانسته می‌شود که اگر کسی می‌خواهد حق معاشرت با دیگران را رعایت کند و از معاشرتی پایدار با دیگران برخوردار باشد، هرگز نباید از معاشرت و دوستی با آنان سوءاستفاده کرده و برای خود حقوق ویژه‌ای قائل باشد.

نقد مکتب سودگرایی بنتام

جرمی بنتام (۱۸۳۲-۱۷۴۸ م.) از فیلسوفان انگلیسی قرن نوزدهم، یکی از مهم‌ترین چهره‌های مکتب سودگرایی است. به طور خلاصه، می‌توان دیدگاه او را این گونه بیان کرد: «کار خوب، کاری است که منافع فردی را در پی داشته باشد؛ اما از آنجا که جز از راه تأمین منافع اجتماعی نمی‌توان منافع فردی را تأمین کرد، تأمین منافع اجتماعی نیز «خوب» می‌شود. به تعبیر دیگر، اصالت با منافع فردی است و منافع اجتماعی، صرفاً وسیله و ابزاری برای منافع فردی به شمار می‌آیند. به تعبیر سوم، از نظر بنتام، معیار تشخیص کار خوب و بایستی، منفعت اجتماعی است، هرچند تأمین منافع اجتماعی هدف نیست؛ بلکه وسیله است. بنتام هدف را منفعت شخصی می‌داند، اما معیار را منفعت عمومی و سود اکثری؛ یعنی اگر از او بپرسیم: «به نظر شما چه کاری خوب است؟» خواهد گفت: «کاری که نفع عمومی دارد.» و اگر دوباره بپرسیم: «نفع عمومی چرا خوب است؟» در پاسخ خواهد گفت: «چون نفع عمومی، وسیله‌ای است برای تأمین سود شخصی.» بنتام، هرگز برای جامعه و سود اجتماعی اصالت قائل نیست. وی جامعه را پیکری مجعول و تخیلی می‌داند که از افراد جداگانه‌ای، به عنوان اجزای تشکیل دهنده آن، ساخته شده است. بر این اساس، سود و منفعت جامعه معنایی جز سود و منفعت افراد و آحاد مردم تشکیل دهنده آن ندارد. بنا بر این، برای فهم سود جامعه نخست باید سود افراد را فهمید. اما چه زمانی می‌توان گفت که یک چیزی دارای نفع شخصی است؟ زمانی که آن چیز به افزایش حاصل جمع لذت‌های فرد یا کاهش حاصل جمع آلام او منجر گردد.^۲

خود بنتام در پاسخ این پرسش که نفع جامعه چیست می‌گوید:

حاصل جمع منافع افراد تشکیل دهنده آن بدون درک نفع فرد، سخن گفتن از نفع جامعه بیهوده است. هنگامی گفته می‌شود که چیزی در جهت افزایش یا پیشبرد نفع

۱. برای آشنایی بیشتر با دیدگاه اخلاقی بنتام، و همچنین نقاط ضعف آن، بنگرید به: محمدتقی مصباح یزدی، نقد و بررسی مکاتب اخلاقی، تحقیق و نگارش احمدحسین شریفی، مکتب سودگرایی.

2. Jeremy Bentham, "The Principle of Utility", in *Meta-ethics, Normative Ethics and Applied Ethics*, P. 310.

یک فرد است، که آن چیز در جهت افزایش حاصل لذت‌های آن فرد و یا در جهت کاهش حاصل دردهای آن فرد مؤثر باشد.^۱

اکنون از بنّام می‌پرسیم در جایی که منافع فردی از راه منافع اجتماعی تأمین نمی‌شود، معیار صواب و خطا چیست؟ یعنی اگر کاری منافع شخص فاعل را تأمین کند، اما هیچ نفعی به حال جامعه نداشته باشد، آیا از نظر اخلاقی می‌توان گفت خوب است یا نه؟ اگر گفته شود چون هدف (یعنی سود شخصی) تأمین می‌شود خوب است، اشکال می‌شود که پس آن معیار (تأمین سود عمومی) کلیت ندارد؛ و اگر گفته شود خوب نیست (چون معیار کار خوب را ندارد)، اشکال آن این است که یک کار با آنکه هدف ما را تأمین کرده است باز هم متصف به خوبی نمی‌شود! از سوی دیگر، اگر کاری صرفاً در خدمت تأمین منافع اجتماعی باشد و هیچ سودی برای فاعل آن نداشته باشد، آیا آن کار از نظر اخلاقی خوب است یا نه؟ برای نمونه، کسی را در نظر بگیرید که، به هنگام مرگ، همه دارایی خود را در راه اجتماع وقف می‌کند. این کار هر چند منافع بسیاری برای اجتماع دارد، اما هیچ سودی از آن نصیب خود فرد نمی‌شود و یا خود بنّام را در نظر بگیرید که به هنگام مرگ وصیت کرد تا بدن او را، برای پیشرفت علم پزشکی و خدمت به بهداشت و درمان عمومی تشریح کنند؛^۲ این کارها هر چند منافع اجتماعی و سود عمومی را در پی دارند، اما برای شخص فاعل هیچ سودی در بر ندارند. مگر آنکه حیات اخروی را نیز بپذیریم و در بررسی سود و زیان شخصی، زندگی اخروی را نیز دخالت دهیم. اکنون از بنّام سؤال می‌شود که اگر بخواهیم عمل آن شخص ثروتمند، در اواخر عمرش، و یا عمل خود وی در اجازه تشریح بدنش را از نظر اخلاقی مورد ارزش‌گذاری قرار دهیم، آیا کار آنان خوب بوده است یا نه، بنّام نمی‌تواند حکم به خوبی این کارها کند؛ زیرا به عقیده او کار خوب، کاری است که هدف و غایت اصلی آن تأمین سود فردی باشد. در حالی که این کارها، در خدمت تأمین آن هدف نیستند. همچنین نمی‌تواند حکم به بدی آنها بکند؛ زیرا معیار کار خوب (یعنی تأمین منفعت عمومی) را دارا هستند.

۸. دوستی و دوست‌یابی

اهمیت دوست و نقش انکارناپذیر دوستی، در زندگی انسان، بر کسی پوشیده نیست. در برخی از

۱. لین و. لنکستر، خداوندان اندیشه سیاسی، ترجمه علی رامین، ج ۳، قسمت اول، ص ۱۲۴.

۲. دایانه کالینسون، پنجاه فیلسوف بزرگ، ترجمه محمد رفیعی مهرآبادی، ص ۲۲۲. گفتنی است که هم اکنون اسکلت مومیایی شده او در دانشگاه کالج لندن نگهداری می‌شود. (بنگرید به: فردریک کاپلستون، تاریخ فلسفه، ج ۸، از بنّام تاراسل، ترجمه بهاء‌الدین خرمشاهی، ص ۲۳)

روایات، یکی از راه‌های شناخت دین و مذهب افراد، شناخت دوستان آنان دانسته شده است.^۱ نیز یکی از نخستین راه‌ها برای قضاوت در باره شخصیت افراد، شناخت معاشران و دوستان آنان شمرده شده است.^۲ بهره‌مندی از معاشران خوب، در کنار رازداری، مساوی با بهره‌مندی از خیر دنیا و آخرت معرفی شده است.^۳ در مقابل، داشتن دوستان بد، قطعه‌ای از آتش^۴ و آفت خیر و فضیلت^۵ دانسته شده است. معاشرت با دوستان بد، ناخواسته و ناخودآگاه، انسان را به بدی سوق می‌دهد. اصولاً ویژگی‌های دوست از راه‌های پنهانی، به دوست منتقل می‌شود. امام علی علیه السلام، در این باره می‌فرماید:

با انسان‌های بدخواه معاشرت نکن، چرا که طبع تو، ناآگاهانه از طبع او می‌دزدد.^۶

از ره پنهان صلاح و کینه‌ها

می‌رود از سینه‌ها در سینه‌ها

پسر نوح، به واسطه معاشرت با دوستان بد، خاندان نبوتش گم شد. به هر روی، هرگز نباید با این تصور که من، تحت تأثیر بدی دیگران قرار نمی‌گیرم، با انسان‌های بد معاشرت داشت. بسیاری از جوانان، زمانی که به آنان گفته می‌شود با دوستان معتاد و فاسد معاشرت نداشته باشید، در پاسخ می‌گویند: «من هرگز به اعتیاد و فساد کشیده نخواهم شد.» اما تجربه نشان داده است که به ندرت چنین اتفاقی می‌افتد. اینان در حقیقت، از تأثیر سحرآمیز معاشرت دوستانه در اخلاق و رفتار و نگرش انسان غافل‌اند و نمی‌دانند که:

وحشت آموزد و خیانت و ريو

گر نشیند فرشته‌ای با دیو

نکند گرگ پوستین دوزی

از بدان نیکوی نیاموزی

۱. پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله: المرأة علی دین خلیله فلتنظر احذکم من یخالل. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۷۴، ص ۱۹۲، باب ۱۴، حدیث ۱۲)

۲. از حضرت سلیمان علیه السلام نقل شده است: لا تحکموا علی رجل بشیء حتی تنظروا الی من یصاحب فانما یرف الرجل بأشکالیه و أقرانه و یصحب الی اصحابه و اخوانه. (همان، ص ۱۸۸، باب ۱۳، حدیث ۱۷)

۳. امام علی علیه السلام: جمع خیر الدنیا و الاخرة فی کتمان السر و مصادقة الأخبار. (همان، ص ۱۷۸، باب ۱۱، حدیث ۱۷)

۴. امام علی علیه السلام: صاحب السوء قطعة من النار. (عبدالواحد الآمدی، غرر الحکم و درر الکلم، ج ۱، فصل ۴۴، ص ۴۱۳، حدیث ۱۴)

۵. لیکل شیء آفة و آفة الخیر قرین السوء.

۶. امام علی علیه السلام: لا تصحب الشریر فان طبعک یرسق من طبعه شرأ و انت لا تعلم. (ابن ابی الحدید، شرح نهج البلاغه، ج ۲۰، کلمه ۱۴۷، ص ۲۷۲)

امیرمؤمنان علیه السلام، در نامه‌ای به حارث همدانی، درباره دوست‌گزینی و انتخاب همنشین به او می‌فرماید:

از همنشینی آنکه رایش سست و کارش ناپسند بود بپرهیز که هر کس را از آنکه دوست اوست شناسند.^۱

اصولاً، باید دانست اگر میان دو نفر رابطه دوستی برقرار شود، حتماً سختی میان آن دو نفر هست:

آن حکیمی گفت دیدم در تکی	می‌دویدی زاغ با یک لک‌لکی
در عجب ماندم بجستم حالشان	تا چه قدر مشترک یابم نشان
چون شدم نزدیک و من حیران و دنگ	خود بدیدم هر دو آن بودند لنگ ^۲

بنابراین دوستان انسان، محک خوبی برای شناخت شخصیت او هستند. اگر کسی با انسان‌های دروغگو، چاپلوس، فریبکار و خائن دوستی دارد، این نشانه خوبی است برای اینکه بداند خود او نیز اگرچه تا به حال، مرتکب چنین کارهای خلافی نشده است، روح و جان او چندان با چنین کارهایی بیگانه نیست.

روزی جالینوس حکیم به دوستان خود گفت: «مرا نزد فلان پزشک ببرید تا فلان دوا را به من بدهد که آن موجب درمان من خواهد شد.» دوستان گفتند: «تو خود استاد و حکیم هستی و بهتر از ما می‌دانی که فلان دوا برای درمان دیوانگی است، تو که دیوانه نیستی.» جالینوس گفت: «امروز دیوانه‌ای به من نگاه کرد و مدتی چشمک به من زد و آستین مرا به نشانه دوستی آنچنان کشید که پاره شد. اینها علامت آن است که بین من و او اشتراکی پیدا شده و از این رو دریافتم که باید درمان شوم.»^۳

۱. و احذر صحابه من یغیل رأیه و ینکر عمله فان الصحاب معتر بصاحبه. (نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، نامه ۶۹، ص ۳۵۳ و ۳۵۴)

۲. جلال‌الدین محمد بلخی، مثنوی معنوی، دفتر دوم، ابیات ۲۱۰۷-۲۱۰۵.

۳. در برخی از منابع شخصیت اصلی داستان فوق را محمد بن زکریای رازی دانسته‌اند: «شنیدم که محمد بن زکریای رازی همی آمد با قومی از شاگردان خویش دیوانه‌ای در پیش ایشان افتاد در هیچ کس ننگریست مگر در محمد زکریا و در روی او نیک نگاه کرد و بخندید، محمد زکریا با خانه آمد و مطبوخ افتمون بفرمود پختند و بخورد، شاگردان پرسیدند که چرا ای حکیم این مطبوخ همی خوری، گفت از بهر خنده آن دیوانه که تا وی از جمله سودای خویش جزوی در من ندید با من نخندید.» (بدیع‌الزمان فروزانفر، مآخذ قصص و تمثیلات مثنوی، ص ۶۶)

گفت جالینوس با اصحاب خود	مر مرا تا آن فلان دارو دهد
پس بدو گفت آن یکی ای ذوفنون	این دوا خواهند از بهر جنون
دور از عقل تو این دیگر مگو	گفت در من کرد یک دیوانه رو
ساعتی در روی من خوش بنگرید	چشمکم زد آستین من درید
گر نه جنسیت بدی در من از او	کی رخ آوردی به من آن زشت رو
گر ندیدی جنس خود کی آمدی	کی به غیر جنس خود را بر زدی
چون دو کس بر هم زندی هیچ شک	در میانشان هست قدر مشترک
کی پرد مرغی مگر با جنس خود	صحبت ناجنس گور است و لحد ^۱

۸-۱. ویژگی‌های دوست

امام صادق علیه السلام می‌فرماید: دوستی دارای شرایط و حدودی است. اگر کسی همه آن شرایط را داشته باشد، کمال صداقت و دوستی را دارد و اگر کسی تنها برخی از آنها را داشته باشد، هرچند دوست نامیده می‌شود، اما کمال صداقت و دوستی را ندارد و اگر کسی هیچ یک از آنها را نداشته باشد، چیزی از دوستی را ندارد و اصلاً نباید او را دوست نامید:

۱. ظاهر و باطن دوست باید یکسان باشد؛

۲. افتخارات دوستش را افتخار خود و شکست‌های او را شکست خود بداند؛

۳. ثروت و قدرت، رفتار او را با دوستش تغییر ندهد؛

۴. چیزی را از دوستش دریغ نورزد؛

۵. در سختی‌ها دوست خود را رها نکند.

نار خندان باغ را خندان کند	صحبت مردانت از مردان کند
گر تو سنگ صخره و مرمر شوی	چون به صاحب دل رسی گوهر شوی
مهر پاکان در میان جان نشان	دل مده الا به مهر دلخوشان ^۲

در روایتی که هم از حضرت عیسی علیه السلام نقل شده است و هم از پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله، بهترین دوستان کسانی دانسته شده‌اند که:

۱. دیدن آنان انسان را به یاد خدا اندازد؛

۱. جلال‌الدین محمد بلخی، مثنوی معنوی، دفتر دوم، ابیات ۲۱۰۴-۲۰۹۷.

۲. همان، ابیات ۲۱۰۴-۲۰۹۷.

۲. گفتارشان بر دانش انسان بیفزاید؛

۳. رفتارشان یاد آخرت را در دل انسان زنده کند.^۱

همچنین در روایات متعددی به ما توصیه شده است که با انسان‌های خردمند معاشرت داشته باشیم؛ چرا که مصاحبت و دوستی با خردمندان حیات و زندگی روح و جان آدمی بوده^۲ و موجب امنیت و آسایش و آرامش نفس است.^۳

از خردمندان طلب کن دوستی	زانکه یاری را نشاید بی هنر
صحبت نیکان بود مانند مشک	کز نسیمش مغز جان یابد اثر
هر که از ناکس طمع دارد وفا	از درخت خشک می‌جوید ثمر

۸- ۲. اعتدال در دوستی

نکته مهمی که در زمینه روابط میان دوستان، تذکر آن و توجه به آن بسیار مهم است حد نکه داشتن در دوستی است. همواره باید به این اصل توجه داشت که «کُلُّ سِرٍّ جَاوَزَ الْاِثْنَيْنِ شَاعَ». پس نباید همه اسرار خود را برای دوستان، هر چند دوستان بسیار نزدیک، فاش کرد؛ زیرا هر دوستی‌ای ممکن است روزی به دشمنی تبدیل شود. به همین دلیل، امامان معصوم علیهم‌السلام سفارش کرده‌اند که اسرار خود را برای دوستان فاش نکنید، مگر مسائلی را که اگر دشمنان شما نیز از آنها مطلع شوند، ضرری نداشته باشد.^۴ امام علی علیه‌السلام، می‌فرماید:

دوستت را چندان دوست مدار! مبدا که روزی دشمنت شود و دشمنت را چندان کینه مورز که بود روزی دوستت گردد.^۵

۱. عن ابن عباس، قال: قيل: يا رسول الله أي الجلساء خير؟ قال: من ذكركم بالله رؤيته، و زادكم في علمكم منطقة و ذكركم بالآخرة عَمَلُهُ. (محدث باقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۷۱، باب ۱۳، ص ۱۸۶، حدیث ۳)؛ شبیه همین سفارش‌ها از حضرت عیسی علیه‌السلام نیز نقل شده است. (بنگرید به: همان، ص ۱۸۹، حدیث ۱۸)

۲. صُحْبَةُ الْوَلِيِّ الْبَلِيبِ حَيَاةُ الرُّوحِ. (عبد الواحد الأمدي، غرر الحکم و درر الکلم، ج ۱، فصل ۴۴، ص ۴۱۴، حدیث ۳۲)

۳. مصاحبة العاقل مأمونة. (همان، ج ۲، فصل ۸۰، ص ۲۸۱، حدیث ۵۴)

۴. امام صادق علیه‌السلام قال لبعض اصحابه: لا تَطْلُبْ صَدِيقَکَ مِنْ سِرِّکَ إِلَّا عَلٰی مَا لَوْ اطْلُعَ عَلَیْهِ عَدُوُّکَ لَمْ يَضُرَّکَ فَاِنَّ الصَّدِيقَ قَدْ یَکُونُ عَدُوًّا یَوْمًا. (بنگرید به: محدث باقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۷۱، باب ۱۱، ص ۱۷۷، حدیث ۱۵)

۵. أَحِبِّ حَبِيبَکَ هَوْنًا مَا عَسَى أَنْ یَکُونَ بَغِیْضَکَ یَوْمًا مَا وَ أَبْغِضْ بَغِیْضَکَ هَوْنًا مَا عَسَى أَنْ یَکُونَ حَبِيبَکَ یَوْمًا مَا. (نهج البلاغة، ترجمه سید جعفر شهیدی، حکمت ۲۶۸، ص ۴۱۰؛ محدث باقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۷۱، باب ۱۱، ص ۱۷۷، حدیث ۱۴)؛ همچنین نگاه کنید به ص ۱۷۸، حدیث ۱۸)

در دشمنی نیز باید همین نکته را مراعات کرد. اگر با کسی اختلافی پیدا کردیم، نباید کاری کنیم که هر گونه راه رجوع و بازگشت را بر روی خود و او ببندیم. تجربه نشان داده است که بسیاری از دشمنی‌ها به دوستی تبدیل خواهد شد؛ بنابراین نباید به گونه‌ای رفتار کرد که روی بازگشت نداشته باشیم. امام صادق علیه السلام می‌فرماید:

پس از قطع ارتباط با دوست، چندان از او بدگویی نکن که راه بازگشت را بر او ببندی؛ شاید که تجارب زندگی او را به سوی تو باز گرداند.^۱

۸-۳. با که دوستی نورزیم؟

هر گاه کسانی را دیدی که آیات ما را استهزا می‌کنند، از آنان روی بگردان تا به سخن دیگری بپردازند و اگر شیطان از یاد تو ببرد، هرگز پس از یاد آمدن با این جمعیت ستمگر منشین. و (اگر) افراد با تقوا (برای ارشاد و اندرز با آنان بنشینند)، چیزی از حساب (و گناه) آنان بر ایشان نیست؛ ولی (این کار، باید تنها) برای یادآوری آنها باشد، شاید (بشنوند و) تقوا پیشه کنند.^۲

و (به خاطر آوری) روزی را که ستمکار دست خود را (از شدت حسرت) به دندان می‌گزد و می‌گوید: «ای کاش با رسول (خدا) راهی برگزیده بودم! ای وای بر من، کاش فلان (شخص گمراه) را دوست خود انتخاب نکرده بودم! او مرا از یادآوری (حق) گمراه ساخت بعد از آن که (یاد حق) به سراغ من آمده بود.» و شیطان همیشه خوارکننده انسان بوده است.^۳

منشین با بدان که صحبت بد	گر چه پاکی تو را پلید کند
آفتاب ار چه روشن است او را	پاره‌ای ابر ناپدید کند ^۴
* * *	
مسجد است آن دل که جسمش ساجد است	یار بد خروب هر جا مسجد است
یار بد چون رست در تو مهر او	هین از و بگیریز و کم کن گفتگو

۱. لا تتبع اخاك بعد القطيعة وقبعة فيه فتشدد عليه طريق الرجوع اليك فلعل التجارب ترد عليك. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۷۱، کتاب العشرة، ص ۱۶۶، باب ۱۰، حدیث ۳۱)

۲. وإذا رأيت الذين يخوضون في آياتنا فأعرض عنهم حتى يخوضوا في حديث غيره وإما ينسبك الشيطان فلا تقعد بعد الذكرى مع القوم الظالمين * و ما على الذين يتقون من حسابهم من شيء ولكن ذكروا لعلهم يتقون. (انعام (۶): ۶۸ و ۶۹)

۳. وَ يَوْمَ يَعْصِي الظَّالِمُ عَلَى يَدَيْهِ يَقُولُ يَا لَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا * يَا وَيْلَتَى لَيْتَنِي لَمْ أَتَّخِذْ فُلَانًا خَلِيلًا * لَقَدْ أَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ إِذْ جَاءَنِي وَ كَانَ الشَّيْطَانُ لِلْإِنْسَانِ خَذُولًا. (فرقان (۲۵): ۲۹-۲۷)

۴. حکیم سنائی غزنوی، دیوان اشعار، ص ۶۱۹.

برکن از بیخشی که گرسر برزند
مر ترا و مسجدت را برکند^۱
امیرمؤمنان (ع)، در پاسخ به این پرسش که «بدترین دوستان کیان اند؟» فرمود: «کسی که گناه را
در چشم انسان زیبا جلوه می‌دهد.»^۲ آن حضرت از همنشینی و دوستی با افراد چاپلوس نیز برحذر
داشته است و می‌فرماید:

با چاپلوس معاشرت نکن، چرا که کارش را در نظر تو زیبا جلوه می‌دهد و دوست دارد که تو هم مثل
او باشی.^۳

از صحبت دوستی برنجم	کاخلاق بدم حسن نماید
عیم هنر و کمال گوید	خارم گل و یاسمن نماید
گو دشمن شوخ چشم چالاک	تاعیب مرا به من نماید

امام باقر (ع)، می‌فرماید:

پدرم، امام سجاد، به من فرمود: «پسرم، مواظب باش که با پنج گروه نه دوستی داشته باشی و نه
همسخن شوی و نه در راهی با آنان همراه شوی.»
گفتم: «پدرا! آنان کیان اند؟»

فرمود: «از دوستی با دروغگو بپرهیز، زیرا دروغگو همچون سراب است، دور را برای تو نزدیک جلوه
می‌دهد و نزدیک را برای دور می‌نمایاند. از دوستی با فاسق بپرهیز، چرا که تو را به لقمه‌ای یا کمتر از
لقمه‌ای می‌فروشد. از دوستی با بخیل بپرهیز، زیرا تو را در زمانی که بیشترین نیازمندی را به مال او
داری، رها می‌کند. از دوستی با احمق بپرهیز، چرا که احمق هر چند اراده سودرسانی به تو را دارد، اما به
تو زیان می‌رساند. از دوستی با کسی که رابطه‌اش را با خویشان خود قطع کرده است بپرهیز، چرا که در
سه آیه از قرآن مورد لعن قرار گرفته است...»^۴

گر از زحمت همی ترسی ز ناله‌لان بیر صحبت که از دام زبون گیران به عزلت رسته شد عتقا^۵

۱. جلال‌الدین محمد بلخی، مثنوی معنوی، دفتر چهارم، ابیات ۱۳۸۵ - ۱۳۸۳.

۲. محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۷۱، باب ۱۴، ص ۱۹۰، حدیث ۳.

۳. لا تُصَحِّبِ الْمَالِيَّ فَيَزِيْنُ لَكَ فَعْلَهُ وَ يُؤَدُّ اَنْكَ مِثْلَهُ. (عبدالواحد الأمدی، غرر الحکم و درر الکلم، ج ۲، فصل ۸۵، ص ۳۲۸، حدیث ۱۵۷)

۴. محمدبن یعقوب کلینی، اصول الکافی، ج ۲، کتاب العشرة، باب «من تکره مجالسته و مراقفته»، حدیث ۷؛ همچنین
بنگرید به: حدیث ۱ از همین باب.

۵. حکیم سنائی غزنوی، دیوان اشعار، ص ۶۲.

پرسش

۱. معاشرت با دیگران چه فواید فردی، اجتماعی و دینی ای برای انسان در پی دارد؟
۲. انواع معاشرت را نام برده و حداقل یک وظیفه اخلاقی مربوط به هر کدام بیان کنید.
۳. آیا می توان امر مطلق کانت یا تعیم پذیری هیر را به عنوان معیار فضایل و رذایل اخلاقی پذیرفت یا نه؟ چرا؟
۴. آیا با استناد به حدیث «هر چه برای خود می پسندی، برای دیگران هم پسند» می توان گفت کسی که دزدی یا خیانت و امثال آن را برای خود می پسندد اگر حاضر باشد که آنها را برای همه مردمان نیز پسندد، به این توصیه عمل کرده است؟ چرا؟
۵. چرا ما اخلاقاً وظیفه داریم به نیازمندان کمک کنیم؟
۶. در اختلافاتی که میان برادران دینی پدید می آید، وظیفه اخلاقی ما چیست؟ (پاسخ خود را با ذکر یک روایت بیان کنید).
۷. منظور از این جمله که «امر به معروف و نهی از منکر وظایفی عام هستند و به هیچ وجه استثنا نمی پذیرند» چیست؟ توضیح دهید.
۸. گفته شده است که یکی از شرایط وجوب امر به معروف و نهی از منکر «احتمال تأثیر» است؛ به نظر شما از کجا می توان فهمید که در فلان مورد، احتمال تأثیر هست یا نه؟
۹. مراتب امر به معروف و نهی از منکر را ذکر کرده و توضیح دهید.
۱۰. منظور از مبارزه منفی و مبارزه مثبت با منکرات را با ذکر مثال بیان کنید.
۱۱. نقش دوست را در زندگی و شخصیت انسان تبیین نمایید.
۱۲. چرا از دوستی ورزیدن با چاپلوسان و بی تقوایان و احمقان نهی شده است؟ تحلیل خود را در این باره بنویسد.

برای پژوهش بیشتر

۱. یکی دیگر از شرایط امر به معروف و نهی از منکر که در بسیاری از کتاب های فقهی ذکر شده است،^۱ این است که برای امر به معروف و ناهی از منکر مفسده و ضرر جانی، مالی، حیثیتی و

۱. بنگرید به: محمدحسن نجفی، جواهر الکلام فی شرح شرائع الاسلام، ج ۲۱، ص ۳۷۱ و ۳۷۲.

امثال آن در پی نداشته باشد. نظر شما در این باره چیست؟ اگر چنین است پس چرا امام حسین علیه السلام، و اهل بیت او به هدف اجرای همین فریضه، آن همه مصیبت و درد و رنج را متحمل شدند؟

۲. در باره اخلاق بین المللی از دیدگاه اسلام تحقیق کرده و با توجه به آیات و روایات، وظایف اخلاقی ما را، به عنوان یک کشور اسلامی، با سایر کشورها و ملت‌ها تبیین کنید.

برای مطالعه بیشتر

۱. دوستی در قرآن و حدیث، محمد محمدی ری‌شهری، ترجمه سیدحسن اسلامی، قم: دارالحدیث، ۱۳۷۹.
۲. اخلاق در قرآن، محمدتقی مصباح یزدی، تحقیق و نگارش محمدحسین اسکندری، قم: مؤسسه امام خمینی رحمته الله علیه، ۱۳۷۸، ج ۳، ص ۲۸۵-۲۴۷ و ص ۴۲۳-۴۱۳.

فصل ششم

اخلاق جنسی

اهداف

از دانشجو انتظار می‌رود پس از فراگیری این فصل:

۱. ضمن آشنایی با دیدگاه اسلام درباره غریزه جنسی، توانایی نقد و رد دیدگاه‌هایی چون رهبانیت مسیحی و ریاضت‌های جنسی افراطی برخی از آیین‌های مشرق زمین و همچنین دیدگاه‌هایی چون آزادی بی‌قید و شرط جنسی فروید و پیروانش را کسب نماید؛
۲. با توجه به اهمیت ازدواج، هم خود در انجام آن، سخت‌گیری‌های بی‌مورد به خرج ندهد و هم در ترویج این امر مقدس در جامعه اسلامی بکوشد؛
۳. در انتخاب همسر، اصالت را به تقوا و تدین دهد و نه زیبایی‌های ظاهری و ثروت و مقام؛
۴. ضمن آشنایی با قضایلی مانند عفت، غیرت و پوشش مناسب در رعایت آنها و ترویج و تبلیغ آنها کوشا باشد.

و از نشانه‌های او اینکه همسرانی از جنس خودتان برای شما آفرید تا در کنار آنان آرامش یابید و در میانتان مودت و رحمت قرار داد؛ در این، نشانه‌هایی است برای گروهی که تفکر می‌کنند.^۱

مردان و زنان بی‌همسر خود را همسر دهید، همچنین غلامان و کنیزان صالح و درستکاران را؛ اگر فقیر و تنگدست باشند، خداوند از فضل خود آنان را بی‌نیاز می‌سازد؛ خداوند گشایش‌دهنده و آگاه است. و کسانی که امکانی برای ازدواج نمی‌یابند، باید پاکدامنی پیشه کنند تا خداوند از فضل خود آنان را بی‌نیاز گرداند.^۲

۱. جایگاه و اهمیت

اخلاق جنسی، به سلسله مباحث فلسفی و اخلاقی گفته می‌شود که حول محور غریزه جنسی و مسائل مرتبط با آن شکل می‌گیرد. مسائلی از قبیل ضرورت یا عدم ضرورت کنترل غریزه جنسی، خوب یا بد بودن حیای زن، غیرت مرد، وفاداری همسران، پوشش و حجاب زنان، زنا، همجنس‌بازی و ازدواج، از مهم‌ترین مسائل اخلاق جنسی به شمار می‌آیند.^۳

اخلاق جنسی، یکی از مهم‌ترین مباحث اخلاقی در روزگاران گذشته بوده است^۴ که اکنون نیز در

۱. وَ مِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَ جَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَ رَحْمَةً إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْتَكِرُونَ. (روم (۳۰): ۲۱)؛ همچنین بنگرید به: نمل (۲۷): ۷۲؛ اعراف (۷): ۱۸۹ و نساء (۴): ۱.

۲. وَ أَنْكِحُوا الْأَيَامَى مِنْكُمْ وَ الصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَ إِمَائِكُمْ إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَ اللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ وَ لِيَسْتَفْهِمَ الَّذِينَ لَا يُجِدُونَ بَكَ حَاجَةً حَتَّى يُغْنِيَهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ. (نور (۲۴): ۳۲ و ۳۳)

۳. بنگرید به: مرتضی مطهری، اخلاق جنسی، ص ۱۵.

۴. همان، ص ۱۵ و ۱۶.

زمره مهم‌ترین مباحث اخلاقی است. اخلاق جنسی، با دیگر شاخه‌های علوم مانند روان‌شناسی، جامعه‌شناسی، فقه و حقوق، عرفان و تصوف و حتی علم کلام نیز مرتبط است. میل جنسی، سرمنشأ بسیاری از تحولات تاریخی بوده است.^۱

۲. بیان دیدگاه‌ها

در باره غریزه و علاقه جنسی، دیدگاه‌های متعدد و گوناگونی مطرح شده است. به طور کلی، می‌توان این دیدگاه‌ها را به سه دسته تفریطی، افراطی و معتدل تقسیم کرد. در این قسمت می‌کوشیم تا به اختصار، به معرفی این دیدگاه‌ها و بررسی و نقد ادله هر کدام بپردازیم:

۱-۲. دیدگاه تفریطی

همواره افراد و گروه‌ها و آیین‌هایی بوده‌اند که علاقه و غریزه جنسی را یک غریزه ذاتاً پلید، زشت و شیطانی دانسته‌اند. اینان آمیزش جنسی را، به طور کلی، حتی از طریق آمیزش با همسر قانونی و شرعی، کاری زشت و شیطانی دانسته و معتقدند عامل اصلی تباهی فرد و جامعه، غریزه جنسی است و راه‌هایی از همه مصیبت‌ها و گرفتاری‌های روحی و اجتماعی، تحت کنترل درآوردن این غریزه و نادیده گرفتن آن است. اینان بر این باورند که آمیزش جنسی هرگز با تکامل روحی سازگار نیست. امکان ندارد کسی بتواند هم به تکامل معنوی و روحی برسد و هم آمیزش جنسی داشته و از لذت جنسی بهره‌برد.

برای نمونه، برهمنان آیین بودا معتقدند کسی می‌تواند به مقامات بالای معنوی دست یابد که از همه تعلقات مربوط به غریزه جنسی آزاد باشد. حتی علاقه به فرزند را با معنویت بیگانه می‌بینند. اصولاً اینان زندگی در درون خانه را اسارت و بردگی و امری پلید و ناپاک دانسته و معتقدند انسان آزاد، کسی است که خانه و خانواده را ترک گوید.^۲

در آیین جین، هر فردی که بخواهد این آیین را بپذیرد در ابتدا باید پیمانی پنج‌گانه را متعهد شود^۳ که یکی از مهم‌ترین آنها، این پیمان است که «لذات و شهوات جنسی را بر خود حرام دانسته و ابتلای به آن را برای دیگران نیز نمی‌پسندم.»

۱. الکسیس کارل، راه و رسم زندگی و نیایش، ترجمه پرویز دبیری، ص ۶۰.

۲. هرمان الدنبرگ، فروغ خاور (زندگی، آیین و رهبانیت بودا)، ترجمه بدرالدین کتابی، ص ۳۲۴.

۳. جان بی. ناس، تاریخ جامع ادیان، ترجمه علی‌اصغر حکمت، ص ۱۷۰ و ۱۷۱.

ترک لذایذ و ترک شهوات در این آیین، اهمیت بسیار دارد تا جایی که مهاویره^۱ گفته است: «محبّت زن بزرگ‌ترین سبب افتتان و ابتلای این جهان است و عاقبت به دردها و آلام و خطاها و مرگ می‌کشد و بالاخره منتهی به جهنم می‌شود و روح آدم شهوی در جسم حیوانی سبع و دوزخی مقید و محبوس می‌ماند.»^۲

در میان مکاتب اخلاقی یونان باستان، کلیبان بر این باور بودند که: «تمام ثمرات تمدن، از قبیل حکومت، ثروت شخصی، ازدواج، دین، برده‌داری (در نظام اجتماعی یونان)، تجمل و همه لذات حسی مصنوعی بی‌ارزش است؛ اگر رستگاری و نجاتی هست، همانا در ترک جامعه و در بازگشت به زندگی ساده و زاهدانه یافته می‌شود.»^۳

رهبران مسیحی نیز هر چند ازدواج را به طور کلی تحریم نمی‌کنند، اما آن را عملی ذاتاً پلید می‌دانند. در مسیحیت، دو چیز است که ازدواج را برای مسیحیان عادی مشروع می‌کند: حفظ نسل^۴ و دفع افسد به فاسد؛ یعنی در جایی که عدم ازدواج موجب ابتلای به فحشا و زنا و امثال آن شود. در عین حال، اینها موجب نمی‌شود که ازدواج، فی‌نفسه خوب باشد. مسیحیان معتقدند کسی که می‌خواهد رهبری دینی مردم را برعهده بگیرد باید همچون عیسی مسیح (ع) که تا آخر عمر مجرد باقی ماند، در سراسر عمر خود از آمیزش جنسی دوری کرده باشد. بر همین اساس، کسی می‌تواند به مقام پایی برسد که هرگز ازدواج نکرده باشد. پولس قدیس، در نامه اول خود به قرنتیان، درباره ازدواج می‌نویسد: «کاش همه می‌توانستند مانند من مجرد بمانند، اما ما همه، مانند هم نیستیم.... پس به آنانی که هنوز ازدواج نکرده‌اند و نیز به بیوه زنان می‌گوییم که بهتر است اگر می‌توانند، مثل من مجرد بمانند. اما اگر نمی‌توانند بر امیال خود مسلط باشند، بهتر است که ازدواج کنند؛ زیرا ازدواج کردن،

۱. مؤسس و بنیانگذار جینیزم را به مهاویره، یعنی «مرد بزرگ» یا «پهلوان بزرگ»، ملقب کرده‌اند؛ ولی نام اصلی او «ناپورته واردمنه» است. وی در ۵۹۹ ق.م متولد و در سال ۵۲۷ ق.م وفات یافت. (همان، ص ۱۶۳)

۲. همان، ص ۱۷۲.

۳. ریچارد پاکین و آوروام استرول، کلیات فلسفه، ترجمه و اضافات جلال الدین مجتبی، ص ۲۷؛ برای آشنایی بیشتر با مکتب کلی و اصول اندیشه اخلاقی آنان، بنگرید به: محمدتقی مصباح یزدی، نقد و بررسی مکاتب اخلاقی، تحقیق و نگارش احمدحسین شریفی، مکتب کلی.

۴. برتراند راسل، تاریخ فلسفه غرب، ترجمه نجف دریابندری، ج ۱، ص ۵۰۸. «آگوستین قدیس»، (۴۳۰-۳۵۴ م.) از بزرگ‌ترین رهبران قرون اولیه مسیحی، هر چند مقاربت جنسی را عملی ذاتاً قبیح می‌دانست، تصریح می‌کرد که رابطه جنسی بین زوجین، مشروط به آنکه برای تکثیر نسل و حصول فرزند باشد، گناه نیست. اما باید توجه داشت که «مرد باتقوا کسی است که در زندگی زناشویی نیز بتواند شهوت را از خویشتن براند».

بهتر است از سوختن در آتش شهوت.^۱ وی در ادامه نامه چنین می‌نویسد: «مردی که ازدواج نکرده است، می‌تواند تمام وقت خود را صرف خدمت خداوند کند و تمام فکرش این باشد که او را خشنود سازد، اما مردی که ازدواج کرده است، نمی‌تواند به راحتی خداوند را خدمت کند؛ زیرا مجبور است در فکر مادیات نیز باشد و بکوشد همسرش را راضی نگه‌دارد. در واقع، عشق و علاقه او بین خدا و همسرش تقسیم می‌شود. دختری هم که ازدواج می‌کند، همینطور می‌باشد. او نیز با این مسائل روبه‌روست. دختری که ازدواج نکرده، مشتاقانه در فکر این است که با تمام وجود خداوند را خشنود کند. اما زن شوهردار باید در فکر کارهایی مانند خانه‌داری باشد و خواسته‌های شوهرش را در نظر بگیرد.»^۲

برخی از صوفیان نیز با توجه به میل تنوع‌طلبی و افزون‌خواهی انسان، معتقدند انسان هر چیزی را که ببیند، طالب آن می‌شود، پس چه بهتر که چیزی را نبیند و نخواهد. معنای ظاهری این دو بیتی که منسوب به بابا طاهر است، گویای همین دیدگاه است:

زدست دیده و دل هر دو فریاد	که هر چه دیده بیند، دل کند یاد
بسازم خنجری نیش ز فولاد	زنم بر دیده تادل گردد آزاد

بر این اساس، توصیه می‌کنند که انسان باید نیازهای جنسی خود را نادیده گرفته، بکوشد از جامعه و زندگی اجتماعی، حتی الامکان فاصله بگیرد؛ چشمان خود را بر زیبایی‌های طبیعت بسته و خود را از

۱. عهد جدید، نامه اول قرنتیان، ۷: ۱۰-۸؛ گفتنی است برخی از مسیحیان جدید، با توجه به اشکالات زیادی که به این اندیشه مسیحی می‌شود و با توجه به غیرقابل پذیرش بودن آن، تفاسیر دیگری از ازدواج مسیحی ارائه داده‌اند که البته در کتاب‌های پیشینیان آنان به این صورت نبوده است. یکی از نویسندگان در این باره می‌گوید: «مسیحیان، ازدواج را یک امر دنیوی نمی‌دانند؛ زیرا ازدواج نشانه محبت خدا به بشریت است. ازدواج، عبارت است از یکی شدن محبت دو شخص که با یکدیگر برای زندگی مشترک، همراه با امانت‌داری متقابل و همکاری، متعهد می‌گردند و برای تولیدمثل و تربیت فرزندان و رشد آنان در فضای ایمان و محبت به خدا می‌کوشند؛ از این رو، مسیحیان ازدواج را رمزی و نشانه‌ای بشری برای شیوه رفتار خدا با انسان به شمار می‌آورند... مسیحیان هنگام ازدواج متعهد می‌گردند یکی شدن مرد و زن را نشانه آشکاری برای محبت خدا به بشر و محبت مسیح به شاگردانش قرار دهند. به همین علت، مسیحیان ازدواج را التزام و تعهد در طول زندگی می‌شمارند و با طلاق و تجدید فراش در زمان حیات همسر مخالف‌اند.» [البته همان‌طور که دانشجویان عزیز مطلع‌اند چند سال پیش پاپ ژان پل دوم، رهبر فقیه کاتولیک‌های جهان، رسماً طلاق را امری مشروع اعلام کرد.] (توماس میشل، کلام مسیحی، ترجمه حسین توفیقی، ص ۹۴ و ۹۵)

۲. عهد جدید، نامه اول قرنتیان، ۷: ۳۶-۲۵.

همه نعمت‌های طبیعی محروم سازد. سعدی ملاقات خود را با یکی از طرفداران این دیدگاه چنین گزارش می‌دهد:

بزرگی دیدم اندر کوهساری	قناعت کرده از دنیا به غاری
ورا گفتم به شهر اندر نیایی؟	که باری بندی از دل برگشایی
بگفت آنجا پیرویان نغزند	جو گل بسیار شد، پیلان بلغزند

اینان «جهاد با نفس» را که پیامبرگرامی اسلام ﷺ آن را بزرگ‌ترین و برترین جهاد خوانده‌اند، مساوی با «نفس‌کشی» و از میان برداشتن غرایز، آن هم به شیوه مرتاضان هندی و راهبان مسیحی می‌پندارند. در حالی که جهاد با نفس هرگز با سرکوب کردن قوا و نادیده گرفتن غرایز سازگار نیست. جهاد با نفس، در حقیقت به معنای تعدیل قوا و رعایت عدالت میان آنهاست. بدین معنا که انسان اجازه ندهد تا قوای خاصی بر سراسر مملکت وجود او حکومت کنند و سایر قوا و استعدادها را از کار اندازند. به تعبیر امام خمینی ره جهاد با نفس «عبارت است از غلبه کردن انسان بر قوای ظاهره خود، و آنها را در تحت فرمان خالق قرار دادن، و مملکت را از لوث وجود قوای شیطان و جنود آن خالی نمودن»^۱ نگرش تفریطی به غریزه جنسی، در میان مسلمانان صدر اسلام نیز وجود داشت و پیامبر اکرم و امامان معصوم علیهم‌السلام، به شدت، با این نگرش به مبارزه پرداختند. علی علیه‌السلام، زمانی در شهر بصره، به خانه یکی از یارانش به نام علاء بن زیاد حارثی رفت. در گفتگوهایی که میان آنان گذشت، علاء به امام علی علیه‌السلام عرض کرد که برادرم عاصم بن زیاد جامه‌ای پشمین به تن کرده و از دنیا روی برگردانده است. امام فرمود: «او را نزد من آرید» وقتی او را دید به وی فرمود:

ای دشمنک خویش! شیطان سرگشته‌ات کرده و از راحت به در برده. بر زن و فرزندان رحمت نمی‌آری، و چنین می‌پنداری که خدا آنچه را پاکیزه است، بر تو روا فرموده، اما ناخشنود است که از آن برداری؟ تو نزد خدا خوارمایه‌تر از آنی که می‌پنداری!^۲

۲-۲. دیدگاه افراطی

در دوران جدید، پس از طرح گسترده مسائل روان‌شناسی و روانکاوی و پیشرفت نسبی علم

۱. سیدروح‌الله خمینی (امام)، شرح چهل حدیث، ص ۶.

۲. نهج البلاغه، ترجمه سید جعفر شهیدی، خطبه ۲۰۹، ص ۲۴۱ و ۲۴۲.

روان‌شناسی، دیدگاهی کاملاً مخالف با دیدگاه پیشین، درباره علاقه و غریزه جنسی مطرح شد؛ دیدگاهی کاملاً افراطی و البته با تبلیغات فراوان؛ به گونه‌ای که در مدتی کوتاه، بسیاری از مسائل اجتماعی و سیاسی و مقررات حقوقی جوامع مختلف را تحت تأثیر خود قرار داد. طراح اصلی این دیدگاه، زیگموند فروید، روان‌شناس و روانکاو مشهور اتریشی بود. اینان ریشه همه مشکلات اخلاقی و ناهنجاری‌های اجتماعی را در سرکوبی غریزه جنسی دانستند.^۱ فروید تا آنجا پیش رفت که ترس یک بچه از سگ را چیزی جز ترس از پدر [یعنی رقیب اصلی غریزه جنسی پسر] نمی‌دانست؛ ترسی که به عقیده او، جابه‌جا شده و متعلق آن از پدر به سگ انتقال یافته است.^۲ وی حتی دین و مذهب را معلول و محصول امیال سرکوب شده جنسی می‌پنداشت. خلاصه دیدگاه او را در این باره می‌توان این گونه بیان کرد: «میل جنسی در انسان، نسبت به دیگر امیال شدیدتر است. این میل مختص دوران بزرگسالی و بلوغ نیست، بلکه از همان ابتدای طفولیت، غریزه جنسی در انسان شروع به فعالیت می‌کند. این غریزه در پسر بچه‌ها متوجه مادر و در دختر بچه‌ها، متوجه پدر است؛ اما پسر از ترس پدر، و دختر از ترس مادر این میل را سرکوب می‌نمایند. این امیال گرچه سرکوب می‌شوند، اما محو نمی‌شوند و به شکل عقده‌هایی در ضمیر ناخودآگاه انسان متراکم می‌گردند. سپس در فرصتی مناسب از طریق فرایند فراقکنی و یا تصعید، با هیئتی مبدل، بروز می‌یابند. مذهب و علایق دینی، چیزی نیست جز همین امیال سرکوب شده و همین عقده‌های متراکم، که خود را در یک هیئت مبدل نشان داده‌اند؛ به گونه‌ای که اگر این امیال وجود نداشت و یا به نحو نامناسب سرکوب نمی‌شد، از دین هم خبری نبود...»^۳ بنا بر این، ریشه همه فعالیت‌های بشری، اعم از فعالیت‌های مثبت و منفی در غریزه جنسی است.

همانطور که می‌بینیم، این دیدگاه کاملاً متعارض و متضاد با دیدگاه پیشین است. تاکنون تصور بر این بود که ریشه همه بدبختی‌ها و پلیدی‌ها در میدان دادن به غریزه جنسی است؛ اما با ظهور فروید و طرح نظریه جنسی او، این نظریه مطرح شد که ریشه همه بدبختی‌ها و پلیدی‌ها در سرکوب کردن و میدان ندادن به غریزه جنسی است.^۴ بشر تا به حال گمان می‌کرد که فحشا و زنا و لواط و امثال آن،

۱. بنگرید به: آنتونی استور، فروید، ترجمه حسن مرنندی.

۲. غلامحسین توکلی، خاستگاه دین از نگاه فروید، ص ۴۲.

۳. همان، ص ۳۳.

۴. ح. آریان‌پور، فروید پسم، ص ۵۵ و ۵۶.

کارهایی خلاف اخلاق است؛ اما اکنون در سایه تحقیقات علمی^۱ فروید و پیروانش متوجه شده است که این کارها عین اخلاق حقیقی و راستین است و این عفت و حجاب و حیا و وفاداری به همسر و امثال آن است که خلاف اخلاق بوده و باید مبتلایان به آنها را درمان کرد! پیروان این دیدگاه، توصیه می‌کنند که «محدودیت‌ها را بردارید تا ریشهٔ مردم‌آزاری و کینه‌ها و عداوت‌ها کنده شود؛ عفت را از میان بردارید تا دل‌ها آرام بگیرد و نظم اجتماعی برقرار گردد؛ آزادی مطلق اعلام کنید تا بیماری‌های روانی رخت بربندد.»^۲

فروید و پیروان او سرچشمهٔ بسیاری از بیماری‌های عصبی و روانی و منشأ بسیاری از نابسامانی‌های اجتماعی و فرهنگی را در سرکوب غرایز، به‌ویژه غریزهٔ جنسی دانستند و به زعم خود با استدلال‌های روان‌شناسانه و معاینات روانکاوانه نشان دادند که محرومیت‌های ناشی از سرکوب غریزهٔ جنسی موجب عقده‌های روانی و عقده‌های روانی نیز عامل اصلی بروز ردایل اخلاقی است. ردایلی مانند حسادت، ظلم، سوءظن، گوشه‌گیری، دروغ، فریبکاری و امثال آن، همگی ریشه در محرومیت‌های غریزهٔ جنسی دارند. فروید پس از ارزیابی چندین بیمار هیستوریک می‌گوید: «نقطهٔ عزیمت ما از هر مورد و هر نشانه‌ای که باشد، در پایان راه بی‌هیچ اما و اگر به عرصهٔ تجربهٔ جنسی می‌رسیم.» وی همچنین می‌افزاید: «من این‌تر را مطرح می‌کنم که در عمق هر مورد هیستری یک یا چند رویداد تجربهٔ جنسی زودرس وجود دارد که متعلق به سال‌های پیشین و دورهٔ کودکی فرد است؛ اما آن را، علی‌رغم گذشت ده‌ها سال، با کار روانکاو می‌توان بازسازی و بازآفرینی کرد. من عقیده دارم که در نوروپاتولوژی این کشف مهمی است؛ مثل کشف سرچشمهٔ رود نیل.»^۳

به طور کلی، طرفداران این دیدگاه سه استدلال عمده برای اثبات نظریهٔ خود ارائه داده‌اند:

استدلال نخست

ریشهٔ همه بیماری‌های روحی و اجتماعی بشر در سرکوب غریزهٔ جنسی و ایجاد محدودیت برای ارضای آن است. در مقابل، راه وصول به سعادت و نجات از بیماری‌های روحی و روانی، ارضای آزادانهٔ غریزهٔ جنسی است؛ بنابراین، باید هر قید و شرطی را از سر راه ارضای غریزهٔ جنسی برداشت. در پاسخ به این استدلال می‌توان گفت:^۴ اولاً، این ادعا که ریشهٔ بیماری‌های روحی و روانی بشر،

۱. مرتضی مطهری، اخلاق جنسی، ص ۴۶.

۲. آنتونی استور، فروید، ترجمه حسن مرندی، ص ۲۶.

۳. بنگرید به: احمد دیلمی و مسعود آذربایجانی، اخلاق اسلامی، ص ۲۴۱.

ایجاد محدودیت‌های جنسی است، ادعایی بی‌دلیل است؛ ثانیاً، آزادی همه‌جانبه در ارضای غرایز جنسی نه تنها موجب دستیابی به سعادت و نجات از بیماری‌های روانی نخواهد شد، که آشفتگی‌های روحی و روانی شدیدتری را در پی خواهد داشت و رشد این گونه بیماری‌ها را می‌توان به وضوح در افراد و جوامعی که در ارضای غریزه جنسی محدودیتی ندارند یا محدودیت کمتری دارند مشاهده کرد.

استدلال دوم

تجربه نشان داده است که انسان نسبت به چیزی که منع شود، حریص‌تر می‌شود؛ بنابراین، ممانعت از ارضای این غریزه، نتیجه‌ای جز شعله‌ورتر شدن آتش آن نخواهد داشت. اگر می‌خواهیم بشر، برای همیشه از وسوسه‌ها و دغدغه‌های جنسی رهایی یابد، باید او را در ارضای غریزه جنسی‌اش، کاملاً آزاد گذارده و هر گونه قید و بندی را از پیش روی او برداریم.

در پاسخ باید گفت: اولاً، پذیرش این اصل که «هر گونه ممنوعیتی حرص‌آور است و نتیجه عکس می‌دهد» مستلزم آن است که بسیاری از قوانین و مقررات اجتماعی، از جمله مقررات راهنمایی و رانندگی، که محدودیت‌ها و محرومیت‌هایی را برای رفت و آمد وضع می‌کنند، برچیده شوند؛ زیرا حرص‌آورند و نتیجه عکس می‌دهند!

ثانیاً، در همان جوامعی که آزادی جنسی وجود دارد، هر چند ممکن است از حیث نگاه به جنس مخالف، ارضا شده و تحت فشار روحی قرار نداشته باشند، اما آمار نشان می‌دهد که بیشتر جوانان، در همان جوامع، برای ارتباط جنسی، خود را تحت فشار می‌بینند. نباید از روحیه تنوع‌طلبی بشر غافل بود. مگر جز این است که در جوامع غربی آمار انحرافات و ناهنجاری‌های جنسی روز به روز افزایش می‌یابد.

به تعبیر شهید مطهری^۱ اینان میان اشباع غریزه و سرکوب نکردن آن از یک طرف، و آزادی جنسی و رهاکردن بی‌قید و شرط آن از طرف دیگر، خلط کردند. حقیقت آن است که اگر کسی می‌خواهد غریزه جنسی خود را به درستی اشباع کند، راهی جز عفت و تقوا و پذیرش مقررات الهی ندارد. در سایه تقوای الهی است که می‌توان از هیجان‌های بیجا و احساس محرومیت‌هایی که از این هیجان‌های بی‌جا پدید می‌آید جلوگیری کرد. آنچه لازم است و هرگز نباید از آن غفلت ورزید این است که انسان باید همه غرایز و استعدادهای خدادادی خود را پرورش دهد و نباید هیچ کدام را نادید، گیرد؛ اما این را هم باید بداند که حد و مرز هر غریزه‌ای را نگه دارد و هرگز نباید به بهانه پرورش

غریزه جنسی، سایر غرایز و قوا و استعدادهای خود را نادیده بگیرد. یکی از تفاوت‌های انسان با حیوان این است که در بسیاری از غرایز و امیال انسان، دو نوع میل ممکن است پدید آید: امیال صادق و امیال کاذب. حالات طبیعی غرایز و امیال را می‌توان اشباع کرد؛ اما حالات کاذب آنها را هرگز نمی‌توان ارضا نمود. اشتباه اصلی فروید و فرویدیسم این بود که برای جلوگیری از سرکوبی غریزه جنسی، آزادی بی‌حد و حصر جنسی را پیشنهاد دادند. غافل از اینکه بی‌نهایت‌خواهی نیز یکی از امیال و خواسته‌های فطری انسان است. انسان به گونه‌ای آفریده شده است که در همه زمینه‌ها اگر شرایط مساعدی را بیابد، به هیچ حدی قانع نمی‌شود. اگر انسان در این زمینه‌ها مانند حیوانات ظرفیت محدود و پایان‌پذیری می‌داشت، هرگز نیازی به مقررات سیاسی و اقتصادی و جنسی پیدا نمی‌کرد. از نظر اخلاقی نیز احتیاجی به اخلاق سیاسی و اجتماعی و اقتصادی و جنسی نداشت؛ همان ظرفیت محدود طبیعی، خود به خود همه مشکلات را حل می‌کرد. «اما همچنانکه از مقررات و اخلاق محدودکننده در روابط اجتماعی و امور اقتصادی و از عفت و تقوای سیاسی و اجتماعی گریزی نیست، از مقررات و اخلاق محدودکننده جنسی و از عفت و تقوای جنسی نیز گریزی نمی‌باشد.»^۱

حضرت امام خمینی رحمته‌الله علیه، در باره نامحدودخواهی قوه شهویه و سیری‌ناپذیری آن می‌فرماید:

قوه شهویه در انسان طوری است که اگر زن‌های یک شهر، به فرض محال، به دست او بیاید، باز متوجه زن‌های شهر دیگر است؛ و اگر از یک مملکت نصیبش شد، متوجه مملکت دیگر است. و همیشه آنچه ندارد می‌خواهد. با اینکه اینها که گفته شد فرضی است محال و خیالی است خام، با وجود این تنور شهوت باز فروزان است و انسان به آرزوی خود نرسیده.... هر کس منکر است مراجعه به حال خود کند و به حال اهل این عالم از قبیل سلاطین و متمولین و صاحبان قدرت و حشمت، آن وقت خود تصدیق ما را می‌کند.^۲

استدلال سوم

خالق انسان، غرایز مختلف را بی‌جهت در نهاد او قرار نداده است و این غرایز را برای ارضا و اشباع در اختیار انسان قرار داده است و نه برای سرکوبی؛ بنابر این، ایجاد محدودیت در برابر ارضای غرایز، از جمله غریزه جنسی، خلاف هدف آفرینش است.

۱. همان، ص ۵۰.

۲. سیدروح‌الله خمینی (امام)، شرح چهل حدیث، ص ۱۹.

در پاسخ این استدلال نیز باید گفت: اولاً، پذیرش این استدلال، به معنای هرج و مرج کامل اجتماعی و اخلاقی است. بر اساس این استدلال، اگر سربازی با شنیدن نخستین انفجار و با شلیک شدن نخستین گلوله از میدان نبرد فرار کند و در دادگاه نظامی علت فرار خود را تبعیت از دستور طبیعت و عمل به خواسته غریزه «صیانت از خود» بداند، نه تنها باید دفاعیه او مورد پذیرش هیئت منصفه قرار گیرد؛ بلکه به دلیل عمل به مقتضای غریزه صیانت از خود، باید مورد تشویق دیگران نیز قرار گیرد! و یا کسی که مثلاً در اثر ازدحام جمعیت، عصبی می‌شود، هرگز نباید خشم خود را فرو خورد؛ بلکه باید بلافاصله دستور روان‌شناسی جدید را به یاد بیاورد و بی‌گناه‌ترین عابر را برای اقناع غریزه تجاوزکار خود به باد کتک بگیرد و سایر تماشاچیان نیز هرگز نباید مانع او شوند؛ بلکه به دلیل اینکه بر اساس دستور طبیعت احساسات خود را اقناع کرده است مورد تشویق نیز قرار گیرد؛^۱

ثانیاً، این سخن که خداوند غرایز را بی‌جهت به ما نداده است و هرگز نباید هیچ یک از آنها را نادیده گرفت، سخن درستی است؛ اما غرایز انسان منحصر در غریزه جنسی نیست؛ بلکه انسان دارای غرایز و امیال بسیار متعدد و متنوعی است و افزون بر این ارضای همه قوا و آزادی مطلق دادن به همه آنها هرگز امکان ندارد. پس یا باید برخی از آنها را سرکوب کرده و به طور کلی نادیده گرفت که این خلاف حکمت و هدف آفرینش است و یا باید آنها را تعدیل کرده و با ایجاد قیود و شرایطی برای هر کدام، همه آنها را به گونه‌ای ارضا کرد که اگر بخواهیم رفتاری حکیمانه و مطابق با هدف آفرینش داشته باشیم، به نظر می‌رسد در برخورد با قوا هیچ راهی جز این نداریم.

۳-۲. دیدگاه معتدل

غریزه جنسی از دیدگاه اسلام، یکی از بزرگ‌ترین نعمت‌های الهی و حکیمانه‌ترین وسیله‌ای است که تداوم زندگی بشر و بقای نوع انسانی را تضمین می‌کند. اسلام نه تنها میان «معنویت» و «بهره‌مندی از لذات جنسی» منافاتی نمی‌بیند، بلکه بهره‌مندی مشروع از این غریزه را شرط تکامل معنوی انسان و یکی از بهترین اسباب و وسایل وصول به سعادت واقعی می‌داند. به تعبیر زیبای مولوی:

چون عدو نبود جهاد آمد محال	شهوت نبود، نباشد امثال
صبر نبود چون نباشد میل تو	خصم چون نبود، چه حاجت خیل تو؟

هین مکن خود را خصی، رهبان مشو زانکه عفت، هست شهوت را گرو
بی هوا، نهی از هوا ممکن نبود غازی بر مردگان نتوان نمود

پیامبر اسلام و سایر اولیای دین همواره با رهبانیت و ریاضت‌های افراطی برای مبارزه با غریزه جنسی و امثال آن مخالفت کرده و به صراحت اعلام داشته‌اند که: «لا رهبانیة فی الاسلام».

از ترهب نهی کردست آن رسول بدعتی چون درگرفتی ای فضول
... در میان امت مرحوم باش سنت احمد مهمل محکوم باش
... حق ز هر جنسی چو زوجین آفرید پس نتایج شد ز جمعیت پدید

روزی سه نفر از زنان مدینه به حضور پیامبر اکرم آمده از شوهران خود شکایت کردند. یکی گفت: شوهر من گوشت نمی‌خورد. دیگری گفت: شوهر من از بوی خوش پرهیز می‌کند، و سومی گفت: شوهرم تمایلی به معاشرت با من ندارد. پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله از شنیدن این سخنان، به شدت ناراحت شد و بی‌درنگ، در حالی که از شدت خشم ردایش بر زمین کشیده می‌شد، از خانه به مسجد آمد و بالای منبر رفت و پس از حمد و ستایش خداوند، فرمود: چرا برخی از اصحاب من از خوردن گوشت و استعمال بوی خوش و معاشرت با زنان اجتناب می‌کنند. همانا من خودم هم گوشت می‌خورم و هم بوی خوش استعمال می‌کنم و هم با زنان معاشرت دارم. هر کس از سنت من اعراض کند از من نیست.^۱ اصولاً، بر اساس آیات قرآن،^۲ محبت همسران به یکدیگر، یکی از نشانه‌های خداوند است. همین روحیه رهبانیت و ریاضیت‌های جنسی در میان برخی از زنان نیز نفوذ کرده بود که ائمه اطهار به شدت با آن مبارزه کردند. گفتگویی که میان امام باقر علیه السلام و یکی از زنان مسلمان مدافع رهبانیت صورت گرفته، خواندنی است. این گفتگو را امام رضا علیه السلام چنین نقل کرده است:^۳ زنی به محضر امام باقر علیه السلام رسید و عرض کرد: من متبتله هستم.

امام: منظورت از تبتل چیست؟

۱. محمد بن یعقوب کلینی، *الفروع من الکافی*، ج ۵، کتاب النکاح، باب کراهیه الرهبانیه و ترک الباه، ص ۴۹۶، حدیث ۵.

۲. روم (۳۰): ۲۵-۲۰.

۳. *إن امرأة سألت أبا جعفر فقالت: أصْلَحَكَ اللهُ إِنِّي مُتَبَتِّلَةٌ فَقَالَ لَهَا: وَ مَا التَّبَتُّلُ عِنْدَكَ؟ قَالَتْ لَا أَرِيدُ التَّزْوِيجَ أَبَدًا. قَالَ وَ لِمَ؟ قَالَتْ: التَّيْسُ فِي ذَلِكَ الْفَضْلِ. فَقَالَ: إِنَصْرِفِي. فَلَوْ كَانَ فِي ذَلِكَ فَضْلٌ لَكَانَتْ فَاطِمَةُ عليها السلام أَحَقَّ بِهِ مِنْكَ إِنَّهُ لَيْسَ أَحَدٌ يَسْبِقُهَا إِلَى الْفَضْلِ.*

(محمد باقر مجلسی، *بحار الانوار*، ج ۱۰۰، ابواب النکاح، باب ۱، ص ۲۱۹، حدیث ۱۳)

زن: هرگز قصد ازدواج ندارم و می‌خواهم به صورت مجرد زندگی کنم.

امام: چرا؟

زن: می‌خواهم به معنویت و فضیلت دست یابم.

امام: دست از این کارها بردار. اگر مجرد فضیلت بود، فاطمه زهرا علیها السلام سرور زنان عالم، سزاوارتر به

این کار بود.

از سوی دیگر، اسلام با دیدگاه فرویدی نیز به شدت مخالف بوده، افسارگسیختگی و بی‌بند و باری جنسی را به شدت نهی کرده است. اصولاً در اسلام شهوت‌پرستی و شهوت‌خواهی، به طور مطلق، اعم از شهوت جنسی، شهوت مقام، شهوت مال، شهوت شکم و امثال آن، مذموم و منفور است. منطق اسلام این نیست که به صورت نامحدود و بدون هیچ قید و بندی، اجازه فعالیت به غرایز انسانی بدهد. اشاره به مضامین برخی از روایات بسیاری که در این زمینه در مجامع روایی ما وجود دارد^۱ دیدگاه اسلام را در باره نحوه برخورد با شهوات نفسانی، به ویژه شهوت جنسی، به خوبی نشان می‌دهد: «کسی که بر شهوتش غالب شود، عقلش آشکار می‌شود.»^۲ «پیروی از خواهش‌های نفسانی، نتیجه‌ای جز هلاکت و نابودی نفس انسانی در پی ندارد.»^۳ «بردگی شهوت بدترین بردگی‌ها و خوارترین اسارت‌هاست. کسی که در چنگال‌های بی‌رحم و سیری‌ناپذیر شهوت گرفتار شود راهی برای نجات و رهایی ندارد.»^۴ «کسی که در میدان مبارزه با شهوت مغلوب و زمینگیر شود، از بردگان و اسیران خوارتر و فرومایه‌تر است.»^۵ «شهوت و غضب، دشمن‌ترین دشمنان انسان‌اند؛ کسی که بر این دو دشمن غلبه کند و آنها را تحت تسلط خود درآورد، به هدف خواهد رسید.»^۶ «اگر می‌خواهی از آفات در امان باشی، خویشتن را از تسلیم شدن در برابر شهوات بازدار.»^۷ «ترک شهوت‌ها برترین

۱. در اینجا می‌کشیم که تنها برخی از روایات موجود در کتاب *غرر الحکم و درر الکلم* مرحوم عبدالواحد الأمدی، را که گزیده‌ای از کلمات امام علی علیه السلام است، ذکر نماییم.

۲. *مَنْ غَلَبَ شَهْوَتَهُ ظَهَرَ عَقْلُهُ*. (عبدالواحد الأمدی، *غرر الحکم و درر الکلم*، ج ۲، فصل ۷۷، ص ۱۶۴، حدیث ۳۰۸)

۳. *مَنْ اطَاعَ نَفْسَهُ فِي شَهْوَاتِهَا قَدَّ أَعَانَهَا عَلَى هَلَكَتِهَا*. (همان، ج ۱، فصل ۳، ص ۱۴۰، حدیث ۲۱۴)

۴. *عَبْدُ الشَّهْوَةِ أَسِيرٌ لَا يَنْفِكُ اسْرَهُ*. (همان، ج ۲، فصل ۵۵، ص ۴۰، حدیث ۱۵)؛ مولوی در این باره می‌گوید: «هر که در شهوت فرو شد برنخاست.»

۵. *عَبْدُ الشَّهْوَةِ أَذَلُّ مِنْ عَبْدِ الرَّقِّ*. (همان، ج ۲، فصل ۵۵، ص ۴۰، حدیث ۱۳)

۶. *أَعْدَى عَدُوٍّ لِلرَّعِيَّةِ وَغَضَبُهُ وَشَهْوَتُهُ فَمَنْ مَلَكَهَا بِمَا عَلَتْ عَظَمَتَهُ دَرَجَتُهُ بَلَّغَ غَايَتَهُ*. (همان، ج ۱، فصل ۸، ص ۲۰۴، حدیث ۴۴۳)

۷. *إِمْنَعْ نَفْسَكَ مِنَ الشَّهَوَاتِ تَسْلَمْ مِنَ الْآفَاتِ*. (همان، ج ۲، فصل ۷۷، ص ۲۲۴، حدیث ۱۲۶۸)

عبادت و زیباترین عادت است.^۱ «با خواهش‌های نفسانی در تضاد باشید؛ همچون تضاد دو ضد با یکدیگر و با آنها پیکار کنید؛ مانند پیکار دشمن با دشمن.»^۲ «از شهوات سرکش بپرهیزید که شما را به ارتکاب انواع گناهان و هجوم بر معاصی می‌کشاند.»^۳ «پیروی از شهوات، دین را به نابودی می‌کشاند.»^۴ «انسان نادان، برده شهوت.»^۵ و «عاقل، دشمن شهوت است.»^۶ «شیرینی شهوت را ننگ رسوایی از میان می‌برد.»^۷ «کسی که شهوت او فزونی یابد جوانمردی او کم می‌شود.»^۸ «کسی که مشتاق بهشت باشد باید شهوت‌پرستی را فراموش کند.»^۹ «حکمت و دانش در قلبی که جای شهوت‌پرستی است ساکن نمی‌شود.»^{۱۰} «هنگامی که چشم، مظاهر شهوت را ببیند، عقل از مشاهده عاقبت کار باز می‌ماند.»^{۱۱} به هر حال، شهوت‌طلبی و شهوت‌رانی بدترین آفت معنویت و سیر و سلوک الهی است.

گر امروز آتش شهوت بکشتی بی‌گمان رستی وگرنه تف آن آتش تو را هیزم کند فردا^{۱۲}

* * *

زشت‌ها را خوب بنماید شره نیست چون شهوت بتر ز آفات ره
صد هزاران نام خوش را کرد ننگ صد هزاران زیرکان را کرد رنگ^{۱۳}

خلاصه آنکه منطق اسلام در برابر قوا و غرایز انسانی به‌ویژه قوای شهوانی را می‌توان در این بیان حکیمانه امام خمینی رحمه الله عارف و اخلاقی بزرگ روزگار حاضر و همه روزگاران، مشاهده کرد:

۱. ترك الشهوات افضل عبادة و اجمل عادة. (همان، ج ۱، فصل ۲۳، ص ۳۱۴، حدیث ۶۵)

۲. ضادوا الشهوة مضادة الضد ضده و حاربوها محاربة العدو العدو. (همان، ج ۱، فصل ۴۵، ص ۴۲۱، حدیث ۴۰)

۳. أھجروا الشهوات فإنها تقوكم الى ركوب الذنوب و التھجيم على السيئات. (همان، ج ۱، فصل ۳، ص ۱۴۶، حدیث ۲۸)

۴. طاعة الشهوة تفيد الدين. (همان، ج ۲، فصل ۴۷، ص ۱۰، حدیث ۳)

۵. الجاهل عبد الشهوة. (همان، ج ۱، فصل ۱، ص ۲۸، حدیث ۵۰۴)

۶. العاقل عدو الشهوة. (همان، ج ۱، فصل ۱، ص ۲۸، حدیث ۵۰۳)

۷. حلاوة الشهوة ينقضها عار الفضيحة. (همان، ج ۱، فصل ۲۸، ص ۳۴۳، حدیث ۱۹)

۸. من زادت شهوته قلَّت مروءته. (همان، ج ۲، فصل ۷۷، ص ۱۶۸، حدیث ۳۷۷)

۹. من اشتاق الى الجنة سلا عن الشهوات. (همان، ج ۲، فصل ۷۷، ص ۲۰۱، حدیث ۹۳۶)

۱۰. لا تشكن الحكمة قلباً مع حب شهوة. (همان، ج ۲، فصل ۸۶، ص ۳۶۹، حدیث ۴۷۹)

۱۱. اذا أبصرت عين الشهوة غيبت القلب عن العاقبة. (همان، ج ۱، فصل ۱۶، ص ۲۷۹، حدیث ۸۹)

۱۲. سنائی غزنوی، دیوان اشعار، ص ۶۰.

۱۳. جلال الدین محمد بلخی، مثنوی و معنوی، دفتر پنجم، ابیات ۱۳۶۹ و ۱۳۷۰.

بدان که قوه شهوت از قوای شریفه‌ای است که حق تعالی به حیوان و انسان مرحمت فرموده برای حفظ شخص خود و بقای آن در عالم طبیعت و برای ابقای نوع و حفظ آن. و اگر انسان این قوه را نداشت به واسطه مُخلّلات خارجیه و داخلیه، به اسرع اوقات، رو به فنا و زوال می‌گذاشت و تحصیل بدل ما یتحلل نمی‌کرد. و چون تحصیل سعادت ابدی بی‌بقای در عالم دنیا و اقامه در نشئه طبیعت صورت نگیرد، سعادت ابدی انسان و حیات شریف ملکوتی او مرهون منت این قوه شریفه است. و نیز این قوه را مدخلیت تام و دخالت کامل است در تشکیل عائله شریفه و نظام مدینه فاضله و تربیت نفوس ناقصه. پس علاوه بر آنکه سعادت خود انسان وابسته به این قوه است، سعادت بنی نوع هم پیوند به این مائده آسمانی است. و این قوه در وقتی کفیل این سعادات شخصیه و نوعیه است که از حدود اعتدال، تخطی و تجاوز نکند، و از تحت موازین عقلیه و الهیه خارج نشود؛ زیرا با خروج آن از حد خود و به جانب افراط و تفریط رفتن، علاوه بر آنکه سعادات مذکوره را تحصیل نکند، مایه شقاوت و بدبختی خود و بنی نوع خود شود. چه بسا با شهوترانی چند روز یا چند ساعت، نظام یک عائله شریفه از هم گسسته شده، و طرح بدبختی و بیچارگی آنها تا ابد ریخته شود. و چه بسا از عنان گسیختگی این قوه، شرافت خود انسان و عائله شریفه او دستخوش باد فنا شود.^۱

بنابرین، از دیدگاه اسلام، قوای شهوانی و مخصوصاً غریزه جنسی نه علت تامه شقاوت است و نه علت تامه سعادت، بلکه خوب یا بد بودن آنها، از نظر اخلاقی، بستگی به نوع رفتار ما با آنها دارد.^۲ باز هم در اینجا، به سخن حکیمانه امام خمینی رحمه الله توجه کنید که در این باره می‌فرماید:

بدان که وهم و غضب و شهوت ممکن است از جنود رحمانی باشند و موجب سعادت و خوشبختی انسان گردند، اگر آنها را تسلیم عقل سلیم و انبیا عظیم الشان نمایی. و ممکن است از جنود شیطانی باشند، اگر آنها را سرخود گردانی و «وهم» را بر آن دو قوه با اطلاق عنان، حکومت دهی. و این نیز پوشیده نماند که هیچ یک از انبیا عظام، جلو شهوت و غضب و وهم را به طور کلی نگرفته‌اند، و هیچ داعی الی الله تاکنون نگفته است باید شهوت را به کلی کشت و نائره غضب را به کلی خاموش کرد و تدبیر وهم را از دست داد؛ بلکه فرموده‌اند باید جلو آنها را گرفت که در تحت میزان عقلی و قانون الهی

۱. سیدروح‌الله خمینی (امام)، شرح حدیث جنود عقل و جهل، ص ۲۷۹ و ۲۸۰.

۲. «اصل وجود غریزه جنسی نیز همانند میل‌ها و کشش‌های درونی دیگر، لازمه ساختمان روح انسان و فطری است که... خود به خود، نه ارزش اخلاقی مثبت دارد و نه ارزش اخلاقی منفی... البته، از نظر فلسفی، هر چیزی که بهره‌ای از وجود داشته باشد، خواه اختیاری باشد یا غیر اختیاری، فی نفسه، خیر است؛ ولی «خیر» در اینجا اصطلاح دیگری است و به ارزش‌ها و خیر اخلاقی ارتباطی ندارد. آنچه که در محدوده اخلاق قرار می‌گیرد و بار ارزشی خواهد داشت کیفیت و کمیت ارضای این میل و جهت اِعمال آن است.» (محمد تقی مصباح، اخلاق در قرآن، تحقیق محمدحسین اسکندری، ج ۲، ص ۲۳۹)

انجام وظیفه دهند؛ زیرا این قوا هر یک می‌خواهند کار خود را انجام دهند و به مقصود خویش نایل شوند اگرچه مستلزم فساد و هرج و مرج هم شود. مثلاً نفس بهیمی مستغرق شهوت خود سر عنان گسیخته می‌خواهد مقصد و مقصود خود را انجام دهد، اگرچه به زنا یا محصنات در خانه کعبه باشد...^۱

نقد نسبیت‌گرایی جنسی

ممکن است گفته شود^۲ که اخلاق جنسی امری نسبی است و هیچ حد مشخص و معین و قطعی‌ای ندارد. مثلاً در جوامع غربی، حجاب زن امری زشت و نامطلوب و حتی خلاف اخلاق و نظم اجتماعی به شمار می‌آید؛ ولی در جوامع اسلامی، امری خوب و مطلوب و مطابق با اخلاق و نظم اجتماعی؛ و یا در جوامع غربی و برای غریبان، تعدد زوجات کاری بسیار زشت و نامشروع و خلاف اخلاق است؛ اما در جوامع اسلامی اینگونه نیست؛ یا در جوامع مسیحی تا چند سال پیش، طلاق امری زشت و نکوهیده و ممنوع بود؛ اما در جوامع اسلامی، امری مجاز است. بنابراین، اخلاق جنسی در هر منطقه‌ای و مطابق با هر فرهنگی ممکن است متفاوت باشد. پس به عنوان مثال نباید لواط و همجنس‌بازی را اموری خلاف اخلاق انسانی دانست و یا زنا و فحشا را مطلقاً زشت به حساب آورد، یا حجاب را مطلقاً خوب یا بد دانست. بر این اساس می‌توان گفت آنچه که یک جامعه، ناهنجاری جنسی می‌داند در جامعه‌ای دیگر اگر جزء هنجارهای جنسی نباشد دست کم جزء ناهنجاری‌ها نیست.

نظر شما در این باره چیست؟ آیا این نوع اختلافات را قبول دارید؟ آیا پذیرش این نوع اختلافات را به معنای پذیرش نسبیت‌گرایی و در نتیجه تساهل و تسامح در اخلاق جنسی می‌دانید؟ به چه دلیل؟ با توجه به انواع مختلف نسبیت‌گرایی اخلاقی، یعنی نسبیت‌گرایی توصیفی، هنجاری و فرااخلاقی،^۳ این دیدگاه را نقد و بررسی کنید.

۳. عوامل شهوت‌پرستی و شهوت‌رانی

با توجه به روایات پیش گفته، می‌توان مهم‌ترین علل و عوامل شهوت‌پرستی و شهوت‌رانی را در امور ذیل خلاصه کرد:

۱. سیدروح‌الله خمینی (امام)، شرح چهل حدیث، ص ۱۶.
۲. دیوبند ال. روزنهان و مارتین ای. پی. سلیگمن، آسیب‌شناسی روانی، ترجمه یحیی سیدمحمدی، ج ۲، ص ۱۷۹-۱۷۷.
۳. برای آشنایی بیشتر با انواع نسبیت‌گرایی اخلاقی و نقد و بررسی آنها، بنگرید به: محمدتقی مصباح‌یزدی، فلسفه اخلاق، تحقیق و نگارش احمدحسین شریفی، ص ۱۴۸-۱۴۱.

۱. ضعف در خداشناسی و سستی در ایمان به خدا و پیامبر و عدم رعایت دستورات دینی؛ به یقین کسی که خدای بزرگ را همواره حاضر و ناظر رفتارهای خودش ببیند، هرگز به خود اجازه نمی‌دهد در محضر او، دست به سوی گناه دراز کند. کسی که قیامت و حسابرسی اخروی را باور دارد، هیچگاه خود را گرفتار شهوترانی و شهوت‌پرستی نخواهد کرد.

۲. ضعف در خودشناسی و نداشتن درکی درست از خویشتن و فروکاستن ارزش انسانی خود تا سرحد حیوانات؛ کسی که به گوهر عظیم و گران‌قدر خود واقف باشد و عظمت وجود انسانی را درک کند، هرگز حاضر نیست وجود خود را با دنباله‌روی از شهوات و خواهش‌های نفسانی تا سرحد حیواناتی چون خوک و خروس پایین آورد. هیچ یک از کسانی که دنبال شهوترانی و ارضای خواهش‌های پست حیوانی خود هستند، تصور درستی از وجود انسانی و فلسفه آفرینش خویشتن ندارند.

به راستی اگر یک دختر جوان، ارزش وجودی خود و هدف از آفرینش خویشتن را بداند، آیا هرگز به ذهنش خطور می‌کند که خود را به شکل یک عروسک درآورده و همچون نمایشگاه ستیاری از رنگ و لعاب، خود را در معرض نگاه‌های آلوده و مسموم دیگران قرار دهد؟ و یا اگر یک پسر جوان، قدر و قیمت انسانی خود را بداند، آیا هرگز اجازه چشم‌چرانی و امثال آن را به خود می‌دهد؟

۳. ضعف در شناخت حقایق امور و عدم شناخت پیامدهای ناگوار دنیوی و اخروی شهوت‌پرستی و شهوترانی؛ شهوترانی و پیروی از خواهش‌های نفسانی، آثار زیانبار روحی و جسمی و اجتماعی فراوانی را در پی دارد که اگر انسان اندکی به آنها توجه کند هرگز به دنبال شهوترانی نخواهد رفت. عامل اصلی مشکلات عصبی و بهداشتی و ناامنی‌های اجتماعی و جنسی فراوانی که دامنگیر بشریت شده است، همین شهوترانی و عنان‌گسیختگی عده‌ای از انسان‌نمایان است که البته نخستین قربانی این افزون‌طلبی‌ها خود آنان و خانواده‌شان هستند. حضرت امام خمینی ره در این باره، می‌فرماید:

اطبا امروز بسیاری از امراض را بعد از تجزیه و تجربه به امراض تناسلی خود مریض یا پدر یا اجدادش که به وراثت به او رسیده، نسبت می‌دهند. اینها یک از هزار مفاسد دنیوی این قوه عنان‌گسیخته است. اگر قدری توجه شود به مفاسدی که از آن حاصل شود در عالم ماورای طبیعت، به گفته اطبای نفوس و مربوطین با وحی الهی و علمای روحانی ماورای طبیعت معلوم شود که این مفاسد دنیوی، قدر قابلی در مقابل آنها ندارد.^۱

۱. سیدروح‌الله خمینی (امام)، شرح حدیث جنود عقل و جهل، ص ۲۸۱.

در جستجوی راهکاری عملی

آیات و روایات فراوانی در باره حرمت نگاه به نامحرم و آثار سوء دینی و اخلاقی چشم‌چرانی در متون دینی ما وجود دارد. هم به مردان و پسران مؤمن دستور مؤکد داده شده است که از نگاه به نامحرم خودداری نمایند: «قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغْضُوا أَبْصَارَهُمْ»^۱ و هم به زنان و دختران با ایمان توصیه مؤکد شده است که از نگاه به نامحرم بپرهیزند: «وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ»^۲. از امام صادق (ع) روایت شده است که فرمود: «نگاه به نامحرم تیری از تیرهای زهرآلود ابلیس است، و ای بسا نگاهی که حسرتی طولانی را در پی دارد»^۳. از حضرت عیسی (ع) نقل است که فرموده است نگاه به نامحرم در دل انسان کاشته می‌شود و موجب فتنه و نابودی نگاه‌کننده می‌شود.^۴

در مقابل پاداش‌های بسیاری برای خودداری از نگاه به نامحرم ذکر شده است. امام صادق (ع) می‌فرماید: «چشمی که به نامحرم نگاه نکند، عظمت و جلال خداوند را مشاهده می‌کند»^۵. و در حدیثی از پیامبر اکرم (ص) نقل شده است که فرمودند: «چشم‌های خود را از نامحرم حفظ کنید تا عجایب آفرینش را مشاهده کنید»^۶.

زندگی دانشجویی، به ویژه در محیط کلاس و درس به گونه‌ای است که در بسیاری از موارد خودداری از نگاه به نامحرم بسیار مشکل است. به نظر شما برای نجات از آسیب‌ها و پیامدهای سوء چشم‌چرانی و بهره‌مندی از پاداش‌های بی‌شمار چشم‌پوشی، چه باید کرد؟

۴. اهمیت ازدواج در اسلام

اسلام، غریزه جنسی را از نعمت‌های بزرگ الهی می‌داند. در عین حال، برای ارضای این غریزه نیز، همچون سایر غرایز، حدود و شرایطی را قائل شده و تجاوز از آن قبیود و نادیده گرفتن آن محدودیت‌ها را در هیچ شرایطی مجاز ندانسته است.^۷ از دیدگاه اسلام، تنها راه مشروع و مقبول ارضای غریزه جنسی «ازدواج» است. ما نیز در این قسمت برای آشنایی بیشتر با راهکار اسلامی

۱. نور (۲۴)، ۳۰.

۲. نور (۲۴)، ۳۱.

۳. النظر سهم من سهام ابلیس مسموم و کم من نظرة اورثت حسرة طويلة. (بحار الانوار، ج ۱۰۱، باب ۳۳، ج ۴۶، ص ۴۰)

۴. بنگرید به: همان، ج ۵۰، ص ۴۱.

۵. ما اعتصم احد بمثل ما اعتصم بغض البصر فان البصر لا بغض عن محارم الله الا و قد سبق الى قلبه مشاهدة العظمة والجلال.

۶. همان، ج ۵۲، ص ۴۱.

۷. غُضُّوا أَبْصَارَكُمْ تَزُونَ الْمُحْجَبَاتِ. (همان، ج ۵۲، ص ۴۱ و ۴۲)

۸. برای توضیح بیشتر در این باره، بنگرید به: محمدتقی مصباح، اخلاق در قرآن، تحقیق محمدحسین اسکندری، ج ۲، ص ۲۴۸-۲۴۵.

ارضای غریزه جنسی، مطالبی در این باب ارائه می‌دهیم. البته همانطور که خوانندگان عزیز می‌دانند، در باره ازدواج از ابعاد مختلفی می‌توان بحث کرد که پرداختن به آنها، ما را از هدف اصلی خود باز می‌دارد و ما در اینجا صرفاً می‌خواهیم از دیدگاه اخلاقی و به‌عنوان راهکاری برای ارضای غریزه جنسی به این مسئله نگاه کنیم.

ازدواج نقش تربیتی فوق‌العاده‌ای برای انسان‌ها، چه دختران و چه پسران دارد. ازدواج، نخستین گام برای رهایی از «خودپرستی» و «خوددوستی» به سوی «غیردوستی» است و نخستین میدان واقعی برای تجربه دیگر دوستی است. هر کدام از زوجین، تا پیش از ازدواج تنها در اندیشه خود و نیازها و خواسته‌های مادی و معنوی خودشان بودند؛ اما با ازدواج است که نیازها و خواسته‌های آنان رنگ دیگر دوستی به خود می‌گیرد. افزون بر این، تجربه نشان داده است افرادی که برای تهذیب نفس، تا آخر عمر از ازدواج خودداری کرده‌اند، به‌رغم پیشرفت‌های چشمگیر علمی و معنوی که داشته‌اند، نه تنها در اواخر عمر از این رفتار خود پشیمان شده‌اند، بلکه خامی‌ها و ناپختگی‌هایی در رفتارهای آنان بوده است. این نشان می‌دهد که تنها در سایه ازدواج است که بخشی از شخصیت انسان شکل می‌گیرد.

ازدواج در اسلام، به‌عنوان یک امر بسیار مقدس و یک عبادت کم‌نظیر و در برخی موارد، به‌عنوان واجب شرعی به شمار آمده است. در اسلام، هیچ بنایی محبوب‌تر از بنای ازدواج نیست^۱ و دو رکعت نماز شخص ازدواج کرده، برتر از هفتاد رکعت نماز انسان عزب ارزیابی شده است.^۲ شخصی به نام عکاف به محضر پیامبر اکرم آمد. حضرت از او پرسید: «آیا ازدواج کرده‌ای؟» وقتی وی، به‌رغم اینکه از نظر توانایی مالی مشکلی نداشت، پاسخ منفی داد، پیامبر اکرم ﷺ به او فرمود: «ازدواج کن وگرنه در زمره گناهکاران به شمار می‌آیی.»^۳ بالاتر آنکه ترک ازدواج ملازم با برادری شیطان دانسته شده است.^۴

۱. عن النبی ﷺ: ما بُنِيَ فی الاسلام بناءً احبُّ الی الله عزوجل و اَعزُّ من التزویج. (محمدحسن نجفی، جواهر الکلام، ج ۲۹، ص ۱۳)

۲. عن الصادق ؑ: رکعتان یصلُّهما المَترُوجُ افضلُ من سبعین رکعةً یصلُّها الاعزب. (ابی جعفر محمد بن الحسن الطوسی، تهذیب الاحکام، ج ۷، حدیث ۱۰۴۴)

۳. محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۱۰۰، ابواب النکاح، باب ۱، ص ۲۲۱، حدیث ۲۷.

۴. همان، ص ۲۲۱، حدیث ۲۹.

بدترین^۱ و پست‌ترین^۲ مردگان و اموات مسلمان، انسان‌های عزب دانسته شده‌اند؛ یعنی کسانی که احساس نیاز به ازدواج می‌کنند و تمکن مالی نیز برای ازدواج دارند، اما از ازدواج خودداری می‌کنند، بدترین و پست‌ترین مردگان مسلمان به شمار می‌روند. با توجه به آن روایت مشهور پیامبر ﷺ که فرمود: «ازدواج سنت من است و هر کس از سنت من اعراض کند، از من نیست.»^۳ می‌توان گفت که یکی از شرایط مسلمانی ازدواج است.^۴ ازدواج زودهنگام نیز مورد تأکید قرار گرفته است. در روایت آمده است جوانی که در آغاز جوانی‌اش ازدواج کند، شیطان خود را نسبت به دو سوم دینش ناامید کرده است.^۵ پیامبر اکرم ﷺ در یک خطاب کلی به همه جوانان می‌فرماید:

ای جوانان، هر کدام که می‌توانید، ازدواج کنید؛ زیرا ازدواج موجب عفت چشم و پاکدامنی می‌شود و هر کسی که امکان ازدواج ندارد، برای فرونشاندن آتش شهوت خود، روزه بگیرد.^۶

در روایات متعددی این حقیقت بیان شده است که اگر کسی به سبب ترس از فقر و مشکلات اقتصادی از ازدواج خودداری کند، در حقیقت نسبت به خداوند بدگمان است؛ زیرا خداوند وعده تأمین روزی را داده است: «إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُعْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ.» امام صادق ﷺ در این باره می‌فرماید:

کسی که به سبب ترس از فقر ازدواج نکند، نسبت به خداوند بدگمان است.^۷

بلکه یکی از راه‌های نجات از فقر و بهره‌مندی از رفاه مادی، ازدواج معرفی شده است. امام صادق ﷺ می‌فرماید شخصی نزد پیامبر اکرم ﷺ آمد و از فقر و تنگدستی نالید؛ پیامبر به او

۱. عن النبی ﷺ: یراؤ موتاکم العزّاب. (همان، ص ۲۲۰، حدیث ۱۹)

۲. عن النبی ﷺ: وذلّ موتاکم العزّاب. (همان، ص ۲۲۰، حدیث ۱۹)

۳. النکاحُ سُنی فَمَنْ رَغِبَ عَنْ سُنِّی فَلَیسَ بِنَبِی. (همان، ص ۲۲۰، حدیث ۲۳)

۴. البته روشن است که ازدواج، شرط کمال در اسلام است و نه شرط مقوم اسلام. به این صورت که اگر کسی ازدواج نکند، نمی‌تواند به درجات بالایی از کمال برسد، نه اینکه از اسلام خارج می‌شود.

۵. عن النبی ﷺ: ما مِنْ شَابٍ تَزَوَّجَ فِی حِدَائِیِّهِ إِلَّا عَجَّ شَیْطَانُهُ یَا وَیْلَهُ یَا وَیْلَهُ عَصِمَ بَنُو ثُلَیْیَ دِیْنَهُ فَلَیْسَ اللَّهُ الْعَبْدُ فِی الثَّلَاثِ الْبَاقِی. (همان، ص ۲۲۱، حدیث ۳۴)

۶. یا مُعْشَرَ الشَّابِّ مَنْ اسْتَطَاعَ مِنْکُمُ الْبَاءَ فَلِیَتَزَوَّجْ فَإِنَّهُ أَغْضُ لِلْبَصْرِ وَ أَحْسَنُ لِلْفَرْجِ وَ مَنْ لَمْ یَسْتَطِعْ فَعَلَّیْهِ بِالصَّوْمِ فَإِنَّهُ لَهُ وَجَاءٌ. (احمد بن عبدالعزیز الحداد، اخلاق النبی فی القرآن و السنة، ج ۲، ص ۶۹۲)

۷. مَنْ تَرَكَ التَّزْوِیجَ مَخَافَةَ الْبُعْدَةِ فَقَدْ آسَأَ بِاللَّهِ الْفُسْنَ. (محمد بن یعقوب کلینی، الفروع من الکافی، ج ۵، ص ۳۳۰، باب ان التزویج یزید فی الرزق، حدیث ۱)

فرمود: «ازدواج کن.» و آن شخص ازدواج کرد و پس از مدتی وضع زندگی او رو به بهبودی نهاد.^۱ در روایت دیگری از پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله نقل است که فرمود:

برای بهره‌مندی از رزق ازدواج کنید؛ زیرا در زنان برکت است.^۲

۱-۴. ارزش واسطه ازدواج شدن

مردان و زنان بی‌همسر خود را همسر دهید، همچنین غلامان و کنیزان صالح و درستکاران را؛ اگر فقیر و تنگدست باشند، خداوند از فضل خود آنان را بی‌نیاز می‌سازد؛ خداوند گشایش‌دهنده و آگاه است.^۳

از این آیه به روشنی استفاده می‌شود که یکی از وظایف اجتماعی مسلمانان این است که وسایل ازدواج جوانان را فراهم سازند و آنان را در این مهم یاری نمایند.
امیر مؤمنان علیه السلام، می‌فرماید:

برترین واسطه‌گری‌ها واسطه‌گری در امر ازدواج است.^۴

امام صادق علیه السلام می‌فرماید:

کسی که وسایل ازدواج را برای شخصی فراهم کند، روز قیامت مورد توجه خاص خداوند قرار می‌گیرد.^۵

۲-۴. شرایط همسر خوب

ازدواج مسئولیت بزرگ الهی، انسانی و اجتماعی است. ما در برابر نعمت‌های خداوند و همچنین در برابر جامعه و نسل‌های آینده و در برابر فرزندانمان که بعداً می‌خواهیم به جامعه انسانی تحویل دهیم

۱. جاء رجل الى النبي فسكا اليه الحاجة فقال: تزوج فتزوج فوشع عليه. (همان، حدیث ۲)؛ همچنین بنگرید به حدیث ۷-۳؛ نیز بنگرید به: محمدحسن نجفی، جواهر الکلام فی شرح شرائع الاسلام، ج ۲۹، ص ۹.

۲. تزوجوا للرزق، فإن فیهن البركة. (محمدحسن نجفی، جواهر الکلام فی شرح شرائع الاسلام، ج ۲۹، ص ۱۰)

۳. وأنکحوا الأباة منکم و الصالحین من عبادکم و إنا انکم إن یکنوا فقراء یغنهم الله من فضله و الله واسع علیم. (نور (۲۴): ۳۲)

۴. أفضل الشفاعات أن تشفع بین اثنين فی نکاح حتی یجمع الله بینهما. (محمد بن یعقوب کلینی، الفروع من الکافی، ج ۵، ص ۳۳۱، باب من سعی فی التزویج، حدیث ۱)

۵. من رزح عزاً کان بمن ینظر الله عز و جل الیه یوم القیامة. (همان، حدیث ۲). همچنین بنگرید به: محمدباقر مجلسی، بحار

الانوار، ج ۱۰۰، ابواب النکاح، باب ۱، ص ۲۱۸، حدیث ۸)

مسئولیت داریم. بنابراین باید به شدت مراقب بود که چه کسی را به عنوان شریک زندگی خود برمی‌گزینیم و هرگز نباید تنها در اندیشه لذت‌های شخصی خود بوده و صرفاً به دنبال ارضای آنها باشیم. در کتاب‌های مختلف، مسائل ریز و درشت فراوانی را به عنوان شرایط لازم برای یک همسر مناسب برشمرده‌اند. اما به نظر نگارنده، سه شرط مهم و اساسی در این رابطه، که بهره‌مندی از آنها به معنای بهره‌مندی از خوبی‌ها و فضیلت‌های فراوان است و غفلت از آنها در انتخاب همسر خسارت‌های جبران‌ناپذیری را در پی دارد، عبارتند از: اصالت خانوادگی، تقوا و دین‌داری و اخلاق نیک. در ادامه هرکدام از این شرایط را به اختصار توضیح می‌دهیم:

الف) اصالت خانوادگی

یکی از مهم‌ترین شرایط همسر خوب اصالت خانوادگی است. جوانان باید بدانند دختران یا پسرانی که دارای خانواده‌ای اصیل نیستند، چندان قابل اعتماد نخواهند بود. البته اصالت خانوادگی به معنای پول‌دار بودن یا دارای پست و مقام بودن و امثال آن نیست. اصالت خانوادگی یعنی متقی و پارسا بودن خانواده؛ یعنی متدین بودن پدر و مادر. پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله به شدت از ازدواج با دختران زیبایی که شرافت خانوادگی ندارند، بر حذر داشته و می‌فرماید:

ای مردم، از گیاهان سبز و خرمی که در مزبله رشد کرده‌اند بهره‌ی‌زید! گفتند: ای رسول خدا، منظور از این جمله چیست؟ در پاسخ فرمود: دختر زیبایی که در خانواده‌ای بد رشد کرده باشد.^۱

در روایت دیگری، از رسول اکرم صلی الله علیه و آله نقل شده است که فرموده‌اند: «فرزندان انسان از نظر ویژگی‌های جسمی و روحی، بیشتر به برادران زن او شباهت پیدا می‌کنند»^۲ از این گونه روایات می‌توان دریافت که اصالت و شرافت خانوادگی همسر، بسیار مهم است.

تذکر این نکته لازم است که اصالت خانوادگی همسر، یکی از شرایط است و نه تنها شرط. چه بسا افرادی که دارای خانواده‌ای اصیل و باتقوا و باشرافت هستند، اما خود آنان از آن تقوا و شرافت و اصالت بهره‌ای نبرده‌اند. پسر نوح از نمونه‌های تاریخی این مدعا است. او که از خانواده نبوت بود، به

۱. أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا كُمْ وَ خَضْرَاءُ الدِّمَنِ. قيل: «يا رسول الله و ما خَضْرَاءُ الدِّمَنِ؟» قال: «المرأة الحسناء في مَثْبِئِ السَّوءِ.» (محمد بن

يعقوب کلینی، الفروع من الکافی، ج ۵، ص ۳۳۲، باب اختیار الزوجة، حدیث ۴)

۲. إِنْخَارُوا لِنُطْفِئَكُمْ؛ فَإِنَّ الْخَالَ أَخَذَ الضَّجِيعِينَ. (محمد حسن نجفی، جواهر الکلام فی شرح شرائع الاسلام، ج ۲۹، ص ۳۷)

سبب عملکرد نامطلوبش، در زمره مخالفان نبوت و در صف دشمنان پدر جای گرفت. بنابراین اصالت خانوادگی، علت تامه خوبی همسر نیست، اما غفلت از آن نیز جایز نیست.

ب) تقوا و تدین

یکی دیگر از مهم‌ترین شرایط همسر خوب، «تقوا و تدین» اوست. البته تقوا درجات بسیار دارد. کمترین درجه آن، که نادیده گرفتنش در امر انتخاب همسر آفات و آسیب‌های فراوانی را در پی خواهد داشت، انجام واجبات و ترک محرمات است. دختران و پسران جوان بدانند کسی که در برابر خدای جهان و خالق هستی کرنش نکرد و به دستورات او بی‌اعتنایی نمود، در برابر همسرش هم کرنش نخواهد داشت و ارزشی برای او قائل نخواهد شد؛ کسی که در برابر آن همه نعمت خداوند حاضر نشد شکر او را به جا آورد و حتی حاضر نشد نمازهای روزانه را انجام دهد، چگونه می‌توان پذیرفت که قدردان زحمات و تلاش‌های همسرش باشد؟ پس باید در ازدواج دست‌کم، به کمترین درجه تقوا، یعنی انجام واجبات و ترک محرمات، اهتمام جدی ورزید و از اصالت دادن به زیبایی‌های ظاهری و ثروت و قدرت و امثال آن خودداری کرد چراکه همه اینها با حادثه‌ای کوچک و ناچیز ممکن است از بین بروند.^۱ آنچه که می‌ماند تقوای الهی است. قرآن می‌فرماید: «بهترین و بزرگوارترین شما در نزد خداوند پارساترین شما است.» پس چرا ما هم در انتخاب‌هایمان اصالت را به این معیار الهی ندهیم. به همین دلیل است که اولیای دین به پدران و مادران توصیه کرده‌اند که اگر خواستگار خوش اخلاق و متدینی به خواستگاری دختر شما آمد، بپذیرید، وگرنه پیامدهای بسیار بدی خواهد داشت.^۲

امام صادق علیه السلام می‌فرماید:

اگر کسی به دلیل زیبایی یا ثروت با یک زن ازدواج کند، خداوند او را به همان‌ها واگذار می‌کند؛ اما اگر معیار او در انتخاب همسرش، دین او باشد، خداوند زیبایی و ثروت را نیز به او عطا می‌کند.^۳

۱. البته روشن است که منظور این نیست که در انتخاب همسر، به هیچ وجه نباید به زیبایی‌های ظاهری توجه شود، که این نیز پیامدهای سوئی خواهد داشت، بلکه منظور این است که اصالت را نباید به زیبایی‌های ظاهری داده و از زیبایی‌های معنوی و کمالات روحی غفلت ورزید.

۲. در حدیثی از پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله چنین می‌خوانیم: اذا جاءکم من ترضون دینه و امانته یخطب الیکم فزوجوه ان لا تفلوه تکتن فتنه فی الارض و فساد کثیر. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۱۰۰، باب ۲۱، ج ۳، ص ۳۷۲)

۳. اذا تزوج الرجل المرأة لیجمالها او مالها و کُلَّ الى ذلك و اذا تزوج لیینها زوّقه الله الجمال و المال. (محمد بن یعقوب کلینی، الفروع من الکافی، ج ۵، ص ۲۳۳، باب «فضل من تزوج ذات دین و کراهه من تزوج للمال»، حدیث ۳)؛ بنگرید به حدیث ۱ و ۲.

مردی به محضر امام حسن علیه السلام آمد و عرض کرد دختری دارم و زمان ازدواجش فرا رسیده است، او را به چه کسی بدهم؟ امام حسن علیه السلام فرمود: کسی که تقوای الهی دارد؛ زیرا اگر او را دوست داشته باشد، عزیزش می‌دارد و اگر او را خوش ندارد، به او ظلم نخواهد کرد.^۱

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله فرموده‌اند:

کسی که دختر خود را به ازدواج فاسق درآورد، رابطهٔ نسبی خود را با او بریده است.^۲

ج) اخلاق نیک

یکی دیگر از شرایط همسر خوب، خوش اخلاق بودن است. همسر خوب، کسی است که آراسته به فضایل اخلاقی باشد و در حد توان خودش در صدد دوری از رذایل و زشتی‌های اخلاقی باشد. کسی در نامه‌ای از امام رضا علیه السلام پرسید: یکی از اقوام من به خواستگاری دخترم آمده است، اما قدری بداخلاق است. امام رضا علیه السلام در پاسخ او نوشت: اگر بداخلاق است، دختر خود را به او نده.^۳

در روایت دیگری از ایشان نقل شده است که می‌فرماید: «دختر خود را به شراب‌خوار ندهید؛ وگرنه مانند این است که او را به سوی زنا سوق داده باشید.»^۴

نمونه‌ای درس آموز

روزی مرحوم کاشف الغطا، یکی از مراجع بزرگ تقلید، پس از پایان درس فرمودند: «من دختری دارم که وقت ازدواجش فرارسیده است، اگر یک فرد متدین و اخلاقی باشد، من او را به دامادی می‌پذیرم و دخترم را به همسری او در می‌آورم.» در این میان، یکی از حضار از جای خود برخاست و پس از لحظه‌ای، بدون اینکه سخنی بگوید، نشست. پس از اتمام جلسه، مرحوم کاشف الغطا او را به منزلشان دعوت کردند. معلوم شد یکی از شاگردان فاضل، متدین و خوش اخلاق خود اوست. بنابراین بدون اینکه نیاز به تحقیق بیشتری در باره او داشته باشد، در باره امکانات مالی اش از او پرسیدند. طلبه جوان در پاسخ گفت: چیزی ندارم. مرحوم کاشف الغطا فرمودند: «و ما نمی‌دارد، این منزل ما یک اطاق خالی دارد که ما فعلاً به آن نیازی نداریم و شما می‌توانید در آن

۱. قال رجلٌ للحسن علیه السلام: إن لی ابنةً فمتن تری أن أزوجهَا له؟ قال: زوجهَا مِن یَتقِ اللهَ عزَّ و جلَّ فإن أحبَّهَا أکرَمَهَا و إن أبغَضَهَا لم یَظْلِمْنَهَا. (شهاب‌الدین محمد بن احمد ابی الفتح الابشیهی المحلی، المستطرف فی کل فن مستطرف، ج ۲، ص ۲۴۸)

۲. من زَوْجِ کریمته من فاسقٍ فقد قَطَعَ رَجْمَةً. (محسن فیض کاشانی، المحجَّه البیضاء فی تهذیب الاحیاء، ج ۳، ص ۹۴)

۳. محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۱۰۰، باب ۳، حدیث ۱۷، ص ۲۳۴ و ۲۳۵.

۴. همان، باب ۲۱، ج ۷، ص ۳۷۲.

زندگی کنید. و سپس در همان شب مقدمات عروسی و ازدواج را فراهم کرد و دخترشان را به رسم آن روزگار، عروس کردند. بدین ترتیب یک زندگی ساده و بدون تکلف آغاز گردید. داماد کسی نبود جز مرحوم حاج شیخ محمدتقی مسجدشاهی اصفهانی که بعدها یکی از مراجع بزرگ تقلید شد و از نظر علمی در سطح بسیار بالایی قرار گرفت. این خانواده که زندگی مشترک را از صفر شروع کرده بودند، با فضل و رحمت خداوند بسیار متمول شدند و از چنان شخصیت، قدرت و منزلتی برخوردار شدند که نه تنها در اصفهان، بلکه در همه ایران شناخته شده بودند و پادشاهانی همچون ناصرالدین شاه و حاکمانی چون ظل السلطان در مقابلشان متواضع بودند و از آنان می ترسیدند.^۱

۵. فضایل اخلاقی مربوط به امور جنسی

۵-۱. عفت و پاکدامنی

«عفت» عبارت است از تسلیم و انقیاد شهوت در برابر عقل؛ یعنی قوه شهوانی انسان، کارهای خود را بر اساس دستور عقل انجام دهد. به تعبیر دیگر، عفت یعنی اعتدال در بهره‌مندی از شهوات.^۲ «عقیف» به کسی گفته می‌شود که در حد اعتدال و در چارچوب عقل و شرع، از شهوات بهره‌برد و به وادی افراط (شره) یا تفریط (خمودی) کشیده نشود. عفت، به طور کلی و مخصوصاً عفت در شهوت جنسی که از آن به پاکدامنی تعبیر می‌شود، یکی از مهم‌ترین و بزرگ‌ترین فضایل و زیبایی‌های اخلاقی است. عفت جنسی، یعنی کنترل غریزه جنسی و محدود ساختن آن در چارچوب عقل و شرع. در فضیلت عفت، به طور عام، و عفت جنسی، به طور خاص، روایات فراوانی به دست ما رسیده است. امام علی علیه السلام می‌فرماید:

هنگامی که خداوند خیر و خوبی بنده‌اش را بخواهد، در برابر غذاهای حرام عفت شکم، و در برابر محرمات جنسی، عفت جنسی به او می‌دهد.^۳

امام باقر علیه السلام در این باره می‌فرماید:

هیچ عبادتی برتر از عفت شکم و عفت جنسی نیست.^۴

۱. بنگرید به: حسین مظاهری، اخلاق و جوان، ص ۱۵۲ و ۱۵۳.

۲. مهدی نراقی، جامع السعادات، ج ۲، ص ۱۵.

۳. اذا اراد الله بعبده خيراً أعف عنه الطعام و فرجه عن الحرام. (عبدالواحد الأمّی، غرر الحکم و درر الکلم، ص ۱، فصل ۱۷، ص ۲۸۳، حدیث ۱۴۲)

۴. ما عبد الله بشئ أفضل من عفة بطن و فرج. (محمد بن یعقوب کلینی، الکافی ج ۲، ص ۷۹، روایت ۱)

پاکدامنی و عفت، به‌ویژه در دوران جوانی، بهره‌مندی از موهبت‌های ویژه الهی را در پی دارد. به تعبیر امام علی علیه السلام عفت، رأس هر خیری است.^۱ کسانی چون حضرت یوسف علیه السلام و ابن سیرین از نمونه‌های برجسته عفت و پاکدامنی‌اند.

الگوی عملی

جوانک شاگرد بزاز، بی‌خبر بود که چه دامی در راهش گسترده شده. او نمی‌دانست این زن زیبا و متشخص که به بهانه خرید پارچه به مغازه آنان رفت و آمد می‌کند، دلباخته اوست و در قلبش طوفانی از هوس برپاست.

یک روز همان زن، به در مغازه آمد و دستور داد مقدار زیادی جنس بزازی جدا کردند. آنگاه، به عذر اینکه قادر به حمل اینها نیستم، به علاوه، پول همراه ندارم، گفت: «پارچه‌ها را بدهید این جوان بیاورد و در خانه به من تحویل دهد و پول بگیرد.»

زن مقدمات کار را قبلاً فراهم کرده بود. خانه از اغیار خالی بود. جز چند کنیز اهل سرکسی در خانه نبود. محمد ابن سیرین که عنفوان جوانی را طی می‌کرد و از زیبایی بی‌بهره نبود، پارچه‌ها را به دوش گرفت و همراه آن زن آمد. تا به درون خانه داخل شد، در از پشت بسته شد. ابن سیرین به داخل اتاقی مجلل راهنمایی گشت. او منتظر بود که خانم هر چه زودتر بیاید، جنس را تحویل بگیرد و پول را بپردازد. انتظار به طول انجامید. پس از مدتی پرده بالا رفت. خانم در حالی که خود را هفت قلم آراسته بود، با هزار عشوه پا به درون اتاق گذاشت. ابن سیرین در یک لحظه کوتاه فهمید که دامی برایش گسترده شده است. فکر کرد با موعظه و نصیحت یا با خواهش و التماس خانم را منصرف کند؛ دید خشت بر دریا زدن و بی‌حاصل است. خانم، دلباختگی خود را برای او شرح داد. به او گفت: «من خریدار اجناس شما نبودم، خریدار تو بودم.» ابن سیرین، زبان به نصیحت و موعظه گشود و از خدا و قیامت سخن گفت؛ در دل زن اثر نکرد. التماس و خواهش کرد، فایده نبخشید. گفت چاره‌ای نیست، باید کام مرا برآوری. و همین که دید ابن سیرین در عقیده خود پافشاری می‌کند، او را تهدید کرد، گفت: «اگر مرا کامیاب نسازی، الآن فریاد می‌کشم و می‌گویم این جوان نسبت به من قصد سوء دارد. آنگاه معلوم است که چه بر سر تو خواهد آمد.»

موی بر بدن ابن سیرین راست شد. از طرفی، ایمان و عقیده و تقوا به او فرمان می‌داد که پاکدامنی خود را حفظ کن. از سوی دیگر سر باز زدن از تمنای آن زن به قیمت جان و آبرو و همه چیزش تمام می‌شد. چاره‌ای جز اظهار تسلیم ندید، اما فکری مثل برق از خاطرش گذشت. فکر کرد یک راه باقی

۱. العفة رأس كل خير. (عبدالواحد الآمدی، غرر الحکم و درر الکلم، ج ۱، فصل ۱، ص ۵۶، حدیث ۱۲۱۲)

است؛ کاری کنم که میل این زن تبدیل به نفرت شود و خودش از من دست بردارد. اگر بخوام دامن تقوا را از آلودگی حفظ کنم، باید یک لحظه آلودگی ظاهر را تحمل کنم. به بهانه قضای حاجت از اتاق بیرون رفت، با وضع و لباس آلوده برگشت و به طرف زن آمد. تا چشم آن زن به او افتاد، روی در هم کشید و فوراً او را از منزل خارج کرد.^۱

در مقابل، شهوترانی و بی‌عفتی، یکی از عوامل مهم هلاکت دنیوی و اخروی انسان است. در تاریخ نمونه‌های فراوانی را می‌توان شمرد، که همین موضوع موجب نابودی آنان و خواری دنیوی و اخروی‌شان شده است. داستان برصیصا، عابد مستجاب‌الدعوه بنی‌اسرائیل از نمونه‌های عبرت‌آموزی است که سرانجام شهوترانی را به خوبی نشان می‌دهد. داستان از این قرار است که برصیصای عابد، به مقامی از معنویت رسیده بود که با دعای او بیماران لاعلاج شفا می‌یافتند. آوازه او در همه جا پیچیده بود. روزی دختری زیبا را که از بیماری لاعلاجی رنج می‌برد، به امید شفا به نزد او آورده و در عبادتگاه او گذارده و رفتند. با دیدن دختر جوان، وسوسه‌های درونی و بیرونی شروع شد. شیطان، صحنه گناه را در نظر او بسیار زیبا و لذت‌بخش جلوه داد؛ تا جایی که بالاخره توانست دامن عابد را آلوده کند. اما، آیا شیطان به همین اندازه بسنده می‌کند؟ هرگز. کافی است یک گام به سوی شیطان برداری، بازگشت بسیار مشکل خواهد بود. به همین دلیل است که قرآن کریم، به همگان، توصیه می‌کند که از گام‌های شیطان بپرهیزید:

ای مؤمنان همگی در صلح و اشتی درآیید و از گام‌های شیطان پیروی نکنید که او دشمن آشکار شماست.^۲

وسوسه‌های بعدی شیطان شروع شد: برصیصا با خود گفت: اگر این دختر باردار شود و یا به اقوامش جریان را بگوید، چه کنم! دیگر آبرو و حیثیتی برای من باقی نخواهد ماند. تمام منزلت اجتماعی‌ام را از دست خواهم داد. در اندیشه راه‌حلی بود تا اینکه بالاخره به این نتیجه رسید که بهترین راه، کشتن این دختر است! - شاید او نیز مانند بسیاری از کسانی که هنوز غرق در گناه نشده‌اند، با خود می‌گفت: خداوند توباب است و گناهان را هر اندازه که بزرگ باشند، خواهد بخشید، بعد

۱. مرتضی مطهری، مجموعه آثار، ج ۱۸، (داستان راستان)، ص ۳۸۶ و ۳۸۷.

۲. يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ وَ مِنْ يَتَّبِعْ خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ فَإِنَّهُ يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَوْ لَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَتُهُ مَا زَكَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ أَبَدًا وَلَكِنَّ اللَّهَ يُزَكِّي مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ. (نور/۲۴: ۲۱)

از این کار توبه خواهم کرد و... - به هر حال، دختر جوان را به قتل رساند و جنازه خون‌آلود او را در گوشه‌ای از بیابان دفن کرد.

برادران و اقوام دختر به عبادتگاه برصیصا آمدند. خبری از خواهرشان نبود. از برصیصا خبر گرفتند؛ او نیز اظهار بی‌اطلاعی کرد. اما آنان رفتار و نگاه برصیصا را مشکوک یافتند. دست به جستجو زدند. پس از مدتی، جنازه خون‌آلود خواهر خود را از زیر خاک بیرون کشیدند. خبر این جنایت هولناک، بلافاصله در شهر پیچید. پس از اثبات جرم برصیصا، حکم به این صورت صادر شد که برصیصا باید به دار آویخته شود. هنگامی که طناب دار بر گردن برصیصا افتاده بود، شیطان در نظر او مجسم شد و به او گفت: همه اینها به سبب وسوسه من بود و من بودم که تو را از اوج عزت به حضيض ذلت کشاندم و اکنون تنها من می‌توانم وضعیت تو را اصلاح کنم و به همان حالت نخستین برگردانم، مشروط بر اینکه تنها یک بار بر من سجده کنی! برصیصا گفت: چگونه می‌توانم بر تو سجده کنم در حالی که طناب دار بر گردنم افتاده است؟ شیطان گفت: سجده با اشاره هم برای ما کافی است. بیچاره نادان پس از آنکه با اشاره بر شیطان سجده کرد، طناب دار کشیده شد و در دم جان سپرد.^۱

به راستی، لذتی که دردهای جاودان و طاقت‌فرسای اخروی را به دنبال خود می‌آورد، چه ارزشی دارد؟ حتی اگر ما فلسفه زندگی خود را بر محور لذت و لذت‌گرایی پایه‌ریزی کنیم، باز هم اگر اندکی بیندیشیم خواهیم دید که لذات دنیوی در مقابل لذات اخروی چیزی به حساب نمی‌آیند.

نقد مکتب لذت‌گرایی

مکتب لذت‌گرایی در اخلاق از کهن‌ترین و پرجاذبه‌ترین مکاتب اخلاقی است. مطابق این مکتب، یگانه معیاری که می‌توان با آن ارزش افعال آدمی را محاسبه کرد، «لذت» است. اما در تفسیر «لذت» اختلافات بسیار است. برخی از لذت‌گرایان، همچون آریستپوس کورنائی (۴۳۵ - ۳۵۰ ق.م) لذت حسی و جسمی را یگانه معیار سنجش کارها می‌دانند. بر اساس این نظریه که، «لذت‌گرایی حسی»، «لذت‌گرایی آریستپوسی» و «مکتب کورنائی» نامیده می‌شود، لذات عقلی و معنوی جایی در تعیین ارزش‌های اخلاقی ندارند. همچنین لذات مربوط به آینده نیز اهمیتی ندارند. بلکه آنچه ارزش دارد، لذات حاضر و موجود است و باید برای آنها زیست؛ زیرا ممکن است فردایی نباشد. پس امروز را باید غنیمت شمرد و از فردای نامعلوم و مبهم نباید واهمه‌ای به خود راه داد. این نظریه به رغم پذیرش عملی آن از سوی بسیاری از مردمان دارای اشکالات زیادی است:

از این کار توبه خواهیم کرد و... - به هر حال، دختر جوان را به قتل رساند و جنازه خون‌آلود او را در گوشه‌ای از بیابان دفن کرد.

برادران و اقوام دختر به عبادتگاه برصیصا آمدند. خبری از خواهرشان نبود. از برصیصا خبر گرفتند؛ او نیز اظهار بی‌اطلاعی کرد. اما آنان رفتار و نگاه برصیصا را مشکوک یافتند. دست به جستجو زدند. پس از مدتی، جنازه خون‌آلود خواهر خود را از زیر خاک بیرون کشیدند. خبر این جنایت هولناک، بلافاصله در شهر پیچید. پس از اثبات جرم برصیصا، حکم به این صورت صادر شد که برصیصا باید به دار آویخته شود. هنگامی که طناب دار بر گردن برصیصا افتاده بود، شیطان در نظر او مجسم شد و به او گفت: همه اینها به سبب وسوسه من بود و من بودم که تو را از اوج عزت به حضيض ذلت کشاندم و اکنون تنها من می‌توانم وضعیت تو را اصلاح کنم و به همان حالت نخستین برگردانم، مشروط بر اینکه تنها یک بار بر من سجده کنی! برصیصا گفت: چگونه می‌توانم بر تو سجده کنم در حالی که طناب دار بر گردنم افتاده است؟ شیطان گفت: سجده با اشاره هم برای ما کافی است. بیچاره نادان پس از آنکه با اشاره بر شیطان سجده کرد، طناب دار کشیده شد و در دم جان سپرد.^۱

به راستی، لذتی که دردهای جاودان و طاق‌فرسای اخروی را به دنبال خود می‌آورد، چه ارزشی دارد؟ حتی اگر ما فلسفه زندگی خود را بر محور لذت و لذت‌گرایی پایه‌ریزی کنیم، باز هم اگر اندکی بیندیشیم خواهیم دید که لذات دنیوی در مقابل لذات اخروی چیزی به حساب نمی‌آیند.

نقد مکتب لذت‌گرایی

مکتب لذت‌گرایی در اخلاق از کهن‌ترین و پرجاذبه‌ترین مکاتب اخلاقی است. مطابق این مکتب، یگانه معیاری که می‌توان با آن ارزش افعال آدمی را محاسبه کرد، «لذت» است. اما در تفسیر «لذت» اختلافات بسیار است. برخی از لذت‌گرایان، همچون آریستپوس کورنائی (۴۳۵ - ۳۵۰ ق.م) لذت حسی و جسمی را یگانه معیار سنجش کارها می‌دانند. بر اساس این نظریه که، «لذت‌گرایی حسی»، «لذت‌گرایی آریستپوسی» و «مکتب کورنائی» نامیده می‌شود، لذات عقلی و معنوی جایی در تعیین ارزش‌های اخلاقی ندارند. همچنین لذات مربوط به آینده نیز اهمیتی ندارند. بلکه آنچه ارزش دارد، لذات حاضر و موجود است و باید برای آنها زیست؛ زیرا ممکن است فردایی نباشد. پس امروز را باید غنیمت شمرد و از فردای نامعلوم و مبهم نباید واهمه‌ای به خود راه داد. این نظریه به رغم پذیرش عملی آن از سوی بسیاری از مردمان دارای اشکالات زیادی است:

اولاً، چه بسیاری لذات آنی و زودگذری که منشأ آلام و بلاهای فراوانی در آینده می‌شوند و چه بسیاری رنج‌های فعلی و موقتی‌ای که سرچشمه آسایش و راحتی در آینده می‌شوند؛ بنابراین محوریت دادن به لذات آنی و نادیده گرفتن لذات و آلام استقبالی، عاقلانه نیست؛ ثانیاً، این دیدگاه با فهم متعارف از اخلاق که به معنای مبارزه با هواهای نفسانی و مخالفت با لذات پست حیوانی و جسمانی است، منافات دارد. دست‌کم عقل سلیم حکم می‌کند که اخلاق همواره با لذات حسی و جسمانی مطابقت ندارد. لازمه این مکتب تنزل آدمیان به درجه و مرتبه حیوانات و چهارپایان است. این ویژگی حیوانات است که صرفاً در پی لذت‌ها هستند و از سختی‌ها و دردها پرهیز می‌کنند؛ ثالثاً، حتی اگر بناست لذت را به عنوان معیار ارزش اخلاقی معرفی کنیم، چرا باید لذت را منحصر در لذات دنیوی و این جهانی کرده و از لذات اخروی و پایدار و حقیقی غفلت ورزیم؟ رابعاً، لذات آنی و زودگذر همگی مربوط به غرایز است. در حالی که انسان منحصر در غرایز نیست. حالات و شئون وجودی آدمی بسیار فراتر از دایره تنگ و محدود غرایز است. انسان افزون بر غرایز، دارای ویژگی‌های دیگری چون عواطف و عقل نیز هست. ارضای عواطف خانوادگی و اجتماعی، ممکن است ملازم با چشم‌پوشی از پاره‌ای لذات آنی و جسمی باشد؛ خامساً، این مکتب برای چاره‌جویی در موارد تراحم لذات، معیاری ارائه نمی‌دهد. برای نمونه، مادری که بنخواهد از فرزندش پرستاری کند و به ندای عاطفه مادرانه خود گوش دهد، به ناچار باید در مواردی، از پاره‌ای لذات‌های غریزی‌اش مانند خوابیدن دست بکشد و راحتی خود را سلب کند. هرچند با ارضای عاطفه مادرانه‌اش لذتی به‌دست می‌آورد، اما روشن است که برای به‌دست آوردن این لذت باید لذت یا لذت‌های دیگری را از دست بدهد. پرسش آن است که در این موارد چه باید کرد. ملاک ارزش و ضد ارزش در اینجا چیست؟ روشن است که در این گونه موارد، چاره‌ای جز انتخاب و ترجیح یکی بر دیگری نیست؛ اما ملاک و معیار ترجیح چیست؟ و چه باید باشد؟ اینجا است که این مکتب هیچ سخنی برای گفتن ندارد.

با توجه به اشکالات مطرح شده، برخی دیگر، همچون اپیکور (۳۴۲-۲۷۱ ق.م) به اصلاح این مکتب پرداخته و معیار ارزش اخلاقی را لذت عقلی و روحی دانستند. این مکتب نیز اشکالات خاص خود را دارد. هم مبانی اندیشه اپیکور نادرست و غیرقابل دفاع است و هم معیاری که بر اساس آن مبانی، عرضه داشته است. مادر اینجا از طرح و نقد اندیشه اپیکور می‌گذریم. خوانندگان عزیز می‌توانند با توجه به مطالبی که پایان این فصل ذیل عنوان «برای پژوهش» مطرح شده است و منابعی که برای مطالعه بیشتر در باره این مکتب معرفی شده است، با این مکتب و نقاط قوت و ضعفش بیشتر آشنا شوند.

یکی از قوی‌ترین مدافعان مکتب لذت‌گرایی در دوران معاصر، یعنی فیلسوف انگلیسی قرن نوزدهم، جرمی بنتام (۱۷۴۸ - ۱۸۳۲ م.) است. بنتام در این باره می‌گوید:

طبیعت، آدمیان را تحت سلطه دو خداوندگار مقتدر، به نام لذت و الم، قرار داده است. این تنها لذت و الم‌اند که برای ما مشخص می‌کنند چه کاری را انجام دهیم و یا اینکه در آینده چه کاری را انجام خواهیم داد. معیار درست و خطا و همچنین سلسله علل و معلول، به پایه‌های سریر سلطنت این دو بسته شده است. این دو بر همه اعمال و اقوال و اندیشه‌های ما سایه افکنده‌اند و هرگونه تلاش برای رهایی از سلطه آنها به تأیید و تثبیت و تسجیل بیشتر آنها می‌انجامد. انسان ممکن است به زبان، منکر سلطه لذت و الم بر افکار و اندیشه‌ها و اعمالش باشد، اما اگر چشم واقع بین خود را باز کند، خواهد دید که همواره و در همه جا تحت سلطه آن دو قرار دارد.^۱

وی معتقد است راه رسیدن به لذات شخصی، از توجه به لذت‌های عمومی و سود اکثری می‌گذرد. بنتام برای حل پاره‌ای از مشکلات نظریات لذات‌گرایانه پیشین، یعنی لذات‌گرایی آریستیوسی و لذت‌گرایی اپیکوری، می‌کوشد تا معیاری برای سنجش و محاسبه لذات ارائه دهد. وی معتقد است هر لذتی را باید از هفت جهت مورد محاسبه و ارزیابی قرار داد:^۲ شدت لذت؛ پایداری و دوام لذت؛ مطمئن‌الحصول بودن یا نبودن لذت (میزان قطعیت و یقینی بودن لذت)؛ نزدیکی یا دوری لذت (قریب‌الحصول بودن یا بعید‌الحصول بودن لذت)؛ بارور و ثمربخش بودن لذت؛ خلوص لذت یا آمیختگی آن با آلام؛ و بالاخره شمولیت و گستردگی لذت. مکتب لذت‌گرایانه بنتام، که گاهی از آن به مکتب سودگرایی نیز تعبیر می‌شود، دارای اشکالات بسیاری است که در اینجا به پاره‌ای از آنها اشاره می‌کنیم:

اولاً، این مکتب نیز همچون مکتب لذت‌گرایی حسی و اپیکوری مبتلا به این اشکال مهم است که لذات اخروی را نادیده گرفته است. اگر بناست میزان و معیار ارزش اخلاقی را در میزان سود و لذت حاصل از آن جستجو کنیم، چرا نباید سود اخروی و آن جهانی آنها را نیز مورد توجه قرار دهیم؟ اگر شدت و قوت را معیار قرار دهیم، آیا لذات اخروی نسبت به لذت‌های دنیوی شدیدتر و قوی‌تر نیستند؟ اگر به مدت و دوام لذت‌ها توجه کنیم، آیا می‌توان لذات دنیوی را از این حیث با لذت‌های اخروی مقایسه کرد؟ آیا می‌توان متناهی را با نامتناهی، و محدود را با نامحدود سنجید؟

1. The Principle of Utility, Jeremy Bentham, in Meta-ethics, Normative Ethics and Applied Ethics, p. 310.

2. Ibid. p. 311-312.

اگر خلوص را معیار محاسبه لذات می‌دانیم، آیا خالص‌تر از لذت‌های اخروی می‌توان لذتی پیدا کرد؟

ثانیاً، بنام معتقد است اصالت با لذت‌های فردی است و لذت‌های اجتماعی صرفاً وسیله و ابزاری برای تأمین لذت‌های فردی هستند. هدف، منفعت شخصی است، اما معیار، منفعت عمومی و لذت اکثری. اما پرسش این است که در جایی که لذت‌های فردی از راه لذت‌های اجتماعی تأمین نمی‌شود، معیار صواب و خطا چیست؟ اگر گفته شود، چون هدف (یعنی لذت شخصی) تأمین می‌شود، ارزشمند است؛ اشکال می‌شود که پس آن معیار (تأمین لذت‌های عمومی) کلیت ندارد. و اگر گفته شود که آن کار، به این دلیل که معیار کار خوب را ندارد، ارزشمند نیست، اشکال می‌شود که یک کار، با آنکه هدف ما را تأمین کرده است باز هم متصف به خوبی نمی‌شود.

از سویی دیگر، ممکن است یک کاری صرفاً در خدمت لذت‌های اجتماعی و منافع عمومی باشد و هیچ لذت و نفعی به حال شخص نداشته باشد، مثل کسی که به هنگام مرگ همه دارایی خود را در راه اجتماع وقف می‌کند؛ بر اساس نظر بنام چنین کاری، ارزش اخلاقی ندارد!

۲-۵. غیرت

«غیرت» اصطلاحاً به معنای کوشش در محافظت از چیزهایی است که محافظت از آنها لازم است. غیرت، یکی از شریف‌ترین فضایل اخلاقی است. البته، نباید آن را به غیرت در مسائل جنسی و ناموسی منحصر دانست؛ بلکه در مسائل دینی و تربیت فرزندان و مسائل مالی و امثال آن نیز جریان دارد.^۱ این فضیلت، از نتایج و لوازم فضیلت شجاعت و بزرگمنشی است؛ یعنی سرچشمه این فضیلت در بزرگی و قوت نفس و شجاعت فرد است. امیرمؤمنان علیه السلام در این باره می‌فرماید:

ثمره و میوه شجاعت، غیرت است.^۲

بزرگان اخلاق گفته‌اند کسی که این فضیلت را نداشته باشد، از مردان نیست.^۳ امام صادق علیه السلام می‌فرماید:

غفور یکی از اوصاف خداوند است و به سبب همین صفت و ویژگی است که فواحش و زشتی‌های درونی و بیرونی را تحریم کرده است.^۴

۱. برای توضیح بیشتر در این باره، بنگرید به: محمد مهدی نراقی، جامع السعادات، ج ۱، ص ۲۷۴-۲۶۶؛ و همچنین محمود اکبری، غیرت‌مندی و آسیب‌ها، ص ۵۱-۹۰.

۲. ثمره الشجاعة الثمرة. (عبدالواحد الآمدی، غرر الحکم و درر الکلم، ص ۱، فصل ۲۳، ص ۳۲۱، حدیث ۳۴)

۳. محمد مهدی نراقی، جامع السعادات، ج ۱، ص ۲۶۵.

۴. همان.

مولای متقیان علیه السلام نیز می‌فرمایند:

خداوند برای مؤمن غیرت می‌ورزد، پس باید مؤمن نیز غیرت بورزد، و هر کسی که غیرت نورزد، قلبش واژگون شده است.^۱

غیرت به معنای عام، ریشه در فطرت انسانی دارد. انسان، فطرتاً به گونه‌ای آفریده شده است که از امور مورد احترامش، مانند زن، فرزند، مقام، ثروت و امثال آن، محافظت می‌کند. البته این دفاع گاهی پسندیده است و آن زمانی است که دفاع او حق و برای حق باشد و گاهی نیز مذموم و ناپسند است و آن زمانی است که دفاع او باطل و برای باطل باشد. اسلام نیز اصل این حکم فطری را پذیرفته و کوشیده است تا جهت الهی به آن داده، از هوا و هوس و انگیزه‌های باطل و نادرست پاکش سازد.^۲

ممکن است گفته شود که غیرت همان حسادت است؛ ولی حق آن است که غیرت و حسادت، دو صفت کاملاً متفاوت‌اند. غیرت از فضایل اخلاقی است و حسادت از رذایل اخلاقی. منشأ حسادت خودخواهی است، در حالی که غیرت، ریشه در احساسات اجتماعی و نوع‌دوستانه دارد. حسادت از غرایز و احساسات شخصی سرچشمه می‌گیرد؛ ولی غیرت متوجه دیگران است. غیرت جنسی، «نوعی پاسبانی است که آفرینش برای مشخص بودن و مختلط نشدن نسل‌ها در وجود بشر نهاده است.»^۳ به تعبیر دیگر، غیرت مأموریتی است از سوی خداوند به مردان تا از آلودگی نسل بشر به فساد و انحراف و آلودگی‌های جنسی جلوگیری نمایند. اگر مردان در حفظ محل نگهداری بذر انسانی، غیرت نمی‌ورزیدند، رابطه نسل‌ها از یکدیگر گسسته می‌شد و در آن صورت نه هیچ فرزندی پدر خود را می‌شناخت و نه هیچ پدري می‌دانست که فرزند او کیست. حاصل این گسست، چیزی جز تزلزل و در نهایت فروپاشی نظام اجتماعی نمی‌بود. برخی از عالمان اخلاق، در تفاوت این دو صفت اخلاقی گفته‌اند: «حسد عبارت است از تمنای زوال نعمت از برادران مسلم خود از نعمت‌هایی که صلاح او باشد... و اگر زوال چیزی را از کسی خواهد که صلاح او نباشد او را غیرت گویند.»^۴ «حسد آرزویی

۱. إِنَّ اللَّهَ يَغَارُ لِلْمُؤْمِنِ، فَلْيَغَارْ وَمَنْ لَا يَغَارْ فَإِنَّهُ مُنْكَوَسُ الْقَلْبِ. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۷۹، ص ۱۱۵، باب ۸۴، روایت ۶)

۲. محمدحسین طباطبایی، المیزان، ج ۴، ص ۴۲۰، ذیل آیه ۷۶-۷۱، سورة نساء.

۳. بنگرید به: مرتضی مطهری، مجموعه آثار، (حجاب)، ج ۱۹، ص ۴۱۴ و ۴۱۵.

۴. ملا احمد نراقی، معراج السعاده، ص ۳۴۷.

است منفی که آدم حسود نسبت به دیگران می‌ورزد؛ اما غیرت یک خواست و آرزوی مثبت است نسبت به دیگران.^۱

ممکن است این پرسش پیش آید که چرا غیرت جنسی مختص مردان است و در زنان تعبیه نشده است. در پاسخ باید گفت، هر چند در زنان نیز علاقه به حفظ نسل وجود دارد و آنان نیز فطرتاً خواهان حفظ نسل هستند، اما برای این کار نیازی به وجود یک پاسبان درونی و محافظ فطری به نام غیرت ندارند؛ زیرا انتساب فرزندان به مادران همیشه مشخص و معلوم است و هرگز هیچ مادری در اینکه فلان بچه از اوست، تردید نخواهد کرد.^۲

ممکن است گفته شود که اگر غیرت امری فطری و درونی است، پس چرا عده‌ای از مردان هیچ نگرانی‌ای از سوءاستفاده جنسی دیگران از همسرانشان ندارند و حتی بعضاً از توجه شهوانی سایر مردان به همسرشان لذت هم می‌برند؟ در پاسخ باید گفت: ویژگی امور فطری این است که اگر به آنها توجه نشود و به خواسته‌های آنها عمل نشود، کم‌کم تأثیر خود را از دست خواهند داد. به هر میزانی که انسان از فضایل اخلاقی فاصله بگیرد و در شهوات و خواسته‌های نفسانی و حیوانی خود فرو رود، به همان میزان نیز این میل فطری در او رنگ می‌بازد. اما اگر به خواسته‌های آنها توجه شود و با امور خلاف مقتضای آنها مبارزه شود، پایه‌های آنها نیز تقویت می‌شود. به همین دلیل است که می‌بینیم انسان‌های خودساخته و وارسته نه تنها نسبت به ناموس خود غیرت می‌ورزند، بلکه هرگز حاضر نیستند به ناموس دیگران نیز تجاوز کنند. به تعبیر علی علیه السلام: «غیرتمند هرگز زنا نکند»^۳ کسی که به حفظ ناموس خود حساس باشد، هرگز به ناموس دیگران تجاوز نخواهد کرد. افزون بر این، افراد خودساخته و غیرتمند، نه تنها خود به ناموس هیچ کس تجاوز نمی‌کنند؛ بلکه هرگز نمی‌توانند شاهد تجاوز دیگران به ناموس هیچ انسانی شوند.

البته در مواردی مشاهده می‌شود که غیرت از حد خودش تجاوز می‌کند و به حکم «هر چیزی که از حد خود تجاوز نماید، به ضدش تبدیل می‌شود»^۴ به ضد خودش تبدیل می‌شود. یعنی غیرت که از فضایل اخلاقی است، اگر از حدش تجاوز کند، تبدیل به رذیله‌ای اخلاقی خواهد شد. غیرت‌ورزی

۱. محمود اکبری، غیرتمندی و آسیب‌ها، ص ۱۹.

۲. بنگرید به: مرتضی مطهری، مجموعه آثار، (حجاب)، ج ۱۹، ص ۴۱۵.

۳. مازنی غیور قط. (نهج البلاغه، حکمت ۳۰۵، ص ۴۱۷)

۴. کُلُّ شَيْءٍ جَاوَزَ حُدَّهُ اِنْعَكَسَ ضِدًّا.

بی‌جا و افراطی، به سوءظن و بدگمانی نسبت به همسر کشیده می‌شود که آثار بسیار بدی را در پی دارد. امام علی علیه السلام می‌فرماید:

از غیرت نابجا بهره‌یز؛ چرا که این کار درستکار را به نادرستی و پاکدامن را به بدگمانی خواهد کشاند.^۱

۳-۵. حجاب و ترک خودآرایی در انتظار عمومی

و به زنان با ایمان بگو چشم‌های خود را [از نگاه هوس‌آلود] فرو گیرند، و دامان خویش را حفظ کنند و زینت خود را، جز آن مقدار که نمایان است، آشکار ننمایند، و [اطراف] روسری‌های خود را بر سینه خود افکنند [تا گردن و سینه با آن پوشانده شود]، و زینت خود را آشکار ن سازند؛ مگر برای شوهرانشان، یا پدرانشان، یا پدر شوهرانشان، یا پسرانشان، یا پسران همسرانشان، یا برادرانشان، یا پسران برادرانشان، یا پسران خواهرانشان، یا زنان همکیش‌شان، یا بردگانشان [کنیزانشان] یا افراد سفیه که تمایلی به زن ندارند، یا کودکانی که از امور جنسی مربوط به زنان آگاه نیستند؛ و هنگام راه‌رفتن پاهای خود را به زمین نزنند تا زینت پنهانی‌شان دانسته شود [و صدای خلخال که بر پا دارند به گوش رسد]. و همگی به سوی خدا بازگردید ای مؤمنان تا رستگار شوید.^۲

ای پیامبر، به همسران و دخترانت و زنان مؤمنان بگو: «جلباب‌ها [روسری‌های بلند] خود را بر خویش فروافکنند، این کار برای اینکه شناخته شوند و مورد آزار قرار نگیرند بهتر است؛ [و اگر تاکنون خطا و کوتاهی از آنان سر زده توبه کنند] خداوند همواره آمرزنده و رحیم است.^۳

یکی دیگر از فضایل اخلاقی در عرصه اخلاق جنسی، «حجاب و پوشش زنان» است. البته، این مسئله اختصاصی به زنان نداشته و شامل مردان نیز می‌شود؛ اما نوع پوشش زنان به دلیل ساختار خاص جسمانی‌شان، مورد تأکید بیشتر قرار گرفته است. در باره حجاب مسائل بسیاری قابل طرح است که در جای خود نیز لازم است مورد بحث و بررسی قرار گیرند و بزرگان دینی ما نیز در دهه‌های اخیر، به دلیل مخالفت‌هایی که از سوی برخی افراد، با این حکم اسلامی شده است، در این باره آثار

۱. اِنَّكَ وَ التَّعَاتِرُ فِي غَيْرِ مَوْضِعٍ غَيْرِهِ، فَإِنَّ ذَلِكَ يَدْعُو الصَّحِيحَةَ إِلَى السَّقَمِ وَ الزَّيْنَةَ إِلَى الرَّيْبِ. (نهج البلاغه، نامه ۳۱، ص ۳۰۷)

۲. وَقُلْ لِّلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَزْوَاجِهِنَّ وَ يَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَ لَا يَبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَ لَا يَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَى جُجُوبِهِنَّ وَ لَا يَبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ آبَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي أَخَوَاتِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ أَوْ التَّابِعِينَ غَيْرِ أُولَى الْأَرْزَاقِ مِنَ الرِّجَالِ أَوْ الطِّفْلِ الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَى عَوَازِ النَّسَاءِ وَ لَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ وَ تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ لَمَلَكُمْ تَقْلُوبُونَ. (نور (۲۴): ۳۱)

۳. يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّأَزْوَاجِكَ وَ بَنَاتِكَ وَ نِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيبِهِنَّ ذَلِكَ أَدْنَى أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ وَ كَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا.

ارزشمندی از خود بر جای گذاشته و بسیاری از جوانب این حقیقت اسلامی را آشکار ساخته‌اند که در این میان می‌توان به کتاب بسیار ارزشمند استاد شهید مرتضی مطهری اشاره کرد،^۱ که با بیانی مستدل و منطقی به دفاع از این حکم اسلامی و تبیین ابعاد آن پرداخته است. ما در این نوشتار نه امکان پرداختن همه جانبه به این موضوع را داریم و نه چنین کاری با هدف این نوشتار سازگار است؛ بنابراین صرفاً به توضیحی مختصر در باره فلسفه حجاب از دیدگاه اسلام بسنده کرده، خوانندگان عزیز را به مطالعه کتاب‌های مربوط ارجاع می‌دهیم.

اسلام با تشریح حکم حجاب خواسته است که:^۲

اولاً، به بهداشت روانی زنان و مردان کمک کند؛ زیرا اگر میان زن و مرد حریمی وجود نداشته باشد و زنان همه زیبایی‌های خود را در منظر مردان قرار دهند، این کار، از سویی آرامش روحی و روانی مردان را به هم می‌ریزد و مردان همواره در اندیشه اشباع این عطش روحی و روانی‌ای هستند که با مشاهده زنان برهنه و بی حجاب پدید می‌آید. از سویی دیگر مردان برای ارضای تقاضاهای جنسی تحریک‌شده خود، دست به هر کاری خواهند زد و آرامش و امنیت را از زنان خواهند گرفت؛ ثانیاً، روابط خانوادگی را استوار کند و از فروپاشی نظام خانواده جلوگیری نماید. آزادی جنسی و بی‌حجابی زنان در جامعه، موجب سست‌شدن پایه‌های روابط خانوادگی خواهد شد. در آن صورت، زن و مرد به جای آنکه موجب آرامش و آسایش یکدیگر شوند، بیشتر به مثابه دو دشمن و رقیب در برابر ارضای آزادانه غریزه جنسی جلوه می‌کنند؛

ثالثاً، شخصیت و کرامت زن را تأمین کند و او را از یک شخصیت ابزاری به شخصیتی مستقل تبدیل نماید؛ زنان بی حجاب، در حقیقت خود را به عنوان ابزاری برای تأمین نگاه‌های آلوده مردان قرار می‌دهند. زنان بی حجاب، برای خود به عنوان یک انسان، ارزشی قائل نیستند؛ بلکه نهایت ارزش خود را جلب توجه جنسی دیگران می‌دانند.

رابعاً، حریم اجتماع را از بی‌عفتی و آلودگی‌های جنسی نکه‌دارد. اگر حریم اجتماع از نگاه‌ها و روابط آلوده جنسی حفظ شود، در آن صورت بهتر می‌تواند به هدف خود نائل شود. بی‌حجابی موجب می‌شود محیط اجتماع که محیط کار و تلاش است، به محیطی برای ارضای خواسته‌های جنسی و امیال شهوانی تبدیل شود.

۱. مرتضی مطهری، مجموعه آثار، ج ۱۹، (حجاب).

۲. برای توضیح بیشتر، بنگرید به: همان، ص ۴۳۳ به بعد.

پرسش

۱. اخلاق جنسی را تعریف و مهم‌ترین مسائل آن را بیان کنید.
۲. دیدگاه تفریطی در باره غریزه جنسی را ذکر و نقد نمایید.
۳. دو دلیل از ادله دیدگاه افراطی فروید و فرویدیسم را در باره غریزه جنسی بیان و نقد نمایید.
۴. دیدگاه اسلام را در باره غریزه جنسی به طور دقیق توضیح دهید.
۵. دیدگاه خود را در باره نسبی‌گرایی در اخلاق جنسی، به صورت مستدل توضیح دهید.
۶. مهم‌ترین عوامل شهوت‌پرستی و شهوت‌رانی را ذکر کنید.
۷. مکتب لذت‌گرایی حسی را نقد کنید.
۸. پیامدهای سوء فردی، اجتماعی و دینی تجرد را بشمارید.
۹. ویژگی‌های همسر شایسته را بیان کرده و برای هر کدام از آنها یک مستند قرآنی یا حدیثی بیاورید.
۱۰. فلسفه حجاب در اسلام را به اختصار بیان کنید دیدگاه خود را در این زمینه شرح دهید.

برای پژوهش

۱. با توجه به مسئله تجسم اعمال در روز قیامت، با مراجعه به احادیث مربوطه در باره شیوه و شکل تجسم اخروی رذایلی مانند چشم‌چرانی، بدحجابی، بی‌غیرتی، زنا، لواط و سایر رذایل مربوط به مسائل جنسی تحقیق کنید.
۲. اپیکور (۲۷۱ - ۳۴۲ ق. م) از فیلسوفان یونان باستان و از طراحان و مدافعان نظریه لذت‌گرایی در یک تقسیم‌بندی لذت‌ها را به سه دسته کلی تقسیم می‌کند: 'لذت‌های طبیعی و ضروری؛ لذت‌های طبیعی و غیرضروری؛ لذت‌های غیرطبیعی و غیرضروری. لذت‌های طبیعی و ضروری به لذت‌هایی گفته می‌شود که لازمه زندگی انسانی‌اند؛ به این معنا که نه تنها مقتضای طبیعت آدمی‌اند، بلکه برخورداری از آنها شرط بقا و ادامه حیات اوست. برای نمونه لذت‌هایی مانند خوردن، نوشیدن، خوابیدن، و به هنگام سرما خود را

۱. بنگرید به: ژان برن، فلسفه اپیکور، ترجمه ابوالقاسم پورحسینی، ص ۱۱۶ - ۱۱۱؛ امیل بریه، تاریخ فلسفه در دوره انتشار فرهنگ یونانی و دوره رومی، ترجمه علیمیراد داودی، ج ۲، ص ۱۲۲ و ۱۲۳؛ زکس، فلسفه اخلاق (حکمت عملی)، ترجمه ابوالقاسم پورحسینی، ص ۴۳ و ۴۴.

پوشانیدن، از جمله لذت‌هایی هستند که هر انسانی به مقتضای طبیعتش به آنها گرایش دارد و افزون بر آن، شرط زنده ماندن انسان نیز هستند؛ البته ضروری بودن این دسته از لذت‌ها تا آنجاست که واقعاً شرط زنده ماندن انسان باشند. تحصیل این دسته از لذت‌ها امری لازم و ضروری است و به همین دلیل انجام کارهایی که به تحقق آنها بینجامد نیز ضروری و حتمی خواهد بود. لذت‌های طبیعی و غیر ضروری به لذت‌هایی گفته می‌شود که هر چند برای حواس طبیعی ما دلپذیرند؛ اما لذت‌هایی زاید و غیر ضروری‌اند. این نوع از لذت‌ها، معلول و مولود توجهی است که انسان به تنوع طلبی دارد؛ مثلاً بهتر خوردن و بهتر نوشیدن از جمله لذت‌هایی هستند که هر چند مقتضای طبیعت انسان‌اند، اما حیات آدمی وابسته به آنها نیست. لذت جنسی نیز در همین دسته جای می‌گیرد. اپیکور در باره لذت جنسی می‌گوید: «رابطه جنسی هرگز برای کسی فایده‌ای نداشته و اگر ضرری نرسانده از یاری بخت بوده است.»^۱ اگر به لذا یذ ونوسی آگوشه چشمی داری و قوانین و اخلاق رازیر پانمی‌گذاری و به جسم خود آسیب نمی‌رسانی و لاغر و نحیف نمی‌شوی و سلامت خود را از دست نمی‌دهی، هر چه می‌خواهی بکن؛ اما بدان که پرهیز از تمام این عیوب بسی مشکل است و با ونوس، همین اندازه که چیزی از دست ندهی کار مهمی کرده‌ای.^۲ در باره ارضا یا عدم ارضای این نوع تمایلات، باید نخست این پرسش را مطرح کرد که اگر آنها را برآورده کنم یا نکنم چه پیامدی خواهد داشت. اپیکور معتقد است که می‌توان از این دسته از لذت‌ها، به طور معتدل و با میانه‌روی استفاده کرد و تأکید می‌کند که باید از افراط و تفریط در استفاده از آنها به شدت پرهیز نمود. بنابراین، نه باید به طور کلی از این گونه لذت‌ها چشم پوشید و از آنها اجتناب کرد و نه باید در برخورداری از آنها زیاده‌روی کرد. اعتدال و میانه‌روی در استفاده از آنها خیر اخلاقی است و تعطیل و نادیده گرفتن آنها یا زیاده‌روی در استفاده از آنها، شر اخلاقی است.

لذت‌های غیر طبیعی و غیر ضروری به لذت‌هایی گفته می‌شود که نه مقتضای طبیعت انسان هستند و نه لازمه حیات او؛ بلکه لذت‌هایی بیهوده و عبث‌اند. این نوع امیال، مولود «گمان» و

۱. برتراند راسل، تاریخ فلسفه غرب، ترجمه نجف دریابندری، ج ۱، ص ۳۵۵.

۲. ونوس، الهه عشق در اساطیر یونانی است.

۳. لوجانو دکر شینتز، فیلسوفان بزرگ یونان باستان، ترجمه عباس باقری، ص ۳۴۰.

«پندار» است. لذت‌هایی مانند لذت جاه و مقام و لذت شهرت از این دسته به‌شمار می‌آیند. اگر انسان مقام نداشته باشد و یا دارای شهرت نباشد، نه امری خلاف طبیعتش رخ داده است و نه زندگی او به مخاطره می‌افتد. این نوع تمایلات را باید به طور کلی رها کرد و هرگز نباید برآورده ساخت؛ زیرا منشأ چشم و هم‌چشمی می‌شوند و به جای تأمین خوشی و لذت بر آلام و دردها و رنج‌های روحی و روانی انسان می‌افزایند؛ بنا بر این «بر توسل که زندگانی کنی بدون رنج و بخواهی بر تشک کاهی تا اینکه مضطرب و آشفته باشی و تکیه زنی بر تخت طلا و میز فاخر»^۱

در باره لذت‌گرایی اپیکور و تقسیم‌بندی او از لذت‌ها بیشتر تحقیق و مطالعه کرده و مشخص نمایید که آیا می‌توان از دیدگاه اسلام این‌گونه لذت‌گرایی را پذیرفت یا نه؟ و آیا بر فرض پذیرش تقسیم‌بندی اپیکوری، آیا لذت جنسی، همان‌گونه که اپیکور می‌گوید، در طبقه لذت‌های طبیعی غیر ضروری جای می‌گیرد؟^۲

۳. شوپنهاور، فیلسوف مشهور آلمانی، در باره ازدواج می‌گوید:

بدفراجم‌ترین ازدواج‌ها آن است که از روی عشق انجام گیرد..... نیم کتاب‌هایی که در باره ازدواج نوشته شده است بیهوده است؛ برای آنکه این کتاب‌ها به جای آنکه ازدواج را برای حفظ نوع بدانند، بهر همکاری و دوستی می‌دانند؛ ازدواج‌هایی که به دستور پدر و مادر به خاطر ثروت و مقام انجام می‌گیرد، غالباً از ازدواج‌های عشقی بادوام‌تر و سعادتمندتر است.^۳

ضمن تحقیق در باره فلسفه ازدواج از دیدگاه اسلام، دیدگاه شوپنهاور را در این باره نقد و بررسی کنید.

۴. سرچشمه اخلاق جنسی مخصوص مرد و زن چیست؟ چرا و چگونه صفت حیا و عفت در زن پیدا شد؟ به چه دلیل مردان نسبت به زنان خود غیرت می‌ورزند؟ چرا مسائلی مانند کشف عورت، فحشا، ازدواج با محارم و امثال آن حرام و ناپسند دانسته شده‌اند؟ آیا می‌توان گفت

۱. ژان برن، فلسفه اپیکور، ترجمه ابوالقاسم پور حسینی، ص ۱۱۳.

۲. برای آشنایی بیشتر با دیدگاه اخلاقی اپیکور و نقد و بررسی آن، بنگرید به: محمدتقی مصباح یزدی، نقد و بررسی مکاتب اخلاقی، تحقیق و نگارش احمدحسین شریفی، فصل لذت‌گرایی.

۳. ویل دورانت، تاریخ فلسفه، ترجمه عباس زریاب، ص ۲۸۷.

زشتی و حرمت این مسائل، امری فطری است؟
۵. در باره علل و عوامل چشم‌چرانی مردان تحقیق کنید.

برای مطالعه بیشتر

۱. مجموعه آثار، مرتضی مطهری، (اخلاق جنسی)، ج ۱۹، تهران: صدرا، چاپ دوم، ۱۳۷۹.
۲. غیرت‌مندی و آسیب‌ها، محمود اکبری، قم: گلستان ادب، ۱۳۸۱.
۳. اخلاق و رفتارهای جنسی، یوسف غلامی، قم: نشر معارف، ۱۳۸۴.
۴. مجموعه آثار، مرتضی مطهری، (حجاب)، ج ۱۹، تهران: صدرا، چاپ دوم، ۱۳۷۹.

فصل هفتم

اخلاق سیاست (اخلاق زمامداری)

اهداف

از دانشجو انتظار می‌رود پس از فراگیری این فصل:

۱. ضمن آشنایی با دیدگاه اسلام درباره رابطه اخلاق و سیاست، توانایی نقد دیدگاه‌های رقیب را کسب نماید؛
۲. در انتخاب مسئولان حکومتی به معیارهای اخلاقی توجه ویژه نماید؛
۳. ضمن آشنایی با وظایف اخلاقی حاکمان حکومت اسلامی در قبال مردم، توانایی نقد اخلاقی عملکرد حاکمان را کسب نماید؛
۴. ضمن آشنایی با وظایف اخلاقی مردم در قبال حاکمان و مسئولان حکومت اسلامی، نسبت به انجام آن وظایف ترغیب شود.

۱. جایگاه و اهمیت

یکی از مهم‌ترین ابعاد زندگی هر انسانی، زندگی سیاسی اوست. هیچ کس نمی‌تواند به طور کلی، خود را از سیاست و امور سیاسی جدا کند. حتی کسی که تصمیم می‌گیرد در امور سیاسی دخالت نکند، در حقیقت، تصمیمی سیاسی گرفته است! سیاست جزء جدایی‌ناپذیر زندگی هر شخصی است. هر یک از ما، چه بخواهیم و چه نخواهیم، درگیر مسائل سیاسی هستیم و در بسیاری از مواقع رفتارهای سیاسی انجام می‌دهیم و در زمان‌های خاص نیز لازم است تصمیماتی سیاسی اتخاذ کنیم. به همین دلیل، همواره در زندگی سیاسی خود با پرسش‌هایی مواجه هستیم. پرسش‌هایی از این دست که معیار تصمیم‌گیری‌های سیاسی ما چیست؟ یا چه باید باشد؟ آیا اخلاقاً مجاز هستیم کسی را به کار بگماریم یا انتخاب کنیم که به‌رغم تخصص بالا، از تعهد کافی به ارزش‌ها برخوردار نیست؟ ما به‌عنوان شهروندان و افراد عادی این جامعه، در قبال دولتمردان و سیاستمداران چه وظایفی را بر عهده داریم؟ دولتمردان در قبال مردم جامعه خود چه الزامات اخلاقی‌ای دارند؟ آیا هر کسی اخلاقاً مجاز است که خود را در معرض انتخاب مردم قرارداد و برای کسب قدرت به رقابت بپردازد؟ اصولاً آیا رقابت در عرصه سیاست، کاری شایسته و پسندیده است؟ آیا در عرصه سیاست، هدف می‌تواند توجیه‌گر وسیله باشد؟ آیا مردم اخلاقاً ملزم به پیروی از همه قوانینی که از سوی دولتمردان به تصویب می‌رسد، هستند؟ آیا دولتمردان، به حکم اینکه نماینده و منتخب مردم‌اند، اخلاقاً موظف‌اند به همه خواسته‌های مردم، هرچند خلاف خواست خداوند باشد، جامه عمل بپوشانند؟ آیا دولتمردان که وظیفه

توسعه اقتصادی و فرهنگی جامعه را بر عهده دارند، می‌توانند به منظور بهره‌مندی جامعه از سود اقتصادی بیشتر، اقدام به عقد قرارداد با شرکت‌ها یا دولت‌هایی نمایند که منافع خود را مصروف اقدامات ضد انسانی و اسلامی می‌کنند؟ آیا مردم یا دولتمردان، اخلاقاً مجازند که تصمیمات سیاسی خود را صرفاً بر محور سود مادی و رفاه دنیوی اتخاذ کنند؟ یا آنکه باید منافع و مصالح اخروی را نیز در نظر بگیرند؟

اینها بخشی از پرسش‌های فراوانی است که پاسخ دادن به آنها مبتنی بر تعیین موضع خود در باب رابطه اخلاق و سیاست است. به همین دلیل، یکی از بزرگ‌ترین دغدغه‌های اندیشمندان اخلاقی و سیاسی، در طول تاریخ، همواره حل رابطه سیاست و اخلاق بوده است. اندیشمندان مختلف کوشیده‌اند تا به این پرسش‌ها پاسخ دهند که اخلاق در سیاست چه نقش و جایگاهی دارد؟ آیا قلمرو اخلاق و اخلاقیات منفک و جدای از قلمرو سیاست است؟ یعنی رفتارها و تصمیمات سیاسی، خارج از قلمرو داوری‌ها و ارزش‌گذاری‌های اخلاقی بوده و سیاست مسئله‌ای غیراخلاقی است؟ یا آنکه سیاست، مسئله‌ای ضداخلاقی بوده و هر کس می‌خواهد انسانی اخلاقی و وارسته باشد بهتر است به وادی سیاست گام نگذارد؟ و یا آنکه اخلاق را باید در همه امور سیاسی مورد توجه قرار دهیم و بکوشیم تا همه رفتارهای سیاسی خود را بر اساس موازین اخلاقی شکل دهیم؟ یعنی اخلاق، حاکم بر سیاست و رفتارهای سیاسی است؟

۲. بیان دیدگاه‌ها

در باره رابطه اخلاق و سیاست دیدگاه‌های متعدد و گوناگونی از سوی اندیشمندان سیاسی و مکاتب مختلف اخلاقی مطرح شده است. ما در اینجا به بررسی سه نظریه مهم می‌پردازیم:^۱ نظریه جدایی اخلاق از سیاست؛ نظریه اصالت سیاست و تبعیت اخلاق از سیاست؛ نظریه اصالت اخلاق و تبعیت سیاست از اخلاق. در این قسمت، می‌کوشیم به اختصار به معرفی و بررسی این دیدگاه‌ها بپردازیم.

۲-۱. نظریه جدایی اخلاق از سیاست

برخی از نویسندگان^۲ بر این باورند که قلمرو اخلاق، از قلمرو سیاست کاملاً جدا است. به تعبیر دیگر،

۱. برخی از نویسندگان انواع نظریات مختلف در این باب را به چهار دسته تقسیم کرده‌اند. به عنوان مثال، بنگرید به: جولیانو پونتارا، «اخلاق، سیاست، انقلاب»، مترجم حمید غفاری، نامه فرهنگ، سال دوم، شماره ۱ و ۲، ص ۹۸-۱۰۵.
۲. جولیانو پونتارا، «اخلاق، سیاست، انقلاب»، مترجم حمید غفاری، نامه فرهنگ، سال دوم، شماره ۲ و ۳، ص ۹۹.

اخلاق و سیاست را مربوط به دو حوزه رفتاری کاملاً متمایز می‌دانند. بنابراین، نه در عرصه مسائل اخلاقی می‌توان اثری از سیاست و امور سیاسی یافت و نه در قلمرو سیاست و تصمیمات سیاسی جا و جایگاهی برای اخلاق و ارزش‌های اخلاقی وجود دارد. یک رفتار می‌تواند با نگاه اخلاقی خوب و دارای ارزش مثبت باشد؛ اما همان رفتار ممکن است از نگاه سیاسی، هیچ ارزشی اعم از مثبت یا منفی، نداشته باشد. یا یک رفتار ممکن است از نظر سیاسی، رفتاری خوب و ارزشمند تلقی شود؛ اما از نگاه اخلاقی نتوان آن را ارزش‌گذاری کرد. به تعبیر دیگر، بر اساس این دیدگاه، سیاست، امری غیراخلاقی است (و نه ضداخلاقی). نه رفتارهای سیاسی تحت قضاوت و ارزش داور اخلاقی قرار می‌گیرند و نه رفتارهای اخلاقی را می‌توان بر اساس موازین و ضوابط سیاسی، مورد ارزیابی و ارزش‌گذاری قرار داد. هر کدام از این دو حوزه، دارای ضوابط و قوانین خاص خود هستند. برای نمونه، فداکاری یک فضیلت اخلاقی است؛ اما در عرصه سیاست یک رذیله است. یعنی اگر یک سیاستمدار منافع و مصالح کشور خود را فدای دیگران کند، فردی ناموفق و سیاستمداری وظیفه‌ناشناس دانسته می‌شود. اگر کسی همه یا بخش اعظمی از دارایی خود را به دیگران ببخشد، فردی اخلاقی نامیده می‌شود؛ اما اگر یک دولت، منافع و درآمدهای ملی کشور خود را به کشور و دولت دیگری ببخشد، دولتی خائن و وظیفه‌ناشناس دانسته می‌شود. بنابراین باید گفت که قلمرو سیاست و مسائل سیاسی از قلمرو اخلاق و احکام اخلاقی منفک و مجزاست.

ماکیاولی را می‌توان نماینده تام و تمام این نظریه به شمار آورد. وی معتقد است که پابندی به اخلاق در عرصه سیاست، نتیجه‌ای جز شکست و نابودی در پی ندارد؛ از این‌رو به شهریاران و حاکمان توصیه می‌کند که در عالم سیاست، هرگز نباید به فکر پرهیزگاری و ارزش‌های اخلاقی باشند:

هر که بخواهد در همه حال پرهیزگار باشد، در میان این همه ناپرهیزگاری، سرنوشتی جز ناکامی نخواهد داشت؛ از این‌رو، شهریارانی که بخواهند شهریارانی را از کف ندهد، می‌باید شیوه‌های ناپرهیزگاری را بیاموزد و هر جا که نیاز باشد به کار بندد.^۱

شهریارانی که کارهای گران از دستشان بر آمده است، آنانی بوده‌اند که راست‌کرداری را به چیزی نمرده‌اند و با نیرنگ آدمیان را به بازی گرفته‌اند و سرانجام بر آنانی که راستی پیشه کرده‌اند، چیره گشته‌اند.^۲

۱. نیکولو ماکیاولی، شهریار، ترجمه داریوش آشوری، ص ۱۱۷ و ۱۱۸.

۲. همان، ص ۱۲۹.

می‌باید بدانید که برای ستیزیدن با دیگران دو راه در پیش است: یکی با قانون و دیگری با زور. روش نخستین در خور انسان است و دومین، روش ددان؛ و از آنجا که روش نخستین چه بسا کارآمد نیست، ناگزیر به دومین روی می‌باید آورد؛ از این رو بر شهریار است که بداند چگونه روش ددان و انسان را نیک به کار بندد....

برخی دیگر از طرفداران این نظریه، تقریر دیگری از نظریه جدایی اخلاق و سیاست ارائه داده‌اند. به این صورت که به دو نوع سیستم اخلاقی قائل شده‌اند: اخلاق فردی؛ اخلاق سیاسی و اجتماعی. اینان تأکید می‌کنند که فضایل و رذایل مربوط به این دو سیستم، هر چند جنبه‌های مشترکی ممکن است داشته باشند، اما وجوه افتراق آنها از یکدیگر به اندازه‌ای زیاد است که این دو سیستم را از یکدیگر منفک می‌کند. هر انسانی، به عنوان یک فرد، دارای وظایف اخلاقی خاصی است و همان انسان وقتی به عنوان یک انسان سیاسی و اجتماعی در نظر گرفته می‌شود و می‌خواهد رفتاری اجتماعی انجام دهد و یا تصمیمی سیاسی اتخاذ نماید، باید از سیستم اخلاقی دیگری پیروی کند. این دو نوع سیستم اخلاقی، دارای اصول و قواعد خاص خود هستند؛ حتی در مواردی ممکن است دارای اصولی کاملاً متضاد و متعارض نیز باشند.^۱

بررسی مقایسه‌ای

در جهان اسلام یکی از کسانی که قرن‌ها پیش از ماکیاولی این سیاست را عملاً به اجرا درآورد و توصیه‌های ماکیاولی را پیشاپیش به طور دقیق عمل می‌کرد، معاویه پسر ابوسفیان بود. او برای حفظ قدرت خود از هیچ کوششی فروگذار نکرد و در این راستا به هیچ قاعده اخلاقی و انسانی پایبند نبود. در مقابل، امام علی علیه السلام هرگز حاضر نشد برای گرفتن حق خود و همچنین برای تحکیم پایه‌های حکومت خود، ذره‌ای از موازین اخلاقی و اسلامی کوتاه بیاورد. برخی از محققان و نویسندگان بر این باورند که علت اصلی شکست سیاسی و نظامی امام علی علیه السلام در مقابل معاویه، رویکرد اخلاقی آن حضرت در سیاست بوده است. به تعبیر یکی از همین نویسندگان: «امام نمی‌دانست که دغدغه عمده مردم، حطام دنیوی است و برایش سخت بود باور کند که مردم در پی منافع و مصالح خود هستند؛ لذا با آنان آنگونه که سیاست‌پیشه‌ای رفتار می‌کند، رفتار نکرد؛ بلکه مانند اخلاقی‌پیشگان با آنان برخورد کرد.»^۲

۱. بنگرید به: سیدحسن اسلامی، امام، اخلاق، سیاست، ص ۲۰۰-۱۹۵؛ و جولیانو پونتارا، «اخلاق، سیاست، انقلاب» مترجم حمید غفاری، نامه فرهنگ، سال دوم، شماره ۲۱، ص ۱۰۰ و ۱۰۱.
۲. بنگرید به: سعید ایوب، از ژرفای فتنه‌ها، ترجمه سیدحسن اسلامی، ج ۲، ص ۵۹۰ و ۵۹۱.

نظر شما در این باره چیست؟ آیا ما اخلاقاً می‌توانیم برای حفظ حکومت خود دست به هر کاری بزنیم: نقض پیمان کنیم و دروغ بگوییم و فریب‌کاری کنیم؟ آیا برای حفظ حکومت اسلامی و حفظ حاکمیت حق می‌توان اصول اخلاقی را نادیده گرفت؟ اگر کسی در اخلاق نتیجه‌گرا یا غایت‌گرا باشد، یعنی ارزش اخلاقی افعال را با توجه به غایت و نتیجه حاصل از آنها مورد ارزیابی قرار دهد، این پرسش‌ها را چگونه پاسخ می‌دهد؟ اگر کسی معیار حسن و قبح افعال و به‌طور کلی معیار ارزش‌های اخلاقی را ملایمت یا منافرت آنها با کمال مطلوب و سعادت فرد و جامعه بداند، آیا می‌تواند در برخی شرایط برای حفظ حکومت اسلامی دروغ بگوید یا نه؟ اگر می‌تواند، پس رفتار امام علی علیه السلام را در شورای شش نفره پس از مرگ خلیفه دوم که حاضر نشد دروغ بگوید،^۱ چگونه ارزیابی می‌کنید؟

نقد و بررسی

این نظریه با هر دو تقریر آن، ناشی از درک نادرست اخلاق و احکام اخلاقی است. همچنان‌که پیش‌تر، در فصل اول این نوشتار، گفته شد، موضوع احکام اخلاقی، افعال اختیاری انسان است. حال، متعلق این فعل اختیاری گاهی خود انسان است که از آن به اخلاق فردی تعبیر می‌شود؛ گاهی خداوند است که آن را اخلاق الهی می‌نامند و گاهی نیز جامعه و سایر انسان‌ها هستند که با عنوان اخلاق اجتماعی از آن یاد می‌کنند. روشن است که اخلاق اجتماعی منحصر به اجتماع کوچکی چون خانواده یا محله یا شهر نیست؛ بلکه شامل جوامع گسترده‌تری چون کشور و قاره و جهان نیز می‌شود. بنابراین، هیچ فعلی از افعال اختیاری انسان، نمی‌تواند خارج از چارچوب اخلاق قرار گیرد. رفتارها و تصمیمات سیاسی، به‌عنوان بخشی از افعال اختیاری انسان، همچون رفتارهای فردی و الهی او، مورد ارزش‌گذاری اخلاقی قرار می‌گیرند. بنابراین هرگز نمی‌توان اخلاق و ارزش‌های اخلاقی را منحصر به قلمرو رفتارهای فردی کرده و افعال اجتماعی و سیاسی را از تحت آن خارج کرد.

مشکل مدافعان تقریر دوم این نظریه این است که گزاره‌ها و احکام اخلاقی را در عرصه رفتارهای فردی، همواره و بدون هیچ قید و شرطی، مطلق پنداشته‌اند و بر اساس آن، نتوانسته‌اند آن احکام مطلق اخلاقی را در عرصه سیاست به کار گیرند. مثلاً دروغ‌گویی را در عرصه رفتارهای فردی، به

۱. وقتی عبدالرحمن بن عوف به امام علی علیه السلام گفت: من به شرطی با تو بیعت می‌کنم که متعهد شوی بر اساس شیوه و سیره ابوبکر و عمر عمل کنی، آن حضرت حاضر نشد این شرط را بپذیرد. در حالی که ظاهر امر چنین نشان می‌داد که اگر آن حضرت در آن شورای شش نفره چنین تعهدی را می‌پذیرفت، حق خود، یعنی جانشینی پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله را به دست می‌آورد. (برای آگاهی از تحلیل درست این جریان، بنگرید به: حسن یوسفیان و احمدحسین شریفی، «امام علی و مخالفان»، در دانشنامه امام علی، ج ۶، ص ۲۰۴ و ۲۰۵)

صورت مطلق، کاری بد دانسته‌اند. در حالی که دروغ‌گویی در عرصه سیاست همواره بد نیست و اصولاً اگر بنا باشد یک سیاستمدار بر سر میز مذاکره با رقیبان خارجی و دشمنان داخلی و خارجی کشور، همه حقایق را بدون هیچ کتمان و پرده‌پوشی‌ای بیان کند، کشور و ملت خود را تقدیم دشمنان کرده است. با توجه به این موضوع چنین پنداشته‌اند که حوزه اخلاق فردی با حوزه اخلاق سیاسی متفاوت بوده و هر کدام دارای اصول و ضوابط خاص خود هستند. غافل از آنکه اخلاق فردی و اخلاق سیاسی از این جهت هیچ تفاوتی با یکدیگر ندارند. برای نمونه وقتی گفته می‌شود راست‌گویی خوب است، هر چند دارای ظاهری مطلق و بدون قید است، اما در حقیقت، خوب بودن راست‌گویی مقید به شرایطی است، اعم از اینکه در حوزه اخلاق فردی باشد یا اخلاق اجتماعی، و با فقدان آن شرایط، راست‌گویی ارزش مثبت ندارد.

به طور کلی، اگر نیک بنگریم، خواهیم دید که ملاک ارزش اخلاقی افعال اختیاری انسان، مصلحت عمومی و واقعی فرد و جامعه است. مصلحت، یعنی هر چیزی که موجب کمال و صلاح واقعی انسان است.^۱ بنابراین، راست‌گویی از آن جهت که راست‌گویی است، موضوع حکم اخلاقی نیست؛ بلکه از آن جهت که آدمی را به سعادت و کمال رسانده و مصلحت واقعی او و جامعه را تحقق می‌بخشد، خوب است. به همین دلیل، اگر در جایی این کارکرد خود را از دست بدهد، دیگر نمی‌توان آن را موضوعی برای محمول «خوب» قرار داد. به تعبیر دیگر، «خوب» عنوانی نیست که ذاتاً بر «راست‌گویی از آن جهت که راست‌گویی است» حمل شود؛ بلکه حد وسط می‌خواهد. اگر از علت خوب بودن راست‌گویی پرسش شود، در مقام تعلیل، مثلاً به این نتیجه می‌رسیم که مصالح جامعه در گرو راست گفتن است و همین است که حد وسط و علت ثبوت حکم (خوب بودن) برای این موضوع است. علت نیز مُعَمَّم و مُخَصَّص است. هر جا مصلحت اجتماعی باشد، آن حکم نیز هست؛ گرچه از طریق دروغ‌گویی باشد و هر کاری که موجب مفسده اجتماعی شود، بد است؛ گرچه آن کار راست‌گویی باشد. پس این حکم که «هر راست گفتنی خوب است»، حکمی منطقی و عقلی نیست؛ بلکه حکمی عرفی است. عقل می‌گوید این موضوع دارای قیودی پنهانی است که اگر نیک بنگریم، می‌توانیم قیودش را به دست آورده و مثلاً بگوییم: «راست گفتنی که برای مصلحت واقعی و سعادت حقیقی فرد و جامعه مفید باشد، خوب است.»^۲

۱. بنگرید به: پیش نیازهای مدیریت اسلامی، محمدتقی مصباح یزدی، ص ۱۶۵ و ۱۶۶.

۲. بنگرید به: محمدتقی مصباح یزدی، فلسفه اخلاق، تحقیق و نگارش احمدحسین شریفی، ص ۱۶۶-۱۶۴.

۲-۲. نظریه اصالت سیاست و تبعیت اخلاق از سیاست

بر اساس این نظریه، همه رفتارهای اخلاقی، اعم از رفتارهای فردی و اجتماعی، همچون هنر، ادبیات، علم و امثال آن، تحت سیطره و سیادت سیاست است. ارزش‌های اخلاقی تابع مصالح سیاسی و ارزش‌هایی است که رهبران سیاسی معین می‌کنند. هر کاری که در خدمت تأمین منافع سیاسی جامعه یا حزب یا گروه خاصی باشد، ارزشمند بوده و فضیلت به شمار می‌آید و هر کاری که ما را از دستیابی به اهداف و اغراض سیاسی جامعه یا حزب و امثال آن دور کند، کاری ناپسند بوده و از ردایل اخلاقی است. به تعبیر دیگر، اخلاق و ارزش‌های اخلاقی در این دیدگاه، صرفاً جنبه ابزاری دارند؛ یعنی تا آنجا ارزشمند و خوب‌اند که ما را به اهداف سیاسی‌مان برسانند، وگرنه هیچ ارزشی ندارند. به تعبیر یکی از کشیشان مسیحی: «هنگامی که موجودیت کلیسا مورد تهدید واقع می‌شود، برای نجات و رهایی آن می‌توان چارچوب‌های اخلاقی را زیر پا نهاد.» بر اساس این دیدگاه، اگر حيله‌گری، ظلم، شکنجه، دروغ، ریاکاری، تدلیس و امثال آن، ما را به اهداف خود نزدیک‌تر سازد، دارای ارزش مثبت خواهد بود و اگر بر فرض، در جایی عدالت‌ورزی، امانت‌داری، راستگویی، انصاف، مروت و امثال آن، ما را از اهدافمان دورتر کند، اموری زشت و ناپسند خواهد بود. به هر روی، بر اساس این نظریه، در هر جایی که میدان تلاقی اخلاق و سیاست باشد، ارزش‌های اخلاقی توسط ارزش‌ها و ضوابط سیاسی معین می‌شوند.

این نظریه در عمل و حتی در نظر، مورد حمایت و تأیید بسیاری از سیاستمداران جهان واقع شده است. لنین، از رهبران مارکسیسم، می‌گفت: ^۱ «اخلاق ما از منافع مبارزه طبقاتی پرولتاریا به دست می‌آید.» «برای ما اخلاقی که از خارج از جامعه برآمده باشد، وجود ندارد، و یک چنین اخلاقی جز شایده چیزی دیگر نیست.» «هنگامی که مردم از ما درباره اخلاق سؤال می‌کنند می‌گوییم که برای یک کمونیست، کل اخلاق در رابطه با آن نظم و دیسیپلین آهنین و در مبارزه آگاهانه علیه استثمار معنا می‌یابد.»

نقد و بررسی

نخستین اشکال این نظریه، پذیرش نسبیت‌گرایی است. بر اساس این نظریه، نمی‌توان هیچ حکم

۱. جولیانو پونتارا، «اخلاق، سیاست، انقلاب» مترجم حمید غفاری، نامه فرهنگ، سال دوم، شماره ۱ و ۲، ص ۱۰۰.

اخلاقی ثابتی داشت؛ اخلاق، کاملاً در خدمت سیاست است. یک کار ممکن است از نظر یک حزب سیاسی، کاری خوب و پسندیده باشد و همان کار از نظر گروه و حزبی دیگر، کاری زشت و ناپسند باشد؛ و یا یک کار ممکن است در یک زمان خاص، از نظر یک جامعه، حزب یا سیاستمداری خوب و با ارزش باشد و همان کار در زمانی دیگر برای همان جامعه، حزب یا فرد سیاسی، زشت و بی‌ارزش باشد؛ در صورتی که نسبیت‌گرایی اخلاقی، به این معنا نظریه‌ای نادرست است. دست‌کم اصول احکام اخلاقی، اصولی مطلق‌اند؛ یعنی همگانی، همه‌جایی و همه‌زمانی‌اند.^۱

اشکال دیگر این نظریه آن است که طراحان این نظریه معنای واقعی سیاست را به درستی درک نکرده‌اند. اینان در حقیقت، سیاست را نه برای وصول به سعادت حقیقی، بلکه برای ارضای شهوات و غرایز حیوانی خود می‌خواهند. بله، اگر کسی سیاست را برای وصول به سعادت بخواهد و هدف از سیاست را توسعه عدل و فضیلت بداند، در آن صورت هدف سیاست همان هدف اخلاق، در بخش اخلاق اجتماعی خواهد بود. و سیاست زیر مجموعه اخلاق قرار می‌گیرد و اگر اینگونه شد، دیگر نمی‌توان از هر وسیله‌ای برای رسیدن به این هدف استفاده کرد. به تعبیر دیگر، میان هدف و وسیله باید تناسب و سنجی باشد.

همین نگرش به اخلاق و تابع محض سیاست دانستن آن، یکی از مهم‌ترین عوامل فروپاشی نظام‌های سوسیالیستی دانسته شده است. یکی از نویسندگان با بررسی علل فروپاشی این گونه نظام‌ها ریشه این فروپاشی را در «پوسیدگی کامل اخلاقی و معنوی» دانسته و می‌گوید: «رژیم‌های کمونیستی اروپای شرقی از هر دیکتاتوری غیرکمونیستی در آفریقا و آمریکای لاتین و شاید آسیا به مراتب نیرومندتر بودند. نیروهای پلیس مخفی وسیع و مؤثر و وفادار و تعداد معتنابهی تانک و سرباز به فرماندهی افسران آموزش دیده (ولی نه لزوماً پر شور و علاقه) و وسایل ارتباطی عالی در اختیار داشتند و با هیچ خطر تهاجم خارجی روبه‌رو نبودند.... پس باز هم می‌رسیم به همان علتی که قبلاً گفتیم،^۲ یعنی پوسیدگی کامل اخلاقی و معنوی.»^۳

۱. بنگرید به: محمدتقی مصباح یزدی، *فلسفه اخلاق*، تحقیق و نگارش احمدحسین شریفی، ص ۱۶۶-۱۴۱.

۲. دانیل شیرو، «در ۱۹۸۹ در اروپای شرقی چه گذشت؟»، ترجمه عزت الله فولادوند، خرد در سیاست، ص ۵۱۳. (شالوده اخلاقی و معنوی کمونیسم نابود شده بود.... روشنفکران، با همه ناتوانی ظاهری، این احساس یأس اخلاقی و معنوی و فساد را با اعتراض‌های جسته و گریخته و تحلیل و تفسیرهای کنایه‌آمیز، در میان مردم دامن می‌زدند، و جمعیت شهرنشین نیز آنقدر

۳-۲. نظریه اصالت اخلاق و تبعیت سیاست از اخلاق

نظریه مقبول و معقول در زمینه رابطه اخلاق و سیاست، این است که اصالت با اخلاق و ارزش‌های اخلاقی بوده و ارزش‌های سیاسی نیز تابع و زیرمجموعه اخلاق هستند. در روایتی چنین می‌خوانیم که خداوند، ابتدا پیامبرش را تأدیب و تربیت کرد و پس از آنکه تربیت او را به پایان رساند، بدو فرمود: «به درستی که تو دارای اخلاقی بزرگ هستی» و پس از این بود که مسئولیت دین خود و حکومت بر مردم و سیاست امور آنان را بر عهده او گذاشت. رفتارهای سیاسی نیز مانند سایر رفتارهای اختیاری انسان، به عنوان موضوع احکام اخلاقی، مورد ارزش‌گذاری قرار می‌گیرند. هدف رفتارها و تصمیم‌های سیاسی، در حقیقت، در راستای هدف اخلاق بوده و چیزی خارج از آن نیست. بر اساس این دیدگاه، معیارهای اخلاقی در همه جا و برای همه افراد، اعم از زمامداران و شهروندان عادی، یکسان است. هر چیزی که برای افراد عادی، فضیلت باشد برای دولتمردان نیز فضیلت است و هر چیزی که برای دولتمردان زشت و نکوهیده است برای افراد عادی و در زندگی عادی نیز زشت و ناپسند است.

الگوی علمی و عملی این دیدگاه، در جهان اسلام و بلکه در سراسر تاریخ بشر، کسی نیست جز علی بن ابی طالب (ع). او کسی بود که هم در کردار و هم در گفتار خود، به خوبی نشان داد که هرگز نباید اخلاق را فدای سیاست کرد. او به خوبی نشان داد که رفتارهای سیاسی تا آنجا ارزشمندند که در چارچوب اخلاق و ارزش‌های اخلاقی باشند. از دیدگاه او، به دست آوردن همه قدرت‌های عالم و در اختیار گرفتن همه امکانات جهان آفرینش اگر تنها در گرو ستاندن ظالمانه پوست جویی از دهان مورچه‌ای باشد، ارزشی ندارد، چه رسد به اینکه برای حفظ قدرت‌های محدود دنیوی و یا به دست آوردن چند روزه حکومت و ریاست بخواهد روح خود را به دورویی، نفاق، دروغ‌گویی و امثال آن آلوده کند! بر اساس منطق اخلاقی و سیاسی امام علی (ع) هیچ کس اخلاقاً مجاز نیست که برای حفظ قدرت خود، هرچند حق باشد و انگیزه الهی نیز داشته باشد، مرتکب کارهای خلاف شرع شود. هرگز نباید با توسل به راه‌های نامشروع، در اندیشه کسب یا حفظ قدرت خود باشیم.

از همان نخستین روز که علی (ع) زمام خلافت را به دست گرفت، نغمه‌های شوم مخالفت از گوشه و کنار برخاست. طلحه، زبیر، عبدالله بن عمر، سعید بن عاص، مروان بن حکم و شماری دیگر از

⇨ سواد و آگاهی داشت که بفهمد جریان چیست... نوجوانان درس خوانده - نه فقط دانشجویان، بلکه همچنین دانش‌آموزان دبیرستان‌ها - آنقدر از وضع جهان اطلاع داشتند که بدانند دروغ شنیده‌اند و فریب خورده‌اند.

اشراف مدینه، هنگام تقسیم بیت‌المال حاضر نشدند.^۱ آنان نمی‌توانستند بپذیرند که سهم آنان با سهم بردگان دیروزشان یکسان باشد. واکنش برخی از شیعیان و نزدیکان علی علیه السلام در برابر این تصمیم، به خوبی نمایانگر آن است که سیاست تبعیض‌نژادی و طبقاتی خلفای پیشین در عمق جان مردم رسوخ کرده و تحمل عدالت و برابری را دشوار ساخته بود؛ چنان‌که ام‌هانی، خواهر امام، از اینکه میان او و کنیز عجمی‌اش در تقسیم بیت‌المال تفاوتی گذاشته نشده است، به شگفتی درآمد و زبان به اعتراض گشود.^۲ اما پاسخ قاطع امام در برابر همه این گونه اعتراض‌ها آن بود که در تقسیم بیت‌المال، به اندازه پیر مگسی عرب را بر عجم برتری نمی‌دهد. گروهی از شیعیان، از سر خیرخواهی نزد امیرمؤمنان علیه السلام آمده از وی خواستند به طور موقت، بزرگان و اشراف را بر دیگران برتری دهد و پس از آنکه پایه‌های حکومتش استوار گردید، به عدل رفتار کند. امام در پاسخ فرمود: «مرا فرمان می‌دهید تا پیروزی را بجویم به ستم کردن در باره آنکه والی اویم؟ به خدا که نپذیرم تا جهان سرآید و ستاره‌ای در آسمان پی ستاره‌ای برآید. اگر مال از آن من بود، همگان را برابر می‌داشتم، تا چه رسد که مال، مال خدا است.»^۳

در نامه‌ای به مُصقله پسر هبیره شیبانی، والی اردشیر خُره یا فیروزآباد فارس، چنین می‌نویسد:

از تو به من خبری رسیده است، اگر چنان کرده باشی، خدای خود را به خشم آورده باشی و امام خویش را نافرمانی کرده. تو غنیمت مسلمانان را که نیزه‌ها و اسب‌هاشان گرد آورد و ریخته شدن خون‌هاشان فراهم آورده، به عرب‌هایی که خویشاوندان تواند و تو را گزیده‌اند، بخش می‌کنی! به خدایی که دانه را کفیده و جاندار را آفریده، اگر این سخن راست باشد، نزد من رتبت خود را فرود آورده باشی و میزان خویش را سبک کرده. پس حق پروردگارت را خوار مکن و دنیای خود را به نابودی دینت، آباد مگردان که از جمله زیانکاران باشی.^۴

۳. وظایف اخلاقی مردم در انتخاب مسئولان

۳-۱. رعایت تناسب میان فرد و مسئولیت مورد نظر

حضرت یوسف علیه السلام زمانی که خود را برای مسئولیت خزانه‌داری معرفی کرد، به دو ویژگی خود که

۱. ابن ابی‌الحدید، شرح نهج البلاغه، ج ۷، ص ۳۸.

۲. محمدبن محمدبن نعمان مفید، الاختصاص، تحقیق علی‌اکبر الغفاری و محمود زرنندی، ص ۱۵۱.

۳. نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، خطبه ۱۲۶، ص ۱۲۴.

۴. همان، نامه ۴۳، ص ۳۱۵ و ۳۱۶.

متناسب با این مسئولیت هستند، یعنی امانتداری و آگاهی، اشاره کرد و گفت: «مرا سرپرست خزاین سرزمین (مصر) قرار ده، که نگهدارنده و آگاهم.»^۱

یکی از ملاک‌های انتخاب افراد برای پست‌های مختلف، تناسب ویژگی‌ها و تخصص‌های آنان با پست و مسئولیت مورد نظر است. عدم رعایت این شرط موجب هدر رفتن نیروها و ضایع شدن امکانات و یأس و ناامیدی متخصصان و ده‌ها آفت و آسیب اجتماعی و روحی دیگر خواهد شد. فرض کنید که اگر ریاست سازمان نظام پزشکی کشور را به یک مهندس نمونه کشاورزی واگذار کنند، و یا بالعکس ریاست سازمان کشاورزی را به یک فوق تخصص قلب و عروق بپسارند، معلوم است که چه آفات و مشکلاتی پدید خواهد آمد. این افراد هرچند در حرفه خود ممکن است بسیار موفق و خدمتگذار باشند، اما تخصص‌ها و توانمندی‌های آنان تناسبی با چنان پست‌هایی ندارد و به احتمال قریب به یقین، نمی‌توانند در آن زمینه‌ها مسئولان موفق باشند. امکانات و نیروهای متخصص در آن حوزه‌ها را نمی‌توانند به خوبی شناسایی کرده و به کار گیرند.

۲-۳. توجه به سوابق کاری (تجربه)

تجربه یکی دیگر از ویژگی‌های لازم برای انتخاب مسئولان است. به هر اندازه‌ای که یک فرد از تجربه بیشتری برخوردار باشد، به همان اندازه نیز بهتر می‌تواند زیرمجموعه خود را کنترل و هدایت کند. امام علی علیه السلام در این باره، به مالک اشتر توصیه می‌کند که اهل تجربه را به کار گیرد. و از تجارب آنان به خوبی بهره گیرد: «و توح منهم اهل التجربة و الحياء».^۲

البته، همان‌گونه که می‌بینیم امام علی علیه السلام در کنار «تجربه» مسئله «حیا» را نیز یادآور می‌شود؛ زیرا روشن است که افراد با تجربه اگر ناپاک باشند، به مراتب، خطرناک‌تر و مخرب‌تر از دیگران خواهند بود. به قول سنایی: «چو دزدی با چراغ آید گزیده‌تر برد کالا» حاکمان و مسئولان اگر در کنار تجربه از تعهد لازم برخوردار نباشند، با توجه به آگاهی به خلأهای قانونی و پیچ و خم‌های قوانین، بهتر از هر کسی می‌توانند به ملت و اموال عمومی خیانت کنند.

۳-۳. توجه به اصالت خانوادگی

یکی دیگر از ملاک‌های انتخاب مسئولان، توجه به اصالت خانوادگی افراد است. کسی را که برای

۱. اجملنی علی خزان الارض انی حقیظاً علیم. (یوسف (۱۲): ۵۵)

۲. نهج البلاغه، نامه ۵۳، ص ۳۳۲.

واگذاری مسئولیتی انتخاب می‌کنیم، باید از هر نظر شایسته باشد. به‌ندرت اتفاق می‌افتد افرادی که از خانواده‌های ناصالح هستند، به صلاح گرایش یابند؛ زیرا خانواده و تربیت خانوادگی یکی از مهم‌ترین عوامل شکل‌دهنده شخصیت افراد است. به همین دلیل است که امام علی علیه السلام در نامه خود به مالک اشتر می‌فرماید:

به کسانی نزدیک شو که گوهری نیک دارند و از خاندانی پارسایند، و از سابقتی نیکو برخوردارند.^۱

البته باید توجه داشت که به صرف اصالت خانوادگی نمی‌توان به کسی اعتماد کرد؛ و هرگز نباید نقش اختیار و آگاهی افراد را در زندگی نادیده گرفت. یک فرد ممکن است همچون پسر نوح، خاندان نبوت و هدایت را رها کند و به اختیار خود راه شقاوت را در پیش گیرد. همچنین به صرف اینکه کسی از خانواده‌ای ناصالح و بی‌تقواست، نمی‌توان گفت که او نیز حتماً راه انحراف را در پیش خواهد گرفت؛ زیرا یک فرد ممکن است همچون خنضله باشد که پدر او ابی‌عامر، از منافقان و فاسقان بود، اما خودش در شب زفاف، حجله عروسی را رها کرد و به میدان جنگ شتافت و در جنگ احد، در رکاب پیامبر اکرم به شهادت رسید و به این افتخار نائل شد که ملائکه او را غسل دادند و پیامبر گرامی صلی الله علیه و آله نیز او را ملقب به «غسل الملائکه» گردانند.^۲

۳-۴. توجه به سوابق دینی و اخلاقی

کسی که به دین و موازین دینی و ضوابط اخلاقی پایبند نباشد، نه می‌تواند به درستی به مردم خدمت کند و نه می‌تواند احکام دینی را در جامعه اجرا کند و نه می‌تواند گامی در جهت توسعه اخلاقی جامعه بردارد. کسی که در برابر خداوند خود را مسئول نداند، هرگز خود را در برابر مردم نیز مسئول نخواهد دانست؛ هر چند ممکن است برای ظاهرسازی و مردم‌فریبی چنین وانمود کند که مدافع حقوق مردم و جامعه است؛ اما اگر کوچک‌ترین فرصتی به دست آورد، از هیچ خیانتی به مردم و جامعه فروگذار نخواهد کرد. بنابراین هر یک از ما اخلاقاً وظیفه داریم که به سهم خود از حضور چنین افراد سست‌ایمان و غیرمعتقدی در مسئولیت‌های جامعه اسلامی جلوگیری کنیم. حضور چنین کسانی در جمع مسئولان کشور اسلامی، زمینه را برای فتنه‌انگیزی دشمنان دین فراهم خواهد کرد. قرآن کریم،

۱. ثم الصق بذوی الاحساب و اهل البیوت الصالحة و السوابق الحسنة. (همان، ص ۳۳۰)

۲. بنگرید به: جعفر مرتضی‌العالمی، الصحيح فی سيرة النبی الاعظم، ج ۴، ص ۲۶۴.

در باره حضور سست‌ایمانان در جمع مؤمنان می‌فرماید:

اگر آنان همراه شما (به سوی میدان جهاد) خارج می‌شدند، جز اضطراب و تردید، چیزی بر شما نمی‌افزودند؛ و به سرعت در بین شما به فتنه‌انگیزی (و ایجاد تفرقه و نفاق) می‌پرداختند؛ و در میان شما، کسانی (سست و ضعیف) هستند که به سخنان آنان کاملاً گوش فرامی‌دهند؛ و خداوند ظالمان را می‌شناسد.^۱

امام علی علیه السلام، در نامه خود به مالک اشتر او را از به کارگیری افراد سست ایمان و دارای سوء سابقه برحذر داشته و می‌فرماید:

بدترین وزیران تو، کسی است که پیش از تو وزیر بدکاران بوده و آنکه در گناهان آنان شرکت نموده. پس مبدا چنین کسان محرم تو باشند که آنان یاوران گناهکارانند، و ستمکاران را کمک کار، و تو جانشینی بهتر از ایشان خواهی یافت که در رأی و گذاردن کار چون آنان بود، و گناهان و کردار بد آنان را بر عهده ندارد. آنکه ستمکاری را در ستم یار نبوده، و گناهکاری را در گناهش مددکار. بار اینان بر تو سبک‌تر است، و یاری ایشان بهتر، و مهربانی‌شان بیشتر و دوستی‌شان با جز تو کمتر. پس اینان را خاص خلوت خود گیر و در مجلس‌هایت ببذیر.^۲

بنابراین یکی از وظایف اخلاقی ما این است که در انتخاب افراد، سوابق ایمانی و اخلاقی و انقلابی آنان را به‌عنوان یک شاخص مهم همواره در نظر بگیریم. کسی که همواره خداوند را حاضر و ناظر همه اعمالش می‌بیند، هرگز ظلم و خیانت را روا نخواهد دانست. کسی که مرگ و قیامت و صراط را باور دارد، و می‌داند که باید در برابر همه حرکات و سکناتش پاسخگو باشد، هرگز خیال سوءاستفاده از مقام و مسئولیت را به خود راه نمی‌دهد. کسی که خود عملاً به موازین اخلاقی و ایمانی پایبند باشد، نه تنها با گفتار بلکه با رفتار خود، زمینه توسعه اخلاق و معنویت را در جامعه فراهم می‌کند. امیرمؤمنان علیه السلام، در باره علت در نظر گرفتن این ویژگی می‌فرماید: «به درستی که اخلاق آنان گرامی‌تر است و آبروشان محفوظ‌تر و طمعشان کمتر و عاقبت‌نگری‌شان فزون‌تر.»^۳

۱. لَوْ خَرَجُوا فِیْكُمْ مَا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَلَا ذُخْرًا إِلَّا أَنْتُمْ خِلَالَكُمْ يَبْغُونَكُمُ الْفِتْنَةَ وَفِیْكُمْ سَعَاوُنَ لَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ. (توبه (۹): ۴۷)

۲. نهج البلاغه، نامه ۵۳، ص ۳۲۸.

۳. فَإِنَّهُمْ أَكْرَمُ اخِلَاقًا وَأَصْحَاءُ أَعْرَاضًا وَأَقْلُ فِي الْمَطَامِعِ أَشْرَافًا وَأَبْلَغُ فِي عَوَاقِبِ الْأُمُورِ نَظَرًا. (همان، نامه ۵۳، ص ۳۳۲)

۳-۵. خودداری از انتخاب نالایقان

در نظام اسلامی، همه مناصب و مسئولیت‌ها امانت و ودیعه الهی به شمار می‌روند؛ پس باید به شدت مراقب بود که امانت الهی را به دست چه کس یا کسانی می‌سپاریم. ابن عباس از پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله نقل می‌کند که فرمود:

کسی که فردی را در قومی به کار گیرد که در میان آنان کسانی هستند که خداوند از آنان راضی تر است، پس به خداوند خیانت کرده است.^۱

از سوی دیگر، کسانی هم که خود را در معرض انتخاب مردم یا تصدی یک پست و مقام حکومتی قرار می‌دهند، باید بدانند که آنان نیز اگر بهتر از خود را برای چنان مسئولیت‌هایی سراغ دارند، در آن صورت موظف‌اند که برای آنان تبلیغ کرده و بکوشند تا آن پست و مقام را بر عهده آنان بگذارند، وگرنه اینان نیز مشمول خیانت در امانت الهی شده و آن مقام را ظالمانه اشغال کرده‌اند. امام صادق علیه السلام در این باره، می‌فرماید:

کسی که مردم را به سوی خود بخواند، در حالی که دانتر از او در میان مردم باشد، بدعت‌گذار و گمراه است.^۲

امام علی علیه السلام در باره پرهیز از انتخاب افراد نالایق، می‌فرماید:

سزاور نیست بخیل، بر ناموس و جان و غنیمت‌ها و احکام مسلمانان، ولایت یابد و امامت آنان را عهده‌دار شود تا در مال‌های آنها حریص گردد. و نه نادان تا به نادانی خویش مسلمانان را به گمراهی برد؛ و نه ستمکار تا به ستم عطای آنان را بپرد؛ و نه بی‌عدالت در تقسیم مال، تا به مردمی ببخشد و مردمی را محروم سازد؛ و نه آن‌که به خاطر حکم کردن رشوت ستاند تا حقوق را پایمال کند، و آن را چنانکه باید نرساند؛ و نه آن‌که سنت را ضایع سازد، و امت را به هلاکت دراندازد.^۳

۳-۶. مشورت و رایزنی

از آنجا که همه از تخصص و آگاهی لازم برای شناخت مدیران و مسئولان لایق و مناسب برای

۱. مَنْ اسْتَمْلَ غُلَامًا فِي عَصَابَةٍ فِيهَا مَنْ هُوَ أَرْضَىٰ اللَّهُ مِنْهُ فَقَدْ خَانَ اللَّهَ. (محمد باقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۲۳، ص ۷۵. باب ۳، حدیث ۲۴)

۲. مَنْ دَعَا النَّاسَ إِلَىٰ نَفْسِهِ وَفِيهِمْ مَنْ هُوَ أَعْلَمُ مِنْهُ فَهُوَ مُبْتَدِعٌ ضَالٌّ. (همان، ج ۷۸، ص ۲۵۹، باب ۲۳، حدیث ۱۰۸)

۳. نهج البلاغه، ترجمه سید جعفر شهیدی، خطبه ۱۳۱، ص ۱۲۹ و ۱۳۰.

مناصب حکومتی برخوردار نیستند، عاقلانه‌ترین راه این است که با صاحب‌نظران و آگاهان و دلسوزان مشورت کنند و از راهنمایی‌ها و هدایت‌های آنان بهره‌مند شوند. تک‌تک آرای ما در سرنوشت کشورمان تأثیر دارد و از طرفی در روز قیامت نیز باید پاسخگوی آرای خود باشیم. بنابراین عقل و دین حکم می‌کند که ناآگاهانه و سطحی با انتخابات برخورد نکنیم. اگر خودمان کاندیداها را نمی‌شناسیم و از توانمندی‌ها و قابلیت‌های آنان آگاهی نداریم، لازم است با دیگران به مشورت پرداخته و بهترین‌ها را برگزینیم. مشورت با دیگران هرچند صد در صد حقیقت و واقعیت را برای ما نشان ندهد، اما اولاً، ضریب خطا را به شدت کاهش می‌دهد و ثانیاً، در صورت مشورت با نیک‌خواهان و افراد با صلاحیت، در پیشگاه خداوند معذور خواهیم بود. روشن است که طرف مشورت باید شرایط لازم را داشته باشد. امام علی علیه السلام در نامه خود به مالک اشتر، برخی از شرایط افراد مورد مشورت را چنین بیان نموده‌اند: «و بخیل را در رای زنی خود در میاور که تو را از نیکوکاری باز گرداند و از درویشی می‌ترساند؛ و نه ترسو را تا در کارها سست نماید، و نه آزمند را تا حرص ستم را برایت بیاراید...»^۱

۴. وظایف اخلاقی حاکمان در برابر مردم

۴-۱. محبت و مدارا

ماکیاولی، در باره نوع رابطه حاکم با مردم می‌گوید:

آیا بهتر آن است که بیش دوستان بدانند تا از ما بترسند، یا آنکه بیش بترسند تا دوستان بدانند؟ پاسخ این است که هر دو: یعنی هم بترسند و هم دوست بدانند؛ اما از آنجا که داشتن این هر دو حال با هم دشوار است، اگر قرار باشد که یکی از آن دو را برگزینیم، باید گفت همان به که بیش بترسند تا دوست بدانند...^۲

معنی این سخنان آن است که حاکم باید با مردم همچون دشمن برخورد کند. در نظام اسلامی این رابطه کاملاً بر عکس است؛ حاکمان و مدیران باید به مردم به‌عنوان ولی نعمت خود نگاه کنند. محبت به مردم در دیدگاه اسلامی، یعنی محبت به عیال خداوند، و برای محبوبیت در نزد خداوند بهترین راه این است که عیال او را دوست بداریم. صرف‌نظر از اینکه برخلاف تصور ماکیاولی، محبت

۱. همان، ص ۳۲۸.

۲. نیکولو ماکیاولی، شهریار، ترجمه داریوش آشوری، ص ۱۲۴.

فعال به مردم موجب تداوم و پایداری پست و مقام مدیران و دولتمردان می‌شود. در نظام اسلامی این محبت یک وظیفه و دستور دینی است. این وظیفه تا آنجا اهمیت دارد که خداوند به پیامبرش دستور می‌دهد که «بال (عطوفت) خود را برای مؤمنان فروگستر.»^۱ و در آیه دیگری همه رمز موفقیت و پیروزی پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله را در محبت و مهربانی نسبت به مردم دانسته و می‌فرماید:

به (برکت) رحمت الهی، در برابر آنان [مردم] نرم (و مهربان) شدی؛ و اگر خشن و سنگدل بودی، از اطراف تو پراکنده می‌شدند.^۲

امام علی علیه السلام در عهدنامه خود به مالک اشتر چنین دستور می‌دهد:

و مهربانی بر رعیت را برای دل خود پوششی گردان و دوستی ورزیدن با آنان را و مهربانی کردن با همگان، و مباش همچون جانوری شکاری که خوردنشان را غنیمت شماری! چه رعیت دو دسته‌اند: دسته‌ای برادر دینی تواند، و دسته دیگر در آفرینش با تو همانند. گناهی از ایشان سر می‌زند، یا علت‌هایی بر آنان عارض می‌شود، یا خواسته و ناخواسته خطایی بر دستشان می‌رود. به خطاشان منکر، و از گناهشان درگذر...^۳

آن حضرت در نامه‌ای به محمد بن ابی بکر، والی مصر چنین توصیه می‌کند:

و برابر رعیت فروتن باش، و آنان را با گشاده‌رویی و نرم‌خویی بپذیر، و با همگان یکسان رفتار کن، گاهی که گوشه چشم به آنان افکنی یا خیره‌شان نگاه کنی، یا یکی را به اشارت خوانی، یا به یکی تحیتی رسانی، تا بزرگان در تو طمع ستم بر ناتوان نبینند، و ناتوانان از عدالت مایوس نگردند.^۴

در عین حال، همواره باید توجه داشت که همه مردمان، از نظر سطح بینش و درک اجتماعی و انسانی یکسان نیستند. بسیاری از آنان ممکن است ضوابط اخلاقی را در برخورد با حاکمان و یا در برخورد با مسائل اجتماعی مراعات نکنند؛ بنابراین ممکن است در مراجعه به مدیران، رفتاری بی‌ادبانه و ناشایست از خود بروز دهند. در اینجا هر چند مدیران با توجه به مقام و موقعیتی که از آن برخوردارند، به آسانی می‌توانند موجبات همه نوع مشکلی را برای چنین اشخاصی فراهم سازند؛ اما

۱. وَ اخْفِضْ جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِينَ. (حجر (۱۵): ۸۸)

۲. فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَ لَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ. (آل عمران (۳): ۱۵۹)

۳. نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، نامه ۵۳، ص ۳۲۶.

۴. همان، ۴۶، ص ۳۲۰.

اخلاق اسلامی اقتضا می‌کند که حتی الامکان، با بردباری از کنار چنین مسائلی کریمانه گذشته و از وظیفه اصلی خود، یعنی خدمت به خلق، غافل نشوند. امام علی علیه السلام می‌فرماید:

رأس سیاست، به کارگیری مداراست.^۱

عدی بن حاتم طایی، مسیحی بود. از شام خدمت پیامبر آمد. می‌گوید دو مطلب از پیامبر دیدم که جذبه اسلام را در دل من ایجاد کرد، یکی ساده‌زیستی پیامبر بود و دیگر اینکه همراه پیامبر در حال حرکت بودم که پیرزنی رسید و بیش از یک ساعت ایشان را معطل کرد و او با تبسم و آرامش پاسخ آن پیرزن را داد، تاجایی که من از آن همه حوصله و صبر خسته شدم. اما آن حضرت با کمال طمأنینه و سعه صدر با پیرزن گفتگو می‌کرد؛ این را که دیدم دریافتم که آن حالت، عادی نیست؛ ریاست یک رئیس او را نمی‌گذارد که این قدر سعه صدر داشته باشد، مخصوصاً اگر دورگو و متقلب باشد، آن تقلب و دو رویی‌اش نمی‌گذارد این قدر حوصله به خرج دهد.^۲

گفتنی است هر چند رفق و مدارا یکی از اصول اخلاقی بسیار مهم در سیاست است، اما اگر کسانی بخواهند از این برخورد سوءاستفاده کنند، باید با واکنش سخت و شدید مسئولان رویارو شوند؛ زیرا همانگونه که حاکمان باید اصل محبت و مدارا را مراعات کنند، مردم نیز باید اصل همراهی و پیروی را پیشه خویش سازند. مردم‌داری و مدارا هرگز نباید به ارتکاب معصیت خداوند و نادیده گرفتن ارزش‌های الهی بینجامد. سیاستمدار، اخلاقاً حق ندارد برای شادی و خوشباشی مردم، از کنار معاصی و گناهان با تساهل و تسامح بگذرد. هرگز نباید رضایت و خشنودی خلق را با سخط و خشم خداوند تحصیل کرد.

الگوی عملی

امیرمؤمنان، علی علیه السلام در برخورد با مخالفان خود نیز تا حد امکان مدارا می‌کرد. آن حضرت پس از رسیدن به خلافت، با آنکه از انگیزه طلحه و زبیر برای رفتن به مکه آگاه بود و می‌دانست جز جنگ افروزی مقصود دیگری ندارند، با آنان مدارا کرد و در پاسخ پیشنهاد ابن عباس که از وی خواست تا آن دو را زندانی کند و از رفتن به مکه باز دارد، فرمود: «آیا از من می‌خواهی که آغازگر ستم باشم... و بر اساس ظن و گمان به مجازات افراد بیردازم و پیش از انجام کار، مواخذه نمایم؟

۱. رأس السیاسة استعمال الرفق. (عبدالواحد الآمدی، غرر الحکم و درر الکلم، ج ۱، فصل ۳۴، ص ۳۷۲، حدیث ۴۳)

۲. حسین مظاهری، اخلاق در اداره، ص ۱۶ و ۱۷.

هرگز! به خدا قسم از رفتار عادلانه... که خدا مرا بدان امر فرموده، روی نمی گردانم.^۱ و آنگاه که خبر پیمان شکنی و سرکشی اصحاب جمل را شنید، فرمود: «تا زمانی که برای جامعه خطر ساز نباشند، صبر خواهم کرد و اگر از دشمنی دست بردارند، از آنان در می گذرم.»^۲

آن حضرت در برخورد با خوارج نیز هرگز جانب مدارا را فرو نگذاشت و حلم و بردباری را به نهایت رساند. بارها هنگام ایراد خطبه و سخنرانی، با سخنان اعتراض آمیز و توهین آمیزی از این دست که «به حکمیت تن دادی و پستی را پذیرفتی، حکم جز خدا را نیست» رو به روی می گشت؛ اما پاسخ وی این بود که شما را از نماز گزاردن در مساجد باز نمی داریم؛ سهمیه بیت المالتان را قطع نمی کنیم و تا زمانی که دست به شمشیر نبرده اید، با شما نمی جنگیم.^۳ آنگاه در حالی که مشغول نماز بود، یکی از خوارج، این آیه از قرآن را می خواند: «و به تو و به پیامبران پیش از تو وحی فرستادیم که اگر شرک ورزی، اعمال تباه خواهد شد و از زیانکاران خواهی بود.»^۴ مقصود این بود که علی علیه السلام به دلیل پذیرش حکمیت کافر گردیده، از خواندن نماز بهره ای نمی برد. روزی یکی از خوارج سخن حکیمانه ای را از امام شنید و در حضور آن حضرت و یارانش گستاخانه گفت: و خدا این کافر را بکشد، چه دانش گسترده و عمیقی دارد! اصحاب قصد جان او را کردند، اما امام فرمود: «آرام باشید، دشنام را دشنامی باید، و یا بخشودن گناه شاید.»^۵

۲-۴. برخورد صادقانه با مردم

حاکمان باید برخوردی صادقانه با مردم داشته باشند. مشکلات و موانع را با آنان در میان گذارند. ناتوانی ها و کوتاهی های خود را صادقانه بپذیرند. و اگر برای کم کاری ها و سستی های خود، دلیل یا توجیهی دارند، آن را با مردم بازگو کنند. علی علیه السلام در این باره به مالک اشتر می فرماید:

و اگر رعیت بر تو گمان ستم برد، عذر خود را آشکارا با آنان در میان گذار، و با این کار از بدگمانی شان

۱. محمد بن محمد بن نعمان مفید (شیخ مفید)، مصنفات الشیخ المفید، ج ۱، الجمل، ص ۱۶۶.
۲. محمد بن جریر الطبری، تاریخ الطبری (تاریخ الامم و الرسل و الملوك)، ج ۳، ص ۴۶۶؛ عزالدین ابن اثیر، الکامل فی التاریخ، ج ۲، ص ۳۱۲.
۳. عزالدین ابن اثیر، الکامل فی التاریخ، ج ۲، ص ۳۹۸؛ محمد بن یحیی البلازری، انساب الاشراف، ج ۳، ص ۱۲۶؛ عبدالرحمن بن خلدون، تاریخ ابن خلدون، ج ۲، ص ۶۰۹.
۴. زم (۳۹): ۶۵.
۵. بنگرید به: ابی جعفر محمد بن حسن بن الطوسی، تهذیب الاحکام، تعلیق علی اکبر غفاری، ج ۳، ص ۳۵ و ۳۶؛ الحاکم النیسابوری، المستدرک علی الصحیحین، تحقیق مصطفی عبدالقادر عطا، ج ۳، ص ۱۵۸.
۶. نهج البلاغه، ترجمه سید جعفر شهیدی، حکمت ۴۲۰، ص ۴۳۷.

در آر، که بدین رفتار نفس خود را به فرمان آورده باشی و با رعیت مدارا کرده و حاجت خویش را برآورده و رعیت را به راه راست واداشته.^۱

برخورد صادقانه با مردم، یعنی آنان را محرم اسرار خود دانستن؛ یعنی جز در موارد استثنایی و ضرور، همه مسائل حکومتی را با آنان در میان گذاشتن و از آنان راهنمایی خواستن. علی‌علیه، در نامه‌ای به فرماندهان سپاهیان، وظیفه خود را به عنوان حاکم اسلامی در برابر آنان چنین بیان می‌فرماید:

... بدانید حق شماست بر من که چیزی را از شما نبوشانم جز راز جنگ که از پوشاندن آن ناگزیرم و کاری را جز در حکم شرع بی رأی زدن با شما انجام ندهم، و حق شما را از موقع آن به تأخیر نیفکنم، و تا آن را نرسانم وقفه‌ای در آن روا ندانم، و همه شما را در حق برابر دانم...^۲

برخورد صادقانه با مردم، یعنی اینکه اگر یک مدیر خود را در اجرای مسئولیتش ناتوان می‌یابد و یا نمی‌تواند خودش را از چنگال اطرافیان خائن و نادان نجات دهد، بی‌درنگ استعفا دهد و از اعتماد مردم سوءاستفاده نکند و وقتی می‌بیند که نمی‌تواند امانت‌داری کند، صادقانه و دلاورانه امانت را بازپس دهد. حضرت امام خمینی (ره) در پیامی به مناسبت ۲۲ بهمن ۱۳۶۳ خطاب به مسئولان و مدیران کشور، می‌فرماید: «هر یک در هر مقام احساس ضعف در خود می‌کند، چه ضعف مدیریت و چه ضعف اراده از مقاومت در راه هواهای نفسانی، بدون جوسازی، دلاورانه و با سرافرازی نزد صالحان از مقام خود استعفا کند که این، عمل صالح و عبادت است.»^۳

۳-۳. فاصله نگرفتن از مردم

بهترین راه ارتباطی حاکمان و مدیران با مردم، دیدار حضوری و چهره به چهره است. دیدارهایی که هر کسی بتواند خواسته خود را، به خوبی و بدون هیچ ترس و واهمه‌ای بیان کند. با دیدار چهره به چهره با مردم و با رفتن در میان آنان و مشاهده حضوری وضعیت زندگی آنان است که بسیاری از حقایق آشکار می‌شود. با فاصله گرفتن از مردم، هرگز نمی‌توان درد واقعی و مشکل حقیقی آنان را تشخیص داد. تجربه نشان داده است که نزدیکان و مقربان حاکمان، معمولاً می‌کوشند تا

۱. نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، نامه ۵۳، ص ۳۳۸.

۲. همان، نامه ۵۰، ص ۳۲۳.

۳. سیدروح‌الله خمینی (امام)، صحیفه امام، ج ۱۹، ص ۱۵۷.

اوضاع جامعه را برای حاکم به گونه‌ای وانمود سازند که خوشایند او باشد. از این رو، در بیشتر موارد، حتی اگر از حقیقت امر آگاه باشند، آن را به گونه‌ای تعدیل شده و بزک کرده برای شخص حاکم و تصمیم گیرنده اصلی وانمود می‌کنند. نتیجه این امر، ناآگاهی حاکم از وضعیت واقعی جامعه و مردم است. یکی از مهم‌ترین عوامل فروپاشی و انحطاط نظام‌های استبدادی همین موضوع بوده است؛ یعنی فاصله گرفتن حاکمان از مردم و در نتیجه نداشتن درکی درست و واقع‌بینانه از اوضاع جامعه. علی علیه السلام در نامه‌ای به قثم بن عباس، والی مکه چنین توصیه می‌کند که «... بامداد و شامگاه برای آنان مجلس ساز. آن را که فتوا خواهد، فتوا ده و نادان را بیاموز و با دانا به گفتگو پرداز، و جز زبانت پیام‌رسان مردمان نباشد، و جز رویت دربان. و هیچ حاجتمند را از دیدار خود محروم مگردان، چه اگر در آغاز از درگاه تو رانده شود و در پایان حاجت او برآورده، تو را نستایند.»^۱

آن امام بزرگوار، در عهدنامه خود به مالک اشتر نیز چنین توصیه می‌کند:

فراوان خود را از رعیت خویش پنهان مکن که پنهان شدن والیان از رعیت نمونه‌ای است از تنگخویی و کم‌اطلاعی در کارها؛ و پنهان شدن از رعیت، والیان را از دانستن آنچه بر آنان پوشیده است باز دارد؛ پس کار بزرگ نزد آنان خرد به شمار آید، و کار خرد بزرگ نماید، زیبا زشت شود و زشت زیبا، و باطل به لباس حق درآید. و همانا والی، انسانی است که آنچه را مردم از او پوشیده دارند نداند، و حق را نشانه‌ای نبود تا بدان راست از دروغ شناخته شود...^۲

۴-۴. رعایت عدالت

یکی از مهم‌ترین وظایف اخلاقی حاکمان در قبال مردم، عدالت‌ورزی است: عدالت‌ورزی در همه شئون حکومت؛ حتی در توزیع امکانات و فرصت‌ها. اجرای عدالت نه تنها از وظایف اخلاقی حاکمان است، بلکه یکی از راه‌های نفوذ در دل و جان مردم نیز به شمار می‌رود.^۳ علی علیه السلام در این باره می‌فرماید:

کسی که عدالت بورزد، حکمش نافذ می‌شود؛^۴
عدالت بورز تا قدرت و حکومتت تداوم یابد؛^۵

۱. نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، نامه ۶۷، ص ۳۵۲.

۲. همان، نامه ۵۳، ص ۳۳۷.

۳. محمد حسن نبوی، مدیریت اسلامی، ص ۲۲۲.

۴. مَنْ عَدَلَ نَفَذَ حُكْمُهُ. (عبدالواحد الآمدی، غرر الحکم و درر الکلم، ج ۲، فصل ۷۷، ص ۱۵۹، حدیث ۲۰۳)

۵. اَعِدِلْ تَدُمَ لَكَ الْقُدْرَةُ (همان، ج ۱، فصل ۲، ص ۱۲۷، حدیث ۶۲)

زمانی که حکومت بر پایه عدل و عقل استوار شده باشد، خداوند دوستان آن را یاری و دشمنانش را خواری رساند.^۱

آن حضرت در نامه‌ای به یکی از والیانش چنین دستور می‌دهد: «و با همگان یکسان رفتار کن، گاهی که گوشه چشم به آنان افکنی یا خیره‌شان نگاه کنی، یا یکی را به اشارت خوانی، یا به یکی تحیتی رسانی، تا بزرگان در تو طمع ستم بر ناتوان نبینند، و ناتوانان از عدالت مأیوس نگردند.»^۲ همان معیار عام «هرچه برای خود می‌پسندی برای دیگران نیز بپسند» در اخلاق معاشرت و اخلاق اجتماعی، در باب اخلاق سیاست و رابطه مدیران و حاکمان با مردم نیز ذکر شده است. علی علیه السلام در نامه‌ای خطاب به محمد بن ابی‌بکر چنین می‌نویسد: «برای عموم مردم همان چیزی را بپسند که برای خودت و نزدیکانت می‌پسندی و هر چه که برای خود و نزدیکانت نمی‌پسندی برای عموم مردم نیز بپسند.»^۳

۴-۵. ساده زیستی

علی علیه السلام در نامه‌ای به عثمان بن حنیف انصاری، والی بصره که در مهمانی‌ای شرکت کرده بود که نیازمندان و تنگ‌دستان در آن مهمانی جایی نداشتند، می‌نویسند: «گمان نمی‌کردم که تو در چنین مهمانی‌ای شرکت کنی... بدان که پیشوای شما بسنده کرده است از دنیای خود به دو جامه فرسوده، و دو قرصه نان را خوردنی خویش نموده. بدانید که شما چنین نتوانید کرد. لیکن مرا یاری کنید به پارسایی و در پارسایی کوشیدن و پاکدامنی و درستی ورزیدن. که به خدا از دنیای شما زری نیندوختم، و از غنیمت‌های آن ذخیرت ننمودم، و بر جامه کهنه‌ام کهنه‌ای نیفزودم.... و اگر می‌خواستم می‌دانستم که چگونه از غسل پالوده و مغز گندم، و بافته ابریشم استفاده کنم. لیکن هرگز هوای من بر من چیره نخواهد گردید، و حرص مرا به گزیدن خوراک‌ها نخواهد کشید؛ زیرا ممکن است در حجاز یا یمامه کسی حسرت گرفته نانی بزد، یا هرگز شکمی سیر نخورد، و من سیر بخوابم و پیرامونم شکم‌هایی باشد از گرسنگی به پشت دوخته، و جگرهایی سوخته.... آیا بدین بسنده کنم که مرا

۱. اِذَا بَنَى الْمَلِكُ عَلَى قَوَاعِدِ الْعَدْلِ وَ دَعَانِمْ الْعَقْلِ نَصَّرَ اللَّهُ مَوَالِيَهُ وَ خَذَلَ مُعَادِيَهُ. (همان، ج ۱، فصل ۱۷، ص ۲۸۳، حدیث ۶۲)

۲. نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، نامه ۴۶، ص ۳۲۰.

۳. أَحِبَّ لِعَامَّةٍ زَعِيكَ مَا تُحِبُّ لِنَفْسِكَ وَ أَهْلَ بَيْتِكَ وَ أَكْرَهُ لَهُمْ مَا تُكْرَهُ لِنَفْسِكَ وَ أَهْلَ بَيْتِكَ. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار،

ج ۷۲، باب ۲۵، ص ۲۷، حدیث ۱۲)

امیرمؤمنان گویند، و در ناخوشایندی‌های روزگار شریک آنان نباشم؟ یا در سختی زندگی، نمونه‌ای
برایشان نشوم؟^۱

حضرت امام خمینی علیه السلام در پیامی به مناسبت گشایش دومین دوره مجلس شورای اسلامی، به
نمایندگان منتخب مردم توصیه می‌کند که:

اگر بخواهید بی‌خوف و هراس در مقابل باطل بایستید و از حق دفاع کنید و ابرقدرتان و سلاح‌های
پیشرفته آنان و شیاطین و توطئه‌های آنان در روح شما اثر نگذارد و شما را از میدان به در نکند، خود را
به ساده زیستن عادت دهید و از تعلق قلب به مال و منال و جاه و مقام بپرهیزید. مردان بزرگ که
خدمت‌های بزرگ برای ملت‌های خود کرده‌اند، اکثر ساده‌زیست و بی‌علاقه به زخارف دنیا بوده‌اند. آنها
که اسیر هواهای پست نفسانی و حیوانی بوده و هستند، برای حفظ یا رسیدن به آن تن به هر ذلت و
خواری می‌دهند و در مقابل زور و قدرت‌های شیطانی خاضع، و نسبت به توده‌های ضعیف، ستمکار و
زورگو هستند؛ ولی وارستگان به خلاف آنان‌اند؛ چرا که با زندگانی اشرافی و مصرفی نمی‌توان
ارزش‌های انسانی - اسلامی را حفظ کرد.^۲

۴-۶. آموزش‌های دینی

برخی چنین پنداشته‌اند که «حکومت‌ها کاری و وظیفه‌ای بیش از رسیدگی به حاجات اولیه مردم
ندارند و نباید داشته باشند. خواه حکومت دینی و خواه حکومت غیردینی، آنچه را که در درجه اول
باید قرار بدهند این است که حاجات اولیه، یعنی مسکن، غذا، پوشاک، بهداشت، و امثال اینها را فراهم
کنند»^۳ در مقابل، فلسفه حکومت در اسلام، در حقیقت چیزی جز اجرای اسلام و تحقق معارف
اسلامی در همه عرصه‌های زندگی بشر نیست. علی علیه السلام در این باره، می‌فرماید:

خدایا، تو می‌دانی آنچه از ما رفت، نه به خاطر رغبت در قدرت بود، و نه از دنیای ناچیز خواستن زیادت.
بلکه می‌خواستیم نشانه‌های دین را به جایی که بود بنشانیم، و اصلاح را در شهرهای ظاهر گردانیم.
تا بندگان ستم‌دیده‌ها را ایمنی فراهم آید، و حدود ضایع مانده‌ها اجرا گردد.^۴

آن امام بزرگوار، یکی از حقوق مردم بر امام و حاکم اسلامی را حق تعلیم و تربیت دینی آنان

۱. نهج البلاغه، نامه ۴۵، ص ۳۱۷ و ۳۱۸.

۲. سید روح الله خمینی (امام)، صحیفه امام، ج ۱۸، ص ۴۷۱.

۳. عبدالکریم سروش، «حکومت دینی، اندیشه دینی»، روزنامه ایران، ۱۳۷۹/۶/۱.

۴. نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، خطبه ۱۳۱، ص ۱۲۹.

دانسته و می‌فرماید:

مردم، مرا بر شما حقی است، و شما را بر من حقی. بر من است که خیرخواهی از شما دریغ ندارم، و حقی را که از بیت‌المال دارید بگزارم، شما را تعلیم دهم تا نادان نمانید، و آداب آموزم تا بدانید.^۱

و یا در جایی دیگر می‌فرماید:

امام و حاکم اسلامی موظف است معارف اسلامی و ایمانی را به افراد تحت حکومتش آموزش دهد.^۲

در بحبوحه جنگ جمل، شخصی از امام علی علیه السلام پرسید: «ای امیرمؤمنان، آیا به توحید و یگانگی خداوند اعتقاد داری؟» عده‌ای از سپاهیان که در آن اطراف بودند با شنیدن این پرسش نابه‌هنگام ناراحت شده و خشمگینانه به سوی آن شخص حمله‌ور شدند و گفتند مگر سوراخ دعا گم کرده‌ای، آیا نمی‌بینی که امام در چه وضعیتی است؟ چگونه می‌تواند به این مسائل بپردازد در حالی که مشغول نبرد با دشمنان است؟ اما علی علیه السلام فرمود: «رهایش کنید؛ زیرا چیزی که این شخص به دنبالش است همان چیزی است که ما از این قوم (یعنی از اصحاب جمل) می‌خواهیم.» یعنی جنگ ما در حقیقت بر سر مسئله توحید است. سپس با تفصیلی اعجاب‌انگیز، به پاسخ پرسش آن شخص پرداخت.^۳

۵. وظایف اخلاقی مردم در برابر حاکمان

۵-۱. همراهی

اما حق من بر شما این است که... چون شما را بخوانم بیایید و چون فرمان دهم بپذیرید.^۴

حاکمان و مسئولان جامعه، زمانی می‌توانند به اهداف خود، اعم از اهداف مادی یا معنوی، دست یابند که مردم، احکام و دستورات آنان و قوانین مورد تأییدشان را پیروی کنند؛ وگرنه اگر بهترین حاکم در رأس حکومت باشد و بهترین برنامه‌ریزی را برای سعادت و رفاه اجتماعی داشته باشد، اما از او

۱. ایها الناس إن لی علیکم حقاً و لكم علی حق. فأتوا حَقَّکُمْ عَلَی فالتَّصِیْحَةُ لکم و توفیرُ فِیْکُمْ عَلَیْکُمْ و تعلِیْمُکُمْ کَیْلاً تَجْهَلُوا و تَأْدِیْبُکُمْ کَیْماً تَعْلَمُوا. (همان، خطبه ۳۴، ص ۳۵ و ۳۶)

۲. علی الامام ان یُعَلِّمَ اَهْلَ و لایْتِه حدوۃ الاسلام و الایمان. (الآمدی، غرر الحکم و درر الکلم، ج ۲، فصل ۵۱، ص ۲۹، حدیث ۲۸)

۳. شیخ صدوق، التوحید، تصحیح هاشم حسینی طهرانی، باب ۳، ص ۸۳ و ۸۴، حدیث ۳.

۴. امیرالمؤمنین علیه السلام : واما حَقِّی عَلَیْکُمْ... الاجابة حین ادْعُوکم و الطاعة حین امرکم. (نهج البلاغه، ترجمه سید جعفر شهیدی، خطبه ۳۴، ص ۳۶)

پیروی نشود و مردم به دستورات و احکام او توجهی نداشته باشند، هیچ فایده‌ای نخواهد داشت؛ چرا که به تعبیر امیرمؤمنان: «کسی که از او اطاعت و پیروی نکنند، گویا اصلاً اندیشه و طرح و برنامه‌ای ندارد.»^۱

گفتنی است که همراهی و پیروی از حاکم تا آنجا الزامی است که فرمان‌ها و برنامه‌های او در چارچوب شریعت باشد و با اسلام و احکام الهی مخالف نباشد؛ زیرا «آفریده را فرمان بردن شاید آنجا که نافرمانی آفریننده لازم آید.»^۲

۲-۵. امر به معروف و نهی از منکر^۳

یکی دیگر از مهم‌ترین وظایف دینی و اخلاقی مردم در قبال مسئولان، امر آنان به خوبی‌ها و نهی آنان از ارتکاب بدی‌هاست. اگر مردم به درستی به این وظیفه خود عمل کنند، درصد خطا و اشتباه و یا انحراف مسئولان جامعه را تا حد صفر پایین می‌آورند. همان‌طور که پیش‌تر در بحث امر به معروف و نهی از منکر اشاره شد، در نظام اسلامی، هیچ فردی از این حکم مستثنا نیست. حتی شخص اول نظام اسلامی، اگر اشتباهی مرتکب شود، باید با رعایت ضوابط، اشتباه او را به وی یادآور شد، و یا اگر به هر دلیلی، در اجرای معروفی کوتاهی کند باید او را به اجرای آن امر کرد. در حقیقت، مردم با اجرای این وظیفه اخلاقی، ضعف‌ها و کمبودها را به مسئولان تذکر می‌دهند و آنان را در شناخت و رفع کاستی‌ها یاری می‌رسانند.

از طرفی، به مسئولان و حاکمان و مدیران اسلامی نیز توصیه اکید شده است که نه تنها از امر به معروف و نهی از منکر زیردستان خود و مردم عادی آزاده نشوند، بلکه منتقدان و آمران به معروف و ناهیان از منکر را عزیز بدانند و آنان را بر متملقان و چاپلوسان و کسانی که همواره بر وفق مراد سخن می‌گویند و همه امور و مسائل را عادی و بی‌اشکال جلوه می‌دهند، ترجیح دهند. امیرمؤمنان (علیه السلام)، در این باره به مالک اشتر چنین توصیه می‌کنند: «و آن کس را بر دیگران بگزین که

۱. لاَ رَأْيَ لِمَنْ لَا يُطَاع. (همان، خطبه ۲۷، ص ۲۸)

۲. لَا طَاعَةَ لِمَخْلُوقٍ فِي مَعْصِيَةِ الْخَالِقِ. (همان، حکمت ۱۶۵، ص ۳۹۱)

۳. نظر به اهمیت و جایگاه والای امر به معروف و نهی از منکر در حکومت اسلامی، این اصل به عنوان یکی از اصول کلی در قانون اساسی جمهوری اسلامی معرفی شده است. در اصل هشتم قانون اساسی چنین آمده است: «در جمهوری اسلامی ایران، دعوت به خیر، امر به معروف و نهی از منکر وظیفه‌ای است همگانی و متقابل بر عهده مردم نسبت به یکدیگر، دولت نسبت به مردم و مردم نسبت به دولت.»

سخن تلخ حق را به تو بیشتر گوید، و در آنچه کنی یا گویی - و خدا آن را از دوستانش ناپسند دارد - کمتر یاری‌ات کند.»^۱

۶. لغزشگاه‌های اخلاقی مدیران

حضرت امام خمینی رحمه‌الله در باره مرحوم مدرّس می‌گوید:

شما ملاحظه کرده‌اید، تاریخ مرحوم مدرّس را دیده‌اید که یک سید خشکیده لاغر - عرض می‌کنم - لباس کرباسی (که یکی از فحش‌هایی که آن شاعر به او داده بود، همین بود که تنبان کرباسی پوشیده) یک همچو آدمی، در مقابل آن قلدری که هر کس آن وقت را ادراک کرده، می‌داند که زمان رضا شاه، غیر زمان محمدرضا شاه بود، آن وقت یک قلدری بود که شاید تاریخ ما کم مطلع بود، در مقابل او همچو ایستاد. در مجلس... یک وقت گفته بود سید، چه از جان من می‌خواهی؟ گفته بود که می‌خواهم که تو نباشی. می‌خواهم تو نباشی. این آدم... می‌آمد در مدرسه سپهسالار درس می‌گفت. من یک روز رفتم درس ایشان، مثل اینکه هیچ کاری ندارد، فقط طلبه‌ای است، دارد درس می‌دهد. این طور قدرت روحی داشت... آن وقت هم که می‌رفت مجلس، یک نفری بود که همه از او حساب می‌بردند... کانه مجلس منتظر بود که مدرّس بیاید. با اینکه با او بد بودند؛ ولی مجلس کانه احساس نقص می‌کرد وقتی مدرّس نبود. وقتی مدرّس می‌آمد، مثل اینکه یک چیز تازه‌ای واقع شده. این برای چه بود؟ برای اینکه یک آدمی بود که نه به مقام اعتنا می‌کرد و نه به دارایی و امثال ذلک. هیچ اعتنا نمی‌کرد، نه مقامی او را جذبش می‌کرد... این چه بود؟ برای اینکه وارسته بود، وابسته به هواهای نفس نبود... از هیچ کس هم نمی‌ترسید... برای این بود که از هواهای نفسانی آزاد بود، وارسته بود، وابسته نبود.^۲

۶-۱. ریاست طلبی

یکی از بدترین و زیانبارترین آفات حکومت و سیاست، «ریاست‌طلبی» است. اصولاً، ریاست و فرمانروایی، استعداد و زمینه بسیاری برای جذب افراد و به انحراف کشاندن آنان دارد. مدیران و حاکمان اسلامی، باید همواره مواظب باشند که این آفت در جان آنان نفوذ نکند؛ چرا که موجب هلاکت و نابودی دین و دنیای آنان خواهد شد. پیامبر اکرم صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم می‌فرماید:

کسی که دوست دارد مردم را در مقابل خود ایستاده ببیند، جایگاه او آتش جهنم است.^۳

۱. نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، نامه ۵۳، ص ۳۲۸.

۲. سید روح‌الله خمینی (امام)، صحیفه امام، ج ۱۶، ص ۴۵۳ - ۴۵۱.

۳. من أحبّ أن یتمثّل له الرجال قیاماً فلیتّبوا متفقاً من الثّار. (محمداقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۷۴، باب ۴، ص ۹۰، حدیث ۳)

امام علی علیه السلام می‌فرماید:

من چیزی زیانبارتر برای حال قلب از صدای کفش در پشت سر انسان ندیدم.^۱

۶-۲. تکبر

یکی دیگر از صفات ناپسند اخلاقی که احتمال نفوذ آن در مسئولان و حاکمان بسیار است، «تکبر و غرور» است. به تعبیر زیبای علی علیه السلام «آفت ریاست، فخر است»^۲ آن حضرت در کلام دیگری، فخر و تکبر را از بدترین حالات و صفات حاکمان و والیان دانسته، می‌فرماید:

در دیده مردم پارسا، زشت‌ترین خوی والیان این است که خواهند مردم آنان را دوستدار بزرگمنشی شمارند... و خوش ندارم که در خاطر شما بگذرد که من دوستدار ستودنم، و خواهان ستایش شنیدن...^۳

انسان‌های شریف و با ظرفیت، هرگز فریفته پست و مقام دنیوی نشده و به سبب آن مبتلا به آفت تکبر و خودخواهی نخواهند شد. به تعبیر امام علی علیه السلام:^۴ افراد با شرف اگر به منزلتی هرچند بزرگ برسند از شادی تکبر نمی‌ورزند؛ مانند کوهی که بر اثر بادهای نمی‌جنبد، و افراد پست با کمترین مقام از شدت شادی به غرور مبتلا می‌شوند؛ مانند گیاهی که گذر نسیمی او را به حرکت در می‌آورد. به هر روی، راه مبارزه با این آفت خطرناک این است که:

اولاً، عظمت و کبریایی خداوند را در نظر داشته باشیم و بدانیم که در محضر خدای بزرگ، جایی برای بزرگی کردن بندهای ناچیز و بی‌مقدار که حتی اختیار تنفس خود را نیز ندارد، نیست؛ علی علیه السلام، در نامه خود به مالک اشتر چنین می‌فرماید:

و اگر قدرتی که از آن برخوردار، نخوتی در تو پدید آرد و خود را بزرگ بشماری، بزرگی حکومت پروردگار را که برتر از توست بنگر، که چیست، و قدرتی را که بر تو دارد و تو را بر خود آن قدرت نیست، که چنین نگرستن، سرکشی تو را می‌خواهند و تیزی تو را فرومی‌نشانند و خرد رفته‌ات را به جای باز می‌گردانند.^۵

۱. ما اری شیئاً أضرب قلوب الرجال من خفتی الزعماء و زاء ظهروهم. (محمد محمدی‌ری‌شهری، میزان الحکمه، ج ۵، ص ۲۰۶)

۲. آفة الرئاسة الفخر. (عبدالواحد الأمدی، غرر الحکم و درر الکلم، ج ۱، فصل ۱۶، ص ۲۷۳، حدیث ۳۳)

۳. نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، خطبه ۲۱۶، ص ۲۵۰-۲۴۹.

۴. عبدالواحد الأمدی، غرر الحکم و درر الکلم، ج ۱، فصل ۳۲، ص ۳۶۵، حدیث ۳۶.

۵. نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، نامه ۵۳، ص ۳۲۶.

ثانیاً، توجه داشته باشیم که حکومت و ریاست، عروسی است که «با هیچ کس شبی به محبت به سر نبرد» و همانطور که می‌آید، یک روز نیز می‌رود.^۱ همچنین، به عاقبت کار متکبران بیندیشیم که چگونه در همین دنیا، خوار و ذلیل می‌شوند. امام علی علیه السلام، در این باره به مالک اشتر چنین توصیه می‌کند:

بپرهیز که در بزرگی فروختن، خدا را همببرد خوانی و در کبریا و عظمت، خود را همانند او دانی که خدا هر سرکشی را خوار می‌سازد و هر خودبینی را بی‌مقدار.^۲

ثالثاً، توجه داشته باشیم با رسیدن به یک مقام دنیوی و گرفتن حکم ریاست و حکومت بر یک بخش یا شهر یا استان و کشور چیزی بر ارزش‌های فردی انسان افزوده نمی‌شود، بلکه فقط بار مسئولیت انسان سنگین‌تر می‌گردد. کسی که به سبب رسیدن به یک مقام دنیوی، با دیگران برخوردی متکبرانه داشته باشد، حماقت و نادانی خود را آشکار کرده است.^۳

رابعاً، باید به کمبودها و ناتوانی‌های خود، بیشتر توجه کرد. اگر انسان درکی واقع‌بینانه از خود داشته باشد، هرگز دچار کبر و غرور نخواهد شد. به تعبیر زیبایی امیر مؤمنان علیه السلام:

پسر آدم را با ناز چه کار که آغازش نطفه بوده است و پایش مردار. نه روزی خود دادن تواند و نه تواند مرگش را باز راند!^۴

۳-۶. خودرایی و استبداد در تصمیم‌گیری

یکی دیگر از لغزشگاه‌های مدیران و حاکمان، «استبداد در تصمیم‌گیری» است. همچنان که در فصل‌های پیشین، به مناسبت‌های مختلف، یادآور شدیم، استبداد در رأی و پرهیز از مشورت با دیگران از سوی اولیای دین، به شدت نکوهیده و عامل تباهی انسان معرفی شده است.^۵ برای در امان

۱. الدولة كما تُقِيلُ تدبر. (عبدالواحد الأمدي، غرر الحکم و درر الکلم، ج ۱، فصل ۱، ص ۵۹، حدیث ۱۲۷۲)

۲. اَيُّكُم و مساوات الله في عظمته و التشبه به في جبروته، فان الله يذل كل جبار و يهين كل مختال. (نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، نامه ۵۳، ص ۳۲۶ و ۳۲۷)

۳. من اختال في ولايته ايان عن جماعته. (عبدالواحد الأمدي، غرر الحکم و درر الکلم، ج ۲، فصل ۷۷، ص ۲۰۹، حدیث ۱۰۶۴)

۴. ما لابن آدم و الفخر أوله نطفة و آخره جيفة و لا يرزق نفسه و لا يدفع حفته. (نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، حکمت ۴۵۴، ص ۴۴۱)

۵. بنگرید به: محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۱، ص ۱۶۰، حدیث ۵۰.

ماندن از این لغزشگاه، توصیه‌های فراوانی به مشورت و رایزنی با دیگران شده است. امام علی علیه السلام مشورت با دیگران را به منزله مشارکت در عقول و اندیشه‌های آنان می‌داند.^۱

مشورت ادراک و هوشیاری دهد عقل‌ها مرعول را یاری دهد^۲

آن حضرت علیه السلام در نامه به مالک اشتر به او توصیه می‌کند که در امور کشور خود: «با دانشمندان فراوان گفتگو کن و با حکیمان فراوان سخن در میان نه.»^۳

مشورت و رایزنی با دیگران از چنان اهمیتی برخوردار است که خداوند، پیامبر اکرم را که عقل کل و معصوم از هر گونه خطا و لغزشی است، امر به مشورت و نظرخواهی از مردم کرده، می‌فرماید:

به (برکت) رحمت الهی، در برابر آنان [مردم] نرم شدی؛ و اگر خشن و سنگدل بودی، از اطراف تو پراکنده می‌شدند. پس آنان را ببخش و برای آنان آمرزش بطلب؛ و در کارها با آنان مشورت کن؛ اما هنگامی که تصمیم گرفتی، (قاطع باش و) بر خدا توکل کن؛ زیرا خداوند متوکلان را دوست دارد.^۴

این آیه، حاوی نکات بسیار ارزشمندی است که به برخی از آنها که مربوط به موضوع بحث ماست اشاره می‌کنیم:^۵

این نکته روان‌شناسانه را می‌توان به خوبی از این آیه استفاده کرد که افرادی که با دیگران به مشورت می‌پردازند، نرم‌خو و قابل‌انعطاف هستند و کسانی که از مشورت با دیگران سرباز زده و خود را از رأی و نظر دیگران بی‌نیاز می‌بینند، تندخو و سنگدل هستند.

نکته دیگر اینکه طرف مشورت ما لزوماً نباید برتر از خود ما باشد؛ بلکه در مواردی لازم است انسان با افراد پایین‌تر از خود نیز به مشورت و رایزنی بپردازد. در این آیه، خداوند به پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله دستور می‌دهد که با کسانی مشورت کند که باید آنان را مورد عفو و گذشت قرار دهد و برای بخشش آنان طلب مغفرت نماید: «فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَ شَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ».

۱. نهج البلاغه، حکمت ۱۶۱، ص ۳۹۱.

۲. جلال‌الدین محمدبلخی، مثنوی معنوی، دفتر اول، بیت ۱۰۴۳.

۳. نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، نامه ۵۳، ص ۳۲۹.

۴. فَمِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِلَيْهِ لَبَسَ لَهُمْ وَ لَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْتَفَضُوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَ اسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَ شَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ. (آل عمران (۳): ۱۵۹)

۵. برای توضیح بیشتر، بنگرید به: محمد اسفندیاری، بعد اجتماعی اسلام، ص ۱۲۷-۱۱۵.

بالاخره، از این آیه به خوبی اهمیت و جایگاه ویژه مشورت استفاده می‌شود؛ زیرا زمانی که پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله، با آن عظمت و عصمت و عقلانیت، مأمور به مشورت و نظرخواهی از مردمی باشد که همه هستی و دانش و آگاهی خود را از وجود پربرکت او دارند، پیروان او و افراد عادی به طریق اولی باید به این موضوع اهمیت دهند.

البته، هدف و فلسفه مشورت صرفاً استفاده از دانش و راهنمایی دیگران نیست؛ بلکه منافع و سودمندی‌های دیگری نیز در پی دارد که گاه تنها برای تأمین آن اهداف لازم است که مدیران و حاکمان جامعه با مردم به مشورت بپردازند. مشورت با مردم موجب شخصیت دادن به آنان، تقویت روحیه همکاری و همیاری اجتماعی، ایجاد انگیزه فعالیت و مشارکت عمومی و تقسیم قدرت و مسئولیت با مردم می‌شود.^۱

پرسش

۱. دو تقریر نظریه جدایی اخلاق از سیاست را ذکر کرده و نقد نمایید.
۲. نظریه اصالت سیاست را توضیح داده و نقد کنید.
۳. دیدگاه اسلام را در باره رابطه اخلاق و سیاست تبیین نمایید.
۴. وظایف اخلاقی مردم را در انتخاب مسئولان و مدیران نام برده و به اختصار توضیح دهید.
۵. دیدگاه ماکیاولی را در باره نوع رابطه حاکم با مردم ذکر کرده و نقد نمایید.
۶. وظایف اخلاقی مردم در قبال حاکمان و مسئولان خود را نام برده و توضیح دهید.
۷. مهم ترین لغزشگاه های اخلاقی حاکمان را ذکر کنید.

برای پژوهش

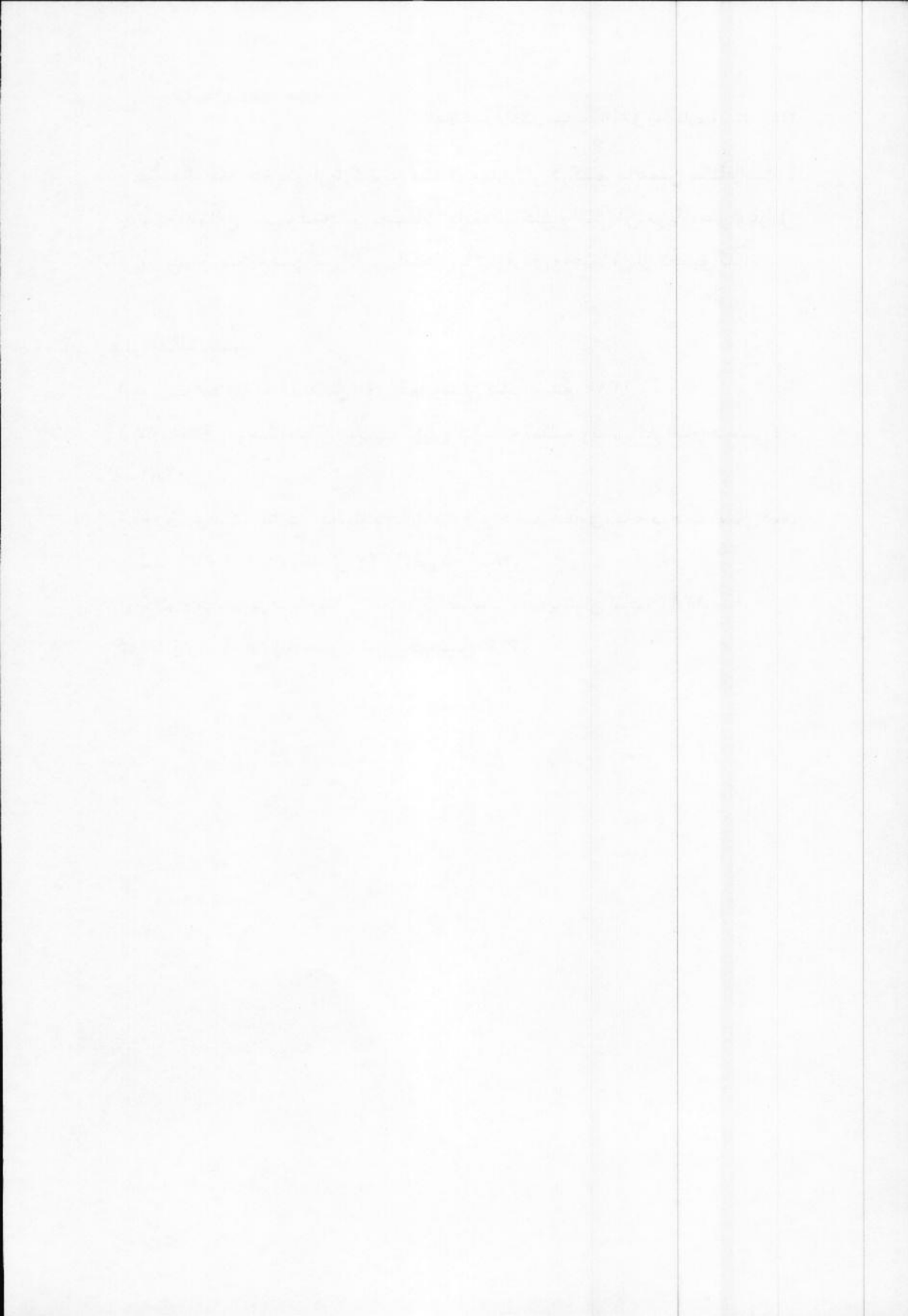
۱. چرا بسیاری از افراد، حتی قشر تحصیل کرده و آگاه جامعه، در برخی از موارد در انتخاب مدیران و مسئولان دچار اشتباه شده و به افرادی نالایق و نامناسب رأی می دهند؟ راه جلوگیری از چنین اشتباهاتی چیست؟ چه باید کرد که افراد در انتخاب خود، عاقلانه و خیرخواهانه رفتار نمایند و کمتر تحت تأثیر تبلیغات دروغین برخی از نامزدها قرار گیرند؟
۲. عهدنامه امام علی علیه السلام به مالک اشتر را به دقت مطالعه کنید و بکوشید تا توصیه های امام علی علیه السلام را در باره موضوعات زیر استخراج و دسته بندی کنید:
 - (الف) وظایف اخلاقی مردم در انتخاب مسئولان و مدیران حکومتی؛
 - (ب) وظایف اخلاقی حاکمان و مدیران در برابر مردم؛
 - (ج) وظایف اخلاقی مردم در برابر مدیران و حاکمان؛
 - (د) لغزشگاه های مدیران و حاکمان.
۳. به رغم آنکه اولیای دین به شدت از خویشاوندسالاری در مناصب حکومتی نهی کرده اند،^۱

۱. برای نمونه، به این توصیه امام علی علیه السلام به مالک اشتر توجه کنید: «نیز والی را نزدیکان است و خویشاوندان، که خوی برتری جستن دارند و گردن فزازی کردن و در معاملات انصاف را کمتر به کار بستن. ریشه ستم اینان را با بریدن اسباب آن برآر و به هیچ یک از اطرافیان و خویشاوندان زمین را به بخشش و امگذار و مبادا در تو طمع کنند با بستن پیمانی که مجاور آنان را زیان رساند در بهره که از آب دارند یا کاری که باید با هم به انجام رسانند و رنج آن را بر عهده دیگران نهند، پس بر آنان تنها گوارا افتد و عیب آن در دنیا و آخرت بر تو ماند.» (نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، نامه ۵۳، ص ۳۳۸)

متأسفانه هنوز هم یکی از بزرگ‌ترین مشکلات مدیریتی در کشور ما همین مسئله است. با توجه به منابع دینی و همچنین تحقیقات جامعه‌شناختی و امثال آن، در باره علل و عوامل این پدیده زشت و همچنین آثار و پیامدهای ناگوار فردی و اجتماعی آن تحقیق کنید.

برای مطالعه بیشتر

۱. مدیریت اسلامی، محمد حسن نبوی، قم: بوستان کتاب، ششم، ۱۳۸۰.
۲. امام، اخلاق، سیاست، حسن اسلامی، تهران: مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی ره، ۱۳۸۱.
۳. اخلاق، سیاست، انقلاب، جولیانو پونتارا، مترجم حمید غفاری، نامه فرهنگ، سال دوم، شماره ۱ و ۲، پاییز و زمستان ۱۳۷۰، ص ۹۸-۱۰۵.
۴. اخلاق و سیاست در اندیشه سیاسی اسلام، رضا خراسانی، قم: بوستان کتاب، ۱۳۸۳.
۵. اخلاق و احکام اداری، محمود اکبری، قم: شفق، ۱۳۷۶.

فصل هشتم

اخلاق مناظره و گفتگوی علمی

اهداف

- از دانشجو انتظار می‌رود پس از فراگیری این فصل:
۱. در گفتگوهای علمی، سیاسی، و اجتماعی خود با دیگران به دنبال کشف حقیقت و یاروشنگری باشد؛
 ۲. ضمن آشنایی با وظایف اخلاقی خود در مقام گفتگو و مناظره در عمل به آنها نیز کوشا باشد؛
 ۳. آفات اخلاقی مناظره را شناخته و از آنها اجتناب نماید.

۱. اهمیت مناظره و گفتگو

پس بشارت ده به آن بندگان من که به سخن گوش فرامی دهند و بهترین آن را پیروی می کنند؛ اینان اند که خدایشان راه نموده و اینان اند همان خردمندان.^۱

و کیست خوش گفتارتر از آن کس که به سوی خدا دعوت نماید و کار نیک کند و گوید: «من [در برابر خدا] از تسلیم شدگانم» و نیکی و بدی یکسان نیست. [بدی را] به آنچه بهتر است دفع کن؛ آنگاه کسی که میان تو و میان او دشمنی است، گویی دوستی یکدل می گردد. و این [خصلت] را جز کسانی که شکایا بوده اند نمی یابند، و آن را جز صاحب بهره ای بزرگ، نخواهد یافت.^۲

با حکمت و اندرز نیکو به راه پروردگارت دعوت کن و با آنان به [شیوه ای] که نیکوتر است مجادله نمای. در حقیقت، پروردگار تو، به [حال] کسی که از راه او منحرف شده دانتر، و او به [حال] راه یافتگان [نیز] دانتر است.^۳

و با اهل کتاب، جز به [شیوه ای] که بهتر است، مجادله مکنید - مگر [با] کسانی از آنان که ستم کرده اند - و بگویید: «به آنچه به سوی ما نازل شده و [آنچه] به سوی شما نازل گردیده، ایمان آورده ایم؛ و خدای ما و خدای شما یکی است و ما تسلیم اویم.»^۴

۱. فَبَشِّرْ عِبَادَ الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُولَئِكَ هُمْ أُولُوا الْأَلْبَابِ. (زمر: ۳۹) و ۱۷ و ۱۸

۲. وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ وَلَا تَسْتَوِ الْعَسَنَةُ وَلَا السُّيُئَةُ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ وَمَا يُلْقَاها إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلْقَاها إِلَّا ذُو حُظٍّ عَظِيمٍ. (فصلت: ۳۵-۳۳)

۳. ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْذَبِينَ. (نحل: ۱۶) و ۱۲۵

۴. وَلَا تَجَادِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ وَقُولُوا آمَنَّا بِالَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْنَا وَأَنْزَلَ إِلَيْكُمُ وَإِلَهُنَا وَإِلَهُكُمْ وَاحِدٌ

اهمیت مناظره و گفتگو بر کسی پوشیده نیست. بر اساس نص آیات قرآن کریم، خداوند برای آفرینش انسان با ملائکه به گفتگو پرداخت؛ نظر آنان را جویا شد و متناسب با موقعیت و شرایط فرشتگان و مصلحت، پرسش‌های آنان را در زمینه فلسفه آفرینش انسان پاسخ داد. پس از سربیزی ابلیس از دستور الهی مبنی بر سجده بر آدم، با ابلیس نیز گفتگو کرد. علت سربیزی او را جویا شد و به استمهال ابلیس پاسخ مثبت داد. پس از هبوط آدم بر روی زمین نیز همواره، مستقیم و غیرمستقیم، با آدمیان گفتگو داشته است و این جریان تا ابد نیز ادامه دارد. همین الان نیز، هر چند سلسله پیامبری به پایان رسیده و خبرها و هدایت‌های آسمانی منقطع شده است، بندگانی در روی زمین هستند که خداوند با آنان در گفتگوست. امام علی علیه السلام می‌فرماید:

و همواره خدا را که بخشش‌های او بی‌شمار است و نعمت‌هایش بسیار، در پاره‌ای از روزگار پس از پاره‌ای دیگر، و در زمانی میان آمدن دو پیامبر، بندگانی است که از راه اندیشه با آنان در راز است و از طریق خرد دمساز.^۱

البته باید توجه داشت که گفتگو، انواع متعدد و متنوعی، از قبیل گفتگوی تبلیغی، ارشادی، تعلیمی، آموزشی، اقتاعی و احساسی دارد. گفتگوی خداوند با فرشتگان و آدمیان را می‌توان از نوع گفتگوهای ارشادی، تعلیمی و هدایت‌گرایانه دانست.

اخلاق گفتگو و آداب مناظره و جدل از روزگاران دور، همواره مورد توجه اندیشمندان مختلف بوده است. در این میان، نقش منطقی‌دانان و عالمان اخلاق از دیگران برجسته‌تر و چشمگیرتر است. می‌دانیم که یکی از مهم‌ترین بخش‌های کتاب‌های منطقی مبحث صناعات خمس است؛ یعنی صناعاتی مانند برهان، جدل، خطابه، شعر و مغالطه. منطقیان به هنگام بحث از صناعت جدل، در باره آداب و اخلاق جدل و مناظره نیز مباحثی را ارائه می‌دهند.^۲ اندیشمندان اخلاق نیز به تفصیل در زمینه جدال و مراء و گفتگوهای علمی مباحثی را یادآور شده‌اند. ما در اینجا نیز همچون دیگر بخش‌های کتاب، با توجه به محدودیت‌های این نوشتار، به برخی از مباحث کلی و مبنایی در باره اخلاق مناظره و گفتگو بسنده می‌کنیم.

۱. وَ نَخْنُلُهُمْ مُسْلِمُونَ. (عنکبوت: ۲۹) (۴۶)

۲. ۱. مَا يَرْجُو عَزَّتْ أَلَاؤُهُ فِي الْبُرْهَةِ وَ فِي أَرْزَامِ الْفَرَاتِ عِبَادُ نَاجَاهُمْ فِي يَكْرِهٍ وَ كَلَمُهُمْ فِي ذَاتِ عَقُولِهِمْ. (نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، خطبه ۲۲۲، ص ۲۵۵)

۲. برای نمونه، بن‌گريد به: محمدرضا مظفر، المنطق، ص ۴۰۹-۴۰۰.

۲. هدف گفتگو و مناظره علمی

ارزشمندی گفتگو، مباحثه و مناظره، به عنوان فعلی از افعال اختیاری انسان، منوط به انگیزه فرد از انجام آن است، وگرنه خود گفتگو، فی نفسه، نه دارای ارزش اخلاقی مثبت است و نه ارزش اخلاقی منفی. باید دید که هدف فرد از ورود به عرصه گفتگو با دیگران و انجام مناظره چیست. هرچند افراد مختلف ممکن است دارای انگیزه‌های متفاوتی باشند، اما به طور کلی، می‌توان انگیزه افراد را از مناظره و گفتگو یکی از موارد ذیل دانست:

۱-۲. انگیزه‌های مثبت

الف) حق خواهی

گاهی برای یک فرد، حقیقت و واقعیت مسئله‌ای روشن نشده است و با گفتگو و مناظره با دیگران به دنبال فهم حقیقت است. یکی از فواید و برکات مهم گفتگو، این است که در جریان گفتگو و مباحثه و مناظره با صاحب نظران، بهتر و بیشتر می‌توان حقیقت را شناخت. تجربه نشان داده است که انسان در گفتگو بهتر و دقیق‌تر و با نگاهی عمیق‌تر به مسائل می‌نگرد و افکار و اندیشه‌های انسان بیشتر به حرکت درمی‌آید. در روایات فراوانی بر رازنی علمی با دیگران و افراد صلاحیت‌دار تأکید شده است، و مباحثه و گفتگوی علمی به عنوان یکی از راه‌های کشف حقیقت و دستیابی به واقعیت معرفی شده است. به هر حال، یکی از مهم‌ترین و اخلاقی‌ترین اهداف مناظرات علمی باید کشف حقیقت باشد.^۱ طرفین مناظره واقعاً باید در پی یافتن حقیقت باشند. حال درونی آنان باید همچون حال کسی باشد که در جستجوی گمشده‌ای مهم و گران‌قیمت است تا در نتیجه هر زمانی که آن را یابند، خدا را شکر گفته و آرامش روحی و روانی خود را به دست آورند. اگر چنین باشد، بسیاری از آفات اخلاقی‌ای که ممکن است گریبانگیر طرفین مناظره شود، خود به خود رخت می‌بندد.

اگر کسی در جستجوی حقیقت باشد، زمانی که به صورت منطقی و مستدل به او نشان داده می‌شود که راهی که در پیش گرفته است او را به مقصد نمی‌رساند، نه تنها آزاده نمی‌شود، که سپاسگزار راهنما نیز خواهد شد.

ب) روشنگری

یکی دیگر از مهم‌ترین و ارزشمندترین اهداف گفتگو، «روشنگری و هدایت و راهنمایی دیگران»

۱. بنگرید به: محسن فیض کاشانی، *المحجة البيضاء فی تهذیب الاحیاء*، ج ۱، ص ۹۹.

است و این البته یکی از وظایف اخلاقی ما نیز هست. یکی از مصادیق امر به معروف و نهی از منکر در حوزه معرفتی، مناظره با کسانی است که نادانسته و ناآگاهانه در عرصه اندیشه به انحراف کشیده شده‌اند و یا حقیقت برای آنان مشتبّه شده است. شکر نعمت فهم حق، دستگیری معرفتی و علمی از کسانی است که به هر دلیلی، از آن نعمت محروم مانده‌اند.

۲-۲. انگیزه‌های منفی

گاهی هدف از مناظره، صرفاً غلبه بر طرف مقابل و به کرسی نشاندن سخن باطل و نادرست و غیر مستدل خود است؛ یعنی انسان با اینکه می‌داند سخن یا ادعای او باطل و نادرست است، اما باز هم بر آن پافشاری می‌کند و کار را به «جدال و مراء» می‌کشانند، که این یکی از بزرگ‌ترین و خطرناک‌ترین ردایل اخلاقی است. کسانی که از جریان سالم گفتگو عدول می‌کنند و کار را به مراء می‌کشاند، خبر از وجود ردایل اخلاقی فراوانی در درون خود می‌دهند. هدف چنین کسانی از مناظره، روشن شدن حق نیست، بلکه انگیزه‌های دیگری چون شهرت‌طلبی، مباحثات، فضل فروشی و امثال آن دارند. اینان می‌کوشند با هر وسیله‌ای، فکر و اندیشه یا رفتار خود را توجیه کنند. «بدیهی است مناظره‌ها و گفتگوهایی که چنین اهدافی را دنبال می‌کنند، علاوه بر اتلاف وقت، سبب تقویت خوی تعصب، خودخواهی و خودمحوری و خودنمایی انسان می‌شوند و اگر سبب گمراه‌شدن دیگری نیز بشود، گناهی بزرگ و خطایی است که خودش را تباه و دیگری را گمراه خواهد کرد و نامش در زمره گمراهان و گمراه‌کنندگان ثبت خواهد شد.»^۱

۳. آداب اخلاقی مناظره

۳-۱. تأکید بر نکات مشترک

دو فرد یا دو گروه زمانی می‌توانند به مناظره و گفتگو بپردازند که مشترکاتی با یکدیگر داشته باشند وگرنه اگر بر سر هیچ مسئله‌ای با یکدیگر توافق نداشته باشند، هرگز امکان برقراری گفتگو میان آنان نخواهد بود. بنابراین، کسانی که آمادگی انجام مناظره و گفتگو با یکدیگر را دارند، هر چند در پاره‌ای از مسائل، مانند مسئله مورد گفتگو، ممکن است با یکدیگر اختلاف‌نظر داشته باشند، اما دارای مشترکاتی نیز هستند. به نظر می‌رسد بهتر است گفتگو بر اساس زمینه‌های مشترک آغاز شود.

قرآن کریم در این باره می‌فرماید:

بگو: «ای اهل کتاب، بیاپید بر سر سخنی که میان ما و شما یکسان است بایستیم که: جز خدا را نپرستیم و چیزی را شریک او نگردانیم، و بعضی از ما بعضی دیگر را به جای خدا به خدایی نگیرد.»^۱
پس اگر [از این پیشنهاد] اعراض کردند، بگویند: «شاهد باشید که ما مسلمانیم [نه شما.]»^۲

مطالعه‌ای نقادانه

برخی بر این باورند که برای برقراری صلح و ثبات بایستی رادیکالیسم و رؤیاهای مطلق‌گرا طرد و [در گفتگوی با دیگران بایستی] بر پراگماتیسم، نسبی‌گرایی و شیوه‌های اصلاح‌طلبانه تأکید بیشتری گردد.^۳
در باره این دیدگاه با یکدیگر بحث کنید. به نظر شما برای گفتگو با دیگران تا چه اندازه باید هزینه کرد؟ آیا برای این کار، منطقاً مجاز هستیم که دست از اصول بنیادین و اساسی خود برداریم؟ اگر چنین است چرا پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله، به رغم نیاز شدید به حمایت برخی از قبایل قدرتمند عرب، در مقابل این شرط آنان که در صورتی اسلام را می‌پذیریم و از تو حمایت می‌کنیم که حکم نماز شامل حال ما نشود، به هیچ قیمتی حاضر نشد این کار را انجام دهد؟ توجه داشته باشید که این پیشنهاد زمانی به پیامبر داده شده که به شدت گرفتار بود و به یاری آنان نیاز داشت؛ اما پیامبر ضمن استکفاف از پذیرش این شرط، در پاسخ پیشنهاد آنان فرمود: *وَلَا خَيْرَ فِي دِينٍ لَا رُكُوعَ فِيهِ وَلَا سُجُودَ*؛ دینی که در آن رکوع و سجود نباشد، خیری در آن نیست.^۴

۳-۲. فهم موضوع

مناظره و گفتگو در خلأ صورت نمی‌گیرد، بلکه حتماً در باره مسئله و موضوع خاصی رخ می‌دهد. یکی از ابتدایی‌ترین شرایط تحقق یک مناظره سازنده و سودمند این است که طرفین مناظره نسبت به موضوع بحث و همه ابعاد و جوانب آن آگاهی کافی داشته باشند. آگاهی پیشین طرفین از موضوع بحث، موجب می‌شود، دقیقاً بدانند که در صدد اثبات یا نفی چه چیزی هستند و برای اثبات نظریه خود باید از کجا آغاز کنند و در کجا بحث را پایان دهند. اصولاً سازماندهی بحث و جلوگیری از دخالت مسائل حاشیه‌ای منوط به تعیین و شناخت دقیق موضوع بحث است.^۵ وگرنه حاصلی جز اتلاف وقت

۱. قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئاً وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضاً أَرْبَاباً مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ. (آل عمران (۳): ۶۴)

۲. محمدرضا دهشیری، «پیش شرط‌های گفتگوی تمدن‌ها»، در چستی‌گفتگوی تمدن‌ها (مجموعه مقالات)، ص ۱۵۷.

۳. محمدباقر مجلسی، بحارالانوار، ج ۲۱، باب ۲۸، ص ۱۵۳، حدیث ۳.

۴. بنگرید به: محمد حسین فضل‌الله، گفتگو و تفاهم در قرآن کریم، ترجمه حسین میردامادی، ص ۵۰.

و انرژی بر سر هیچ نخواهد داشت. قرآن کریم، کسانی را که بدون اطلاع از موضوع بحث و حقیقت مسئله به مجادله و بحث می‌پردازند، به شدت مذمت کرده است:

هان، شما [اهل کتاب] همانان هستید که درباره آنچه نسبت به آن دانشی داشتید محاجه کردید؛ پس چرا در مورد چیزی که بدان دانشی ندارید محاجه می‌کنید؟ یا آنکه خدا می‌داند و شما نمی‌دانید.^۱
 بلکه چیزی را دروغ شمردند که به علم آن احاطه نداشتند و هنوز تأویل آن برایشان نیامده است. کسانی [هم] که پیش از آنان بودند، همین گونه [پیامبران‌شان را] تکذیب کردند. پس بنگر که فرجام ستمگران چگونه بوده است.^۲

جلال‌الدین مولوی، در مثنوی معنوی، داستان مشاجره و گفتگوی چهار نفر را آورده است. در این داستان، پیامد ناگوار عدم فهم موضوع گفتگو و عدم دقت در سخن طرف مقابل، به تصویر کشیده شده است. داستان از این قرار است که چهار نفر یکی فارس‌زبان، دیگری آذری‌زبان، سومی عرب‌زبان و نفر چهارم رومی، با مقدار اندکی پول، قصد تهیه میوه‌ای را داشتند. اما هرکدام تقاضای متفاوتی داشت: یکی می‌گفت با این پول باید «انگور» بخریم، دیگری به شدت با این پیشنهاد مخالفت کرده، می‌گفت باید «عنب» خریداری کنیم، نفر سوم نیز با هر دوی آنان مخالفت جدی می‌کرد و طالب «ازوم» بود و چهارمی نیز با هر سه مخالفت می‌کرد و می‌گفت باید «استافیل» تهیه کنیم. کار آنان به کشمکش و مشاجره کشیده شد:

مشت بر هم می‌زدند از ابله‌ی
 پر بدند از جهل و از دانش تهی

معلوم است که این مناظره و گفتگو هرگز به فرجام نیکو و خوشایندی نخواهد رسید. مولوی نیز می‌گوید کاش شخصی سخندان و حکیم در آنجا بود و موضوع مسئله را برای آنان مشخص می‌کرد و سخن هر کدام را به دیگری می‌فهماند، تا معلوم می‌شد که گفتگو و مشاجره آنان از اساس بیهوده و باطل است:

صاحب سری عزیز صد زبان
 گر بدی آنجا بدادی صلحشان
 پس بگفتی او که من زین یک درم
 آرزوی جمله‌تان را می‌دهم

۱. هَا أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ حَاجِبْتُمْ فِيمَا لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ فَلِمَ تُحَاجُّونَ فِيمَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ. (آل عمران (۳): ۶۶)

۲. بَلْ كَذَّبُوا بِمَا لَمْ يُحِصُوا بِعِلْمِهِ وَلَمَّا يَأْتِهِمْ تَأْوِيلُهُ كَذَّبَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ. (یونس (۱۰): ۳۹)

چون که بسپارید دل را بی دغل	این درمان می‌کند چندین عمل
یک درمان می‌شود چار المراد	چار دشمن می‌شود یک، زاتحاد
گفت هر یکتان دهد جنگ و فراق	گفت من آرد شما را اتفاق
پس شما خاموش باشید انصتوا	تا زبانتان من شوم در گفت و گو ^۱

بررسی تطبیقی

به گفته برخی مورخان، یونانیان یا بخشی از آنان، جنازه‌های پدران خود را پس از مرگ می‌سوزانند. کالاتین‌ها، که قومی از اقوام هندوستان بودند، جنازه پدران خود را پس از مرگ می‌خورند. هرودت، مورخ مشهور یونان باستان می‌گوید: داریوش اول، پادشاه ایران، برخی از یونانیان و کالاتین‌ها را در یک جا جمع کرد:

«یونانیانی را که در سرزمین او می‌زیستند احضار کرد و از آنان پرسید چه بهایی حاضرند گوشت پدرانشان را پس از درگذشتنشان بخورند. آنان پاسخ دادند که همه ثروت روی زمین نمی‌تواند آنان را به چنین کاری ترغیب کند. داریوش سپس کالاتین‌ها را که پدرانشان را می‌خورند احضار کرد و در حضور یونانیان که مترجم به همراه خویش داشتند، از آنان پرسید که در برابر چه بهایی حاضرند اجساد پدرانشان را پس از مرگ بسوزانند و آنان با صدای بلند ضجه برآوردند و از او درخواست کردند که چنین عمل شنیعی را یادآور نشود.»^۲

به نظر شما راه صحیح برقراری تفاهم میان این دو دسته یا دسته‌های مشابه چیست؟ چگونه می‌توان این اختلافات را به اتحاد تبدیل کرد؟ آیا اختلاف این دو گروه به اندازه‌ای هست که هرگز نتوانند در این موضوع با یکدیگر گفتگو کنند؟ مگر جز این است که هر دو در اصل احترام به جنازه پدر و مادر مشترک القول و متفق‌الرأی‌اند؟ و فقط در مصداق احترام، با یکدیگر اختلاف دارند؟ چنین اختلافاتی را چگونه می‌توان حل کرد؟ آیا تصحیح جهان‌بینی افراد و تصحیح فهم و درک آنان از حقیقت احترام را می‌توان به عنوان راهی معقول برای رفع این گونه اختلافات ذکر کرد؟^۳

۳-۳. صراحت

یکی دیگر از آداب اخلاقی مناظره، «صراحت بیان» و پرهیز از تکلف و تعارف در گفتار و دوری کردن

۱. جلال‌الدین محمد بلخی، مثنوی معنوی، دفتر دوم، ابیات ۳۶۹۳-۳۶۸۸.

۲. کارل پوپر، اسطوره چارچوب، ترجمه علی‌ایا، ص ۸۷ و ۸۸.

۳. برای مطالعه بیشتر در باب علل اختلافات اخلاقی و آشنایی دقیق‌تر با راه حل این گونه اختلافات، بنگرید به: محمدتقی مصباح یزدی، فلسفه اخلاق، تحقیق و نگارش احمدحسین شریفی، ص ۸۱ و ۸۲.

از به کار بردن سخنان کنایه آمیز و چندپهلوی و مبهم است. در یک مناظره حق طلبانه و حق خواهانه، هرگز نباید از کلمات و سخنانی استفاده شود که تاب تفاسیر متعدد و متنوعی را دارند. مخصوصاً در مواردی که «پای مصالح اساسی انسان و اجتماع در میان باشد، ناگزیر باید با صراحت سخن گفت تا از تفسیرها و تحلیل‌های دلخواهانه و نادرست که منطبق بر منافع گروهی یا شخصی است، جلوگیری شود.»^۱

حتی اگر مخاطب و طرف گفتگوی ما به گونه‌ای است که می‌تواند برداشت‌های دیگری از سخنان و مستندات درست و صحیح ما داشته باشد، تا جایی که ممکن است باید این فرصت را از او بگیریم و برای اثبات مدعای خودمان مستندات و ادله‌ای توجیه‌ناپذیر بیان کنیم. به همین دلیل علی‌الیه پیش از آغاز جنگ نهروان، زمانی که ابن عباس را برای گفتگو با خواجه اعزام می‌کرد، به او توصیه فرمود: به قرآن بر آنان حجت میاور، که قرآن تاب مناهای گوناگون دارد. تو چیزی از آیه‌ای می‌گویی، و خصم تو چیزی از آیه دیگر، لیکن به سنت با آنان گفتگو کن، که ایشان را راهی نبود جز پذیرفتن آن.^۲

۳-۴. توجه به گفته و نه گوینده

یکی از آداب اخلاقی مناظره و گفتگو که رعایت آن موجب می‌شود تا مناظره از مسیر درست خارج نشود، این است که طرفین در بحث و گفتگوی خود همواره باید به بررسی ادله و مستندات یکدیگر بپردازند و هرگز نباید اجازه دهند که مسائل حاشیه‌ای چون انگیزه‌خوانی و بیان اهداف و نیت سوء طرف مقابل و امثال آن، در روند گفتگو اختلال ایجاد کنند. به تعبیر دیگر، ادب گفتگو اقتضا می‌کند که «گفته» و «انگیخته» مورد بررسی و قضاوت قرار گیرد و نه «گوینده» و «انگیزه».

آیات و روایات نیز بر همین حقیقت تأکید دارند. برای نمونه، آیاتی که در ابتدای همین فصل ذکر شد، بهترین دلیل بر این مسئله است که از دیدگاه اسلام باید به سنجش و ارزیابی «سخن» پرداخت و نه «سخنران»؛ و به بررسی صحت و سقم «گفته» توجه نمود و نه «گوینده». این حقیقت، همان‌طور که در بحث اخلاق نقد نیز اشاره شد، مورد تأیید و تأکید اولیای دین نیز بوده است. این

۱. محمد تقی مصباح یزدی، اخلاق در قرآن، تحقیق محمد حسین اسکندری، ج ۳، ص ۳۲۹.

۲. لَا تُخَاصِمُهُم بِالْقُرْآنِ فَإِنَّ الْقُرْآنَ حُتْلٌ ذُو وَجْهِ تَقُولُ وَ يَقُولُونَ، وَلَكِنْ خَاصِمُهُم بِالسُّنَنِ فَإِنَّهُمْ لَنْ يَجِدُوا عَنْهَا مَحْصِماً. (نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، نامه ۷۷، ص ۳۵۸)؛ همچنین بنگرید به: محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۲، باب ۲۹، ص ۲۴۵، حدیث ۵۶.

سخن امیرمؤمنان (ع) که می‌فرماید: «به گفته بنگر و نه به گوینده»^۱ بهترین شاهد این حقیقت است. آن امام بزرگوار در سخن حکیمانه دیگری می‌فرماید:

حکمت، گمشده حکیم است؛ پس در هر جا که باشد، آن را طلب می‌کند.^۲

حضرت عیسی (ع) نیز به پیروان خود چنین توصیه می‌کند:

حق را از اهل باطل بگیرید؛ اما باطل را از اهل حق نگیرید؛ ناقدان سخن باشید.^۳

۳-۵. استدلال طلبی و حق محوری

یکی دیگر از شرایط تحقق گفتگوی سازنده و مناظره سودمند، این است که طرفین گفتگو حقیقتاً قصد پیروی از واقعیت و حقیقت بر اساس مستندات معقول و مقبول داشته باشند. هیچ یک از طرفین نباید به هر قیمتی، در صدد اثبات سخن خود باشد، بلکه هر دو طرف باید بنا را بر پذیرش حق و سخنان مستدل بگذارند، و هرگاه هر کدام از آنان متوجه اشتباه خود شد صادقانه به اشتباهش اعتراف نماید. و هرگز خطاهای معرفتی و علمی خود را با خطاهای اخلاقی نپوشانند.

قرآن کریم، در آیات متعددی، بر این حقیقت تأکید کرده است که در هر گفتگویی همواره باید دانش و پیروی از دانش، به عنوان مسئله‌ای بنیادین و محوری مورد توجه قرار گیرد. قرآن کریم، همچنین مجادله از روی جهل و گمان را گناهی بس بزرگ به حساب آورده و آن را علامت و نشانه‌ای از وجود رذایلی اخلاقی، مانند خود بزرگ‌بینی، دورگویی، حق‌ستیزی، و حق‌گریزی، در درون فرد مجادله‌گر دانسته است.

کسانی که درباره آیات خدا - بدون حجتی که برای آنان آمده باشد- مجادله می‌کنند، [این ستیزه] در نزد خدا و نزد کسانی که ایمان آورده‌اند [مایه] عداوت بزرگی است. این گونه، خدا بر دل هر متکبر زورگویی مهر می‌نهد.^۴

۱. أَنْظِرْ إِلَى مَا قَالُوا وَلَا تَنْظُرْ إِلَى مَنْ قَالَ. (عبدالواحد الآمدی، غررالحکم و دررالکلم، ج ۱، فصل ۳۰، ص ۳۵۵، حدیث ۱۱)

۲. ضَالَّةُ الْحَكِيمِ الْحِكْمَةُ فَهُوَ يَطْلُبُهَا حَيْثُ كَانَتْ. (همان، ج ۱، فصل ۴۵، ص ۴۱۹، حدیث ۶)

۳. خُذُوا الْحَقَّ مِنْ أَهْلِ الْبَاطِلِ وَلَا تَأْخُذُوا الْبَاطِلَ مِنْ أَهْلِ الْحَقِّ كُنُوا نَفَاقَةَ الْكَلَامِ. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۲، باب ۱۴، ص ۹۶، حدیث ۳۹)

۴. الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَنَاهُمْ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَ عِنْدَ الَّذِينَ آمَنُوا كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى كُلِّ قَلْبٍ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ. (غافر (۴۰): ۳۵)

در حقیقت، آنان که در باره نشانه‌های خدا - بی‌آنکه حجتی برایشان آمده باشد - به مجادله برمی‌خیزند در دل‌هایشان جز بزرگ‌نمایی نیست [و] آنان به آن [بزرگی که آرزویش را دارند] نخواهند رسید. پس به خدا پناه جوی، زیرا او خود شنوای بیناست.^۱

آیا به جای او خدایانی برای خود گرفته‌اند؟ بگو: «برهانتان را بیاورید.» این است سخن کسانی که با من هستند، و سخن کسانی [پیامبرانی] که پیش از من بودند. اما بیشتر آنان حق را نمی‌دانند و به همین دلیل (از آن) رویگردانند.^۲

و چیزی را که بدان علم نداری دنبال مکن، زیرا گوش و چشم و قلب، همه مورد پرسش واقع خواهند شد.^۳

۳-۶ ملایمت^۴

یکی دیگر از نکات مهم و تأثیرگذار، که همواره در هر مناظره حق طلبانه‌ای باید مورد توجه قرار گیرد، «ملایمت» و نرمی در گفتار و کردار است. کسی که دارای سخن و مدعایی منطقی و مستدل است، چه حاجتی به جار و جنجال و خشونت و تندى دارد؟ سلاح منطق و استدلال متقن، به مراتب، برنده‌تر و کارتر از سلاح خشم و غضب است. اصولاً اولین آفت و ضرر خشونت و غضب در گفتار، نصیب خود فرد می‌شود. امیرمؤمنان (علیه السلام)، در این باره می‌فرماید:

شدت خشم سخن گفتن را دگرگون کرده، قدرت استدلال را بریده و فهم و درک را پراکنده می‌سازد.^۵

به نظر می‌رسد که برای جذب عقل‌ها و دل‌ها به سوی پذیرش حق، هیچ وسیله‌ای کارتر از ملایمت و نرمی نیست. به همین دلیل، زمانی که حضرت موسی و هارون (علیهم السلام) می‌خواهند برای انذار فرعون حرکت کنند، خداوند به آنان دستور می‌دهد که اگر می‌خواهید به نفوذ سخنان خود در دل سخت فرعون و در نتیجه متذکر یا خاشع شدن او امیدوار باشید، با ملایمت و نرمی با او سخن

۱. إِنَّ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ يَتَغَيَّرُ سُلْطَانُ أَنَاثُمْ إِنَّ فِي صُدُورِهِمْ إِلَّا كَثِيرٌ مَا هُمْ بِبَالِيَةٍ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ. (غافر (۴۰): ۵۶)

۲. أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً قُلْ هَانُوا بِرُءُوسِهِمْ هَذَا ذِكْرٌ مَنْ مَعِيَ وَ ذِكْرٌ مَنْ قَبْلِي بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ فَهُمْ مُعْرِضُونَ. (انبیاء (۲۱): ۲۳)

۳. وَلَا تَقْفُ مَا نَقَسَ لَكَ بِهِ عِلْمُ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا. (اسراء (۱۷): ۳۶)

۴. محمدتقی مصباح یزدی، اخلاق در قرآن، ج ۳، ص ۳۳۲ - ۳۳۰.

۵. شِدَّةُ الْغَضَبِ تُؤَوِّرُ الْمُنْطِقَ وَ تَقْطَعُ مَادَّةَ الْحُجَّةِ وَ تَفَرِّقُ الْفَهْمَ. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۷۱، باب ۹۳، روایت ۷۸، ص ۴۲۸)

بگویند: «و با او سخنی نرم گویند، شاید که پند پذیرد یا بترسد»^۱ و یا می‌بینیم که خداوند، پیامبر اکرم را به دلیل برخورداری از این ویژگی ستوده و عامل موفقیت و جذابیت او را همین ملایمت و مدارا معرفی می‌کند:

پس به [برکت] رحمت الهی، با آنان نرم‌خو [و پر مهر] شدی، و اگر تندخو و سختدل بودی قطعاً از پیرامون تو پراکنده می‌شدند.^۲

۴. آفات اخلاقی مناظره

در حقیقت، کم‌توجهی به آداب اخلاقی مناظره و یا عدم مراعات هر یک از آنها می‌تواند به روند سالم مناظره آسیب رساند و مسیر درست آن را به انحراف بکشاند. برای نمونه کسی که دلیل‌طلبی و پیروی از دانش را محور قرار ندهد و از هواهای نفسانی و مطامع درونی خود پیروی کند، معلوم است که اگر مورد خطاب و گفتگوی خداوند هم قرار گیرد، برای او فایده‌ای نخواهد داشت و از فواید و ثمرات گفتگو طرفی نخواهد بست. هرگز نمی‌توان جان و دل کسی را که به‌رغم وجود ادله قوی در برابر دیدگاهش، همچنان لجوجانه بر آن اصرار می‌ورزد، با حقایق آشنا کرد. چنین کسی در حقیقت با زبان حال، خبر از حق‌گریزی و هواپرستی خود می‌دهد.

عالمان بزرگ اخلاق، آفات اخلاقی بسیاری برای مناظره و گفتگوهای علمی برشمرده‌اند.^۳ ما در این بخش، در باره دو آفت اخلاقی بزرگ که می‌توانند روند مناظره را به کلی مختل نماید و در آیات و روایات نیز مورد تحذیر و نکوهش قرار گرفته‌اند، توضیحات بیشتری ارائه می‌دهیم:

۴-۱. شخصیت‌زدگی

یکی از آفات و آسیب‌های اخلاقی مناظره‌ها و گفتگوهای علمی، این است که به جای ذکر دلیل و بیان استدلال برای نظر خود، شخصیت پیشینیان را محور قرار دهیم، و به جای برخورد منطقی با استدلال‌های طرف مقابل، به تقلید کورکورانه از گذشتگان و سنت جاهلانۀ آنان بپردازیم. در قرآن کریم آیات متعددی در نهی از شخصیت‌زدگی و تقلید علمی کورکورانه آمده است. مخالفان و دشمنان پیامبران، زمانی که با منطق قوی و محکم آنان مواجه می‌شدند، به جای پذیرش نتیجه مناظره و

۱. قَوْلًا لَهُ قَوْلًا لَيْسَ لَعَلَّه يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَى. (طه: ۴۴)

۲. فَمِنَّا رَحْمَةٌ مِنَ اللَّهِ إِنَّهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ. (آل عمران: ۱۵۹)

۳. بنگرید به: محسن فیض کاشانی، محجة البیضاء فی تهذیب الاحیاء، ج ۱، ص ۱۰۸-۱۰۲.

تسلیم شدن در برابر حق، شخصیت گذشتگان خود را به رخ می‌کشیدند و با اقتدای به آنان از پذیرش حق استنکاف می‌کردند.

و چون به آنان گفته شود: «به سوی آنچه خدا نازل کرده و به سوی پیامبر [ش] بیایید»، می‌گویند: «آنچه پدران خود را بر آن یافته‌ایم ما را بس است» آیا هر چند پدرانشان چیزی نمی‌دانسته و هدایت نیافته بودند؟^۱

گفتند: «خواه اندرز دهی و خواه از اندرزدهندگان نباشی برای ما یکسان است. این جز شیوه پیشینیان نیست. و ما عذاب نخواهیم شد.»^۲

بلکه گفتند: «ما پدران خود را بر آیینی یافتیم و ما [هم با] پی‌گیری از آنان، راه یافتگانیم.» و بدین‌گونه در هیچ شهری پیش از تو هشداردهنده‌ای نفرستادیم مگر آنکه خوشگذرانان آن گفتند: «ما پدران خود را بر آیینی [و راهی] یافته‌ایم و ما از پی ایشان راهسپریم.» گفت: «هرچند هدایت‌کننده‌تر از آنچه پدران خود را بر آن یافته‌ایم برای شما بیاوریم؟» گفتند: «ما [نسبت] به آنچه بدان فرستاده شده‌اید کافریم.»^۳

شخصی به نام حارث بن حوط^۴ پیش از آغاز جنگ جمل، وقتی به رهبران دو سپاه نگاه کرد، دید که رهبری هر کدام از آنها بر عهده شخصیت‌های بزرگی است: از طرفی علی علیه السلام و یاران بزرگش را می‌دید و از سوی دیگر، شخصیت‌هایی چون طلحه، زبیر و عایشه را در سپاه مقابل مشاهده می‌کرد. حیران و سرگردان شد، تشخیص حق برایش مشکل بود. به محضر امیرمؤمنان علیه السلام آمد و مسئله را با او در میان گذاشت و از آن حضرت پرسید: آیا ممکن است طلحه و زبیر که از با سابقه‌ترین مسلمانان بوده‌اند و عایشه، همسر پیامبر و ام‌المؤمنین بر باطل اجتماع کنند؟ چگونه ممکن است که چنان شخصیت‌هایی به اشتباه روند؟ این فرد، در حقیقت معیار و مقیاس تشخیص راه درست را اشخاص و سوابق آنان قرار داده بود. امام علی علیه السلام در پاسخ فرمودند:

۱. وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَمَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنزَلَ اللَّهُ وَإِلَىٰ الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا وَ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ حَسْبًا وَلَا يَهْتَدُونَ. (مائده (۵): ۱۰۴)؛ همچنین، بنگرید به: بقره (۲): ۱۷۰.

۲. قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوَعَظْتَ أَمْ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْوَاعِظِينَ إِنَّ هَذَا إِلَهُ خَلَقَ الْأَوَّلِينَ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذِّبِينَ. (شعراء (۲۶): ۱۳۸-۱۳۶).

۳. بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِم مُّقْتَدُونَ * وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِم مُّقْتَدُونَ * قَالَ أُولُو حِجَّتِكُمْ بَاهْذِي بِنَا وَجَدْتُمْ عَلَيْهِ آبَاءَكُمْ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ. (زخرف (۴۳): ۲۳-۲۲)

۴. در برخی دیگر از نسخه‌ها نام این شخص حارث بن حوط ضبط شده است.

حارث! کوتاه‌بینانه نگرستی نه عمیق و زیرکانه، و سرگردان ماندی. تو نه حق را شناخته‌ای تا بدانی اهل حق چه کسان‌اند و نه باطل را تا بدانی پیروان آن چه مردمان‌اند.^۱

۲-۲. مراء یا جدالگری

یکی دیگر از بدترین و مخرب‌ترین آفت‌های مناظره‌ها و گفتگوهای علمی، «جدال و مراء» است. البته میان تعریف اصطلاحی مراء و جدال تفاوت‌هایی وجود دارد که در کتاب‌های اخلاقی مورد بررسی قرار گرفته است.^۲ در عین حال، این دو در بسیاری از موارد به یک معنا به کار می‌روند و ما نیز در اینجا آنها را به معنای واحدی. که آن عبارت است از «پیکار لفظی و ستیزه در کلام، برای چیره شدن بر طرف مقابل و ساکت کردن او»^۳

کسی که دارای روحیه مراء و جدال است، همواره در پی به کرسی نشانیدن سخن خود است، هرچند باطل بودن آن برای او آشکار شود. مراء کننده، در حقیقت خبر از خودخواهی، غرور، تکبر و خودپسندی خویش‌تن می‌دهد. او با رفتارش در برابر حق موضع‌گیری کرده و خود را در زمره اهل باطل و حق ستیزان قرار داده است. مراء کننده گمان می‌کند که اعتراف به اشتباه موجب از دست رفتن منزلت و موقعیت اجتماعی او می‌شود؛ در حالی که اگر نیک بنگرد، خواهد دید که چنین نیست؛ بلکه

۱. یا حارثُ إِنَّكَ نَظَرْتَ تَحْتَكْ و لم تَنْظُرْ فَوْقَكَ فَجَرَتْ إِنَّكَ لَمْ تَعْرِفِ الْحَقَّ فَتَعَرَّفْتَ أَهْلَهُ و لم تَعْرِفِ الْبَاطِلَ فَتَعَرَّفْتَ مَنْ آتَاهُ. (نهج البلاغه، ترجمه سیدجعفر شهیدی، کلمات قصار، شماره ۲۶۲، ص ۴۰۹)؛ گفتنی است این گفتگو در منابع مختلف به صورت‌های دیگری نیز نقل شده است؛ اما همه آنها حاوی همین حقیقت هستند که نباید اشخاص و شخصیت‌ها را معیار حق و باطل قرار داد. برای نمونه، در بحار الانوار (ج ۲۲، باب ۳۷، ص ۱۰۵، حدیث ۶۴)، این روایت چنین نقل شده است: یا حارثُ إِنَّكَ نَظَرْتَ تَحْتَكْ و لم تَنْظُرْ فَوْقَكَ جَرَتْ عَنْ الْحَقِّ، اِنَّ الْحَقَّ و الْبَاطِلَ لَا يُعْرِفَانِ الْبَاطِلَ و لَكِنْ اِعْرِفِ الْحَقَّ بِاتِّبَاعِ مَنْ اتَّبَعَهُ و الْبَاطِلَ بِاجْتِنَابِ مَنْ اجْتَنَبَهُ؛ و شهید مطهری این روایت را از روضة الواعظین، ص ۳۱، به این صورت نقل می‌کند: اِنَّكَ لَمَلْبُوسٌ عَلَيْكَ، اِنَّ الْحَقَّ و الْبَاطِلَ لَا يُعْرِفَانِ بَأَدْنَاءِ الرِّجَالِ اِعْرِفِ الْحَقَّ تَعَرَّفْ اَهْلَهُ و اِعْرِفِ الْبَاطِلَ تَعَرَّفْ اَهْلَهُ. (مجموعه آثار، ج ۱۶، جاذبه و دافعه علی علیه السلام)

۲. «مراء» در مقایسه با «جدال» معنایی گسترده‌تر دارد. مراء در معنای پیکار کلامی و رد و بدل کردن سخن به کار می‌رود؛ ولی فقط به امور اعتقادی و دینی محدود نمی‌شود؛ بلکه تمام امور را در بر می‌گیرد. همچنین در مراء، شخص سخنی را گفته و طرف مقابل به خرده‌گیری و اعتراض لب می‌گشاید؛ ولی در جدال نیازی به این نیست که شخص جدال شونده سخن آغاز کند؛ بلکه چه بسا دانستن عقاید او موجب آغاز جدال شود. نکته دیگر اینکه در مراء شخص، قصد خودنمایی و انگیزه کوچک کردن طرف مقابل را دارد؛ از این رو، تا طرف مقابل سخن نگوید او نمی‌تواند وارد مراء شود؛ اما در جدال، شخص قصد دارد فساد مطلب علمی طرف مقابل را به او بفهماند؛ بنابراین، نیازی نیست که شخص مقابل، سخن بگوید. (مجتبی تهرانی، اخلاق الاهی، آفات زبان، بخش یکم، ص ۱۸۲)

کسانی که تلاش می‌کنند تا حرف‌های اشتباه خود را به هر قیمتی، توجیه نمایند و بر اشتباهاتشان سرپوش نهند، اعتماد دیگران را از خود سلب می‌کنند و نتیجه این سلب اعتماد، این می‌شود که سخنان درست و صحیح آنان نیز مورد توجه دیگران قرار نمی‌گیرد.

به هر روی، طرفین بحث همواره باید مواظب باشند که بحث و گفتگوی آنان به مراء و جدال بی‌حاصل کشیده نشود. در روایات فراوانی از مراء و جدال به شدت نهی شده است. اولیای دین تأکید کرده‌اند که مراء و جدال، حتی در جاهایی که حق به جانب جدال‌کننده باشد، با ایمان واقعی در تعارض و تضاد است. پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله در این باره می‌فرماید:

هیچ کسی به کمال حقیقت ایمان نمی‌رسد مگر اینکه از مراء خودداری کند، حتی اگر حق با او باشد.^۱

امام علی علیه السلام در نکوهش مراء و ستیزه‌جویی علمی می‌فرماید:

از مراء و دشمنی در گفتار بپرهیزید؛ چراکه این‌دو، دل‌ها را نسبت به برادران بیمار می‌کند و دورویی و نفاق بر روی آنها می‌روید.^۲

امام صادق علیه السلام می‌فرماید:^۳ مراء از چهار حالت بیرون نیست: یا در باره موضوعی است که هر دو طرف حقیقت آن را می‌دانند، که در این صورت کار آنان جز رسوایی طرفین و ضایع شدن آن موضوع، پیامدی نخواهد داشت؛ و یا در باره موضوعی است که هیچ یک از طرفین حقیقت آن را نمی‌دانند؛ روشن است که در این صورت جهل و نادانی خود را آشکار کرده و از حماقت خویش خبر داده‌اند؛ و یا آنکه در باره موضوعی است که فقط یک طرف حقیقت آن را می‌داند که در این صورت، کسی که حقیقت موضوع را می‌داند و در عین حال، به مراء با کسی که نسبت به موضوع جاهل است می‌پردازد

۱. لَا يَسْتَكْمِلُ عَبْدٌ حَقِيقَةَ الْإِيمَانِ حَتَّى يَدَعَ الْجِرَاءَ وَ إِنْ كَانَ مُجْبَافاً. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۲، باب ۱۷، ص ۱۳۸، حدیث ۵۳)

۲. إِيَّاكُمْ وَ الْمَرَاءَ وَ خُصُومَةَ فَإِنَّهُمَا يَنْفِرُضَانِ الْقُلُوبَ عَلَى الْإِخْوَانِ وَ يُنْجَسُ عَلَيْهِمَا النِّفَاقُ. (محمد بن یعقوب کلینی، اصول الکافی، ج ۲، ص ۳۳۰، روایت ۱)

۳. امام صادق علیه السلام: الْمَرَاءُ لَا يَخْلُو مِنْ أَرْبَعَةٍ أَوْجُهُ: إِمَّا أَنْ تَتَمَارَى أَنْتَ وَ صَاحِبُكَ فِيمَا تَعْلَمَانِ، فَقَدْ تَرَكْتُمَا بِذَلِكَ النَّصِيحَةَ وَ طَلَبْتُمَا الْفَضِيحَةَ وَ أَضَعْتُمَا ذَلِكَ الْعِلْمَ أَوْ تَجْهَلْتُمَا فَأَظْهَرْتُمَا جَهْلًا وَ خَاصَمْتُمَا جَهْلًا وَ أَمَا تَعْلَمُونَ أَنَّكُمْ أَنْتَ فَطَلَبْتَ صَاحِبُكَ بِطَلَبِ عِزَّتِهِ أَوْ يَحْتَلِمُهُ صَاحِبُكَ فَتَرَكْتَ حُرْمَتَهُ لَمْ تَنْزِلْهُ مَنْزِلَتَهُ وَ هَذَا كُلُّهُ مَحَالٌ، فَمَنْ أَنْصَفَ وَ قَبِلَ الْحَقَّ وَ تَرَكَ الْمِمَارَةَ فَقَدْ أَوْفَقَ إِيْمَانَهُ وَ أَحْسَنَ صُحْبَتَهُ دِينِهِ وَ ضَانَّ عَقْلَهُ. (محمدباقر مجلسی، بحار الانوار، ج ۲، باب ۱۷، ص ۱۳۵، حدیث ۳۲)

با بر ملا کردن خطاهای علمی و اخلاقی طرف مقابل به او ظلم کرده است؛ و کسی که به رغم جهلش نسبت به حقیقت موضوع به مرء با عالم به آن موضوع می‌پردازد، خبر از حق‌ناشناسی و حرمت‌شکنی خود نسبت به علم و عالم داده است.

پرسش

۱. در مناظره‌ها و گفتگوهای علمی باید به دنبال چه اهدافی باشیم؟ توضیح دهید.
۲. آداب اخلاقی مناظره علمی را ذکر کرده، هر کدام را به اختصار توضیح دهید.
۳. مرء را تعریف کرده و بگویید که منشأ این رذیله اخلاقی چیست؟

برای مطالعه بیشتر

۱. گفتگوی تمدن‌ها در قرآن و سنت، محمد محمدی ری‌شهری، ترجمه محمدعلی سلطانی، قم: دارالحدیث، ۱۳۷۹.
۲. مقدمه‌ای بر گفتگوی تمدن‌ها از دیدگاه اسلام، علی قائمی، تهران: سازمان ملی جوانان، ۱۳۸۰.
(به ویژه بخش نهم این کتاب تحت عنوان «ضوابط و شرایط گفتگو»)
۳. گفتگو و تفاهم در قرآن کریم، محمدحسین فضل‌الله، ترجمه حسین میردامادی، تهران: مرکز بین‌المللی گفتگوی تمدن‌ها و انتشارات هرمس، ۱۳۸۰.

کتابنامه

فارسی - عربی - انگلیسی

کتابنامه

۱. آذربایجانی، مسعود، «ضعف و قوت انگیزه در پژوهش»، دوفصلنامه پژوهش، ۱۳۸۳، پیش شماره اول.
۲. آریان پور، ا. ح.، پژوهش، تهران: امیرکبیر، چهارم، ۱۳۶۲.
۳. آریان پور، ا. ح.، فرویدسم، تهران: شرکت سهامی کتاب‌های جیبی، دوم، ۱۳۵۷.
۴. ابن اثیر، عزالدین، الكامل فی التاریخ، بیروت: دار احیاء التراث العربی، ۱۴۰۸ هـ. ق.
۵. ابن ابی الحدید، شرح نهج البلاغه، قم: مکتبه آیةالله المرعشی النجفی، الثانیه، ۱۳۸۷ هـ. ق.
۶. ابن خلدون، عبدالرحمن، تاریخ ابن خلدون، بیروت: دار الکتب العلمیه، ۱۴۱۳ هـ. ق.
۷. ابن سینا، الالهیات من کتاب الشفاء، تحقیق حسن حسن‌زاده آملی، قم: دفتر تبلیغات اسلامی، ۱۳۷۶.
۸. ابن منظور، لسان العرب، بیروت: دار احیاء التراث العربی، ۱۴۱۶ هـ. ق.
۹. ابن اثیر، عزالدین، اسد الغابة فی معرفة الصحابة، بی‌جا: المکتبه الاسلامیه، بی‌تا.
۱۰. استور، آنتونی، فروید، ترجمه حسن مرندی، تهران: طرح نو، ۱۳۷۵.
۱۱. اسفندیاری، محمد، بعد اجتماعی اسلام، قم: نشر خرم، ۱۳۷۵.
۱۲. اسفندیاری، محمد، «درک کردن و رد کردن»، آینه پژوهش، سال پنجم، شماره اول، خرداد و تیر ۱۳۷۳.
۱۳. اسلامی، حسن، «امر به معروف و نهی از منکر»، دانشنامه امام علی، ج ۶، تهران: پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی، ۱۳۸۰.
۱۴. اسلامی، سیدحسن، اخلاق نقد، قم: نشر معارف، ۱۳۸۳.
۱۵. اسلامی، سیدحسن، امام، اخلاق، سیاست، تهران: مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی علیه السلام، ۱۳۸۱.

۱۶. اکبری، محمود، غیرت مندی و آسیب‌ها، قم: گلستان ادب، ۱۳۸۱.
۱۷. الآمدی، عبدالواحد، غرر الحکم و درر الکلم، بیروت: مؤسسه الاعلمی للمطبوعات، ۱۴۰۷.
۱۸. البلازری، محمد بن یحیی، انساب الاشراف، بیروت: دار الفکر، ۱۴۱۷.
۱۹. الجوهری، اسماعیل بن حماد، الصحاح، تحقیق احمد عبدالغفور عطار، بیروت: دار العلم للملایین، الرابعة، ۱۹۹۰ م.
۲۰. الحاکم النیسابوری، المستدرک علی الصحیحین، تحقیق مصطفی عبدالقادر عطا، بیروت: دارالکتب العلمیه، بی‌تا.
۲۱. الحداد، احمد بن عبدالعزیز، اخلاق النبی فی القرآن و السنه، بی‌جا: دار الغرب الاسلامی، الثانيه، ۱۴۱۹ هـ.ق.
۲۲. الحر العاملی، محمد بن حسن، وسائل الشیعه الی تحصیل مسائل الشریعه، بیروت: مؤسسه آل‌البيت لاحیاء التراث، ۱۴۱۲ هـ.ق.
۲۳. الذنبرگ، هرمان، فروغ خاور (زندگی، آیین و رهبانیت بودا)، ترجمه بدرالدین کتابی، تهران: اقبال، سوم، ۱۳۷۳.
۲۴. الزبیدی، محمدمرتضی، تاج العروس من جواهر القاموس، بیروت: دار مکتبه الحیاه، بی‌تا.
۲۵. الطباطبائی، محمدحسین، المیزان فی تفسیر القرآن، قم: جامعه المدرسین، بی‌تا.
۲۶. الطبری، محمد بن جریر، تاریخ الطبری (تاریخ الاسم و الرسل و الملوک)، القاهرة: مطبعة الاستقامة، ۱۳۵۸ هـ.ق.
۲۷. الطوسی، ابی جعفر محمد بن الحسن، تهذیب الاحکام، بیروت: دار التعارف للمطبوعات، ۱۴۱۲ هـ.ق.
۲۸. العاملی، جعفر مرتضی، الصحیح من سیره النبی الاعظم، قم: جامعه المدرسین، دوم، ۱۴۰۲ هـ.ق.
۲۹. العسکری، سیدمرتضی، عقائد الاسلام من القرآن الکریم، تهران: شرکت التوحید للنشر، ۱۴۱۴ هـ.ق.
۳۰. الهجویری الغزنوی، علی بن عثمان، کشف المحجوب، تصحیح والتین ژوکوفسکی، تهران: امیرکبیر، ۱۳۳۶.
۳۱. امین، محسن، اعیان الشیعه، تحقیق حسن امین، بیروت: دار التعارف للمطبوعات، بی‌تا.
۳۲. ایوب، سعید، از ژرفای فتنه‌ها، ترجمه سیدحسن اسلامی، قم: مرکز بررسی‌های اسلامی الغدیر، ۱۳۷۸.

۳۳. باستانی یاریزی، محمدابراهیم، هزارستان، تهران: بهنگار، ۱۳۷۰.
۳۴. برن، ژان، فلسفه اپیکور، ترجمه ابوالقاسم پورحسینی، تهران: امیر کبیر، ۱۳۵۷.
۳۵. بریه، امیل، تاریخ فلسفه در دوره انتشار فرهنگ یونانی و دوره رومی، ترجمه علیمراد داودی، تهران: دانشگاه تهران، ۱۳۵۶.
۳۶. بلاغی، صدرالدین، برهان قرآن، تهران: امیرکبیر، هفتم، ۱۳۶۰.
۳۷. بی. ناس، جان، تاریخ جامع ادیان، ترجمه علی اصغر حکمت، تهران: انتشارات علمی و فرهنگی، نهم، ۱۳۷۷.
۳۸. پاپکین، ریچارد و اوروم استرول، کلیات فلسفه، ترجمه و اضافات جلال الدین مجتبی، تهران: حکمت، هجدهم، ۱۳۸۱.
۳۹. پوپر، کارل، اسطوره چارچوب، ترجمه علی پایا، تهران: طرح نو، ۱۳۷۹.
۴۰. پورجوادی، نصرالله، «انتقاد از کتاب، نه از نویسنده»، نشر دانش، سال چهارم، شماره چهارم، خرداد و تیر ۱۳۶۳.
۴۱. پور جوادی، نصرالله، «مالکیت معنوی»، نشر دانش، شماره ۱۰۷، سال بیستم، شماره چهارم، زمستان ۱۳۸۲.
۴۲. پونتارا، جولیانو، «اخلاق، سیاست، انقلاب»، ترجمه حمید غفاری، نامه فرهنگ، سال دوم، شماره ۱ و ۲، پاییز و زمستان ۱۳۷۰.
۴۳. توکلی، غلامحسین، خاستگاه دین از نگاه فروید، تهران: دفتر پژوهش و نشر سهروردی، ۱۳۷۸.
۴۴. تهرانی، مجتبی، اخلاق الاهی، تهران: پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی، دوم، ۱۳۸۱.
۴۵. ثلثت، حافظ، «در آمدی بر تربیت جنسی در نهج البلاغه»، تربیت اسلامی، شماره ۴، زمستان ۱۳۷۹.
۴۶. جلال الدین محمد بلخی، مثنوی معنوی، تهران: نگاه، پنجم، ۱۳۷۳.
۴۷. جوادی آملی، عبدالله، تسنیم؛ تفسیر قرآن کریم، ج ۱، قم: اسراء، ۱۳۷۸.
۴۸. جوادی آملی، عبدالله، شریعت در آینه معرفت، قم: رجا، ۱۳۷۲.
۴۹. جوادی، محسن، مسئله باید و هست، قم: دفتر تبلیغات اسلامی، ۱۳۷۵.
۵۰. حافظ، شمس الدین محمد، دیوان اشعار.

۵۱. حکیمی، محمدرضا، حماسه الغدير، تهران: دفتر نشر فرهنگ اسلامی، بی‌تا.
۵۲. حکیمی، محمدرضا و دیگران، الحیاة، تهران: دفتر نشر فرهنگ اسلامی، پنجم، ۱۴۰۹ ه. ق.
۵۳. حلبی، علی‌اصغر، تاریخ فلاسفه ایرانی از آغاز اسلام تا امروز، تهران: زوار، دوم، ۱۳۶۱.
۵۴. خرمشاهی، بهاء‌الدین، «آیین نقد کتاب»، نشر دانش، سال چهارم، شماره سوم، فروردین و اردیبهشت ۱۳۶۳.
۵۵. خلجی، محمدتقی، چاپلوسی و تملق، قم: میثم تمار، ۱۳۷۹.
۵۶. خمینی، سیدروح‌الله، چهل حدیث، تهران: مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی علیه السلام، هفتم، ۱۳۷۵.
۵۷. خمینی، سیدروح‌الله، شرح چهل حدیث، تهران: مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی علیه السلام، هفتم، ۱۳۷۵.
۵۸. خمینی، سیدروح‌الله، شرح حدیث جنود عقل و جهل، تهران: مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی علیه السلام، ۱۳۷۷.
۵۹. خمینی، سیدروح‌الله، صحیفه امام، تهران: مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی علیه السلام، ۱۳۷۸.
۶۰. خندان، علی‌اصغر، مغالطات، قم: بوستان کتاب، ۱۳۸۰.
۶۱. خندان، علی‌اصغر، منطق کاربردی، تهران و قم: سمت و طه، ۱۳۷۹.
۶۲. دشتی، محمد، امام علی و اخلاق اسلامی، تهران: سازمان تحقیقات بسیج، ۱۳۸۰.
۶۳. دیکر شینتزو، لوچانو، فیلسوفان بزرگ یونان باستان، ترجمه عباس باقری، تهران: نشر نی، ۱۳۷۷.
۶۴. دورانت، ویل، تاریخ فلسفه، ترجمه عباس زریاب، تهران: انتشارات علمی و فرهنگی، شانزدهم، ۱۳۸۰.
۶۵. دهخدا، علی‌اکبر، لغت‌نامه.
۶۶. دهشیری، محمدرضا، «پیش شرط‌های گفتگوی تمدن‌ها»، چستی گفتگوی تمدن‌ها (مجموعه مقالات)، تهران: وزارت ارشاد، ۱۳۷۷.
۶۷. دیلمی، احمد و مسعود آذربایجانی، اخلاق اسلامی، قم: نشر معارف، ۱۳۷۹.
۶۸. ذوعلم، علی، «امام علی و سیاست»، دانشنامه امام علی، ج ۶، تهران: پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی، ۱۳۸۰.

۶۹. راسل، برتراند، تاریخ فلسفه غرب، ترجمه نجف دریابندری، تهران: پرواز، پنجم، ۱۳۶۵.
۷۰. رضا، محمدرشید، المنار، مصر: دار المنار، الثانيه، ۱۳۶۷ ه. ق.
۷۱. روزنهان، دیوید ال. و مارتین ای. پی. سلیگمن، آسیب‌شناسی روانی، ترجمه یحیی سیدمحمدی، تهران: ارسباران، دوم، ۱۳۸۰.
۷۲. زنجانی، ابو عبدالله، الفيلسوف الفارسی الكبير صدرالدین شیرازی، دمشق: بی‌نا، ۱۹۸۴ م.
۷۳. ژانه، پیر، اخلاق، ترجمه بدرالدین کتابی، اصفهان: آموزش و پرورش، ۱۳۷۳.
۷۴. زکس، فلسفه اخلاق (حکمت عملی)، ترجمه ابوالقاسم پورحسینی، تهران: سیمرغ، ۱۳۵۶.
۷۵. سروش، عبدالکریم، قبض و بسط تئوریک شریعت، تهران: صراط، دوم، ۱۳۷۱.
۷۶. سعدی شیرازی، مصلح بن عبدالله، کلیات سعدی، تصحیح محمدعلی فروغی، تهران: نشر طلوع، هفتم، ۱۳۷۱.
۷۷. سلطانی، محمدعلی، «ضرورت و شیوه نقد کتاب»، آینه پژوهش، سال اول، شماره اول، خرداد و تیر ۱۳۶۹.
۷۸. شبستری، محمود، گلشن راز، در مجموعه آثار، به اهتمام صمد موحد، تهران: کتابخانه طهوری، دوم، ۱۳۷۱.
۷۹. شهاب‌الدین محمد بن احمد ابی الفتح الابشیهی المحلی، المستطرف فی کل فن مستطرف، بیروت: دار احیاء التراث العربی، بی‌تا.
۸۰. شهیدی، سیدجعفر، نهج البلاغه، تهران: انتشارات علمی و فرهنگی، چهاردهم، ۱۳۷۸.
۸۱. شیخ صدوق، التوحید، تصحیح هاشم حسینی طهرانی، قم: مؤسسه النشر الاسلامی، بی‌تا.
۸۲. شیرو، دانیل، «در ۱۹۸۹ در اروپای شرقی چه گذشت؟»، خرد در سیاست، ترجمه عزت‌الله فولادوند، تهران: طرح نو، بی‌تا.
۸۳. صائب تبریزی، دیوان اشعار.
۸۴. طبرسی، فضل بن حسن، مجمع البیان فی تفسیر القرآن، تحقیق هاشم رسولی محلاتی، بیروت: دار احیاء التراث العربی، ۱۴۰۶ ه. ق.
۸۵. طوسی، خواجه نصیرالدین، اخلاق ناصری، تهران: کتابفروشی اسلامی، بی‌تا.
۸۶. علاء‌الدین المتقی بن حسام‌الدین الهندی، کنز العمال فی سنین الاقوال و الافعال، بیروت: مؤسسه الرسالة، ۱۴۰۹ ه. ق.

۸۷. عهد جدید.

۸۸. غلامحسین زاده، غلامحسین، سیر نقد شعر در ایران (از مشروطه تا ۱۳۳۲ ه. ش)، تهران:

روزنه، ۱۳۸۰.

۸۹. فرانکنا، ویلیام کی.، فلسفه اخلاق، ترجمه هادی صادقی، قم: طه، ۱۳۷۶.

۹۰. فروزانفر، بدیع الزمان، مأخذ قصص و تمثیلات مثنوی، تهران: امیرکبیر، چهارم، ۱۳۷۰.

۹۱. فروغی، محمدعلی، سیر حکمت در اروپا، تصحیح امیرجلال الدین اعلم، تهران: البرز،

سوم، ۱۳۷۹.

۹۲. فضل‌الله، محمدحسین، گفت و گو و تفاهم در قرآن کریم، ترجمه حسین میردامادی، تهران: مرکز

بین‌المللی گفتگوی تمدن‌ها و انتشارات هرمس، ۱۳۸۰.

۹۳. فلسفی، محمدتقی، جوان از نظر عقل و احساسات، تهران: هیئت نشر معارف اسلامی، ۱۳۴۸.

۹۴. فنائی اشکوری، محمد، معرفت شناسی دینی، تهران: برگ، ۱۳۷۴.

۹۵. فنائی، محمد، دانش اسلامی و دانشگاه اسلامی، قم: مؤسسه امام خمینی (ره)، ۱۳۷۷.

۹۶. فیض کاشانی، محسن، المحجة البيضاء فی تهذیب الاحیاء، تصحیح علی اکبر غفاری، قم: النشر

الاسلامی، بی تا.

۹۷. فیض کاشانی، محسن، تفسیر الصافی، بیروت: مؤسسه الاعلمی للمطبوعات، الثالثة، ۱۴۰۲ ه. ق.

۹۸. قمی، شیخ عباس، سفینه البحار و مدینه الحکم والاثار، تهران: دار الاسوة للطباعة و النشر، الثانية،

۱۴۱۶ ه. ق.

۹۹. کاپلستون، فردریک، تاریخ فلسفه (از ولف تا کانت)؛ ترجمه اسماعیل سعادت و منوچهر بزرگمهر،

تهران: انتشارات علمی و فرهنگی و انتشارات سروش، سوم، ۱۳۸۰.

۱۰۰. کاپلستون، فردریک، تاریخ فلسفه (از بنتام تا راسل)، ج ۸، ترجمه بهاء‌الدین خرمشاهی، تهران:

انتشارات علمی و فرهنگی و انتشارات سروش، دوم، ۱۳۷۶.

۱۰۱. کارل، الکسیس، راه و رسم زندگی و نیایش، ترجمه پرویز دبیری، اصفهان: چاپخانه فردوسی،

چهاردهم، ۱۳۵۸.

۱۰۲. کالینسون، دایانه، پنجاه فیلسوف بزرگ، ترجمه محمد رفیعی مهرآبادی، تهران: انتشارات

عطائی، ۱۳۷۹.

۱۰۳. کانت، امانوئل، بنیاد مابعد الطبیعه اخلاق، ترجمه حمید عنایت و علی قیصری، تهران:

خوارزمی، ۱۳۶۹.

۱۰۴. کانفیلد، جک و دیگران، غذای روح برای نوجوانان، ترجمه ارمغان جزایری، تهران: نشر پیکان، دوم، ۱۳۸۱.

۱۰۵. کلینی، محمدبن یعقوب، اصول الکافی، بیروت: دارالتعارف للمطبوعات، ۱۴۱۴ ه. ق.

۱۰۶. کلینی، محمدبن یعقوب، الروضة من الکافی، تهران: دار الکتب الاسلامیه، چهارم، ۱۳۶۲.

۱۰۷. کلینی، محمدبن یعقوب، الفروع من الکافی، تهران: دار الکتب الاسلامیه، ۱۳۵۰.

۱۰۸. کورنر، اشتفان، فلسفه کانت، ترجمه عزت‌الله فولادوند، تهران: خوارزمی، دوم، ۱۳۸۰.

۱۰۹. گلی زواره، غلامرضا، «غش در پژوهش»، آینه پژوهش، سال چهاردهم، شماره ششم، بهمن و اسفند، ۱۳۸۲.

۱۱۰. لنکستر، لین و.، خداوندان اندیشه سیاسی، بی‌جا: بی‌نا، بی‌تا، ترجمه علی رامین، ج ۳.

۱۱۱. ماکیاولی، نیکولو، شهریار، ترجمه داریوش آشوری، تهران: کتاب پرواز، ۱۳۷۴.

۱۱۲. مجلسی، محمدباقر، بحار الانوار، بیروت: دار احیاء التراث العربی، الثالثه، ۱۴۰۳ ه. ق.

۱۱۳. محمدرضایی، محمد، تبیین و نقد فلسفه اخلاق کانت، قم: دفتر تبلیغات اسلامی، ۱۳۷۹.

۱۱۴. محمدی‌ری‌شهری، محمد، دو رساله در سیر و سلوک، رساله سیر و سلوک سید بحر العلوم، بی‌جا: نهضت زنان مسلمان، ۱۳۶۰.

۱۱۵. محمدی‌ری‌شهری، محمد، دوستی در قرآن و حدیث، ترجمه سیدحسن اسلامی، قم: دارالحديث، ۱۳۷۹.

۱۱۶. محمدی‌ری‌شهری، محمد، علم و حکمت در قرآن و حدیث، ترجمه عبدالهادی مسعودی، قم: دارالحديث، ۱۳۷۹.

۱۱۷. مختاری، رضا، سیمای فرزندگان، قم: دفتر تبلیغات اسلامی، ششم، ۱۳۷۲.

۱۱۸. مدرسی، محمدرضا، فلسفه اخلاق، تهران: سروش، ۱۳۷۱.

۱۱۹. مسکویه، ابوعلی، کیمیای سعادت (ترجمه طهاره الاعراق)، ترجمه میرزا ابوطالب زنجانی، تصحیح ابوالقاسم امامی، تهران: نقطه، ۱۳۷۵.

۱۲۰. مصباح یزدی، محمدتقی، اخلاق در قرآن، تحقیق و نگارش محمدحسین اسکندری، قم: مؤسسه امام خمینی، ۱۳۷۶.

۱۲۱. مصباح یزدی، محمدتقی، پند جاوید، نگارش علی زینتی، قم: مؤسسه امام خمینی، ۱۳۷۹.

۱۲۲. مصباح یزدی، محمدتقی، پیش‌نیازهای مدیریت اسلامی، تحقیق و نگارش غلامرضا متقی‌فر، قم: مؤسسه امام خمینی علیه السلام، ۱۳۷۶.
۱۲۳. مصباح یزدی، محمدتقی، ره‌توشه (پندهای پیامبر اکرم به ابوزر)، تحقیق و نگارش کریم سبحانی، قم: مؤسسه امام خمینی علیه السلام، دوم، ۱۳۷۶.
۱۲۴. مصباح یزدی، محمدتقی، فلسفه اخلاق، تحقیق و نگارش احمدحسین شریفی، تهران: نشر بین‌الملل، ۱۳۸۱.
۱۲۵. مصباح یزدی، محمدتقی، مکاتب اخلاقی، تحقیق و نگارش احمدحسین شریفی، قم: مؤسسه امام خمینی علیه السلام، ۱۳۸۴.
۱۲۶. مطهری، مرتضی، آشنایی با علوم اسلامی (کلام - عرفان - حکمت عملی)، تهران: صدرا، ششم، ۱۳۶۸.
۱۲۷. مطهری، مرتضی، آشنایی با قرآن، تهران: صدرا، چهارم، ۱۳۶۸.
۱۲۸. مطهری، مرتضی، اخلاق جنسی، تهران: صدرا، دهم، ۱۳۷۵.
۱۲۹. مطهری، مرتضی، اسلام و مقتضیات زمان، تهران: صدرا، دهم، ۱۳۷۴.
۱۳۰. مطهری، مرتضی، اصول فلسفه و روش رئالیسم، تهران: صدرا، بی‌تا.
۱۳۱. مطهری، مرتضی، تعلیم و تربیت در اسلام، تهران: صدرا، شانزدهم، ۱۳۶۸.
۱۳۲. مطهری، مرتضی، جاذبه و دافعه علی علیه السلام، مجموعه آثار، ج ۱۶، تهران: صدرا، چهارم، ۱۳۸۰.
۱۳۳. مطهری، مرتضی، حجاب، مجموعه آثار، ج ۱۹، تهران: صدرا، دوم، ۱۳۷۹.
۱۳۴. مطهری، مرتضی، داستان راستان، مجموعه آثار، ج ۱۸، تهران: صدرا، دوم، ۱۳۷۹.
۱۳۵. مطهری، مرتضی، ده گفتار، «فریضه علم»، تهران: صدرا، ششم، ۱۳۶۹.
۱۳۶. مطهری، مرتضی، مقدمه‌ای بر جهان‌بینی اسلامی (انسان و ایمان)، تهران: صدرا، بی‌تا.
۱۳۷. مطهری، مرتضی، نظام حقوق زن در اسلام، مجموعه آثار، ج ۱۹، تهران: صدرا، دوم، ۱۳۷۹.
۱۳۸. مظاهری، حسین، اخلاق در اداره، قم: فرمانداری قم، ۱۳۷۰.
۱۳۹. مظاهری، حسین، اخلاق و جوان، قم: شفق، ۱۳۷۱.
۱۴۰. مظفر، محمدرضا، المنطق، نجف: مطبعة النعمان، الثالثه، ۱۳۸۸ ه.ق.
۱۴۱. معین، محمد، فرهنگ معین.

۱۴۲. مفید(شیخ مفید)، محمدبن محمدبن نعمان، الاختصاص، تحقیق علی اکبر الفقاری و محمود زرندی، قم: مؤسسه النشر الاسلامی، بی تا.
۱۴۳. مفید(شیخ مفید)، محمدبن محمدبن نعمان، مصنفات الشیخ المفید، ج ۱، الجمل، قم: المؤتمر العالمی لالقیه الشیخ المفید، ۱۴۱۳ هـ.ق.
۱۴۴. مکارم شیرازی، ناصر، اخلاق در قرآن، قم: مدرسه امام علی ابن ابیطالب، ۱۳۷۷.
۱۴۵. موسوی، صادق، «موضع حکومت علوی در تربیت دینی؛ حساسیت یا بی تفاوتی»، تربیت اسلامی، شماره ۴، زمستان ۱۳۷۹.
۱۴۶. میشل، توماس، کلام مسیحی، ترجمه حسین توفیقی، قم: مرکز مطالعات و تحقیقات ادیان و مذاهب، ۱۳۷۷.
۱۴۷. میهنی، محمد بن منور، اسرار التوحید فی مقامات الشیخ ابی السعید، تهران: امیرکبیر، ۱۳۳۲.
۱۴۸. نبوی، محمدحسن، مدیریت اسلامی، قم: بوستان کتاب، ششم، ۱۳۸۰.
۱۴۹. نجفی، محمدحسن، جواهر الکلام فی شرح شرائع الاسلام، بیروت: دار احیاء التراث العربی، السابعة، بی تا.
۱۵۰. نراقی، محمد مهدی، جامع السعادات، نجف: مطبعة النجف، الثالثة، ۱۳۸۳ هـ.ق.
۱۵۱. نراقی، ملا احمد، معراج السعاده، بی جا: بی تا، ۱۳۷۱.
۱۵۲. نوری، میرزا حسین، مستدرک الوسائل و مستنبط المسائل، بیروت: مؤسسه آل البيت، الثانيه، ۱۴۰۸ هـ.ق.
۱۵۳. نیچه، فردریش، اراده قدرت، ترجمه مجید شریف، تهران: جامی، ۱۳۷۷.
۱۵۴. نیچه، فردریش، دجال، ترجمه عبدالعلی دستغیب، تهران: آگاه، ۱۳۵۲.
۱۵۵. هدفیلد، ژ. آ.، روان شناسی و اخلاق، ترجمه علی پریور، تهران: انتشارات علمی و فرهنگی، سوم، ۱۳۷۴.
۱۵۶. هیکل، محمدحسین، حیاة محمد، قاهره: مطبعة مصر، ۱۳۵۴ هـ.ق.
۱۵۷. یعقوبی، تاریخ یعقوبی، بیروت: دار الصادر، بی تا.
۱۵۸. یوسفیان، حسن، «علم غیب امام»، دانشنامه امام علی، ج ۳، تهران: پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی، ۱۳۸۰.

۱۵۹. یوسفیان، حسن و احمدحسین شریفی، «امام علی و مخالفان»، دانشنامه امام علی، تهران: پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی، ۱۳۸۰.

۱۶۰. یوسفیان، حسن و احمدحسین شریفی، پژوهشی در عصمت معصومان، تهران: پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی، ۱۳۷۷.

۱۶۱. یوسفیان، حسن و احمدحسین شریفی، خردورزی و دین‌باوری، تهران: کانون اندیشه جوان، ۱۳۷۹.

منابع انگلیسی

- 162 . "The Principle of Utility", Jeremy Bentham, in Meta-ethics, Normative Ethics and Applied Ethics
- 163 . Morality: A New Justification of the Moral Rules, Bernard Gert, New York: Oxford, 1989.
- 164 . Normative Ethics, Shelly Kagan, Oxford: Westview Press, 1998.
- 165 . Philosophical Ethics, Stephen Darwall, Oxford: Westview, 1998.

Ways of Living

Applied Ethics

نهاد نمایندگی مقام معظم رهبری در دانشگاهها
دانشگاه معارف اسلامی
معاونت پژوهشی

دفتر نشر معارف

تلفکس: ۷۷۴۴۶۱۶ - ۲۵۱۰

ISBN: 978-964-531-065-1

9 789645 310651